

SVĚT ZLODĚJŮ

Kniha 7

PÁD ZIMY

GARY RUDDER

Nejpoutavější seriál fantasy dobrodružství
na světě (a nejen na našem). Sestavili
ROBERT LYNN ASPRIN & LYNN ABBEY

SVĚT ZLODĚJŮ

je jedinečný zážitek: výplod obrazotvornosti, svět, kde neplatí zákony, kde vládnou násilí a prohnanost a magie je stále mocná; přivedený na svět současnými špičkovými spisovateli fantasy, kteří navzájem užívají své postavy (ale nelikvidují si je... nebo aspoň ne příliš hojně!)

Myšlenka Světa zlodějů a barvitého města jménem Asylum (v orig. Sanctuary™, lze přeložit mj. jako útočiště, azyl, ale také jako svatostánek, svatyně) napadla Roberta Lynna Asprina v roce 1978. Po mnoha zvratech a obracech (což dokumentují jednotlivé díly), myšlenka odstartovala – a nabyla svou vlastní realitu, jak už to nejlepší světy fantazie dělávají. Výsledkem jsou jedny z nejunikátnějších a nejúspěšnějších F&SF příběhů; bestseller od samého počátku, seriál, který je výzvou pro spisovatele, potěšením pro čtenáře a miláčkem fanů.

Svět zlodějů

**Kniha sedmá
PÁD ZIMY**

Sestavili

**Robert Lynn Asprin
Lynn Abbey**

„*Introduction*“
copyright ©1985 by Robert Lynn Asprin
„*Hell to Pay*“
copyright ©1985 by Janet Morris
„*The Veiled Lady*“
copyright ©1985 by Andrew J. Offutt
„*The God–Chosen*“
copyright ©1985 by Lynn Abbey
„*Keeping Promises*“
copyright ©1985 by Robin W. Bailey
„*Armies of the Night*“
copyright ©1985 by C. J. Cherryh
„*Down by the Riverside*“
copyright ©1985 by Diana Duane
„*When the Spirit Moves You*“
copyright ©1985 by Robert Lynn Asprin
„*The Color of Magic*“
copyright ©1985 by Diana L. Paxson
„*Afterword*“
copyright ©1985 by Andrew J. Offutt

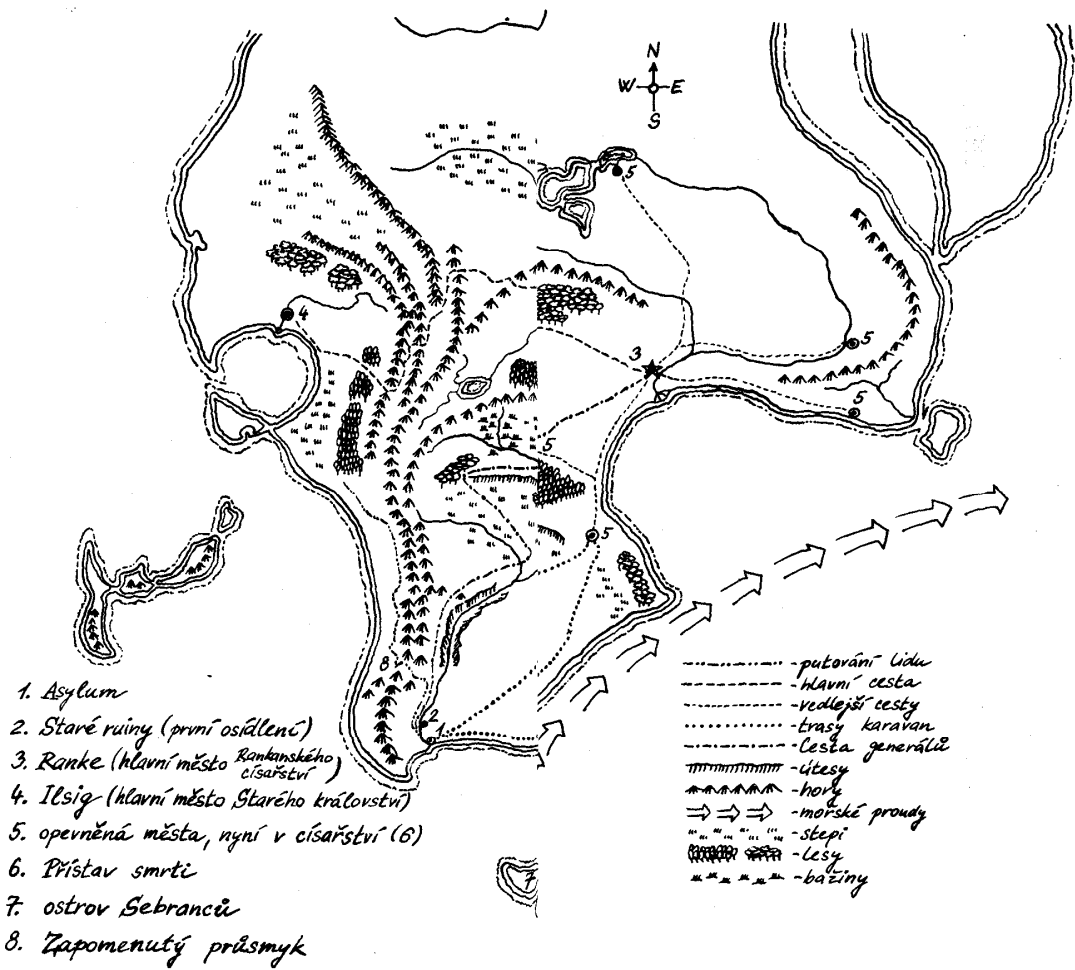
THE DEAD OF WINTER

This collection copyright ©1985 by Robert Lynn
Asprin and Lynn Abbey
Cover ©2005 by Gary Ruddell via T. Schluck Agency
Maps by Jim Odbert
Translation copyright ©2005 by Hana Ederová
All rights reserved
Edition ©2005 by Luboš Falout – Perseus

ISBN 80–86481–84–0

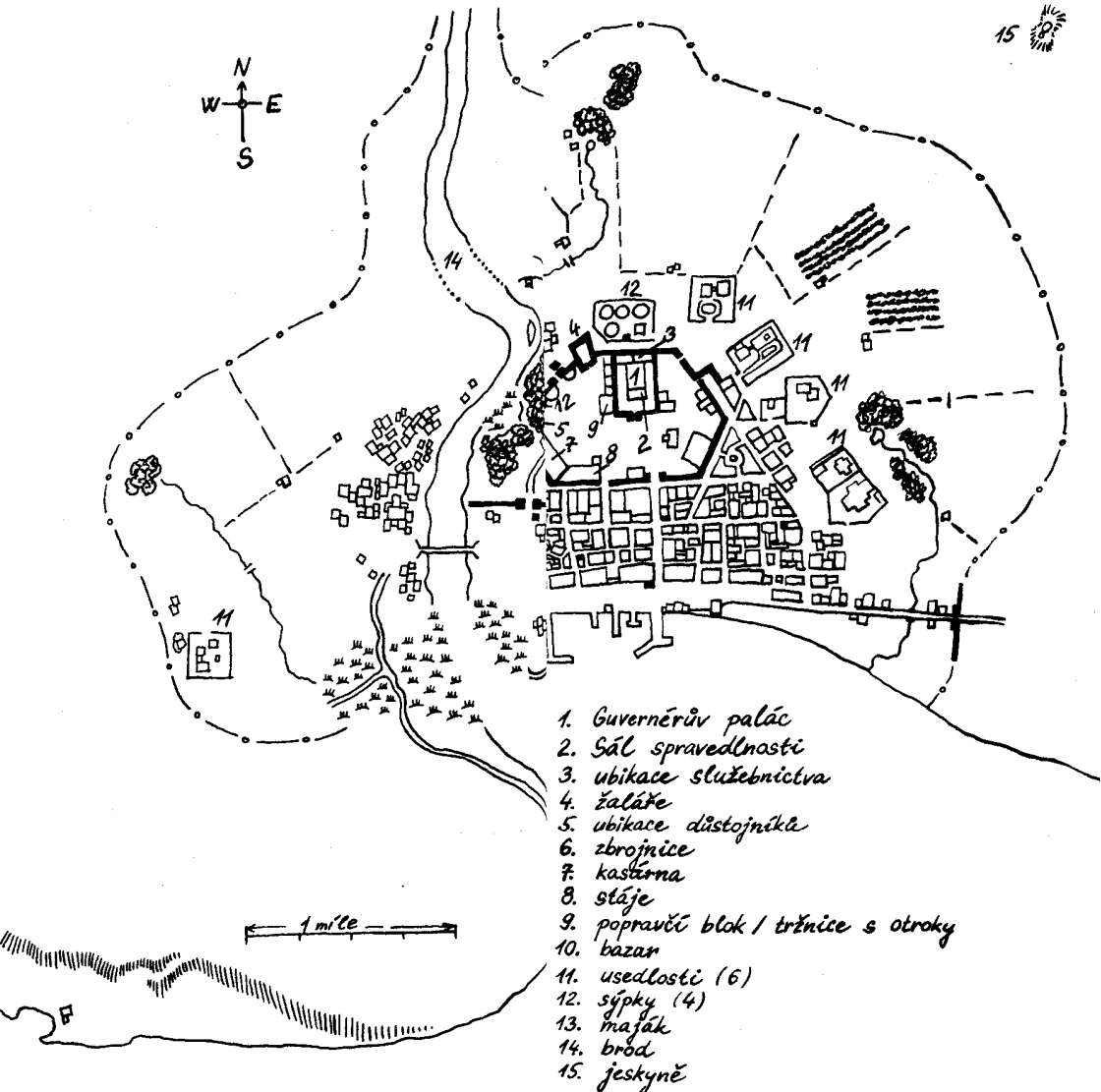
Obsah

Postavy	8
Úvod.....	12
<i>Robert Lynn Asprin</i>	
Nastane peklo	20
<i>Janet Morris</i>	
Dáma v závoji aneb pohled na obyčejný lid	52
<i>Andrew Offutt</i>	
Bohem vyvolený	89
<i>Lynn Abbey</i>	
Splněný slib	116
<i>Robin W. Bailey</i>	
Armády noci.....	148
<i>C. J. Cherryh</i>	
Tam dole u řeky	192
<i>Diane Duane</i>	
Když tě straší přítel	242
<i>Robert Lynn Asprin</i>	
Barva magie	256
<i>Diana L. Paxson</i>	
Doslov	282
<i>Andrew Offutt</i>	

1. Asylum
2. Staré ruiny (první osídlení)
3. Ranke (hlavní město Rankanského císařství)
4. Ilsig (hlavní město Starého království)
5. opevněná města, nyní v císařství (6)
6. Přístav smrti
7. ostrov Sebranců
8. Zapomenutý průsmyk

- putování Lidu
- hlavní cesta
- vedlejší cesty
- x-x-x- trasy karavan
- |-|-|- cesta generálů
- ||||| útesy
- v-v-v-v hory
- ⇒⇒⇒ mořské proudy
- u-u-u-u stepi
- w-w-w-w lesy
- m-m-m-m báziňy

1. Guvernérův palác
2. Sál spravedlnosti
3. ubikace služebnictva
4. žaláře
5. ubikace důstojníků
6. zbrojnice
7. kasárna
8. stáje
9. popravčí blok / tržnice s otroky
10. bazar
11. usedlosti (6)
12. sýpky (4)
13. maják
14. bród
15. jeskyně

Postavy

Obyvatelé města:

Ahdiovizun, Ahdiomer Viz, Ahdio – majitel hospody U Pašeráka, doupěte proslaveného po celé Spleti.

Malír Lalo – pouliční umělec, obdařený kouzlem, jemuž plně nerozumí.

Gilla – jeho nezdolná manželka.

Alfi – jejich nejmladší syn.

Latilla – jejich dcera.

Vanda – jejich dcera.

Wedemir – jejich syn a nejstarší dítě.

Dubro – kovář z bazaru a manžel Ilyry.

Illyra – poloviční věštkyně S'danzo obdařená Viděním.

Arton – jejich syn poznamenaný bohy a kouzly, součást nastupujícího božstva známého jako Děti bouře.

Hakim – vypravěč a poradce.

Haran – přepracovaný chirurg nepravých Pastorků, bývalý kněz takřka zapomenuté bohyně Siveni.

Jubal – předčasně zestárlý bývalý gladiátor. Kdysi otevřeně vedl nejznámější zločineckou organizaci v Asylu zvanou Jestřábi. Nyní pracuje skrytě.

Kurd – vivisektor zavražděný Tempem, na němž prováděl své odporné pokusy.

Lastel neboli Bezpalec – majitel Oplzlého jednorožce. Zradili jej místní kouzelníci, takže strávil malou věčnost v náruči smrti. Unikl, když Cime způsobila spoušť v asylském Čarodějnickém bratrstvu, ale zbyl z něho jen stín bývalého Bezpalice.

Morut – král povětrovských žebráků.

Myrtis – velitelka vykřičeného Domu Afrodisiina.

Tamzen – mladá žena, dcera majitele taverny, která milovala Nika. Zabila ji Roxana.

Zip – zahořklý mladý terorista. Vůdce Lidové fronty za osvobození Asylu (LFOA).

Čarodějové:

Askelon – entelechie snů, kouzelník tak mocný, že jej bohové oddělili od lidí a pověřili ho vládou nad Meridianem, zřídlem snů.

Datan – nejvyšší asylský čaroděj, zavražděný Pastorky a Randalem. Jeho Jablko moci, které nyní náleží Randalovi, patřilo k nejlepším výtvorům vyrobeným u Zdi čarodějů.

Enas Yorl – napůl nesmrtelný mág prokletý věčným životem a ustavičně se měnící fyzickou podobou.

Ischade – nekromantka a zlodějka. Svoji kletbu předává milencům, kteří na ni pak umírají.

Haught – její učeň. Nisibanský tanečník a osvobozený otrok.

Mor-am – její služebník. Jestřábí maska, kterou zachránila před jistou smrtí a jíž ulevuje od bolestí a muk výměnou za jiné služby.

Moria – Mor-amova sestra, rovněž bývalá Jestřábí maska, ale nyní poněkud alkoholu propadlá kastelánka Ischadina sídla v lepší části města.

Stilcho – jeden z asylských původních obyvatel vybraných nahradit Pastorky, kteří následovali Tempa ke Zdi čarodějů. Byl mučen a zabit Morutem, poté opět přiveden k životu Ischade.

Roxana, Královna smrti – čarodějka z Nisibisi. Dědička veškeré moci a nepřátel Nisi.

Ostatní:

Bashir – svobodný bojovník z Nisi a spojenec Pastorků během jejich pobytu u Zdi čarodějů.

Brachis – nejvyšší arcikněz Vashanky, Theronův společník.

Mradhon Vis – nisibanský žoldněř, dobrodruh a příležitostný zvěd.

Theron – nový vojenský císař. Uzurpátor dosazený na trůn s pomocí Tempa a jeho spojenců.

Rankanci žijící v Asylu:

Chenaya, Dcera slunce – dcera Lowana Vigela, krásná a silná mladá žena, jejím osudem je nikdy neprohrát v boji.

Dayrne – její společník a vychovatel.

Gyskuras – jedno z Děti bouře, počatý během prokletého rituálu Noci Nelítostného, připomínajícího den, kdy se Vashanka pomstil svým bratrům.

Seylala – jeho matka, chrámová tanečnice vyvolená pro roli Azyuny v rituálu Noci Nelítostného.

Princ Kadakithis – charismatický, ale poněkud naivní nevlastní bratr nedávno zavražděného císaře Abakitha.

Dafne – jeho oficiální manželka, pohřešovaná od příjezdu Beysibů.

Lowan Vigeles – nevlastní bratr Molina Světlonoše, otec Chenay, bohatý šlechtic, který dobrovolně odešel do asylského exilu v důsledku zavraždění Abakitha.

Molin Světlonoš, Pochodeň – Vashankův arcikněz a architekt, ochránce Děti bouře.

Rosanda – jeho manželka.

Třetí rankanské komando – žoldácká kompanie založená Tempem Tálem, známá brutalitou a výkonností.

Kama, Jes – Tempova otevřeně přiznaná dcera.

Syne – velitel Třetího komanda.

Rashan, Oko Savankaly – kněz a soudce Savankaly. Do příjezdu prince nejvýše postavený Rankanec v Asylu.

Razkuli – Ďas, jemuž se Tempus pomstil smrtí.

Pastorci, Svaté spolky – členové jednotky žoldnérů, založené Abarsem, jenž před smrtí odkázal věrnost Pastorků Tempu Tálovi.

Critias, Crit – válečník stojící v boji po levém boku Stratovi, hodností zástupce Tempa.

Janni – bojovník stojící po pravém boku Nikodemovi, mučený a zabítý Roxanou.

Nikodemos, Niko, Záškodník – bandaranský učedník vyškolený v duchovních a válečnických disciplínách. Kdysi zajatec Roxany a Datana.

Randal, Čaroslech – jediný mág, kterému kdy věřil Tempus a který byl přizván do řad Svatých spolků.

Straton, Strat, Eso – válečník stojící v boji po pravém boku Critiovi, zamilovaný do Ischade a doposud odolávající její kletbě.

Tempus Táles, Hádankář – téměř nesmrtelný žoldněř, před odchodem boha Vashanky jeho společník, velitel Pastorků, prokletý osudovou neschopností dávat nebo přijímat lásku.

Walegrin – rankanský armádní důstojník pověřený velením místní asylské posádky, kde byl před mnoha lety zavražděn jeho otec.

Zalbar – kapitán Ďasů, kteří od příjezdu beysibských exulantů ztratili mnohé ze svého vlivu.

Bohové:

Enlil – bůh bouře a války pro nedávno dobyté severní části císařství Ranke.

Mriga – nemyslicí a zmrzačená žena, pozdvížená mezi bohy při Harranově pochybném pokusu o zmrtvýchvstání Siveni Šedooké.

Sabelie – bohyně–matka císařství Ranke.

Savankala – bůh–otec císařství Ranke.

Siveni Šedooká – ilsizská bohyně moudrosti, lékařství a vojenské obrany.

Hromovládce – prvotní bůh bouře a války. Vzor pro všechny ostatní podobné bohy, není však objektem organizovaného uctívání.

Vashanka – bůh bouří a války původních rankanských zemí, přemožený a vyhnáný z dosahu někdejších uctívačů.

Beysibové:

Monkel Setmur – mladý náčelník klanu Setmurů, rozsáhlého společenství rybářů a námořníků.

Shupansea, Šusi – hlava beysibských exulantů v Asylu, smrtelné ztělesnění beysibské božské matky.

Úvod

Robert Lynn Asprin

„Teď už si můžeš pásku sundat, staříku.“ Hakim sice šmátral po uzlu, kterým byla páska přes oči upevněna, ale i tak věděl o svém okolí mnohé. Nos mu prozradil, že se ocitl v jednom z mnoha asylských nevěstinců... ačkoli nevěděl s jistotou ve kterém. Ve svém pokročilém věku nebyl častým návštěvníkem městských domů nevalné pověsti, přestože by si je dnes mohl snadno dopřát, a tak přesně neznal jejich jemné odlišnosti. Vzpomínky na mládí ovšem byly dosud natolik silné, že rozpoznával generické aroma příbytku, v němž si ženy vydělávaly na živobytí prodejem sexu, a kadidlo, používané v marné snaze profesi zamaskovat.

Důležitější než místo, kde se pokoj nacházel, byl jeho obyvatel. Hakim snadno rozpoznal hlas, který mu nyní předával pokyny. Byl to Jubal, dřívější král asylského podsvětí... dnes podzemní vůdce jedné z ozbrojených frakcí, které skrytě i otevřeně bojovaly o nadvládu nad městem.

„V dnešní době není snadné se k tobě dostat,“ upozornil Hakim s nenuceností, jež hraničila s drzostí, a zbavil se pásky.

Černý Jubal se rozvaloval v obrovském, trůn připomínajícím křesle, které Hakim znal již z dřívějška, kdy bývalý gladiátor a otrokář otevřeně operoval ze své povětrovské usedlosti. Na malý okamžik ho udivilo, že se tato část nábytku zachránila. Vždyť na sídlo zaútočili Pastorci a zahnali zločineckého vládce do ústraní. Ach ano, vždyť tam chvíli byli nepraví Pastorci, což asi záchranu usnadnilo... ale tenhle příběh si bude muset ukrást jindy.

„Doba je zlá,“ odpověděl Jubal beze stopy omluvy. „Takový pozorovatel jako ty si toho určitě všiml, i když od svého jmenování jsi mi jen zřídka předal nějakou informaci.“

Hakima se při náznaku obvinění zmocnil neurčitý nepříjemný pocit. Věděl, že se v Jubalových očích dlouho těšil výsadnímu postavení, a v jisté době ho váhavě nazýval přítelem. Dnes ovšem...

„Někoho jsem ti přivedl. Měl bys ho poznat,“ vyhnul se Hakim hovoru o své osobě. „Dovol, abych ti představil...“

„Kdybych nevěděl, že máš doprovod, a neznal jeho totožnost, vůbec by ses ke mně nedostal,“ skočil mu do řeči Jubal. „Jenom nevím, proč jste vlastně přišli. Třeba si i ty sejmeš z očí pásku, pane Setmure. Můj pokyn na začátku byl určen oběma.“

Společník Hakima si spěšně sňal pásku a neklidně pošilhával kolem sebe.

„Nebyl... nebyl jsem si jistý a myslel jsem, že budu raději hodně opatrný.“

„Naprosto s tebou souhlasím,“ přikývl Jubal s úsměvem. „A teď mi řekni, proč beysibský vetřelec, víceméně náčelník setmurského rybářského klanu, přichází navštívit představitele asylské spodiny, jako jsem já? Nejsem ani šlechtic, ani rybář a byl jsem toho názoru, že Beysibové se v našem městě sotva zajímají o něco jiného.“

Hakim pocítil záchvěv soucitu s malým Beysibem. Monkell Setmur nebyl zvyklý jednat s mistry slova, tím méně s takovými, kteří si cvikem vybrousili jazyk, až byl ostrý jako břitva. Bylo jasné, že Jubal má špatnou náladu a hodlá si na nešťastném návštěvníkovi vybít vztek.

„Snad nechceš tady na Monkela svalovat odpovědnost za...“

„Neplet' se do toho, staříku,“ štěkl Jubal a varovně vztyčeným prstem zarazil pokus Hakima o obranu. „Měl by ses raději zbavit zvyku mluvit ve prospěch Beysibů. Rád bych si poslechl myšlenky pana Setmura přímo.“

Hakim naznačil úklonu natolik formální, že vyzněla jako výsměch, a zmlkl. Nakonec i on sám byl zvědav, jaký má vlastně návštěva Monkela účel. Beysib vyhledal Hakima a požádal jej o domluvení schůzky s Jubalem, ale neochvějně odmítal odhalit své důvody.

Beysib si nervózně olízl rty, pak se bývalému zločineckému králi podíval pevně do očí a hrdě se napřimil.

„Slyšel jsem, že máš v asylských ulicích jistý vliv... a že na rozdíl od ostatních vůdců gangů se tvoje přízeň dá koupit.“

Hakim v duchu zaúpěl. Jestli si Monkeli chtěl z Jubala udělat nepřítele, nemohl zvolit lepší tah na úvod. Diplomatická část jeho osoby chtěla zavřít oči a vyhnout se tak pohledu na Jubalovu reakci na takovou urážku, ale vypravěč v něm musel být svědkem všech podrobností a odstínů.

K jeho překvapení Jubal hned nevybouchl vzteky... ani slovně, ani fyzicky.

„To je obvyklé nedorozumění,“ pravil namísto výbuchu a pomalu pokýval hlavou. „Pravda je taková, že se netajím se svým vztahem k penězům tolik jako většina ostatních. Existují případy nebo práce, kterých bych se nedotkl ani já, ani moji lidé... bez ohledu na výši odměny.“

Po této zprávě náčelník setmurského klanu poněkud zplihl. Uhnul pohledem, a když odpovídal, postrádal jeho hlas ostří sebedůvěry a nadutosti, kterým se pyšnil předtím.

„Jestli tím myslíš, že nechceš mít nic společného s mými lidmi, pak už tě nebudu okrádat o čas. Měl jsem v úmyslu požádat tě, abys držel nad Beysiby v Asylu ochrannou ruku. Na oplátku jsem byl ochoten slušně platit... buď pevnou částkou, nebo procenty z příjmů svého klanu, pokud by ti to tak vyhovovalo víc.“

Hakim v duchu proklínal Monkela za jeho tajnůstkářství. Kéž by ho byl drobný rybář požádal o radu, ještě než se ocitli v přítomnosti Jubala. Na první pohled ovšem zněl návrh celkem rozumně, jenomže... Ve městě bylo veřejným tajemstvím, že Jubal už dlouho hledá opěrný bod na asylských hrázích, ale doposud mu v úspěchu bránila neprostupná jednota rybářské komunity. Jak to tak vypadá, tato všeobecně známá informace se k uším pana Setmura nedonesla. Na druhou stranu si možná neuvědomoval křehkost spojení mezi svým klanem a v Asylu narozenými rybáři. Kdyby místní kapitáni zjistili, že Jubalovi výměnou za bezpečí nabízí možnost, jak do rybářského společenství vrazit klín...

„Tvůj požadavek není nerozumný a cena, kterou nabízíš, je lákavá,“ zauvažoval Jubal. Stopy výsměchu mu z hlasu zmizely. „Naneštěstí teď nejsem v postavení, abych zahajoval podobná vyjednávání. Přijmi prosím moje ujištění, že neodmítám proto, že bych vůči tvému lidu pociťoval nějakou zášť, ale spíše proto, že bych nedokázal dostát své části dohody.“

„Ale já myslel...“ začal Monkel, avšak Jubal jej mávnutím ruky umlčel.

„Pane Monkele, dovol, abych ti vysvětlil současnou situaci tak, jak ji chápu já. Z města se stalo bitevní pole. O kontrolu v ulicích bojuje mnoho frakcí. Třebaže se může zdát, že cílem těchto násilností jsou Beysibové, mnohem častěji se pouze připletou do palby skutečné války.“

Jubal se teď v křesle předklonil. Oči mu divoce žhnuly, jak se rozpaloval tématem své řeči.

„Pokud bych měl zajistit bezpečí tvých lidí, musel bych na vaši obranu otevřeně nasadit své jednotky. Každý, kdo by chtěl zaútočit na mne, by brzy zjistil, že stačí zaútočit na Beysiby. Hned potom by se z úkrytu vynořily moje síly a nesly by hlavní nápor útoku. Stručně řečeno, kdybych přijal tvůj návrh, neochránil bych tě před nepřáteli, ale přidal bych své nepřátele k tvým. A taková situace by pro Beysiby nebyla příliš příznivá. Pokud jde o mě, nemůžu si dovolit oslabovat svoji bojovou sílu jen tím, že bude možné předvídat její postup. Má současná činnost je ve své podstatě skrytá. Podněcuji jednotlivé frakce ve vzájemném boji, takže se oslabují, zatímco já sílím. Až budu věřit, že v rozdělení moci je dostatek nespravedlnosti, abych si zajistil vítězství, moje síly prolétnou ulicemi a nastolí zase pořádek. V té chvíli budu schopen diskutovat o podmínkách společné existence. Do té doby bude nejlépe, když budeš dbát na rady lidí, jako je tady Hakim, pokud jde o to, jaká frakce ovládá kterou čtvrt', a podle toho plánovat své kroky. Takové informace lze získat snadno a není tedy třeba mi za ně platit.“

„Chápu,“ přitakal Monkel potichu. „V tom případě ti děkuji za čas...“

„Nač ten spěch, pane Setmure,“ zastavil jej Jubal s úsměvem. „Tu a tam používám jinou měnu, než je zlato. Nuže, poskytl jsem ti

čerství a přesné informace. Nevadilo by ti oplatit mi stejnou měnou?“

„Ale...“ Malý Beysib střelil po Hakimovi zmateným pohledem, bezhlesně volajícím po pomoci. „Jaké informace, které by tě zajímaly, bych mohl mít? Neznám nic než rybaření.“

„Stále se o Beysibech dozvídám něco nového,“ vysvětloval Jubal. „Zejména o jejich způsobu myšlení. Napadá mě například, že rybářský klan Setmurů utrpěl v pouličních půtkách jen pár nehod ve srovnání se ztrátami, které utrpěl královský klan Burků. Překvapuje mne proto, že žádost o ochranu přišla od tebe a ne od představitele klanu, který trpí současným občanským pozdvižením nejvíce. Snad bys mi mohl tak zřejmý rozpor objasnit?“

Monkel byl zmaten. Očividně jej nikdy nenapadlo, že by měl Jubalovi své pohnutky vysvětlovat.

„Cožpak... cožpak není správné, že se mě dotýká ztráta každého rodáka? Že je setmurský klan připraven platit v zájmu všech?“

„Je,“ připustil Jubal. „Znamenalo by to ovšem, že tví lidé jsou podstatně ušlechtilější než moji... zejména když ten chudší je ochoten platit za ochranu toho bohatšího. Napadlo mne, že bys náhle mohl mít osobní důvod zajímat se o bezpečí klanu Burků... řekněme přímo o bezpečí jednoho člena klanu? Třeba o bezpečí jedné strážkyně?“

Monkel se nezmohl na slovo. Jako poměrný novousedlík v Asylu nečekal, že Jubalova informační síť zahrnuje i jeho osobní život. Jako náčelník jednoho ze dvou klanů uchvatitelů měl vědět víc.

„Pokud se skutečně jedná o takový případ,“ pokračoval nevzrušeně Jubal, „mohli bychom se na něčem dohodnout. Za bezpečí jedné osoby bych se zaručit mohl.“

„Pochopitelně za sníženou cenu,“ vmísil se do hovoru Hakim. Riskoval sice hněv Jubala, ale nedokázal už setrvat v tichosti.

„Pochopitelně,“ zopakoval Jubal, aniž pustil Beysiba ze sevření svých očí. „Jak se rozhodneš, pane Setmure?“

„Budu... budu si to muset promyslet,“ vysoukal ze sebe nakonec Monkel. „Takovou možnost jsem neuvážil.“

„Proč ne,“ souhlasil Jubal okamžitě. „V klidu si to rozmysli. Jestli to budeš chtít probrat později, uvaž si červený šátek. Jeden můj agent se ti představí slovem strážkyně a odvede tě na moje velitelství. I když tady Hakim je naprosto důvěryhodný, není zapotřebí, abys mne musel kontaktovat přes něho. Čím méně lidí ví, kdy a jak často se setkáváme... tím spíše jaké je téma našich rozhovorů, tím lépe pro nás oba.“

„Děkuji ti.“

„Bud' tak hodný a počkej vedle. Pobočník Saliman se o tebe postará. Rád bych prohodil pár slov o samotě s Hakimem.“

Hakim počkal, dokud se za malým Beysibem nezavřely dveře, a teprve potom promluvil.

„Jak to tak vypadá, navedl jsem ti do sítě další mouchu, Jubale.“

Jubal si namísto odpovědi na nestydatou poznámku vypravěče hezkou chvíli zkoumavě a tiše prohlížel.

„Co tě žere, staříku?“ zeptal se nakonec. „Jednal jsem s tvým rybookým společníkem na rovinu, dokonce i když jsem přiznával své slabosti a hranice. Přesto jsou tvá slova a postoj plné nesouhlasu, a to už od chvíle, kdy jste vešli do této místnosti. Udělal nebo řekl jsem něco, co tě urazilo?“

Už už Hakim vyštěkl odpověď, ale stačil se zarazit. Místo toho se zhluboka nadechl a s tichým pískáním zase všechen vzduch vydechl.

„Ne, Jubale,“ povzdechl si nakonec. „Vše, co jsi řekl a udělal, je v souladu s tím, kým a čím jsi od první chvíle, kdy jsme se poznali. Vypadá to, že čas u dvora mě prostě naučil poměřovat všechno na jiných vahách, než když jsem za pár měďáků prodával na ulici své povídačky.“

„Tak mi pověz, jak se na svět díváš dnes,“ požádal jej Jubal netrpělivostí zostřeným hlasem. „Bývaly doby, kdy jsme spolu dokázali mluvit otevřeně.“

Hakim stiskl rty a na okamžik se zamyslel.

„Kdysi jsem uvažoval stejně jako ty, Jubale, myslel jsem si, že síla sama o sobě určuje, co je dobré a co špatné. Když jsi dost mocný nebo bohatý, máš pravdu a tím to končí. Ovšem u dvora vidím lidi, kteří mají moc, každý den, a tak jsem si poopravil názory. Chápu vše

kolem sebe v širším měřítku a zjistil jsem, že moc může být použita pro dobro nebo zlo, k vytváření nebo ničení. I když si každý myslí, že svou sílu využívá pro dobrou věc, může být krátkozraké nebo úzkoprsé uplatnění moci stejně ničivé jako záměrná špatnost... někdy i horší, neboť v případě úmyslného zla si je člověk vědom toho, co činí, a může dopady zmírnit. Neúmyslné zlo nezná hranic.“

„To je divné, co mi tady vykládáš,“ zasmál se Jubal neradostně. „Byl jsem obviněn, že jsem nejhorší darebák v historii Asyly.“

„Tomu jsem nikdy nevěřil,“ namítl Hakim. „Tvá činnost je často protizákonná či brutální, ale snažil ses zachovávat jisté hranice cti... dobra a zla, chceš-li. Proto bys Monkelovi neprodal ochranu, kterou bys nemohl poskytnout, i když odměna tě vábila.“

„Jestli je to pravda, tak co tě trápí? Nezměnil jsem způsoby svého obchodu.“

„Ne, a v tom je ta potíž. Nezměnil ses. Stále myslíš na to, co je nejlepší pro tebe a tvoje lidi... ne na to, co je nejlepší pro všechny. To se hodí pro bezvýznamného násilníka v zanikajícím městě, ale časy se mění. Už dlouho tě podezírám z toho, co tě dnes slyším říkat otevřeně... že štveš proti sobě jednotlivé frakce, abys je oslabil.“

„A co je na tom špatného?“ zavrčel Jubal.

„Oslabuješ město,“ oplatil mu Hakim stejným tónem. „I když se ti povede získat kontrolu, dokážeš si ji udržet? Otevři oči, Jubale, a uvidíš, co se děje za hranicemi tvého královstvíčka. Císař je mrtev. Císařství Ranke se potýká s krizí a právoplatný dědic trůnu není nikde jinde než tady ve městě. A co víc – ryboocí Beysibové, nad kterými ohrnuješ nos, si z nás udělali bránu do nového světa... a je to bohatý svět. Asylum se stává klíčovým bodem historie, již není městečkem uvízlým ve vodách zapomnění. Bude se řídit příkazy mocných sil, jež zřejmě teprve čekají na probuzení, ale které se již možná daly do pohybu. Potřebujeme sjednotit síly, které máme k dispozici, ne je třístit v banálních místních potýčkách, které nás vysávají a přímo lákají ke zneužití někým zvenku.“

„Stal se z tebe taktik, můj milý,“ podotkl Jubal zamyšleně. „Proč jsi to neřekl nikomu jinému?“

„Kdo by mě poslouchal?“ odfrkl si Hakim. „Nejsem nic jiného než starý vypravěč, který měl úspěch. Možná to mám dobré u Beysy

a přes ni i u prince, ale oni ulice neovládají. To je tvoje kolbiště a ty máš plné ruce práce s rozdmýcháváním nepokojů.“

„Poslouchám tě,“ ujistil ho bývalý král podsvětí přísným hlasem. „Tvoje slova mi poskytla hodně námětů k zamyšlení. Asi jsem jednal neprozřetelně.“

„Alespoň že se blíží zima. Období dešťů by mělo přinést všeobecné ochlazení... a možná ti poskytne dostatek času, abys uvažil, kam směřují tvé činy.“

„Moc s tím nepočítej,“ povzdechl si Jubal. „Chtěl jsem tě varovat, aby ses vyhýbal mému starému sídlu. Donesly se mi zprávy, že se do města vracejí Pastorci... ti původní, ne napodobeniny, které je zastupovaly.“

Hakim zavřel oči, jako by pocítil bolest.

„Pastorci,“ zopakoval potichu. „Jako kdyby v Asylu nebylo už tak dost starostí.“

„Kdo ví?“ pokrčil Jubal rameny. „Třeba obnoví pořádek, po kterém toužíš. Pokud ne, obávám se, že poznáme nový význam spojení 'zimní mrtví'.“

Nastane peklo

Janet Morris

Prvního zimního dne – za tak promáčeného, melancholického svítání, jaké může přinést jediné počasí v Asylu, bičovaném větrem z jižních moří – se bona fide Pastorci, elitní bojovníci, vycvičení samotným nesmrtelným Tempem, plížili kolem kasáren, obsazených pretendenty, kteří si přivlastnili jméno jejich skupiny a poskvrnili všechno, zač se stavěly Svaté spolky.

Podporovalo je nejen Syncovo Třetí komando renegátů, ale i méně obvyklí spojenci – pekelné přízraky, propůjčené Spolkům nekromantkou Ischade, která milovala velitele komanda Stratona, Randal, vlastní čaroděj Pastorků, i ve stokách zrození rebelové Zipovy LFOA. Za úsvitu vzali ztečí brány, které jim dříve náležely, z balester v jejich rukách svištěly petrolejové zápalné koule a rychle rotující střely.

Uprostřed dopoledne byla zkáza dokonána. Obílené zdi, jež měly kdysi zadržet otroky, zářily krví rádoby–pastorků, kteří zradili přísahy žoldnéřské věrnosti a nyní platili obvyklou, věkem prověřenou cenu.

Neboť nesplnění příkazu bylo mezi žoldáky největším hříchem, jedinou neodpustitelnou chybou. A Svaté spolky, dvojice bojovníků, jež tvořily jádro Pastorků, kteří strávili rok a půl bojem na vysokých štítech Zdi čarodějů, ba ještě dál, nemohly odpustit neschopnost, zbabělost, korupci ani chamtivost.

Taková potupa nejprve přivedla desítku pravých dvojic ke Stratovi, jejich přímému veliteli a polovici jedné dvojice Svatých spolků, s ultimáty: kasárna se buď vrátí svým pravým majitelům a budou očištěna, takže Pastorci zase budou moci chodit po městě se

vztyčenou hlavou, nebo odejdou – vyjdou k Tysu najít Tempa a předloží mu své stížnosti.

Tak se stalo, že Strat nyní procházel jatkami uvnitř vnějších hradeb kasáren, mezi k nepoznání spálenými či vykuchanými těly, mezi ženami a dětmi vyvrženými jen proto, že se ocitly na místě, kde neměly právo být, domácími zvířátky rozseknutými od tlamy po ocas, jejichž vnitřnosti již ležely připravené k obětování na přitesaných kamenech Vashankova polního oltáře.

Vedle něho kráčela Ischade, pod kápí žhnuly inkoustové oči. Jedné noci vloni na podzim Ischade něco slíbil. Rád by věděl, zda se slib týkal toho všeho kolem – zda se zabíjení vymklo kontrole proto, že zde byla Ischade, a ne proto, že Zipova Lidová fronta za osvobození Asylu neznala význam slova kázeň a že se Syncovo Třetí komando, jež nikdy nehodlalo připustit porážku, přestalo náležitě ovládat v okamžiku, kdy bylo jasné, že rádobypastorci chovají psy na pozemcích zasvěcených Vashankovi, rankanskému bohu násilí a plnění.

Ve stájích a dlouhých nízkých ubytovnách znásilňování ještě neskončilo. Strat viděl, jak Ischade odvrací hlavu při žalostných výkřicích žen, jež byly tam, kde ženy neměly právo být, a nyní platily vojákům daň.

Kolem pobíhali sem tam rebelové LFOA, na ramenou těžké pytle nebo naleštěné koňské postroje – začalo plnění.

Strat neučinil jediný pokus zastavit rozkrádání nebo zneuctování nešťastnic, které byly dost hezké, aby žily o něco málo déle než ostatní. Byl důstojníkem s nejvyšší hodností a na něm leželo břímě velení – i v takových chvílích, kdy se mu to nelíbilo.

Stratův nepřítomný partner Crit by možná dokázal předvídat okamžik, kdy se ke slovu dostala krvežíznivá přirozenost Třetích, Zipova chátka následovala jejich příkladu a začala se lít krev jako Vashankův déšť nebo slzy poběhlice. Možná by tomu dokázal zabránit.

Ale on to nedokázal. A už bylo stejně pozdě. A tak, protože věděl, že kdyby se je snažil zastavit, ztratil by jen své velení, musel dopustit, aby se žízeň po krvi zmocnila útočících sil, jako když úplavice zachvacuje hlupáky, kteří se napijí z Březnice.

Ischade jeho bolesti rozuměla. Položila mu ruku na paži. Nekromantka byla moudrá – neřekla vrchnímu vyšetřovateli a frontovému veliteli Pastorků ani slovo. Došli k Randalovi – tysianskému kouzelníku, jenž byl kromě ní jediným čarodějnickým spojencem, kterého Pastorci tolerovali. Právě čtvrtil psa, aby ho mohl upéct a zahrabat u kasárenské větrné růžice.

„Pro štěstí, Čaroslechu?“ zavrčel Straton na Randala a Ischade se ho pustila. „Tomu štěněti jsi moc štěstí nepřinesl.“

Musí se nějak zbavit sklíčenosti, vylít si na někom vztek. Když procházeli mezi mrtvolami poházenými na cvičišti a mezi těly s roztaženými nohama ve dveřích, myslela si, že hromosvodem bude ona. Přivolala stíny, aby napomohla útoku – i toho, který se jmenoval Janni a před smrtí býval Pastorkem. A Strat, jenž znal Janniho i Stilcha a další v Ischadině částečně živé družině, ještě když měli právo na skutečný život, měl stíny v očích.

Stejně stíny odporu zkřivily velkému Pastorkovi ústa, když si odplívl přes rameno a domáhal se odpovědi: „Randale, chci slyšet odpověď.“

Ale Randal, pihovatý čaroděj s velkýma ušima, který byl nesmírně opatrný a nikomu nesloužil za šaška ani figurku, třebaže byl drobný a skromný, věděl, že Straton chce něco víc než jen znát důvod pro obětování psiska. Strat chtěl, aby mu někdo řekl, že masakr, uprostřed něhož se ocitl, nějak zapadá do pravidel cti Pastorků.

Ale nezapadal. Ani trochu. Válka se vymkla z ruky a krev plodila jen hlad po další krvi. Jediným ospravedlněním nebo důvodem mohla být přirozenost samotného Asyly – v Asyly neexistovala rovnováha sil, město se hryzalo do vlastní nohy, pěnu u úst, napadané vnějšími i vnitřními nepřáteli. Město bylo plné frakcí mezi lidmi, mezi bohy a mezi čaroději, tak plné, že dokonce i Ischade, která zde měla své zájmy, musela vyjít na denní světlo, chránit je a spojit svůj osud se Svatým spolkem Stratona a nemorálním Třetím komandem Synca.

Když Randal neodpovídal, jen vrhl po Stratovi výmluvný znechucený pohled plný obvinění, protože Strat měl údajně velení, řekla Ischade důstojníkovi vedle sebe: „Pořádek je sám sobě

odměnou. A zdravý rozum je na naší straně, ne na straně beysibských vetřelců, kteří okouzlili prince, nebo polokouzelníků, pevně svázaných s Čarodějnickým bratrstvem, nebo na straně jednotek nemrtvých vrahů Roxany.“

Potom Randal spustil nůž a rukou potřísněnou krví si utřel dlouhý nos. „Třeba ti to vrátí tvého boha, Strate. Probudí Vashanku z míst, kde Pán plenění spí. Je celkem jisté, že muži si to myslí.“ Mág vstal a překročil rozčtvrceného psa. Všechny čtyři části – přední i zadní – se vznesly do vzduchu. Odkapávala z nich krev. Odpluly k polnímu oltáři za cvičišťem.

Strat sledoval, jak kousky mizí za rohem, a teprve pak řekl: „Vashanka? Vráti se? Podle čeho si myslíš, že zmizel? Vrátil se v podobě druhého dětství, to je vše. Jako dítě ztratil všechn smysl pro proporce.“ Ischade očekávala, že se k ní teď Straton otočí, a nemýlila se. Oči měl bez výrazu a tvrdé a cit jí prozradil, že jeho srdce je na tom stejně.

„A jak to vyhovuje tobě, Ischade? Všechn ten 'pořádek', který tu vidíš? Pomůže nám – umožní nám spolu ležet o pár nocí víc, než zvítězí tvoje 'potřeby'? Jsi spokojená? Může mít nekromant někdy dost? Je pro tebe bezpečné, když si mě bereš domů?“

Pro něho „domů“ znamenalo do jejího objetí. Do jejího podivného domu na břehu Březnice, plného stínů, plného pozlátka a sametu. Ze Stratona ji bolela duše a kvůli němu se zapletla tam, kam žádný nekromant nepatří. A měl pravdu – smrt všude kolem byla částečně i jejím dílem. Byla spokojená, celou řadu nocí se nebude muset vykrádat na lov obětí.

Viděla mu v očích, že ví příliš dobře, že všechno, co udělala, udělala proto, aby mu dala, po čem touží – sebe – neboť za ukradené večery na polštářích z brokátu zaplatila přesně tu cenu, o níž předem věděla, že ji zaplatit bude muset.

Randal si uvědomil, že jejich rozhovor nabyl soukromého rázu a již není určený uším jiných posluchačů, a odpěchal. Cestou za svojí obětí k oltáři si utíral ruce do vlněného oděvu a ještě zavolal přes rameno: „Budeš muset předříkávat liturgie, Eso.“ Eso bylo válečné jméno Stratona. „Já to udělat nemůžu, protože zastupuji magii, a tudíž patřím k nepřítelům bohů – dokonce i toho tvého.“

Strat si kouzelníka nevšímal a nepohnutě pozoroval Ischade. „Je to moje chyba?“ zeptal se prostě. „Důsledek toho, že jsem s tebou navzdory zdravému rozumu spal?“

„Na nikoho se nedá uvalit horší neštěstí než na Janniho nebo Stilcha. Muži si vytvářejí své osudy – to je věc jednotlivce, nedá se o tom debatovat.“ Natáhla ruku, využila příležitosti a dotkla se jeho rtů. Byly bílé, jak se velký Pastorek s rukou na jílci meče snažil ovládnout. Asi měl občas nutkání ji zabít, aby ze sebe vymýtil vinu a bolest.

Co by v takové chvíli udělala? Ublížit někomu, v jehož pažích byla ženou, ne strašlivou silou, jež kohokoli z ostatních mužů zahubí? Nikdy. Pokud by ji k tomu nedonutil.

Při doteku její ruky na rtech neuhnul hlavou ani neustoupil. Vydechl: „Ischade, to je víc, než jsme si dohodli...“

„To je víc, Strate, něco takového si nedohodl nikdo z nás.“ Její ruka mu sklouzla ze rtů na krk, přes zkosení ramene na silnou pravici – mohla mu ji ochromit, kdyby bylo třeba. „To tvůj bůh válčí s ilsizšskými a beysibskými bohy – pokud je mají – a obrací lidská srdce a myšlení. Ne my. Jsme stejně blízko nevinnosti jako tvůj meč, který snad brzy zůstane v pochvě. Důvěřuj mi. Všichni jsme věděli, že nastane peklo, že takový den pravděpodobně přijde.“

Strat pomalu přikývl. Nepraví Pastorci rozohnili ty skutečné ve městě, a dokonce se odvážili postavit se černým duším z jízdy Třetího komanda. A Zipovi místní bojovníci měli důvod k nenávisti ke všem utlačovatelům – LFOA by stejně brzy naplnila stoky krví Zipovi po kolena.

„Takže co teď?“ zeptal se mohutný muž. Hlas prozrazoval vyčerpání.

Nekromantka vzhledla, znovu vztáhla ruku a zaklonila hlavu, takže jí sklouzla kapuce a tvář jí teď stínily jen vlasy. „Nyní si vzpomeň na slib, který jsi mi dal první noci – že mne nebudeš obviňovat za to, čím jsem, že nebudeš vinit sebe za to, co musíš udělat. A že se nebudeš tolik vyptávat, když se ti nelíbí odpovědi.“

Voják zavřel oči při vzpomínce na to, co mu přikázala zapomenout, dokud nenastane správný čas. A když je zase otevřel,

byly trochu živější. „Pojedeme k tobě?“ zeptal se unaveně. „Nebo ke mně?“

Té noci se v ustavičně zatuchlé asylské ulici zvané Kouzelnická, ve věži magické citadely probudil tysianský arcimág Randal v posteli Čarodějnického bratrstva. Škrtila ho vlastní prostěradla.

Křehký čaroděj zbledl pod pihami – zbledl až k obrovitým uším – neboť prostěradla, jež měla být z čistého a nevinného plátna, ho začala těsně spoutávat. Pokud se odtud dostane živý, bude si muset se svým jidášským ložním prádlem promluvit – nemá žádné právo s ním takhle zacházet. Kdyby mu prostěradla neucpala ústa, mohl by zakřičet obranná kouzla nebo očarovat neživé prádlo a oživit je. Ale Randalova ústa stejně jako ruce a nohy byla těsně spoutána magií nepřítelé.

Ale oči ne. Randal zíral před sebe. Tma před postelí, na níž se bezvýsledně snažil osvobodit, znatelně zesvětlala. Z mraku se ztvárnila čarodějka Roxana se smyslným úsměvem v tváři.

Královna smrti Roxana byla Randalovou Nemesisí, nenáviděným nepřítelem, obávaným protivníkem.

Mladý kouzelník se zmítal v poutech prostěradel a z umlčených úst vycházely exhorty beze slov. Roxana, proti níž bojoval na Zdi čarodějů, přísahala, že ho zabije – nejen proto, že pomáhal Tempovým Pastorkům a Bashirovým partyzánům v boji proti nisibiským čarodějům za znovuzískání domoviny, Zdi čarodějů, ale i proto, že Randal stál kdysi po pravém boku Záškodníka, jemuž se říkalo také Nikodemos. A jeho duše se chtěla Roxana zmocnit.

Silně zpocený Randal se pokoušel vykroutit z lůžka Čarodějnického bratrstva, když vtom postava Roxany ztratila vzhled přízraku a její přítomnost nabyla hmatatelné podoby. Nezmohl se na víc než na ránu hlavou do zdi. Přikrčil se. Kéž by čarodějnice nemohly proklouznout kouzly Čarodějnického bratrstva hladce jako úhoři. Kéž by nikdy nebyl válčil s Pastorky. Kéž by nebyl nikdy vznesl nárok na Jablko moci kouzelníka Nisi. Kéž by nebyl nikdy slyšel o Nikodemovi a nezdědil jeho zbroj, pancíř vykováný entelechií snů.

„Ahm, hm, nh ne, grrrr!“ křičel Randal na kouzelnici, jež měla nyní lidskou podobu. Vůně její pleti se mísila s kyselým pachem jeho strachu a potu. Běž pryč, příšero, zmiz!

Roxana se jen smála zvonečkovým smíchem, nijak odpudivým, a afektovaně, s přehnanou starostlivostí přicupitala k jeho posteli. „Cože to říkáš, kouzelníčku? Zopakuj mi to.“ Sklápěla se nad ním a srdečně se usmívala. Půvabná svěží tvář nevypadala starší než u děvčete ve věku na vdávání. Její strašlivá duše za očima, které se sytily strachem a teď se pásly na Randalově úzkosti, byla starší než Čarodějnické bratrstvo, v jehož sídle stála – stála bez důvodu, proti přirozenému řádu, navzdory nejlepším kouzelníkům vycvičeným, v Ranke. Dokonce ani Randal, jenž se naučil, jak po nisibisku čelit bojujícím kouzelníkům z horských štítů, nedokázal vzdorovat.

„Cco vv chrr? Pf rrr hmm?“ vyrazil Randal zpod promáčeného dusivého roubíku z prostěradel. Co chceš? Proč zrovna já?

Nisibská čarodějnice se půvabně protáhla, sklonila se až k němu a odpověděla: „Chci? No přece, Čaroslechu, tvoji duši, co jiného. No no, neházej sebou tolik. Takhle jen plýtváš silou. Počkáš si na tu ztrátu až do zimního slunovratu. Ledaže bys...“ Zářivé oči, jež byly tím posledním, co vidělo mnoho velkých kouzelníků a k záhubě odsouzených válečníků, se přiblížily a rozšířily. „Ledaže bys přesvědčil Záškodníka, toho tvého Nikodema, aby ti pomohl ji zachránit. Ale oba víme, že to není pravděpodobné. Nepodstoupil by pro tebe takové nebezpečí. Na přísaze Svatého spolku nezáleží. Niko od tebe odešel, opustil tě stejně, jako opustil mě. Nemám pravdu, ty nemotoro? Ani nejsi pořádný čaroděj. Nebo si myslíš, že čest a sláva a zrušený svazek přivedou bývalého partnera do Asylu, aby tě zachránil před zdlouhavým a bolestivým úkolem jednoho z mých... sluhů?“ Ve tmě nad Randalem se blýskly zuby. Celé Roxanino zjevení zářilo nečistým a nelidským světlem.

Tysanský čaroděj nejvyššího stupně nehybně ležel a naslouchal vlastnímu skřípavému dechu – nechtěl odpovídat, doufat v Nikovu přítomnost, ba ani po ní zatoužit. Neboť právě to čarodějka chtěla, uvědomil si nakonec. Ne jeho kouzelné Jablko moci, neodmyslitelně spojené s nejsmrtonosnější ochranou, kterou mágy s nižší kouzelnou silou naučila využívat léta válek s lidem Roxany. Ne askelonský

pancíř, bez něhož by Randal, pokud nějak přežije dnešní noc, už nikdy nespál, protože tato zbroj znamenala ochranu před čarami, jaké uměli snovat kouzelníci Roxanina řádu proti prostým kouzel níkům Čarodějnického bratrstva. Po ničem z toho čarodějka netoužila, jen po Nikovi – po Nikovi v Asylu, po Nikovi z masa a kostí.

A Randal, který miloval Nika víc než sebe, který ctí Nika ve svém srdci s veškerou věrností, jakou se bojovník zapřísahá vůdčímu partnerovi své dvojice, ačkoliv Nik již dávno formálně jejich svazek rozdělil, by se rád na místě vzdal své duše a odevzdal ji ihned Roxaně. Jen kdyby tak dokázal zastavit volání, nesoucí se po nehmotných vlnách, jež mělo Nika přivolat do smrtícího objetí Roxany.

Dokázal by to, jen kdyby rozumem ovládl strach. Ale selhal. Roxana byla obchodnicí se strachem, paní hrůzy s prvotním zdrojem, z něhož vyvěrala zabijácká komanda soužící Asylum.

Rukama s rudými nehty začala nad znehybnělým tělem Randala tajemně a spleťtě gestikulovat. Roztřásl se Vyschlo mu v ústech, srdce se rozbušilo rychleji, tep hrozil roztrhnout hrdlo. Ve zmatku ztratil soudnost. Nemohl myslet, mozek podlehl jejímu formování a příkazům.

Sprádala svou pavučinu hrůzy a kouzelnický talent Randala tiše vzkríkl o pomoc.

Rozkřičel se tak zřetelně a tak nahlas, každým atomem svého ohroženého bytí, že daleko na západě, v chaloupce před tůnkou s úhledně uhlazeným šterkem, vysoko na útesu shlížejícím na mořem obklopené, v oparu zahalené Bandarské ostrovy, přerušil Nikodemos rozjímání a rukama si rozmasíroval husí kůži, která mu znenadání vyskočila na pažích.

Vstal a pátravě si prohlížel úbočí útesu, chvílku vyhlížel na moře, ale pak se sklonil, zdvihl kámen o velikosti pěsti a hodil ho do vln. Potom se Niko začal chystat na cestu. Opouštěl mystické útočiště a znovu se vracel ke světu, do největšího světového zapadákovy – do Asylu, kam chtěl Niko, hledající maat, tajemství rovnováhy a nadsmyslového vnímání, syn armád, jít ze všech míst v císařství Ranke s nejmenší ochotou.

I s Nikovým černým hřebcem bylo putování z Bandary do Asylu dlouhé a obtížné. Ne tak dlouhé nebo obtížné, jaké by bylo pro Nika na horším koni, ale natolik dlouhé a natolik náročné, aby se po příjezdu do města Niko, zarostlý a bílý prachem z cesty, zapsal v ubytovně žoldnéřského cechu severně od paláce a šel hned do postele.

Po probuzení si opláchl obličej ve vodě pokryté vrstvičkou ledu z umyvadla vedle postele, poškrábal si dvouměsíční přírůstek vousů a rozhodl se, že je neoholí. Pak sešel do společenské místnosti poslechnout si novinky a něco sníst.

Společenská místnost ubytovny cechu se nezměnila, to ráno měla vínově rudou barvu, byla stejně tichá jako každý jiný den. Na stolku stály kouřící poháry svařeného vína a kozí krve a vedle nich sýr, kroupy a ořechy. Muži se potřebovali po ránu posílit kořeněnými nápoji před nadcházející těžkou prací.

V současné době jedli žoldnéři v Asylu velmi dobře.

Jak Niko zjistil z hovoru kolem sebe, když si plnil misku, příčinou byl jiný přístup lidí a úcta, jíž se těšili v rozděleném městě. Osobní ochrana se prodávala lépe než kdy dříve. Dnes ráno bylo na servírovacím stolku jehně, celé prase s jablkem v tlamě a ryba nadívaná satirejkou. Tak to nebývalo, když tu Niko pracoval naposled – tehdy byli žoldnéři tolerováni, ale nikdo z paláce ani rybáři nebo obchodníci jim neposílali dobroty.

Nebývalo to takové, než... Dosyta se najedl a od zpravodajského agenta, jenž přejížděl pohledem mapu s hranicemi frakcí, které rozdělovaly město, se dozvěděl čerstvé zprávy.

„Koukni, Záškodníku, řeknu ti to než jednou,“ upozornil ho zpravodajský agent rozhodně. „Zelená linie běží podél Palácového parku. Nad ní jsou tvoji patroni – obyvatelé paláce, kupci a Beysibové... neříkej mi, co si o tom myslíš. Spleť ohraničuje Modrá linie Jubala. Aby ses dostal dovnitř, musíš použít tuhle propustku.“ Zpravodajec, který přišel o oko, ještě než Niko poprvé vkročil do Asylu, vytáhl z kapsy na boku pásku a podal ji Nikovi.

Páska byla sešitá z rovnoběžných pruhů barevného plátna – zeleného, červeného, černého a žlutého. Niko do ní strčil prstem a požádal: „Dík, ale neříkej mi Záškodníku. Tady ani nikde jinde.

Potřebuji tady trochu čmuchtat a zatím nechci, aby se o mně vědělo.“ Přivázal si pásku nad loket a teprve pak se tázavě podíval na zpravodajce.

Starý voják ve vyspravované výstroji určené pro čas mimo službu dodal: „Jsi k dispozici Zelené linii, nezapomeň, bez ohledu na jméno, které si vybereš. Červená je pro Krvavou linii – ta je Zipovy LFOA. Podporuje je Třetí komando, takže pokud tam nemáš přátele, buď v Krysově opatrný. Totéž platí pro Povětrov – to je jejich rajón. Modrá linie sleduje Březnici – tam si drží svoje zabíjácké bandy ty dvě čarodějnice, Ischade a ta nisibiská čarodějnická čubka. Starají se jim o jejich zájmy. Patří jim Jateční kříž. Černá linie vede kolem Čarodějnického bratrstva – hráz a přístav až k moři. Žlutou linii vyznačili tví Pastorci západně od Povětrova a jatek. Budeš potřebovat pomoc, synku, to mi věř.“

Niko přikývl a řekl: „Máš mé díky, pane. Život s tebou a...“

„Tvůj velitel? Tempus? Jde za tebou? Je tady?“ Dychtivost v hlase zpravodajce přiměla Nika k zaváhání. Znepokojení se muselo Záškodníkovi objevit i v tváři, protože drsný jednooký žoldák pokračoval: „Strat uplatnil nárok na kasárna, ale stálo to víc krve než víkend v pekle. Rádi bychom Hádankáře viděli – nikdo menší tady pořádek nenastolí.“

„Snad,“ připustil Niko opatrně, „až se změní počasí – na horách je teď sněhu koním po břicho.“ Neměl právo prozradit víc. Ale mohl se teď ptát sám. „A Randal? Tysianský čaroděj, co přišel do nížiny s předvojem? Viděl jsi ho?“

„Randala?“ V zježené čelisti to zaškubalo a Niko věděl, že to, co uslyší, se mu nebude líbit. „Strat si pro něho třikrát nebo čtyřikrát poslal. Zdá se, že ho někdo unesl přímo ze sídla Čarodějnického bratrstva – nebo pláchl před vlastními. S čaroději člověk nikdy neví, na čem je, nemám pravdu, chlapče? Chci říct, možná se sebral a zmizel. Stalo se to hned po vyrabování staré Jubaloty – tedy starých kasáren Pastorků. Bylo to tak zlé, že Strat spal tady s námi, než tam všechno vyčistili.“

„Randal by to neudělal,“ prohlásil Niko šepem a vstal.

„Copak je, vojáku?“

„Nic. Díky za námahu – a za půjčku.“ Žoldněř, jenž byl starší, než vypadal, dokonce i přes bradku, zdůrazňující těžce vybojované jizvy, poklepal na měšec, který mu visel z pásu s mečem. „Brzy se uvidíme.“

Záškodník potřeboval odejít, projet si hranice, pochopit smysl vystupňovaného chaosu ve městě, který byl už dost zlý v době, kdy tady byl naposled. Ani tehdy si Niko nedovedl představit, že by na tom nějaké město mohlo být hůř.

Seděl na koni a vedl frkající zvíře do zakaboněného vzduchu pozdního svítání. Zbýval jen týden do nejkratšího dne v roce. Uvažoval o poslední cestě, která ho sem přivedla.

Před dvěma zimami Záškodník, známý jako Nikodemos, ztratil v Asylu svého prvního partnera – zabili zde muže, který mu byl podle pravidel Svatých spolků partnerem více než deset let. Od otročení v dětství na Zdi čarodějů ho nic nezranilo víc. Stalo se to na Bulváru, u přístavního skladiště. Návrat do Asylu přinášel příliš mnoho vzpomínek, nezažehnaných duchů a skryté bolesti. Následujícího jara, kdy byl stále zde jako součást Tempovy kohorty Pastorků, ztratil svého druhého partnera, Janniho. O Janniho jej připravila nisibiská čarodějka, Královna smrti. Poté opustil Asylum a odjel bojovat na sever do válek, jež považoval za čistší.

Na severu, jak zjistil, nebyly války o nic poctivější – bojoval proti Datanovi, pánu a arcimágovi Zdi čarodějů, a proti Roxaně na svazích Tyse a ještě výš na vysokých vrcholech, kde strávil své mládí jako jeden z krutých partyzánů zvaných Následníci, které nyní vedl Bashir, jeho přítel z dětství. Pak Niko válčil po boku Bashira a svého velitele Tempa proti Mygdoňanům. Odvážili se za Zeď čarodějů a viděli, co by žádný člověk vidět neměl – Mygdoňané se zřejmě spojili s odpadlickou magií, takže všichni obránci, které proti nim Tempus postavil, se pro nedodržení závazku stali pěšáky ve válce kouzel proti bohům.

Po tažení se podílel na změně císařů, k níž došlo během Vazalských slavností, a pak unaven až do morku kostí válkami a neklidem ve své duši a svém srdci odvezl jednoho chlapce – uprchlíka, napůl Mygdoňana a napůl kouzelníka – daleko na západ na Bandarské ostrovy plné mlhy a mysticismu, kde Niko vyrůstal,

kde se naučil ctít staré bohy a staré moudrosti staletých čarodějů, kteří viděli bohy v lidech a lidi v bozích a nejednali s tak mladými a svárlivými božstvy, jaké si přivedli svými modlitbami a uctíváním k životu Ilsižané i Rankanci.

Přesto všechna krev, kterou prolil, pocty, které si vydobyl, slzy, které ronil daleko od Asylu, z něho spadly hned, jak si osedlal černého hřebce ve stáji za ubytovnou žoldnéřského cechu a osmělil se vyrazit do města. Existovalo totiž vlákno kontinuity, osoba, kterou Nikova maat cítila v Asylu a která jej provázela od doby, kdy zde sloužil jako jeden z Tempových Pastorků a – s výjimkou času v daleké Bandaře – byla s ním od té doby neustále – Roxana, čarodějnice z Nisibisi.

Bokem se protlačil houfem na schodech U Alekeepa a snažil se najít majitele. Niko toho muže znal celkem dobře. Dvořil se jeho dceři, když zde byl tenkrát ubytovaný. Muž měl právo vědět, že stín jeho dcery, dlouho nemrtvý díky kouzlu čarodějnice, konečně došel Nikovou vlastní rukou klidu. Náhle si Záškodník uvědomil přítomnost Roxany tak silně, že se mu zdálo, jako by ve vzduchu nálevny cítil její pižmovou vůni.

Někde tady byla. Někde blizoučko. Jeho maat mu to řekla – mohl zahlédnout kobaltem zářící stopy Roxaniných kouzel koutkem svého vnitřního zraku, stejně jako obyčejný člověk dokáže periferním viděním zahlédnout stín osoby, jež ho sleduje. Niko cvičil periferní vidění své duše transcendentálním vnímáním a toto umění mu dovolovalo sledovat osobu nebo pocit přítomnosti nebo shromáždit hlavní podstatu emocí, jež k němu byly nasměřovány, ačkoli konkrétním myšlenkám tajně naslouchat neuměl.

Alekeep byl čerstvě vybílený a plný odhodlaných milovníků hlučných radovánek, mužů i žen, jejichž pozice ve městě vyžadovaly, aby se zde jako obvykle ukazovali z pracovních důvodů. Nerušili je ani rebelové LFOA, beysibští vetřelci, ani nisibiští čarodějové. Vysoce postavení zástupci rankanského Čarodějnického cechu v róbách, v nichž vypadali jako špatně prostřený stoly, přátelsky popíjeli s obchodníky z karavan a vysokými knězi z paláce. Ti všichni se vlastně shromáždili na jednom konci – do bezpečí pro obchodní transakce před zásahy válčících frakcí, bezpečí pro jejich

osoby a jejich příbuzné před nemrtvými i méně nadpřirozenými teroristy, bezpečí – to bylo v dnešní době nejžádanější zboží v Asylu.

Bezpečí, pokud mohl Niko pozorovat, kdykoli odešel z Bandary do světa, nebyla hlavní věc. V chýši na vrcholku útesu byl v bezpečí, ale pak se jeho dary maat a hlubokého vnímání zaměřily na duši. Takhle mu byly užitečné jen jako studentovi. Měl však v úmyslu vyslat je svojí vůlí do vnějšího světa a tam změnit jeden dva osudy či zadržet přílivovou vlnu, která se už dostala v nějakém směru příliš daleko.

Maat svého nositele vysílala ven, mezi své opaky, k Chaosu, aby vyrovnal všechny nerovnováhy, u nichž to půjde. Něco takového vždycky bolí, vždycky to něco stojí a Niko vždy toužil po Bandaře, když byl na konci sil. Ale doma pokaždé narůstal neklid, sílil a snažil se ho ovládnout, a tak znovu Bandaru opouštěl, odjížděl i do Asylu, kde je rovnováha jen abstraktní pojem, kde je vždy vše nesprávné, kde nic, co nějaký člověk – dokonce i polobůh jako Nikův velitel Tempus – udělá, nepřinese ani náznak trvalého míru.

Ale mír, jak říkával Nikovi jeho učitel, je rovněž smrt. V budoucnu se ho dočká.

Čarodějnice Roxana je také smrt. Doufal, že ho nevycítí tak jasně jako on ji. I když se zoufale snažil svůj příjezd udržet v tajnosti před všemi, kdo by jej při nejbližší příležitosti zneužili, byl Niko přitahován k Roxaně jako asylská štetka k zazobanému opilci, nebo pokud se dá věřit lidským řečem, jako princ Kadakithis k Beyse Shupansee.

Ani bandarské šterkové tůně nebo hluboké meditace nedokázaly jeho duši očistit od touhy po těle kouzelnice, která ho milovala.

Tak se pod záminkou odpovědi na efemérní volání Randala vrátil do Asylu. Ale byla to Roxana, koho přijel navštívit. Koho se přijel dotknout. A s kým si přijel promluvit.

Neboť Niko ji potřeboval ze sebe vymýtit, zbavit se jejích parátů ve své duši, vyčistit od ní své srdce. Když byl tentokrát v Bandaře, přiznal si to. Alespoň to byl nějaký začátek. Tradice jeho mystéria mu našeptávala, že každý problém, který je pojmenován a rozpoznán, lze vyřešit. Ale protože Nikův problém se jmenoval Roxana, nebyl si Záškodník tak docela jistý, zda má učení pravdu.

Proto se s ní musí setkat. Tady, kdekoli. Donutit ji, aby ho propustila.

Ale U Alekeepa ji nenašel, jen starého tlust'ocha s lebkou porostlou chomáčky vlasů, který za uplynulé roky příliš zestárl, který měl v očích pronikavější zimu, než jakou kdy Asylu přivál od nekonečného moře vítr.

Když Niko starci dovyprávěl o osudu jeho dcery, muž prostě přikývl, hlavu opřenou o pěst, a řekl: „Udělal jsi co jsi mohl, chlapče. My teď taky děláme, co je v našich silách. Zdá se to tak dávno a tady je pořád tolik starostí...“ Odmlčel se, roztřeseně vzdechl, pak si utřel zarudlé oči rukávem, takže Niko poznal, že otcovská bolest je stále čerstvá a ostrá.

Niko vstal od mramorového stolu, kde našel otce osamělého nad účty z poslední noci, a z výšky se na něho podíval. „Jestli můžu něco udělat, pane – cokoli. Týden nebo dva budu v žoldněřské ubytovně.“

Starý hostinský se vysmrkal do kůže na lemování svého chitónu a naklonil hlavu. „Udělat? Stačí, když necháš na pokoji mé ostatní dcery.“

Niko před neomaleným pohledem majitele hostince neuhnul a stařec změkl. „Promiň, chlapče. Všichni víme, že za skutky nemrtvých můžeme vinit jen jejich tvůrce. Hodně štěstí, Pastorku. Cože to říkají tví bratři ve zbrani? Aha, už to mám: Život s tebou a věčnou slávu.“ V hlase otce bylo příliš mnoho hořkosti, než aby si Niko špatně vyložil, co zůstalo nevysloveno.

Ale musel ještě o něco požádat. „Pane, potřebuji od tebe laskavost – neříkej mi tak tady ani jinde. Neprozrazuj nikomu, že jsem ve městě. Přišel jsem za tebou jen proto, že... Musel jsem. Kvůli Tamzen.“ To bylo poprvé, kdy někdo z dvojice mužů použil jméno dívky, která byla dcerou staršího a milenkou mladšího, dívky, která teď byla mrtvá a klidná a v bezpečí, ale ještě nedávno nebyla, neboť Roxana využila ji i ostatní děti a přidala ji ke své bandě zombií, dětí ukradených předním asylským rodinám. Nyní byly pohřbeny na svazích Zdi čarodějů.

Odešel v okamžiku, kdy si starý muž zakryl oči rukou a zamumlal něco jako souhlas. Neměl sem chodit. Majiteli Alekeepa ublížil, nepomohl mu. Ale musel to udělat, už kvůli sobě. Protože

čarodějnice využila děvče proti němu protože musel zabít dítě, aby zachránil dětskou duši. Rád by věděl, zda čekal, že mu stařec dá rozhřešení. Jako kdyby to někdo mohl udělat. Ani nevěděl, kam se vydá teď. Vykročil do ulic Zelené zóny a spatřil pochodně signalizující hranice Spleti – na dálku nepatrné, ale varující před nepokoji v městské čtvrti nevalné pověsti.

Niko se nechtěl zamíchat do asylských bratrovražedných sporů, nechat se naverbovat k jakékoli straně – ani ke Stratově – nebo dokonce zjišťovat, kdo je v právu a kdo ne. Pravděpodobně všichni byli rovným dílem nevinní a současně si zasluhovali trest. Války svým způsobem zahlazovaly absolutní soudy. A občanské nebo osvobozenecké války byly nejhorší.

Potuloval se lepšími ulicemi, ruku na pochvě meče, dokud nedošel ke křižovatce, kde stál rozlehlý rohový dům s otevřenými vraty a vedle se krčil žebrák. Žebrák v této části města byla neobvyklá podívaná.

Niko si připomněl, že již nedohlíží v asylských ulicích jako Pastorek na tajné obchůzce, ale hledá vlastní jistoty, a právě se chystal k odchodu, když zaslechl hlas, o kterém se domníval, že ho zná.

„Seh,“ ozvalo se ze stínu, který se oddělil od stínů naproti místu, kde seděl žebrák. Nadávka byla v nisibštině. I hlas byl nisibský.

Přiblížil se a stín se rozdvojil. Hlasy se hádaly. Stíny se zastavily vedle žebráka, jenž se napřímil a chtěl vědět, kde byli příchozí tak dlouho.

„Je opilý, copak to nevidíš?“ řekl první hlas a Niko využil svého daru, pomocí zvláštního světla si zařadil tvář a našel jméno, které již dlouho znal.

První člověk se jmenoval Vis, byl to zrádce Nisi, muž, který Nikovi dlužil přinejmenším jednu službičku a možná znal odpověď na otázku, kterou Niko toužil položit nejvíc ze všeho: kde je nisibská čarodějka.

Druhý stín promluvil, když mu opilý žebrák hrábl po šatech. Niko již viděl jasněji. Ukázaly se mu modravé jiskry vířící kolem vyššího stínu. Obrisy se zaostřovaly, ačkoli byla bezměsíčná noc.

„Mor–ame, ty pitomče! Vstávej! Co řekne Moria? Jsi hlupák, ne–li něco horšího! Kolem číhá smrt. Moc se nenaparuj...“

Zbytek přešel v nepřátelské tiché syčení, ale Niko si muže zařadil snáze než prvního: hluboko posazený hlas se sametovým zabarvením ho ujistil, že druhý stín je bývalý otrok Haught.

Tenhle Haught byl propuštěný otrok. Nisibiská čarodějka mu dala svobodu. A Niko ho kdysi zachránil, když ho chtěl vyslýchat Straton. Strat, hlavní vyšetřovatel Pastorků, nebyl člověk, jemuž bylo radno odporovat a byl tak dobrý ve svém oboru, že pouhá jeho pověst stačila, aby se rozvázaly jazyky a povolily útroby.

Takže ti lidé se znali. Popadli žebráka z obou stran a odnesli jej k otevřeným vratům, za nimiž zářila světla v kůži zacloněných oknech. Niko se zastavil. Haught byl víc než jen vystrašený zmetek, obojek otroka mu svíral samotnou duši. Když na něho Niko naposled narazil, vydával sebejisté rozkazy a aura se mu modře třpytila. Mohl se opřít o magické atributy.

Na auře Vise nebylo nic čarodějného, jen rudá a růžová barva nebezpečí a ovládané vášně – a strachu. Jeho příchut' Nikovi dráždila nervy. Přiblížil se k bráně, odkud by mohl něco zaslechnout. Tasil meč a ten se jako vždy v blízkosti kouzel zahříval.

„Visi, má zbr –“

„Pamatujete si na mě, pusinky?“ zeptal se Niko a zarazil trojici uprostřed řeči. „Ani hnout! Chci si jen promluvit.“

Vis už měl ruku na boku a holé ostří by ji brzy následovalo. Niko věnoval většinu ostrážitosti Visovi, ačkoliv měl být ve středu pozornosti Haught.

A přece Haught neodhodil žebráka (sténajícího: „...si myslíš, Haughte, na trošce čerstvého vzduchu není nic špatného...“) na Nika, ani se nepokusil o žádnou kletbu, jen řekl: „Před lety... tam v bojích na severu, vid’? Ach ano, vzpomínám si na tebe. A vsadím se, že ještě někdo...“

Vis – příliš napjatý, plnou hlavu plánů – mu skočil do řeči: „Co je, vojáku? Peníze? Dáme ti peníze. A práci pro nečinnou čepel, když... Neznám tě odněkud?“ Vis se o krok přiblížil a Niko spíše cítil, než viděl, jak se mu zúžily oči. „Jo tak, už vím, kdo jsi. Něco ti

dlužíme, že jo? Tenkrát ve městě jsi nás zachránil před Tempovými pochopy. Jen pojd' dál. Probereme si to uvnitř.“

„Jestli,“ vložil se do toho Haught hedvábným tónem, až si Niko začal říkat, do čeho vlastně jde, „vrátíš meč do pochvy a budeš naše pozvání považovat za to, čím taky je... za rozptýlení. Jestli se chceš prát, nebudeme v žádném případě používat bronz nebo ocel.“

Niko si oba změřil pohledem. Stále podpírali žebráckého přítele a Niko zasunul meč. „Nestojím o pohostinnost, jen o informace. Hledám Roxanu – a nevykládejte mi, že nevíte, o kom mluvím.“

Smích Haughta Nikovi prozradil, že našel víc, než v co doufal. Po zádech mu přejel mráz, nahoru a dolů po páteři. Byl tak sebejistý, plný očekávání a výsměchu.

„Jistěže vím – vím to já i moje paní. Ale snad si nemyslíš, vojáku, že tě Roxana hledá do teďka? Ať už půjdeš dál nebo ne, ať už počkáš nebo půjdeš svou cestou, najde si tě. Nezáleží na tom, co si zvolíš ty.“

Moje paní, řekl Haught před chvílíčkou. Někdo jiný ho tedy naučil, co zde Niko viděl – dost kouzel, aby byla atributem, ne jen přetvářkou. Opravdových kouzel, ne triků eskamotéra, jakými oplývalo asylské Čarodějnické bratrstvo třetí kategorie.

Niko zavrtěl hlavou. Ruka mu mimovolně sklouzla k hrušce meče a zůstala tam, i když o krok ustoupil.

V tom okamžiku Vis říkal: „Být sebou, vojáku, nic takového nehledám. Ale pokusíme se ti pomoci, aby ses k ní dostal. Jo, při všem, co není svaté, ti rozhodně obstaráme, co chceš.“

Když Roxana ve svém brlohu u Březnice, starém panském sídle, nově zařízeném od sametových závěsů po býlí vysoké jako člověk na „zahradě“, zaslechla za oknem krok, který nepatřil ani nemrtvému ani žádnému z jejích hadů – kteří na sebe příležitostně brali podobu člověka – šla se osobně podívat, kdo by její nezvaný host mohl být.

Mladík vypadal jako Nisi. Nikdy si ho nevšimla, zřejmě nějaký místní obyvatel se stopou nisibské krve.

Duši měl hladší a úskočnější než jiné bytosti zla. Měl něco společného s jinou místní silou. Mezi ním a Roxanou klíčila ochranná kouzla. Zpovzdálí, ze tmy, jí oznámil: „Něco jsem ti

přivezl, paní. Bude se ti líbit. Pro případ, že by tě to zajímalo, je to dárek od Haughta.“

Ozvalo se tichoučké lupnutí a osoba zmizela. Kdoví, zda tu kdy byla. Haught. Vzpomněla si.

Zrovna když se otáčela, zarachotil kamínek, noc prořízlo tiché zafrkání. Zamrkala – narušili její nejlepší kouzla dvakrát za noc, přesekli je jako pavučinu. Zítra bude muset všechno obejít a připravit novou ochranu.

A pak se soustředila na to, co bylo zde: kůň, to bylo jisté. A na něm člověk, omámený člověk přivázaný k sedlu.

Dárek od toho Haughta. Bude mu muset poděkovat. Vyšla do zahrady plné trní a nočních stínů, sestoupila k místu, kde břehem Březnice prorůstaly jedovaté hlízy vodní mandragory.

A tam, v odlesku světla od špinavých říčních vln, ho zahlédla.

Niko, otupělý drogami nebo alkoholem – vyjde to nastejno.

Srdce se jí zatetelilo, tři kroky popoběhla, pak se uklidnila. Byl tu, ale ne z vlastní vůle.

Prsty vykouzly tichoučké a hedvábné zaklínadlo. Přiblížila se k němu téměř tanečním krokem. Niko byl její láska i zkáza v jedné osobě. Jeho přítomnost znamenala víc než zkoušku: chtěla ho sundat, sejmut mu pouta, léčit ho a objímat. Čarodějka by se takto chovat neměla. Královna smrti by měla mít jiné pohnutky. Poslala pro něho, k přilákání využila toho podřadného čaroděje Randala, ale nyní se neodvažovala si ho vzít, nemohla jej využít takto. Ne když se jí ten Haught očividně snaží uvést v pokušení.

Ne teď, když Roxana bojovala, válčila s jinou mocí, s nekromantkou Ischade, nočním tvorem, která možná toto nevhodné setkání připravila.

Niko, skloněný nad koňským krkem, stále spal. Přistoupila ke koni, který sklopil uši, ale necouvl, přeřízla pouta, která válečníka držela v sedle, a než ho poslala pryč, zašeptala: „Teď ne, miláčku. Ještě ne. Tvůj partner Janni, tvůj milovaný bratr ze Svatého spolku, je vazalem nekromantky Ischade – leží v neposvěcené zemi, vychází ven a musí plnit její špinavé příkazy a v noci nosí její ohavný chomout. Chci, abys ho z jeho nepřírozeného podřízeného postavení osvobodil, má lásko, a pak budeme spolu. Rozumíš mi, Niko?“

Niko zvedl popelavou hlavu a otevřel oči. Oči stále spaly, ale zaznamenávaly vše, co viděly. Roxaně poskočilo srdce. Milovala dotek jeho pohledu a dechu, vůni jeho utrpení.

Prsty mu očarovala osud: bude si tuto chvíli pamatovat jako pravdivý sen. Sen mu přinese vše, co potřebuje znát. A jeho maat porozumí.

Přistoupila k němu a políbila jej. Z úst mu uniklo zasténání. Byl to sotva víc než jen povzdech, ale Roxaně, která dokázala Nikovi číst v srdci, zazněl jako znamení. Nakonec se k ní vrátil ze svobodné vůle, alespoň do té míry, jak svobodná může být vůle pouhého člověka.

„Běž za Ischade. Osvobod' duši Janniho. Pak se oba vraťte ke mně a já ti pomohu.“

Dotkla se ho na čele a on se v sedle napřímil. Již volnými rukama přiměl koně otěžit k otočce a odjel – očarovaný, vědoucí a přece nevědomý se vracel do noclehárny, kde se mohl nerušeně vyspat.

A zítra kvůli ní spáchá hřích nad hříchy. A pak bude Nikodemos její tak, jak nikdy nemohl být.

Mezitím bude Roxana muset udělat nějaké přípravy. Opustila Březnici, vešla do domu a zaskočila se podívat na kouzelníka Randala. Vězeň hrál karty s jejími dvěma hady – hady, jimž dala lidskou podobu, aby ho mohli hlídat. Nebo alespoň téměř lidskou podobu – oči byly stále hadí, ústa neměla rty, kůže nesla nezahladitelný zelený nádech.

Mág, jehož tělo bylo připoutáno k židli dvěma mocnými duchy, měl obě ruce volné a jen tolik vlastní svobodné vůle, aby jí dokázal přátelsky zamávat. Hned zpočátku ho zklidnila, a tak tu teď vyčkával, dokud nepřijde jeho poslední den – na konci týdne, v Ilsův den, jestli se Niko do té doby nevrátí.

Roxanu trochu rozesmutnilo vědomí, že pokud se Niko vrátí, bude muset čaroděje osvobodit. Její slovo platí. Musí platit, když jedná s tolika pány nad dušemi.

Roxana mávla rukou a sňala z Randala zklidňující kouzlo.

Když už ho má osvobodit, nemusí si tady zatím vysedávat v pohodlíčku, bezpečí a teple. Jen ať trpí, poskytne mu tolik bolesti,

kolik jen jeho křehké tělo snese. Vždyť je Královna smrti. Mohlo by se stát, že když ho bude děsit dost dlouho a vydatně, vezme si tysanský kouzelník život sám nebo zemře strachy – z takové smrti by měla užitek, ale nikdo by ji za ni nemohl vinit.

Randalova tvář pod pihami zesinala a celé tělo se mu v židli roztrásl. S každým pohybem postavy dopředu, s každým otřesem se nehmotná pouta kolem hrudníku utáhla a hadi (hloupí hadi, kteří nikdy ničemu nerozuměli) si začali naříkavě stěžovat, že Randal byl na řadě, a divili se, co se stalo, když mu ze zkroucených prstů vypadly karty.

Strat byl u Ischade, kde sice být neměl, ale většinou v noci byl, a právě se svlékal, když se ty zatracené domovní dveře otevřely a vítr málem udusil oheň v krbu.

Stál tam prokletý Haught, její učeň, a z očí mu koukala lumpárna. Strat si povytáhl plátěný bederní pás a ohradil se: „Ty se nikdy nenaučíš klepat?“ V hedvábí a mezi šarlatovými polštářky a cetkami z drahokamů a vzácných kovů patřících Ischade se cítil poněkud trapně – žena milovala zářivé barvy, ale mimo domov je nikdy nenosila.

Žena? Myslel to tak, říkal si to pro sebe? Nebyla tak docela ženou a on by si to rozhodně měl pamatovat. Bývalý otrok Haught, který kdysi posloužil jako vějička, hleděl na Strata a skrze něho, jako by neexistoval. Prostě vstoupil a dveře se za ním samovolně zavřely.

„Neměl bys zapomínat, že nikdo nežije věčně, Nisibánku. Trocha respektu neuškodí ani otrokovi ani svobodnému,“ upozornil ho Strat. Pátral očima u nohou, kde ve změti polštářků ležela pohřbena jeho dýka. Bude lepší naučit kamaráda kouzelnice způsobům, než si bude troufat ještě víc.

Ale uslyšel za sebou šramot a tichý krok, plavný jako u kočky. „Haughte, co kdybys Stratona slušně pozdravil?“ ozval se za ním její hlas a pak ucítil na zádech její ruku. Přelévала se z ní do něho trpělivost a v něm žádná trpělivost být neměla.

„Ten zatracený kluk přichází a odchází, jako kdyby mu to tady patřilo –“

Haught stál proti němu a pak promluvil k nekromantce za Stratem. „Chtěla bys to varování, kdybys neměla tolik práce. Buď připravená. Na cestě je malér.“

Vtom se stalo cosi nepopsatelného: Ischade syknutím bývalého otroka z Nisi umlčela, obešla Strata a něco druhému muži udělala. Vůbec se ho nedotkla, ale pohybovala se kolem něho v kruhu. Stratovi se takové jednání nelíbilo, protože vypadalo důvěrně, a ani mu nedůvěřoval, protože si byl jist, že došlo k výměně informací způsobem, který nechápal.

Vtom se Haught otočil, až kolem něho zavířil plášť a arogance, dveře se otevřely dokořán a zase se za ním zavřely. Svíčky blikavě zdůrazňovaly obrovský stín na zdi a mrazení ve vzduchu. Strat očekával, že ho Ischade polibkem takového pocitu zbaví.

Ale nezbavila. Požádala jej: „Eso, pojď sem. Ke krbu. Posad' se ke mně.“

Usedl a ona se mu uvelebila u nohou takovým způsobem, jakým by to udělala každá jiná žena. Strat byl v pokušení přitáhnout si ji na klín. Vzhlížela k němu ze tmy, která ji zastírala, očima zachytila jeho pohled. „Ty víš, kdo jsem. Lépe než mnoho jiných chápeš, co dělám. Janniho duše si vybrala život, jaký teď vede u mne. Někdo sem přijde, a jestli mu to všechno neřekneš, nebude se ti výsledek líbit. Rozumíš?“

„Ischade? Někdo? Někdo tě ohrožuje? Ochráním tě, vždyť víš...?“

„Pst. Neslibuj, co nemůžeš splnit. Je to tvůj přítel, bratr. Drž ho dál od mých dveří nebo navzdory tomu, co bych ti ráda slíbila, z něj bude jen vzpomínka. Něco, co bude navždycky stát mezi námi.“ Natáhla ruku k jeho tváři.

Ucukl. Položila si mu hlavu na kolena. Nedokázal říct, zda Ischade pláče, ale cítil se tak, tak byla smutná a tak bezmocně se velký Pastorek cítil.

O hodinu později přede dveřmi, kam se postavil jako strážný, si začínal myslet, že její služebník lhal. Pak jeho hnědák, uvázaný u nízké branky, zaržál na pozdrav a nějaký kůň mu ze tmy odpověděl.

S taseným mečem se přikradl ke zvířeti, aby je uklidnil. Právě uvažovaly co u všech čertů má dělat, když mu nic nevysvětlila, když

se od pŕlnočního chladu oddělil stín. Vysoko ve vzduchu se k němu jakoby vznášel maličký uhlík rozžhavený do ruda.

Blížil se, dokud měkká záře živého plotu Ischade nezachytila jeho okraje. Vynořil se muž na koni, něco kouřil – podle vůně pulcis, okořeněný krrfem a zabalený do širokého listu.

„Zastav a řekni, proč přicházíš, cizince,“ vykřikl Strat.

„Strate?“ řekl tichý hlas plný znechucení a značného množství nedůvěry. „Eso, jsi to vážně ty? Řekni mi něco, co může vědět jen muž, který bojoval u Zdi čarodějů.“

„Ha! Bashir v sobě nemá žádné tekutiny – ani v krvi nebo moči,“ odvětil Strat. Pak dodal: „Záškodníku? Jsi to ty, Niku?“

Rudý uhlík se rozjasnil, když kuřák vdechl, a v jeho záři spatřil Strat tvář Nikodema – zarostlou, ale s jizvami, které se jako bílé stopy ukazovaly ve vousech. Jizvy byly na správných místech.

Vůdcem Pastorků projel radostný záchvěv. „Je s tebou Crit? A co Hádankář – vrátil se Tempus?“ V té chvíli vystřízlivěl: Niko je ten problém, kvůli kterému ho sem Ischade vyslala. On ho má vyřešit. Nyní už její úzkost a varování dávala smysl.

„Ne, jsem sám,“ donesl se k němu hlas Nika mírný, jako když posloucháte závany zimního větru.

Pohyb uhlíku kuřáka Stratona upozornil, že Pastorek sesedá.

Existoval mezi nimi svazek, který měl být pevnější než spojení Stratona a Ischade – musel být. Straton zvažoval, jaké má možnosti, a Niko zatím přivazoval askelonského koně k plotu na druhé straně Ischadiny branky, kde byl přivázán hnědák Stratona. Niko přeskočil živý plot a zašklebil se. „Není dobré vcházet k čarodějce vchodem, který si vybrala pro sebe. Jak ses o tom dozvěděl? No, to je jedno – jsem rád, že mi pomůžeš, Eso. A Janni taky bude rád.“

A bylo to tu – Janni. Stratonovi vířily hlavou všechny ty smíšené pocity o pochopech Ischade. Nemohl ani promluvit, dokud si neuvědomil, že se Niko natahuje přes plot do sedlové kapsy svého koně pro kuši, měch s petrolejem a cáry hadrů.

„Niku, člověče, teď není čas a místo na rozhovor, kterému se rozhodně nevyhne.“

Záškodník se otočil, a když se k němu Strat přiblížil, bandarský bojovník řekl: „Strate, já to musím udělat. Svým způsobem je to moje vina. Musím ho osvobodit.“

„Ne, nemusíš. Před čím? Před kým? Bojuje ve válce, ve které mu stále o něco jde – bojuje za své zájmy. Bojoval jsem vedle něho. Záškodníku, tady je všechno jinak než v horách. Nemůžeš udělat žádný pokrok bez kouzel na své –“

„Straně?“ Niko dosadil chybějící slovo. Ve tváři se mu od žhnoucí cigarety mezi rty odráželo rudé světlo. Potom cigaretu zahodil a uhasil patou. „Stratone, ty máš holku, vid’? Crit by ti napráskal. Zapletl ses s magií. Teď mi buď pomoz, jak ti nařizuje přísaha, nebo mi jdi z cesty. Běž si po svém. Hodně ti dlužím a nerad bych dělal problémy s tím, co je mezi námi dobře a co špatně.“ Niko zabloudil rukou k opasku a Straton ztuhl. Niko byl vynikající vrhač hvězdic a otrávených kovových květů a všech druhů zbraní s ostřím, o nichž Straton věděl jen z doslechu. Ti dva byli to, co měli být, jedinci z jednoho svazku, téměř stejně obratní, i když Stratova obratnost s postupujícím věkem poněkud klesala a Nikova se rozvíjela.

„Může něco z toho, co dělám, Záškodníku, být horší než to, cos provedl ty? Cožpak si nevzpomínám na zápolení tam na Slavnostech, při kterém jsi chránil nisibskou čarodějkou před Enlilovou kněžkou?“

Slova Nikovi zastavila ruku ve chvíli, kdy vkládal šipku do kuše. „To není fér, Eso.“

„Nemluvíme o spravedlnosti, mluvíme o ženách. Nebo vtěleních žen. Kdoví co jsou. Tuhle nech být – je na naší straně. Bojuje za nás, kvůli nám... už jenom jak zachránila Synca před Roxanou.“ Stratonovi se do myšlenek vloudilo podezření dost silné, aby přivolalo vzpomínku na zmučený stín Janniho. „Že tě navedla Roxana? Je to tak, Záškodníku?“

Niko držel v jedné ruce křesadlo, ve druhé měch s petrolejem. Zarazil se s měchem nad hadříky na špičce kuše, „A je v tom nějaký rozdíl? Co se tu vlastně děje? Randal zmizel a nikdo ho nehledá? Spíš s nekromantkou a každému je to fuk!“

„Chvíli zůstaň a přijdeš na to. Ale ujišťuji tě, že se ti to nebude líbit. Mně se to nelíbí. Critovi se to taky líbit nebude. Tempus by nás

nakopal do zadnice. Ale není tady. Jsme tu jen my dva. A já cítím povinnost chránit tady tu... paní.“

„Víc povinnosti k ní než ke mně? Svatý –“

Niko zmlkl a s napůl otevřenými ústy zíral na něco za Stratem, takže se mohutný válečník obrátil a podíval se, co vidí Niko.

Na prahu do Ischadina domu stál vedle nekromantky zahalené v černém hávu s kápí Janni – či spíše to, co z Janniho zbývalo. Bývalý Pastorek, kdysi živý člověk, byl rudý a žlutý a byly mu vidět kosti, všechno se na něm lesklo jako při ohňostroji nebo jako by byl pokryt průsvitnými červy. Měl díry místo očí a příliš dlouhé vlasy a po cestě ze schodů ho provázel pach čerstvé hlíny.

Proti své vůli se Strat ohlédl přes rameno na Nika, jenž se zhroutil na po pás vysoký plot. Přivíral oči, jako by mu do nich svítilo oslepující světlo, kuší mířil k zemi.

Strat zaslechl, jak Ischade mumlá:

„Tak běž. Běž za svým druhem, Janni. Zůstaň tu chvíli. Zase jste spolu.“ Potom se ozvala hlasitěji. „Strate! Pojď dovnitř. Nech je spolu o samotě. Ať to spolu proberou – mýlila jsem se. Je to mezi nimi dvěma, ne mezi námi.“

Tehdy Niko prudce zvedl kuši k rameni a zacílil na Ischade. Straton se ani nestačil postavit mezi ni a Nikovu tekutou střelou, ba ani pomyslet na takový pohyb, když Ischade znenadání stála vedle něho a pohlížela na Nika s takovým výrazem ve tváři, jaký Strat dosud nikdy neviděl. Byla v něm hluboká bolest, soucit, dokonce uznání spřízněné duše.

„Tak jsi to ty. Jedinečný. Nikodemos, o něhož zápasí i bůh Enlil a entelechie snů.“ Pokývala hlavou, jako kdyby byla v salóнку a popíjela čaj ve společnosti. „Chápu proč. Nikodeme, nevybírej si nepřátele tak rychle. Čarodějnice, která tě sem poslala, má Randala – není to snad větší chyba, horší zlo, než když dám příležitost k pomstě duši, jako je Janni? Touží po odplatě.“

Ischade vyčkávala, ale Niko neodpověděl. Upíral pohled na stvoření, které se k němu vleklo s nataženýma rukama, aby mohlo obejmout dřívějšího druha.

Kdyby byl Strat na místě člověka, který má čelit lásce živé mrtvoly, už by s křikem utekl nebo by vystřelil šipku či by nemrtvému, který by se ho chystal chytit, usekl hlavu.

Mráz mu běhal hrůzou po těle. Ale Niko se zhluboka nadechl, tak zhluboka, že to Strat slyšel, odložil kuši a natáhl ruce se slovy: „Janni. Jak to s tebou vypadá? Má pravdu?“

Strat se musel odvrátit. Nemohl se dívat, jak Niko, plný života, objímá cosi, co bývalo mužem, který mu jezdíval po boku.

A když se Strat odvrátil, čekala na něho Ischade, vzala jej za ruku, zchladila mu čelo a odvedla ho domů.

Ale navzdory hloubce jejích očí a něžné péči Straton tentokrát věděl, že nikdy nezapomene na okamžik, kdy viděl shledání Svatého spolku, života a smrti.

Niko se snažil zahnat mrazení popíjením U Alekeepa, kde se otvíralo s východem slunce, když si uvědomil, že někdo kreslí jeho obrázek.

Malý chlapík se soudkovitým bříškem a černými kruhy pod očima, který seděl v koutě zakouřené nálevny, se na něho často díval a pak vždycky pohlédl na tabulku, kterou držel na klíně.

Byl tu jen denní barman, a tak se Niko ani nepokoušel ignorovat problém hned v zárodku. Každopádně měl za sebou nadmíru rušnou noc, takže neměl s nikým ani špetku trpělivosti – natož s malířem, který ani nepožádal o svolení.

Ale když byl napůl cesty k druhému muži, aniž by skrýval své úmysly, natáhl denní barman ruku a zastavil ho. „Na tvém místě bych to nedělal, pane. To je malíř Lalo, který nakreslil Černého jednorožce, co pak obživil a zabil tolik lidí ve Spleti. Prostě toho mazala nech být.“

„Pokud vím, už jsem naživu, člověče,“ odpověděl Niko. Poznal, že prokletá povaha již překročila hranici a že než ji zase zvládne, všechno jen zhorší. „A nesnáším, když někdo čmárá moji podobiznu. Je jedno kam, jestli na zeď, dveře nebo do srdce. Mohl bych mu to vrátit a nakreslit mu svou značku na to měkké, tučné břicho...“

V té chvíli se už mrňavý malíř s krysím obličejem hrabal ke dveřím. Pod paží si nesl kreslicí tabulku. Niko se za ním nehonil.

Vrátil se ke stolu a posadil se. Vrtal se ve dřevě špičkou nože. Stejně to dělával Janni. Niko myslel na setkání, které měl za sebou a na něž by tak rád zapomněl. Mrtvého těšilo, že mohl dál bojovat v bitvách smrtelníků na rozkaz nekromantky. Nika by zajímalo, zda by měl – nebo mohl – najít cestu, jak uložit Janniho duši k odpočinku navzdory ujišťování, že je spokojena se současným stavem. Co vlastně ví? Je to skutečný Janni? Platí vůbec přísaha, jíž se kdysi zavázali, i když jeden z dvojice již není člověkem?

Niko neznal odpovědi. Nemohl se rozhodnout. Původně neměl v úmyslu se opít, ale pití kalilo obraz před jeho vnitřním zrakem. A tak tu stále seděl, když přišla noc, a pořád se pokoušel náležitě se opít, když se tu zastavil kněz známý jako Světloňoš. Provázela ho smečka navoněných společníků v zimních botách s dlouhými stočenými špičkami a s nevkusnými šperky.

Světloňoš Nika znal, ale tomu nedošlo, že by měl odejít, dokud si nejvyšší kněz Vashanky nevšiml válečníka, jenž byl před dvěma roky s Tempem na Slavnostech Čarodějnického bratrstva.

A tak když se kněz posadil naproti, zvedl Niko hlavu z dlaní a mžouravě si kněze prohlížel. „Co? Potřebuješ něco, člověče?“

„Třeba něco potřebuješ ty, vojáku.“

„Jestli nedokážeš porazit nemrtvého, moc platný mi nebudeš.“

„Prosím?“ Světloňoš pozorně sledoval napůl opilého Pastorka a hledal nějaké znamení. „Umíme udělat cokoli, čeho si žádá bůh, a víme, že jsi pobožný a hodíš se k –“

„Enlil,“ přerušil ho prudce Niko. „Mám boha, a tak ti to řeknu na rovinu: Když potřebuji boha, je to Enlil. Což je asi tak pravděpodobné jako časté.“ Záškodníkovi sjela ruka k opasku a Světloňoš vmžiku znehybněl.

Ale Niko se jen plácl přes opasek se zbraněmi, zase zvedl ruku na stůl a opřel si o ni bradu.

„Většinou se o mě starají zbraně. Jinak...“ Pastorek se předklonil. „Máš nějaké zkušenosti v boji s čarodějnicemi? Mám kamaráda a rád bych ho dostal ze spárů jedné takové...“

Světloňoš se navyklým pohybem přežehnal. „Chtěli bychom ti něco ukázat, Nikodeme zvaný –“

„Pst!“ požádal ho Niko s přehnanou opatrností a rozhlédl se doprava i doleva. Teprve potom se naklonil a zašeptal: „Neříkej mi tak. Tady ne. Vůbec nikde. Jen jsem se zašel podívat. Nemůžu zůstat. Je tady moc kouzel. A zraňují. Mrtví partneři, co nejsou mrtví. Bývalí partneři, co ne –. Všechno se mi motá.“

„My víme, my víme,“ uklidňoval jej kněz s nebezpečnými očima. „Jsme tady, abychom ti pomohli se v tom vyznat. Pojď s námi a –“

„Kdo je my?“ chtěl znát Niko, ale to už ho dva z Molinovy kohorty drželi v podpaží. Zvedli jen mírně protestujícího bojovníka a vedli jej ze dveří, kde čekal vůz zdobený slonovinou. Po troše strkání ho strčili dovnitř a zavřeli dvířka.

Niko, který už byl několikrát za život unesen, očekával zběsilé drkotání vozu, cválající koně. Myslel si, že ho vynesou do noci a že se bude rvát se svázanými rukama a nohama. A rovněž čekal, že bude uvnitř sám, tedy sám až na společnost strážců.

Žádné z jeho očekávání se nevyplnilo. Před ním, na druhé straně povozu, seděly dvě děti, každé po jednom boku uštvaně vyhlízející ženy, která asi byla kdysi krásná a kterou si Niko, jenž měl ženy rád, mlhavě pamatoval, chrámová tanečnice. Obě děti byly sotva odrostlé plenkám, ale jedno z nich, to světlovlasé, sedělo vzpřímeně a tleskalo ručkama.

A zvuk tleskajících rukou zvonil Nikovi v uších jako hrom boha Vashanky. Když se chlapec začal zajíkat radostí, zdálo se, jako by z dětských úst vyšel samotný blesk Boha bouře.

Niko si odsedl, přikrčil se v protějším rohu vozu a vyhrkl: „Co to...?“

A ačkoliv dítě bylo už zase jen dítětem, jiný, hlubší hlas duněl Nikovi v hlavě a žádal jej: Pohled' na mne, oblíbenče Hádankáře, a odevzdej svému veliteli vzkaz, že se vracím. A že využiji výhod všeho, co máte, abych tvému malému světu dopřál utrpení a záhuby. Chlapec, z jehož úst by taková slova nemohla vycházet, říkal: „Voák? Ahoj. Kamaládi? Kamaládit? Svezeš mě? K vodě pojedem? Blzy? Já chci blzy!“

Niko, střízlivý, jako by ho skropili ledovou vodou, ostražitě pohlédl na ženu a pozdravil ji kývnutím hlavy tak zdvořile, jako

nikdy nikoho předtím. „Ty jsi jeho matka? Ta chrámová tanečnice – Seylala. První choť, která Vashankovi porodila dítě.“ Ani to nebyla otázka. Žena se s odpovědí neobtěžovala.

Niko se nahnul k dětem. Tmavší si cumlalo palec a hodnotilo Nika kulatýma černýma očima. Plavé dítě se krásně usmálo. „Blzy?“ chtěl vědět hoch, třebaže byl moc malý na to, aby probíral něco tak delikátního, jako byla tato otázka.

Odpověděl: „Brzy, jestli si to zasloužíš, chlapče. Musíš mít srdce bez kazu. Být čestný. Milovat život – veškery život. Nebude to snadné. Budu muset získat svolení. A musíš se naučit ovládat – to, co je uvnitř tebe. Nebo tě v Bandaře nebudou uznávat a nezáleží na tom, jak si váží mě.“

„Dobře,“ souhlasilo světlolvasé dítě, i když možná řeklo jen „Do“. Niko si nebyl jist.

Oba jsou jen batolata. Jsou moc malí a jestli má Nikova maat pravdu a bůh si jednoho vybral jako svoji schránku, jsou i nesmírně nebezpeční. Niko požádal ženu: „Pověz knězi, že udělám, co budu moci. Ale musí ho učit sebekázní. Žádné dítě v jejich věku se nedokáže ovládat. Oba dva musí být připraveni.“

Strčil do kočárových dvírek, jež se otevřely a vypustily vystřízlivělého vojáka do požehnaně chladivé a obyčejné asylské noci.

Obyčejné, až na přítomnost Molina Světloňoše a malého mazala, kterého držel kněz za límec. „Nikodeme, jen se na to podívej,“ zvolal kněz bez úvodu, jako kdyby teď byl Niko jeho spojenec – což, pokud by směl svůj názor vyslovit Záškodník, v žádném případě nebyl.

Patlal namítal, že má právo dělat si, co chce. Nicméně obrázek, který načmáral, byl podivný: Byl to Niko, ale přes rameno mu nahlížel Tempus a oba vypadali, že je zahalují křídla temného anděla, který se až příliš věrně podobal Roxaně.

„Nech mi ten obrázek, malíři, a jdi si po svých.“ Příkaz pocházel od Nika, ale křivonohého malíře musel pustit Světloňoš. Mazal odpěchal a ani se nezeptal, kdy nebo zda vůbec dostane své dílko zpět.

„To je můj problém... ten obrázek. Zapomeň, že jsi ho viděl. Tvůj problém, jestli chceš, co chce bůh, je zajistit dětem místo, kde se jim dostane disciplíny. Mělo by to být u kouzelníků v Bandaře.“

„Podle čeho usuzuješ, že –“

„Světloňši, ty nechápeš, co se děje. Víc potíží už Asylum nezvládne. Děti – nebo jedno dítě – a v něm bůh. Dítě se silou boha. Boha bouří. Dokážeš si domyslet zbytek?“

Světloňoš zamumlal cosi o věcech, které zašly příliš daleko.

Niko odpověděl: „Nezajdou dál za podmínky, že se můj partner Randal, kterého podle všeho drží Roxana, vrátí nezraněn. Potom pojedou do hor a zeptám se Tempa, co chce dělat – jestli vůbec něco – s božím dítětem, které jsi tak kavalírsky navštěvoval. Město má i beztak dost starostí. Ale ať tak nebo onak, výsledek ti nepomůže ani za mák. Víš, co myslím?“

Arcikněž sebou škubl a zkrivil obličej, jako kdyby kousl do něčeho kyselého.

„S čarodějnicí ti pomoci nemůžeme, vojáku – ledaže bys potřeboval jen hrubou sílu.“

„Stačila by. Hlavně když patří knězi.“ A Niko začal udílet rozkazy. Světloňoš neměl jinou možnost než poslouchat.

Nastal úsvit nejkratšího dne v roce a Niko se k Roxaně dosud nevrátil.

Byl čas nějak skoncovat s Randalem. Opovržení, které k němu cítila, značně – nebo téměř – znecitlivělo bolest, kterou cítila z urážky. Přehlížel ji smrtelník, jehož se rozhodla milovat.

Téměř, ale ne úplně. Kdyby čarodějnice uměly plakat, prolévala by Roxana slzy z ponížení a neopětované lásky. Ale čarodějka by neměla plakat kvůli smrtelníkům a Roxana se už vzpamatovala ze slabosti, která na ni zaútočila během Válek čarodějů. Jestli se k ní Niko nevrátí, budou ho v pekle dobře znát všechny osamělé duše, které tam ten jeho bezbožný a neúčelný soukromý zájem poslal.

Přikázala právě hadům, aby odložili karty a přivedli mága, když na příjezdové cestě zaduněla kopyta.

Rozlícená a bez jakékoli naděje odtáhla závěs. Den byl tak jasný a čirý, jak jen zimní dny mohou být, s oblohou jako pocukrovanou a

mraky jako koňský ohon. A kupodivu zde byl Niko na velkém černém koni, jaké chová jen Askelon v Meridianu, krunýř naleštěný, jako by pocházel z její kouzelné koule.

A tak musela odvolat ochranná kouzla a vyjít ho pozdravit. Randal zůstal napůl odvázaný pouze pod dozorem hadů.

Návrat Nika jí však přinesl více kouzla, než v kolik doufala, když ji stravovala zloba – jen z pohledu na něho byla ve vytržení.

Oholil se. Jeho chlapecká tvář se usmívala. Dojel až k ní, sklouzl z koně po způsobu kavaleryisty a poplácal koně po zadku. „Utíkej domů, koníčku, běž do své stáje,“ nařídil zvířeti a pak řekl jí: „Tady ho určitě nebudu potřebovat.“

Tady. Zůstává tedy. Pochopil. Ale neudělal nic z toho co po něm žádala.

Tak se zeptala: „A Janni? Co s duší tvého ubohého druhu? Jak ho můžeš nechat s Ischade – tou noční courou? Jak můžeš –“

„Jak můžeš mučit Randala?“ oplatil jí Niko nevzrušeně a přiblížil se k ní o krok. Ruce měl prázdné a natažené. „Je pak pro mě moc těžké tohle dělat. Nemůžeš ho – jen kvůli mně – nemůžeš ho nechat běžet? Nezraněného. Neočarovaného. Nepoznamenaného zlými kouzly.“

Během řeči si ji jemně přitahoval, až se vzepřela, protože se bála popálenin, které by jí jeho prsní krunýř mohl způsobit. „Když se zbavíš té – zbroje,“ dojednávala podmínky a snažila se nerozzlobit. Nemohl dostat horší nápad než přijet vyzbrojený krunýřem vykovany entelechií snů. Hloupý kluk. Je krásný, prostý a čistý, a příliš nevinný, než aby byl tak mazaný, jak věstil její úsměv.

Mávla rukou za sebe. „Budiž.“ Jak dořekla, vytryskl zevnitř gejzír zuřivosti a radosti, ozval se úder a z okna něco vyskočilo.

Niko jen zíral, jak čaroděj Randal uhání na plné obrátky do křoví. Kývl hlavou. „Teď jsme tu jen ty a já, nemám pravdu?“

„No...“ otálela, „ještě jsou tu samozřejmě moji hadi.“ Vylepšovala svou krásu způsobem, jaký nemohl vidět, vyzvedávala mladou a dívčí podobu a potlačovala zlo a nebezpečí v tváři a postavě. Ze všeho, co chovala v úctě, nejvíc milovala toho chlapce s jasnými oříškovými očima a klidnou duší. Ze všeho, co uctívala, měla nejraději pocit jeho ruky na zádech, když ji zdvořile uváděl do

vlastního domu. Byl naprosto nepodobný dotyku jakéhokoli muže nebo čaroděje, kterého kdy poznala.

Nechtěla nic než mít ho pro sebe. Hady poslala pryč. Jednoho, co namítal, že pak bude bezbranná, odkrytá útokům člověka nebo boha, dokonce přepůlila.

„Sundej si to hloupé brnění, lásco, a vykoupeme se spolu,“ zamumlala a chystala se přičarovat do své vany na zlatých nohách horkou a kouřící vodu.

A když se zase otočila, sundal ho a stoupl si před ni. Natáhl ruce, aby ji svlékl, a jeho tělo prozrazovalo jeho úmysl a dožadovalo se jejího přivítání.

Dostalo se mu ho v horké lázni a horku vášně. Uprostřed okamžiku její radosti a těsně před tím, než začala spřádat runu, kterou si měla jeho duši přivlastnit navždy, vypukl přede dveřmi nějaký rozruch.

Nejdřív blesk, který ji zvedl na nohy, potom hrom, pak povyk mnoha běžících nohou a zařikání kněží. Všichni Vashankovi kněží dusali po její vozové cestě, bitevní stuhy na korouhvích a u úst trubky, které měly všemu zlu prorazit ušní bubínky.

Byl stejně v rozpacích jako ona. Držel ji v náruči a tiskl k sobě. Říkal jí: „Neboj, postarám se o ně. Zůstaneš tady a zavoláš všechny svoje mazlíčky – ne že bych si myslel, že je budeš potřebovat, ale jen tak pro jistotu.“

Dívala se, jak se spěšně obléká, utahuje si řemínky krunýře na mokré kůži a běží ven, zbraně připravené v ruce.

Žádný smrtelník ji ještě nešel bránit. Když měla hady po boku a nemrtví vstávali, viděla, jak ho povalili na zem, odzbrojili, vsadili do klece (klec byla nepochybně zamýšlena pro ni) a odvezli ho pryč. Plakala pro Nika, který ji miloval, ale nenávidění kněží jí ho sebrali.

A plánovala pomstu – nejen vůči kněžím, ale vůči Ischade, podvodnici a nekromantce, i vůči Randalovi, jemuž nikdy neměla dovolit, aby odešel, vůči celému Asylu – proti všem, jen ne proti Nikovi, který jediný byl nevinný a který jen kdyby mohl zůstat o něco déle, by svými vlastními slovy vyjádřil svou lásku k ní a pak by navždy patřil jen jí.

Ale pokud jde o ostatní – pro ně si přijde peklo.

Dáma v závoji aneb pohled na obyčejný lid

Andrew Offutt

Dáma v závoji cestovala do Asylu s karavanou, která vyrazela ze Sumy a rozrostla se u Aurveshe. Za tmavě břidlicově modrým gobelínem nebo závojem, přes nějž nosila ještě jeden, bílý, neměla žádnou tvář. Pokrýval jí hlavu jako by na ní nosila stan. Na místě ho držel věnec z propletených bílých a břidlicových pruhů. Bylo možné rozeznat, že v sumském pasteveckém hávu z podomácku tkané šedavě bílé vlny se skrývají tvary dámy tlusté či těhotné. Pravda, i ostatní si často chránili spodní část obličeje před chladem omotanými šátky, ale vtip byl v tom, že dáma v závoji nikdy, ale opravdu nikdy neukazovala tvář nad obočím a pod velkýma, nevýrazně zabarvenýma očima.

Lidé, kteří karavanu viděli, se stejně jako její spolucestující pochopitelně divili, dumali, vyjadřovali své názory, diskutovali.

Nevinné dítě a téměř dospělá nezdvořačka byly skutečně tak hrubé, že se jí zeptaly, proč se skrývá za závojem a všemi těmi volnými hábity.

„Ach, ty můj rozkošný drahoušku,“ pravila dáma v závoji dítěti a vzala jeho buclatou snědou bradičku do celkem pěkné a elegantní dlaně, „to kvůli slunci. Všude mi z něj naskakují zelené bradavice. Nebylo by ošklivé se na ně dívat?“

Podobný dotyk už neprovázel odpověď zahalené dámy neomalené, téměř dospělé ženě, jež porušila běžně uznávaná pravidla slušnosti a položila stejnou otázku.

„Neštovice,“ vysvětlila dáma v závoji stručně. Tazatelka, v níž nebylo tolik citlivosti, aby se začervenala nebo dokonce omluvila,

víc neřekla. S rozšířenýma očima si náhle vzpomněla, že je jí zapotřebí někde jinde.

(První „vysvětlení“ bylo pohrdavě odmítnuto, byť ne přímo před zahalenou ženou. Kdyby tomu tak bylo, namítla jedna souputnice moudře, pak proč nenosí rukavice a proč má tak hezké ruce – nejsou to ruce dámy? Druhé vysvětlení vyvolalo mnohem víc úvah. Bylo podezřelé, ale kdo by chtěl chytit nějakou vyrážku? Lidé si pro jistotu začali udržovat odstup.)

Velký pohledný strážce z Mrsevady byl rovněž drzý, ale zase jinak. Věděl, čeho dosáhne pouhým blýsknutím zdravých velkých zubů ve své půvabné tváři. Dobyl mnohého a mnohého ještě dobudou. Ujistil kamarády, že jim brzy přinese odpověď, a s nafoukanou sebejistotou dámu oslovil.

„Copak to schováváme pod těmi hávy a závoji, kočičko?“

„Syfilitickou tvář a těhotné břicho,“ oznámila mu žena bez tváře. „Chceš mě dnes v noci navštívit, ve stanu?“

„Uf, já – no, ne, jen jsem –“

„A co ty schováváš pod tím příšerným falešným úsměvem, zbrojnoši?“

Zamrkal. Oslňující úsměv postupně pohasínal, jako když vítr rozežene bílé načechrané obláčky, které stejně nic nevěští.

„Máš ostrý jazyk, těhotný a syfilitický.“

„Přesně tak,“ potvrdila. „Dobře mi rozumíš. Nemám ráda muže s vítěznými úsměvy.“

Pohledný strážce se vytratil.

Pak už se jí nikdo na nic neptal. A co víc – strážci, spolucestující i lidé, které karavana potkávala, si jí nejen nevšíмали, ale dokonce se ženy v závoji stranili. Koneckonců to rozhodně nemohla být dáma....!

Zaplatila si cestu – a plnou cenu – bez hádek nebo stížností a s jen špetkou smlouvání, aby dokázala, že je člověk, byť ne namyšlený. (Většina šlechticů předváděla svoji aroganci tak, že stanovili vlastní cenu a tu pak zaplatili – většinou byla nižší, než co by bylo spravedlivé. Ostatní zaplatili hned ve výši, jaká po nich byla žádána, jako by chtěli předvádět, že jsou zazobaní a příliš urození, než aby se handrkovali s pouhými úředníky, vůdci karavan nebo

zapisovateli.) Starala se sama o sebe, nebyly s ní žádné problémy a ostatní aspoň měli o čem mluvit. Takže se vlastně nic nedělo.

Vůdce karavany, jehož postříbřené vousy a klidná sebedůvěra svědčily o zkušenostech, neuvěřil, že je syfilitička, poznamenaná neštovicemi nebo že nesnáší slunce, nemyslel si ani, že je těhotná. Nedíval se na ni jako na hříšnici jen proto, že odmítala ukazovat tvář. Vůdce karavany Eliab neměl žádnou radost z toho, že skupinka tří žen a manžela jedné z nich, v němž nebyla žádná sebeúcta, přišla s požadavkem, aby se osoba v závoji odhalila a prozradila svoji totožnost. Jako důvod uvedli, že je záhadná, a proto hříšná a především že děsí děti.

Mistr Eliab k nim shlédl – obrazně i doslova. „Ukažte mi děti, které se bojí lady Saphtherabah,“ uvedl úmyslně působivé jméno, neboť ve skutečnosti se zapsala jednoduše jako „Cleya“, což bylo jméno v Sumě běžné. „Zařídím, aby na ni zapomněly, protože jim ukážu něco jiného, čeho by se měly bát.“

„Hm. A co by to mělo být, mistře?“

„JÁ!“ zaburácel a znetvořil huňatý zarostlý obličej do strašlivého šklebu. Současně tasil z obnošené pochvy s kašmírovým vzorem zakřivený meč. Sekl po nich druhou ruku, jako by to byla tlapa s drápy.

Stačil mu jediný prudký krok, ale členové delegace jich měli zapotřebí mnoho. S ječením a nadávkami uprchlá znesvářená čtveřice z jeho společnosti.

Když následujícího rána Eliab vstal – se sluncem, jak jinak – zjistil, že mu dáma v závoji už připravila snídani z vlastních zásob a poklidně mu brousí dýku.

„Děkuji ti, paní,“ pravil vůdce karavany s takřka dvorskou úklonou.

„Já děkuji tobě, mistře.“

„Smím tě požádat, abys spolu se mnou přerušila noční půst touto výtečnou snídaní, paní?“

„Ne, mistře,“ odmítla a vstala. „Nemohu jíst, aniž bych odhalila tvář.“

„Chápu, paní. A ještě jednou ti děkuji.“

Zdvořile jí pokynul a díval se, jak plavně odchází do svého stanu, lemem hávu zametá zem, plášt' se třepetá ve větru, pronikajícím až do morku kostí. Zařídil, aby pro ni od té doby vždy jeden muž rozbil a strhl stan. Tak se výpravě dostalo jasné odpovědi.

Kavalkáda lidí, zvířat a zboží dorazila do utýraného města Asylu, dáma v závoji oddělila své tři koně a šla si v zaprášeném starém „městě“ po svých. Ostatní už ji nespátřili a brzy se jim ztratila i z myšlenek. Ani velký hezký strážce, ani mistr Eliab na ni ve skutečnosti nezapomněli, ale i jim snadno vyklouzla z hlavy. První začal blýskat úsměvy na asylská děvčata, když už ne ženy, a vytahovat se před nimi. Žádný ji vlastně dosud znovu neviděl a ani neuvidí nebo nepozná, že ji spatřil, neboť dáma v závoji se brzy odhalila.

Ve skomírajícím městě zlodějů, ovládaném nyní tajemnými lidmi s upřenými pohledy či lidmi ze zámoří, bez pomoci „ochraňujícího“ a „císařského“ Ranke, bylo pro dámu v závoji snadné najmout si za pár drobných a nějaký ten slib lokaje. Dále toho ubohého člověka vyděsila a téměř zdrtila, když ho přiměla vzít ji k němu domů. V nedostatečně vytopené chajdě a za hučení mezi zvědavými sousedy uskutečnila změnu oblečení. To znamenalo odmotat pokrývku hlavy a sejmut oba závoje. Jejich odstranění vyvolalo ještě víc hučení, dokonce posvátnou úctu, když se zase objevila.

Byli první za hranicemi Sumy, kdo viděli tvář a postavu ženy, jejíž jméno nebylo Cleya nebo Saphtherabah, ale Kaybe Jodeera.

Byla požehnaná krásou, skutečnou krásou. Bylo to současně požehnání i prokletí. Jodeera sama se považovala za krásku. Uznávala to, chápala a smířila se s tím. Dávno zjistila, že to není požehnání, ale prokletí. Žila s krásou dlouho a platila za ni. Několikrát. Jednou cenou bylo, že pro ženu obdařenou tak ohromující měrou není moudré cestovat bez společnosti. Dokonce i s ochráncem a za svištícího zimního větru by byla podrobena pozváním a stala by se zdrojem nešvarů uvnitř karavany. Jodeera to znala. Uznávala to, chápala a smířila se s tím jako s prokletím. Právě proto zvolila úplné zahalení. Lépe stát se podnětem ke spekulacím a

drbům než k nepokojům! (Nebyla ani těhotná ani obézní, dokonce neměla ani „nadváhu“, jak se jemně říká o lidech, kteří žijí sedavým způsobem života a neznají míru, pokud jde o jídlo a pití.)

A navíc Jodeera a slunce nebyly nepřáteli. Nebyla syfilitická. Nebyla ani podřobaná od neštovic.

Vyšla nezahalená z domu svého nového lokaje. Zapínala si dlouhý ametystový plášť přehozený přes azurovou a ametystovou róbu dámy a její krása brala dech. Vyzařovala z ní a vyzývala slunce k zápolení. Byla to kráska, jež vyzývá ke střetu samotnou bohyni Eshi.

A hledala muže. Konkrétního muže.

Jodeera a její lokaj – jmenoval se Wintsenay a nejlépe bylo možné popsat ho jako přerostlé dítě ulice – procházeli městem, viděli vraždu, ale tvářili se, že ji nevidí, o dva bloky dál se opatrně vyhnuli dosud nevychladlé oběti další vraždy, uspokojivě odpověděli na otázky Beysiba, jenž vypadal přinejmenším nervózně a byl připraven tasit meč zavěšený na zádech, a konečně dorazili k pěknému hostinci. Tady ji ubytovali.

Že se ale za Jodeerou U Bílé labutě otáčely všechny hlavy! Ona se však nechala odvést do volné komnaty s dobrým lůžkem a dobrým zámekem na dveřích. I když mnozí čekali a pozorovali a někteří spřádali sny a příjemné fantazie, ona se do společenské místnosti nevrátila. Zůstala ve své pronajaté komnatě. Najatý Wintsenay spal přededveřmi. Byl ozbrojen, ale U Bílé labutě se nestalo nic neobvyklého.

Zpráva o jejím příjezdu do Asylu se rozšířila, ještě než druhého dne vstala. Do Asylu nepřijížděly krásné ženy často. Ani Hakim si nemohl vzpomenout, kdy naposled se v Asylu objevila samotná krásná žena. Ovšem tentokrát přijela skutečná krasavice. A navíc byla sama. Znamenala záhadu. Nejprve si najala prostého sluhu ze spodních vrstev, který pocházel z oblasti asi deset minut od Povětrova po směru větru, pak se představila U Bílé labutě jako Ahdioma z Aurveshe. Nikdo tomu moc nevěřil.

A pokud šlo o paní samotnou... „Vidíš ten prsten?“ zeptala se denního výčepního U Bílé labutě, který měl co dělat, aby mu neupadl spodní ret, jak na ni zíral. Uvědomil si, že by měl přikývnout, a ona

pokračovala: „Až ho uvidíš příště, někdo ti ho pošle, a ty ho uznáš stejně jako moje přání.“

Ujistil ji, že vše splní.

Ani se nenasnídala. Zdálo se, že ji vůbec nezajímá hovor o aktivitách LFOA z poslední noci. Rovnou vyrazila do krysami zamořeného Světa zlodějů s jeho skřipajícími obchodními vztahy a vloupáními, loupající se omítky a kameny, mezi jejichž spárami se drolila malta a padala do ulic a na lidi z ulice. Jeho prach obtěžkával vítr, který se svištěním prolétal ulicemi, cuchal pláště a šály a přinášel puch smrti.

Kamkoli se v prokletém Asylu vrtla, nezůstala bez povšimnutí. Temně rudé vlasy zářily jako kaštany, jako husté staré víno. Velké oči měly snad oříškovou barvu, snad byly zelené – to záleželo na pozorovateli a na poloze místa, kde stála, vzhledem ke slunci. Nápadné lícní kosti doplňovala plná ústa. (Několik lidí si všimlo, že postrádá to, co vypadá nejprve jako dolíčky od smíchu a co se později změní v rýhy od smíchu, a chytili se závěru, že nikdy neměla šťastný život, třebaže u někoho s jejím vzhledem to vypadá neuvěřitelně.) Při pohledu na její postavu vysychalo mužům bez ohledu na věk v ústech. Lokaj Wints s vymydleným obličejem se pracně snažil vypadat zle a nepouštěl ruku z jednoho hrůzu budících dlouhých ilbarských „nožů“. Přes starý hnědý plášť si přehodil rudožlutou šerpu.

Na bazaru položila do natažené hnědé ruky drobnou stříbrnou minci a dostala svolení přejít do zadní místnosti. Objevila se s vlasy svázanými prostou síťkou nenápadné zelené barvy. Podobně zelený závoj skrýval spodní polovinu obličeje. Byly vidět propíchnuté uši, ale neozdobené šperky, což jak věděla, není přitažlivé.

Chvilí otálela v boudě všetskyně oblečené v oslnivě pestrých barvách, zatímco dcera S'danzo a lokaj Wints odnesli prsten zpátky k Bílé labuti. Ne, nechtěla si od S'danzo nechat číst z ruky. Je vlídná S'danzo diskrétní? – Ano. Pak tedy snad ví o jistém muži... A opětovně zahalená žena zmíní jméno a pak přidá popis.

Ne, S'danzo ho nezná. Snad by pomohlo čtení? – Ne žádné čtení. V záležitostech dámy v závoji se nesmí objevit žádné věštění.

S'danzo moudře zmlkla. Usoudila, že cizinka je buď tak opatrná, že nedovolí ani mlčenlivé věstkyni, aby se o ní cokoli dozvěděla, nebo si nepřeje dozvědět se víc sama o sobě, výhledech do budoucna a nadějích. Nechce vědět víc, než co už ví.

Vbrzku se vrátil Wintsenay a devítiletá holčička a přivedli tři koně dámy. Poslala je, aby jí zajistili ubytování v hostinci, který navrhla její nová S'danzo přítelkyně.

Toho dne člověka, po němž pátrala, nespátřila. Dvakrát musela zastavit a ukázat tvář příslušníkům okupačních sil, ale zjevně nebyla podobná nikomu, koho hledali. Dva z jejich řad byli včera v noci popraveni. Správně šlo o vraždu, ale Asylané toto slovo se smrtí pochopů Beysy nespojovali.

Brala si s sebou Wintsenaye, jemuž říkala Wints, aby snad moc nemluvil se známými a s přáteli, pokud vůbec nějaké měl. Role i plat mu očividně vyhovovaly. Wints byl vcelku ochoten zůstat a přizpůsobit se jakýmkoli jejím přáním.

Následujícího dne zvolila naprosto odlišný převlek a změnila i ubytování. Vybrala zase dobrý hostinec. Zjistila si něco o bankéřích a uložila peníze a šperky u muže, k němuž cítila důvěru. Rovněž ustájila koně. Odešla s potvrzenkou a pocitem větší jistoty. I toho dne pátrala po svém muži.

Spatřila ho uprostřed odpoledne na kraji bazaru.

„Ach, příteli,“ zeptala se zpoza šarlatového závojíčku přes dolní část tváře (na sobě měla řvavé hábity S'danzo – sukně, zástěru a blůzku v sedmi barvách a šesti odstínech), „kdo je ten velký chlapík, co si u tvého souseda zrovna objednává nádobí?“

„Ach, ten, děvenko, to je Ahdio – Ahdiovizun, ale říká se mu Ahdio. Provozuje tu putyku ve Spleti – říkaj tomu U Pašeráka. No, to víš. Velkej chlap, co?“

„To opravdu je,“ přitakala tiše paní v závoji a odešla.

„No, s tím nic nenadělám,“ řekl obrovský chlap obchodníkovi. „Prostě vyřídíš Kozinožkovi, co jsem povídal: Když si dokonce i moji zákazníci stěžují na jeho pivo, je špatné! Řídké jako... no, jestli zjistím, že tam má moc koček, dostanu jisté podezření, co přidává do toho svého takzvaného prvotřídního ležáku!“

„To od tebe není hezký, Ahdio. Když chceš kvalitu, proč si ji prostě nekoupíš?“

„Jak zatraceně dobře víš, Aku, tak to dělám. Ale ne od Kozinožky. Ne všichni moji zákazníci si ovšem můžou dovolit kvalitní pivo a zdaleka ne všichni poznají rozdíl. Čepuju pivo od Kozinožky a od Medáka tak v poměru dvacet ku jedné. A pokud jde o kvalitu – měl bych si za Červené zlato od Medáka účtovat víc!“

„Nebo možná míš za poctivou várku od Kozinožky,“ navrhl Akarlain a ve snaze vypadat chytře naklonil hlavu ke straně. Taková duševní námaha jej zmožila.

„Jsem ochoten to udělat,“ sdělil mu Ahdio, „jen co ty a Kozinožka srazíte cenu za soudek tam, kde by měla být.“ Vzdychl a zvedl ruku. Gestem tak umlčel odpověď mnohem menšího muže. „To nic, to je dobrý. Zítra budu potřebovat třináct dalších soudků. A nezapomeň, co máš vzkázat Kozinožkovi. A že hledám jiného pivovarníka. Moji zákazníci jsou možná spodina, ale mají svá práva!“

Ahdio, tvář samou upřímností, beze stopy zloby, chvíli z Akarlaina nespouštěl oči, ale pak se otočil k odchodu. Přestěhoval se ke stánku dalšího obchodníka na stále hlučném nezastřešeném tržišti.

Ak, v jehož obličejí bojovaly protichůdné pocity, ho sledoval. Jak to, že muž ještě větší než jen velký se tak snadno pohybuje chůzí, kterou by nikdy nikdo nemohl nazvat „těžkopádnou“? Je skoro půvabný! A má štěstí, hloubal Ak. Projel jím záchvěv chladu. Ahdio si zřejmě zimy ani nevšiml, ačkoli toho neměl na sobě tolik jako většina ostatních. Líbilo by se mi mít manželku, která vydá tolik tepla, napadlo Akarlaina. S povzdechem se otočil, aby zaznamenal objednávku Ahdia na tabulku nadepsanou Kozinožka.

Ahdio se zastavil u sklopeného pultu pod ochrannou plachtou zářivě zelené a bledě žluté barvy. Když zdvojnásobil objednávku utopenců, které si objednal na zkoušku, složil poklonu jejich výrobkyni.

Moc jim chutnaly, Ivalio! Pomohly dokonce prodat víc piva! Moji zákazníci ty tvoje speciální buřty zbožňují – a totéž platí o mně!“ Velký muž se neočekávaně dunivě rozesmál. „Mému kocourovi ale nejedou. Měla bys vidět, jak krčí nos a třese hlavou,

když se pustí do buřt guláše a ucítí tam ty tvoje uzenky! To jeho třepetání ušima je slyšet na dva bloky!“

„Ach, chudáček kocourek,“ politovala ho Ivalia a přerušila radostný zápis jeho objednávky. Vzhledla, v tváři výraz soucitu. „Takové ošklivé překvapení pro kocoura... nu, tady máš! Vezmi to tomu svému ubohému zklamanému koťátku, Ahdio, a vyříd' mou poklonu.“

„To je od tebe hrozně hezké, Ivalio,“ poděkoval Ahdio a převzal balíček z hnědého papíru, který pro něho spěšně připravila a zdvořile mu ho nabídla. Jakmile se přestěhoval z její ruky do jeho tlapy, vypadal podivně menší.

Někdo, kdo procházel za Ahdiem, do něho vrazil. Ahdio ani nenaznačil, že by se chtěl bránit, jakkoli by mu to jeho velikost dovoľovala. Pouze si rukou zkontroloval měšec u pasu. Váček byl na místě. Šťouchnutí bylo vskutku jen náhodné. Ne že by na tom až tak záleželo. V koženém mešci nebylo víc než tři měďáky, dva ostré zubaté kousky zrezivělého železa a pár oblázků. Peníze měl v náprsní kapse všité do kazajky vycpané prachovým perím, kterou nosil namísto kabátu nebo zimního pláště. I tak vůbek nestál o ztrátu toho, čemu říkal „měšec pro hlupáky“.

Musel by vyvolat paniku a snažit se stíhat zloděje... a pochopitelně váček nahradit jiným levným měšcem z kozí kůže.

„Moc pěknou objednávku jsi u mě udělal, Ahdio,“ říkala právě Ivalia s úsměvem. „Pěkně se s tebou obchoduje – a příjemně. Netušila jsem, že jsi tak milý člověk. Všechno je pak snazší.“

Ivalia měla povahu anděla – anděla s červenou tváří – a paže jako bednář. Všechno na ní bylo oblé a zdravé a objemné. Viditelně kypěla zdravím, přímo z ní vyzařovalo. Všude kromě nosu a hrudi, pomyslel si trochu roztouženě. Obojí bylo ploché jako sražený koláč. Nicméně... když je chlap osamělý, tu a tam pomyslí na opravdovou ženskou, spíš družku než jen holku na jednu noc. A v tomto bohy zapomenutém městě, kam se dobrovolně stáhl... Ahdio se na ni usmál. Vypadalo to tak, že se mu udělaly vrásky kolem očí a zimní plnovous se zkratil. Každý rok na podzim se přestával holit a celý porost shodil až o několik měsíců později, když se začala ohlašovat

skutečná vedra. Vousy nebyly ještě dlouhé, ale zakrývaly mu většinu obličeje.

„Jak se ten tvůj kocourek jmenuje, Ahdio?“ chtěla vědět. Přímo zpívala a vrhala na něho zářivé úsměvy.

Ahdio vypadal trochu rozpačitě, poškrábal se prsten v prokvetlých vousech a připustil: „No, začal jsem mu říkat Brouček.“

Párkařka spráskla ruce. „Moje kočičky se jmenují Skořice, Topas, Mikýsek, Kadakithis – to ode mě nebylo hezké, co? – a Myšilov (to je zkratka pro Myšilovec) a Palačinka, Hakim, Mimísek a – ach, promiň. Co si přeješ?“

Slova byla určena novému zákazníkovi, který svým příchodem bezděčně zachránil Ahdia, jehož výraz zděšení se prohluboval s každou další kočkou, kterou Ivalia vyjmenovávala – a nic nenaznačovalo, že jí jména nebo kočky brzy dojdou.

„Zkus nějakou její nakládanou klobásu,“ poradil Ahdio příchozímu. „A vzpomeň si, že ti to prozradil Ahdio. Zastav se u mě v krčmě – U Pašeráka nedaleko Parku špatností. První pivo jde na mě.“

Přátelsky zamával Ivalii na rozloučenou a odešel. Tak neviděl pohled, jaký jeho případný zákazník věnoval Ivalii a neslyšel jeho mumláni: „U Pašeráka! U očí Théby... Radši bych si sám podrízl krk, než abych se k té díře byť jen přiblížil!“

Ivalia se opřela o pult, opřela hlavu do dlaní a mile se na něho usmála. „A pročpak ne?“

Dobře viditelný díky širokým zádům, jejichž rozpoznatelnost podtrhovala sepraná červená kazajka, razil si Ahdio cestu z bazaru, odpovídal na pozdravy, občas se zastavil a prohodil pár slov s nějakým kupcem a jednou i s dvojicí Pastorků s ustavičně ostražitými očima. Slova určená nádherně oblečené šlechtice Shafralain se nedočkala odezvy. Ahdio se ušklíbl. Udržel se a nemrkl na ozbrojenou, ale nijak zvlášť zavile vyhlížející Beysibku a pak namířil domů.

Doma bylo v patře nad brlohem Pašeráka, pěkně utopeného v nejnebezpečnější a nejnebezpečnější části Asyly zvané Spleť. Dnes odešel do Peněžnické ulice brzy, aby uložil příjem z poslední noci. Nikdy svého bankéře nenavštívil dvakrát v jednom týdnu ve stejný

čas, aby se jeho příchod nedal předvídat. Takové bylo Asylum město. A byla to i příjemná procházka. Když odnášel peníze z Pašeráka, snažil se dostat ze Spleti co nejrychleji a hodně přitom využíval zkratk. Vyšel přímo na Voňavkářce – zvané rovněž Smradlavka či Bulvár parfémů, s jircháři a márnici přímo v místě – a mířil na sever do Přímé. Jak zkřížila Procesku, trochu uhnula a přešla v Peněžnickou. Skrývali se v ní bankéři, půjčovatelé a směnárníci. Někteří byli i poctiví. Taková byla Ahdiova víra a naděje.

Pak se vydal zpátky na bazar a někdy i na farmářský trh, ale nevolil vždy stejnou cestu. Byl znám jako chodec, který přitahuje málo pozornosti výběřích výpalného a „strážců“ v různých městských sekcích. Práví i falešní Pastorci, členové Třetího komanda či nebezpeční mladíci z LFOA – „Žvanilové“, jak jim někteří říkali – Beysibky s meči na zádech, nepřízní počasí donucené zahalit si prsa, která si malovaly a očividně rády předváděly. Ani on si jich mnoho nevšímal. Mluvil, když bylo jisté, že netouží po utajení, a předstíral, že o nich neví, když je vidět neměl.

Ahdio usuzoval, že je jedním z mála ve Spleti, kdo jedná s rankanskou jednotkou Třetího komanda. Koneckonců to u něho za výčepem došlo k setkání Kamy ze Třetího rankanského komanda a Zipa z LFOA s Hansem, když chtěli zloděje Stínoleze přemluvit k vloupání do paláce. Ano, Ahdio o tom už věděl. Kama se vrátila a stali se z nich přátelé – „přátelsky se stýkali“.

Sem tam se zastavil v lepším lokále, porozhlédl se po výčepu a hostech a vychutnal si jeden dva džbánky načepované někým jiným. Pak se vracel do svého obydlí a obchodního sídla, sevřeného svéráznou křížovatkou tří cest – Serpenta tu svým způsobem vyhřezla do Jirchářské, kterou těsně míjela na místě, kde se křížovátka U Divného Birta stávala Zkratkou Divného Birta.

Krčmě U Pašeráka se někdy říkalo nejhorší zapadák v nejhorším městě.

Ahdiovizun jí říkal domov. Rovněž tvrdil, že zde nikdy není nuda a že ho neustále okouzluje, jak dokonce přináší inspiraci. (Pašerák byl už tři roky po smrti, ale kdo by chtěl měnit název a brát na sebe odpovědnost za nejsmradlavější a k rvačkám nejnáchylnější stoku v celém Světě zlodějů? Následkem toho si nikdo nebyl jistý,

kdo ho doopravdy vlastní. Pravda, vdova po Pašerákovi nevypadala, že by ji urážely peníze, ale rozhodně se nikdy ke krčmě ani nepřiblížila a ani nikdo nemohl říct, že by viděl Ahdia nebo jeho pomocníka Throda přijít k jejímu domu.)

Vzhledem k tomu, že dnes vyrovnal několik účtů příjmy z minulé noci, vůbec se na Peněžnické neukázal. A tak si procházku protáhl a šel z bazaru delší cestou. Když vstoupil ze severu do Spleti, na Serpentu, ozvalo se volání přírody. S pousmáním se rozhodl využít krátké slepé uličky s mnoha názvy: Šavlovačka či Bezpečné útočiště nebo více popisně – Kadibudka. I ve všudypřítomných stínech bylo vidět, jak jsou zdi všech tří budov obklopujících Bezpečné útočiště dole poseté tmavými skvrnami. Prostor ve tvaru pravoúhlé podkovy čpěl močí a ještě něčím horším. Oplzlý jednorozec byl hned za rohem a mnohý stálý zákazník spěchal hned do tohoto malého zvláštního útočiště, aby ulevil svému močovému měchýři nebo žaludku, případně oběma. (To byl důvod, proč Ahdio z legrace říkal tomuto místu přístavek Oplzlého jednorozce.)

Zrovna spokojeně kropil východní zeď, když slabý zvuk za jeho zády byl vzápětí následován rychlým, trhaným tlakem do boku, zhruba v místě ledvin. Tlakový bod byl mrňavý a Ahdio poznal dotek hrotu nože.

„Fuj,“ ulevil si a zmáčel si vysokou botu na silné podrážce. „Zatraceně.“

„Tak hele,“ štěkl hlas při obvyklém pokusu znít nebezpečně a současně neprozradit svého nositele, „pro začátek si vezmu tvůj měsíc.“ Tlak do Ahdiova boku nepolevil.

„Dám ti tohle,“ řekl Ahdio bez otáčení, „máš lehký krok a jednoho dne z tebe možná bude opravdový zloděj. Ale myslím, že sis mě s někým spletl. Jsem Ahdio.“

„Ah – Ahdi –“

„Zřejmě jsi mě tady v té tmě nepoznal. Víš: pořádně velký, zlý a mrzutý majitel hospody U Pašeráka, který vždycky nosí...“

„Drátěnou košili!“ zavrčel bručoun hlasitě a tlak hrotu okamžitě polevil. Rádobyzloděj nebyl při spěšném odchodu od Ahdiovizuna ani zdaleka tak tichý, jako když se přikrádal.

Ahdio si dopřál pěkné úlevné vydechnutí a upravil si oděv. Úmyslně zloději umožnil nepozorovaný únik. Pomalu se otočil a vyšel z veřejného záchodku Oplzlého jednorozce. Velkou, trochu zpocenou rukou šátral po zadní straně oblečení.

Fajn. Ještě že mi ten pitomeček nepropíchnul kazajku. Byla by smůla, kdybych měl za sebou začít trousit kachní peří. Naštěstí byl moc vyděšený a hloupý, než aby zkusmo zatlačil na dýku... nebylo by sebemrškačství nosit drátěnou košili celý den, třeba jen na procházku po městě?

Stejně by ale o sobě nemohl prohlásit, že zůstal úplně v klidu. Jestli bude celé město vážně tak nebezpečné jako Splet', asi mi nic jiného nezbude!

Otřel si zvlhlé ruce o kalhoty a zauvažoval, že by se mohl na chvilíčku zastavit U Oplzlíka. Ne, radši se od toho pajzlu bude držet dál. Nebylo nijak těžké vyzorovat dva Beysiby, kteří se potloukali po „ulici“ a nespouštěli oči z díry, kterou Ahdio považoval ve srovnání s Pašerákem za podřadnou. Nepochybně budou poblíž i jeden dva členové LFOA a budou jedním či spíše čtyřmi očky sledovat Zíraly. Zamíří prostě domů a napije se vlastního. A společnost mu bude dělat Brouček.

Vydal se po Serpentě a zatočil do Jirchářské. Přátelsky mávl na obrovitého (a abstinujícího) tělesného strážce lékaře Alamanthise, který bydlel příhodně přes ulici od Pašeráka a podle toho se mu také dařilo, a vešel zadem. Několikrát praštil do dveří a přitom zapískal pár tónů, jen aby se vyhnul nedorozumění s Broučkem, a zasunul první ze dvou klíčů do menší klíčové dírky. Pak druhý... a už mohl vejít. Zavřel za sebou dveře na těžkou závoru.

„Ahoj, ty prašivý chlupáči, papínek je doma!“

„Mrr,“ pravil Brouček tónem, který byl téměř parodií na zvuk, jenž kocour obvykle vyluzoval, a zavlnil se. Ahdio stál bez hnutí dost dlouho, aby se mu černý, prašivinou netrpící kocour mohl dosyta otírat levým bokem o holínku, několikrát projít sem a tam, podrbat se, zbavit se přebytných chlupů a přitom říkat Zdravím, rád tě vidím, mám prázdnou misku.

„Jen jsem se trochu leknul, Broučku. Pojd'me se napít.“

Brouček hlubokomyslně pronesl nadšenou poznámku a ztratil veškerou důstojnost, když se Ahdiovi přičinlivě otíral o obě nohy. Velký muž zapálil olejovou lampu. Přešel ke stolu, na němž stál malý soudek, a vykroutil zátku: Tohle byl dobrý ležák Medáka, který zazátkoval včera večer po zavírací hodině. Když si nalil, viděl, že udělal dobrý obchod: pěna byla hustá a vysoká. Ahdio se sehnul, a jak se snažil zabránit nápoji v přetečení, zůstal mu pod nosem bílý knír. Postavil pivo stranou a natočil si další.

Díval se, jak Brouček couvl, opřel se oběma tlapkami o nohu stolu a protáhl se. Předl tak hlasitě, až se stůl rozechvěl.

„No, no. Za chvilinku spadne pěna. Praví milovníci piva vědí, že potřebuješ vysokou pěnu, ale pak musíš počkat, až spadne. Pamatuj si to, ty můj Broučku Drbálku.“

Černý kocour se zvláštní bílou skvrnou ve tvaru srdce či jahody na čumáku a jednou bílou packou nedočkavě odpověděl.

Ahdio zvedl první pohár a dřepl si na podlahu vedle širokého nízkého hrnku s uchem. „Počkej,“ uklidňoval kocoura zvláštním hlasem a nalil do kočičí misky Červené zlato. Brouček čekal, pozoroval, nic neříkal, ale dával netrpělivost najevo mrskáním pahýlu ocasu.

Takový pohled by vyvedl z rovnováhy každého, jen ne Ahdia. Každá kočka vyjadřuje své pocity nebo odpověď na známé zvuky nebo své jméno pohyby ocasu, často jen pouhou špičkou. Kočka bez ocasu je pokud ne mrzák, tak přinejmenším ekvivalentem člověka s vážným šišláním. Brouček si ovšem očividně nebyl svého nedostatku vědom a důrazně hýbal s tím, co měl. Dokonce se mu podařilo dát najevo, že nehýbe pahýlem o délce palce, ale že jím mrská. Teď nespouštěl oči ze své misky pod stehnem o tloušťce pasu udržovaného muže. Pohnulo se, narovnal.

„Dej si, Drbálku,“ pobídl kocoura Ahdio a obrátil se k vlastnímu džbánu. Než ho zvedl ke rtům, začal jeho kočičí milovník piva vydávat při nadšeném chlemtání zvuky, jaké vyluzují spíše šelmy psovitě než kočkovitě. Ahdio se opíral bokem o stůl a jedním loktem o soudek, dlouze upil piva a pozoroval Broučka, jak se dokáže vypořádat se svojí dávkou. Na obličeji velkého muže se objevil chápavý úsměv. Pak pohasl a muž si vzdychl.

Těžce nesl zmizení Notábla, bývalého společníka Broučka a současně jeho druha na hlídce. Ahdiovi i Broučkovi velká zrzavá kočka chyběla. Nejdřív se tu Hanse jednou pozdě odpoledne zastavil a prostě si ho musel vypůjčit. A když se mu Ahdio snažil vysvětlit, že Notábl patří jedinému člověku, ten zatrachtilý zrádce příkráčel se zdviženým ocasem a začal se ke Stínolezovi lísat, jako kdyby pro něho nafoukaný zloděj představoval toho nejoblíbenějšího člověka na světě. A tak si obrovská kočka vvrasila s pomenším zlodějem do guvernérského paláce a zase ven. A Hanse přinesl Notábla zpátky a hlasitě vychvaloval jeho věrnost a cenu. To bylo těsně předtím, než Hanse ve spěchu odešel z města. Očividně s sebou odvedl nejstarší dceru zavražděné S'danzo Kopretiny.

Druhého dne ráno zmizel i Notábl. Ahdio nebyl dalek šílenství, hledal a vyptával se. Zmizení se rozkřiklo, ale Notábl se ztratil beze stopy. Ještě že bylo těžké představit si takového rváče, jak ho někdo chytí a nacpe si s ním hladové břicho. Ahdio ztěžka polkl a pak do sebe obrátil zbytek piva.

„Doufám, že je s Hansem,“ zamumlal a postavil prázdný džbán. Brouček kmitl zkráceným ocasem na znamení souhlasu. „Ale jestli je a oni se někdy vrátí do Asylu, pověším je oba za uši do průvanu!“

S dalším povzdechem se Ahdio rozhodl dát si ještě jedno, než si přichystá něco k jídlu a přidá se k Throdovi v přípravách na dnešní otevření nejhoršího zapadáku v Asylu. Neměl ani tušení, že večer bude zcela nevídaně nabit událostmi.

Právě končil časnou večeři – při práci posváčí a dopřeje si pozdní večeři, až bude počítat dnešní tržbu – když zaslechl u dveří Throda. Spěchal zvednout závoru a vpustil dovnitř svého hubeného a šlachovitého pomocníka. Mládenec vešel, buch–klap, buch–klap. Nebyl ani ošklivý ani hezký a někteří o něm mluvili jako o mrzáku Throdovi. Sem tam se některý zákazník, který se dožadoval obsluhy, pokusil přivolat si ho pokřikem „Hej, mrzáku!“ nebo „Mrzáku – ty tam“. Throde na taková volání nereagoval a Ahdio jej v tomto postoji spíše podporoval, než že by ho pouze mlčky schvaloval. (Throde odpovídal na volání „Chlapče“ nebo „Číšníku“, případně „Hej ty!“)

Pokud se nový host rozhodl urážet a vzpouzel se dobrým radám nějakého stálého zákazníka, který dotyčného upozornil na Throdovo jméno a lidské city, byl Ahdio kdykoli připraven zabránit násilnostem na jeho pomocníkovi. Někdy se ti, které názorně varoval a zchladli vyhozením, dokonce vraceli zpět.

Mladík zabalený od hlavy k patě do velkého hnědého pláště opřel o zeď hůl – měřila v průměru téměř půldruhého palce. Neohebná hůl byla šest stop dlouhá, o pět palců delší než její majitel.

„Brej večír, Ahdio. Zdravíčko, Brouku.“

Rozepnul si chlupatý kabát a vykroutil se z něho. Pomineme-li délku, zdál se plášť skoro dost velký pro Ahdia. Jako obvykle kapuce Throdovi přeházela hnědé vlasy do šesti nebo devíti různých směrů. Došel si pověsit oblečení na kolík hned za dveřmi, na zeď naproti osmi či kolika velkým nenačatým sudům piva. Obrátil se zase k Ahdiovi a levou rukou si odhrnul vlasy z čela gestem, které Ahdio viděl snad víc než tisíckrát. Hladkou tvář měl kostnatou a protáhlou, štíhlé tělo vzbuzovalo stejný dojem. Ahdio věděl, jak je takové zdání zavádějící. Throde byl šlachovitý a statný, s dobrými svaly. I jeho špatná noha vypadala silně, ačkoli Ahdio svého pomocníka viděl bez kalhot jen jednou, i když bylo horké léto. Představoval Throda jako syna svého bratrance z Twandu. Ahdiovizun nepocházel z Twandu a totéž platilo i o Throdovi.

„Ale? Nová tunika?“

Throde zamrkal a nepatrné zacukání v obličeji naznačilo úsměv. Pohlédl na svůj oděv, který měl zelenou barvu s tmavě hnědým lemováním, napodobujícím vlny, u krku a na dolní obrubě. Ahdio znal i tento pohyb. Throde si neprohlížel tuniku, ale klopil hlavu. Mladík byl plachý a jen nepatrně společenštější než jeho vycházková hůl.

Přikývl: „Ano.“

„To je dobře. A je to hezká tunika. Budeš taky muset myslet na nový pásek, aby vynikly její přednosti. Nakupoval jsi na bazaru?“

Throde zavrtěl hlavou. „Na venkovském trhu. Koupil jsem ji od ženské, co ji ušila svému synovi.“

„Aha,“ kývl Ahdio a jako obyčejně se pokusil vtáhnout svého pomocníka do něčeho, co by připomínalo rozhovor. „Jemu se nelíbila? Rozhodně nevypadá obnošeně.“

„Měl to být dárek. Nikdy ji nenosil.“ Throde pozoroval kocoura, který zaujal směšnou polohu vsedě, natáhl jednu zadní nohu do výšky a přitom si olizoval genitálie. „Oslepeš, Broučku.“

„Tak to máš štěstí,“ utrousil Ahdio a pokračoval ve svém úsilí: „Vsadím se, že jsi ji dostal za dobrou cenu. Jejím chlapci se nelíbila?“

„Nikdy ji neviděl. O první chladné noci dostal horečku. Umřel.“

„Ach. Poslyš, byl jsem trochu nervózní, když jsi včera v noci odcházel. Došel jsi domů bez potíží?“

Throde pokýval hlavou. „Měl bych se dát do práce.“

„Vůbec žádné problémy? Copak ty jsi neviděl ty tři mizery?“

Throde opět zavrtěl hlavou a vešel do výčepu – do vlastního hostince. Ahdio si vzdychl.

„Je příjemné mít společnost,“ zabručel. Brouček vzhlédl a říhnul. Ahdio se po něm podíval. „Tedy! Kočky neříhají, Drbale. Asi bys měl uvažovat o tom, že skončuješ se silným pitím.“

Při závěrečných slovech kočka zobražitel a bedlivě sledovala svoji miskou. Zírala do ní, jako by byla krátkozraká, pak s jasným záměrem vzhlédla ke svému člověku, mrskla pahýlem a pravila: „Mňau?“

„Ne,“ odmítl Ahdio a Brouček mu věnoval uražený pohled. Nato proklouzl mezi dvěma sudy a trucoval.

Ahdio s ním chtěl být zadobře, a tak nechal dva sudy být, zvedl jiný a přenesl ho do druhé místnosti. Zacházel s ním, jako kdyby vážil jen polovičku své skutečné váhy. Throde upravoval rozmístění lavic a stolic. Přidřepł a posunul kus dřeva, který už tři měsíce „dočasně“ podpíral stůl s vadnou nohou.

„Třeba bychom dneska mohli ten zatracený stůl postavit na desku a přitlouct do nohy klín,“ navrhl Ahdio a v hlase mu znělo trochu napětí. Postavil těžký sud za barový pult, ale ani s ním neklepl.

„Tenhle ne,“ řekl Throde. „Dřevo je našťipnuté.“

„Aha,“ odpověděl Ahdio a uvažoval o nesrovnalostech z minulé noci.

Ne že by potíže U Pašeráka obvykle vůbec stály za povšimnutí. Zákazníci, kteří se přišli tlačit a strkat nebo něco horšího, se buď uklidnili, nebo pomohli uklidit a zaplatili za škodu nebo jim bylo řečeno, aby se již nevraceli. Sem tam se ale Ahdio smíloval. Avšak když se zablýskla ostrá ocel, byl hned na místě s rukavicí a holí. Obojí bylo oplechované. Takové věci se stávaly a obyčejně zastavil srážku bez jediné rány a než někdo někoho bodl. Ne vždycky. Nikdy netoleroval řvouny a obyčejné lotry. Ten obr včera byl obojí. Ahdio jej varoval. I jiní ho varovali. Nakonec Ahdiovi nezbylo než zvednout velkého opilého otrapu za zátylek. Se stejnou lehkostí by zvedl kotě.

V náhlém tichu stálých zákazníků, zase jednou užasle obdivujících jeho sílu, vynesl chabě zápasícího chlapíka ze dveří a nijak hrubě ho uložil před krčmou. Vrátil se provázen potleskem a zdviženými džbánky, trochu se usmíval a ani se neohlédl. Věděl, že kdyby se vyhozený muž vrátil, ostatní hosté by ho varovali.

Dva muži ovšem stáli a nepřátelsky si ho měřili. Ahdio se zastavil a opětoval upřený pohled.

„Vy jste jeho kámoši?“

„Přesně tak.“

„Ano. Narvy nechtěl nikomu ublížit.“

„Asi ne,“ přitakal Ahdio mírně. „Prostě moc pil, moc rychle a nevzal si nic k jídlu. Dáte si párek a pivo, mládenci, nebo byste radši pomohli... Narvymu... domů?“

Dvojice, která měla nepoctivost vepsanou v tváři, si ho v tichosti měřila a krčmář jim pohled oplácel s obvyklým otevřeným výrazem velkých očí. Chvíli se po sobě dívali. Ten hezčí pokrčil rameny. Ten plešatící pokrčil rameny. Opět se posadili.

„Pár uzenek a dvě piva už jsou na cestě,“ oznámil Ahdio a bylo to.

Stejně mu ale dělalo starosti, že by si ti dva nebo všichni tři mohli vylít vztek na Throdovi. Ahdio na ně upozornil mladíka, který chodil každou noc domů sám. Již dávno se postarali, aby vešlo ve všeobecnou známost, že s sebou nenosí žádné peníze, zato pořádnou

hůl. Na druhou stranu hůl potřeboval, protože měl špatnou nohu. Jeho zaměstnavatel byl nyní víc než rád, že jeho obavy byly zbytečné... Zamířil zpátky do skladiště, když zezadu zaslechl nějaké rány. Brouček do ničeho nebouchal, obzvláště když podřimoval.

V tom okamžiku Ahdiovi došlo, že s Throdem zapomněli zavřít dveře na závoru. Nějaký bezbožný lump bez matky určitě vlezl dovnitř, pomyslel si a už tam rázoval. Právě s dusotem probíhal dveřmi, když uslyšel dva výkřiky. Patřily muži a kočce. Ne ledajaké kočce. Byl to válečný ryk Broučka. Nikdy nedosáhl hlasitosti Notábla, ale i tak by probudil mrtvého, ježily se při něm vlasy v týle a srdce přestávalo tlouct. Dvojici ječivých zvuků následovalo mnohem hlasitější bušení než prve. A jekot byl zcela nepochybně vrískot děsu.

Ahdio ze dveří obhlédl celou scénu. Plešatící chlapík a jeho velký vyhozený kumpán byli právě uprostřed stěhování sudu označeného černým motivem otisku kozí nohy. Vřeštící černý pruh byla strážní kočka vydělávající si na živobyті. Kocour přistál v příkrčené poloze na sudu mezi nimi a jen tak mimochodem natrhl rukáv plešatícího muže. Syčel, mrskal pahýlem dopředu a dozadu a vymrštil se k Narvyho široké hrudi. Narvyho kamarád zajechel, když ucítil zásah na paži. Jakmile spatřil démonický zjev, jenž se objevil jakoby hrozným kouzlem přímo na barelu, který právě vesele kradl, pustil svůj konec nákladu.

Přítel Narvy vyrazil vysoký jekot. Náraz útočící kočky byl dost zlý, ale mnohem horší byla bolest, kterou mu způsobovaly tlapy, jimiž mu kocour vysekal otvory do hrudi přes dvě vrstvy hrubé látky. A navíc, Brouček už tam vlastně nebyl. Šplhal vzhůru a zle otevřená tlama plná špičatých zubů se Narvymu hrozivě blížila k obličejí. Protože přítel se už ztratil, sud se při dopadu zhoupl a uhodil Narvyho do holeně a jedné nohy. Zařičel. A navíc mu Brouček, jehož jméno záměrně neodpovídalo povaze, mířil k obličejí a přitom se usilovně snažil prokousat si cestu Narvyho paží chráněnou jen rukávem. Z Narvyho hrdla vyrazil ještě hlasitější skřek.

Příplešatělý kamarád jen zahlédl vcházet velkého krčmáře do dveří, jejichž otvor zcela vyplňoval, a už se otočil na patě a uháněl k

východu tempem, kterým by v závodě se sedmi koňmi dorazil přinejhorším jako druhý. Narvy nepřestával ječet.

„Zatraceně,“ ulevil si Ahdio. „Včera večer jsem vám říkal, že když vám pivo stoupne do hlavy, děláte randál ale čert vás vem, jestli nejste ještě hlučnější ve dne a střízliví. Aspoň si myslím, že jste střízliví. Jen se podívejte, co jste provedli! Vyrušili jste to ubohé koťátko ze spaní a teď se zlobí.“

Narvy mlátil oběma rukama. Na jedné mu visela zahryznutá kočka. Zakotvila se asi tak dvaceti drápy a neznámým počtem zubů ostrých jako jehly.

„Sundejte to ze mě!“ naříkal ubohý Narvy.

„Jsi pitomý nebo si děláš srandu, člověče? Nemám na sobě železné rukavice!“

Nato se Narvy, hulákající za šest chlapů, otočil a kulhavě vyrazil otevřenými dveřmi ve stopách svého přítele – který se již ztratil z dohledu.

„Broučku! Pojd' se napít!“

Brouček otevřel tlamu, zatáhl všechny drápy, dopadl na podlahu čelem k zadním dveřím Pašeráka (padaly z něho útržky modré látky ušpiněné slinami a krví) a znovu začal příst, dokud nestál u své misky. Když zjistil, že je prázdná, vyčítavě se rozhlédl na všechny strany. Začal si olizovat krev z tlamy.

„Hóódný chlapec, hóódná kočička,“ broukal mu Ahdio a nohou odkutálel sud na stranu. Nebyl poškozený a příjemně to v něm šplouchalo.

Nabral pivo do dvou džbánek a rozbalil naložené uzenky, které mu dala Ivalia. Brouček ho sledoval jako v transu, uši ve střehu. Ahdio dal prozíravě stranou kus šestipalcové klobásy zhruba o síle Throdovy hole. Teď mu ho dal mohutný muž celý najednou jako odměnu. Spolu s plnou miskou.

Brouček okamžitě dokázal, že je milovník piva, ne alkoholik. Nad miskou jen škubnul ušima, pronesl cosi na znamení vděčnosti a šel si pro maso.

„Co se stalo?“ ozval se Throde ve dveřích, smeták v ruce. Držel ho jako kopiník očekávající povel k vrhu.

„Nechali jsme otevřenou závoru na dveřích a dovolili tak dvěma křupanům, aby vyrušili naše krásné koťátko ze spaní, to se stalo!“

„Ach, škoda,“ zamumlal Throde a ani nezvedl pohled od podlahy, „to je mi líto, Ahdio.“

„Nic se nestalo. I když o tom nebudou mluvit ti dva, určitě se to roznese.“ S jiskrou v oku zvedl džbáněk.

„Uf... co když budou vyprávět, že si tady chováš démona?“

„Cože? V Asylu? Komu by na tom záleželo?“ položil Ahdio s úšklebkem řečnickou otázku. „Démoni, vampýři, mrtví bohové a živé bohyně se účastní pouličních bojů... mně připadá démon v zadní místnosti Pašeráka naprosto normální! Co myslíš ty, Broučku?“

Brouček si myslel, že klobása je naprosto dokonalá a že je na čase vytáhnout jedno tři pivka.

Když k Pašeráku přišla dáma v závoji, byla krčma ze tří čtvrtin plná a poměrně hlučná. Jak se dalo čekat, byli zde vesměs muži. Oděv žádného z nich neodrážel bohatství, urozený původ nebo vojenské povolání. Pochopitelně tu nechyběly dýky, představující mimo jiné běžnou stolovnickou potřebu. Spatřila ještě tři ženy, které sem všechny na první pohled zapadly. Ani ne dvacetiletá dívka měla na sobě jakousi sukni v barvě nového zlata s rozparky až k pásu na obou stranách a černý vršek, který vypadal, jako by byl šitý přímo na těle. Vlasy jí navzdory černým očím a obočí ladily se sukni a na každém zápěstí jí cinkaly tři barevné náramky. Nejstarší z trojice seděla u zdi s plešatým mužem s bílými vousy. Podle všeho to byl její manžel, protože spolu nepromluvili ani slovo. Třetí byla asi třicetiletá cuchta v bílé blůze s hlubokým výstřihem, který vystavoval na odiv nemalou část značně rozvlněných prsou o velikosti lidské hlavy. Divoce pruhovaná sukně bez rozparků jí sahala až po paty. Měla značně silný hlas.

Mezi stoly a stoličkami se pohyboval štíhlý mladík s neuspořádanou hnědou kšticí, v pěkné zelené tunice a zástěře do pasu přes žlutohnědé nohavice. Nesl tác a utěrku. Kulhal.

Příchod zahalené dámy závěsem z barevných syreských provázků přirozeně přitáhl pozornost – koneckonců měla na sobě

kromě dobře ušitého smaragdového pláště s kápí z napohled kvalitní látky také závoj. Nepřišla však bez doprovodu. Kdosi jejího průvodce poznal, zavolal na něho a zamával mu. Wintsenay, hrdý na to, že provází Jodeeru, v odpověď sotva hnul hlavou. Návštěvníci zůstali stát na místě, na plošince za dveřmi, z níž se jako ze schodu vcházelo do místnosti.

Zahalená dáma nevěnovala nikomu z nich pozornost.

Její oči, stejně neviditelné ve stínu kápě jako její tvář za závojem z nenápadného kašmíru, sledovaly jediné pohyby velikého muže v kabátě ze třpytivých, tiše cinkajících kroužků. Postavil džbánky, které nesl v obou rukách, a strčil mince do zástěry. Teprve pak si všiml, kam míří pohledy jeho zákazníků. Při spatření dvojice zvedl obočí.

Rozhlédl se a zvedl ruku. Oba návštěvníci sledovali, kam ruka míří. Viděl, jak muž a zahalená žena v kápí pohlédli na označený stůl nalevo u zdi. Viděl, jak na ni muž tázavě pohlédl. Kapuce přikývla. Možná i něco řekla. Aniž odložili pláště, sestoupili z plošinky a vydali se ke stolu který jim Ahdio ukázal.

Velela ona, jak si Ahdio okamžitě všiml. Muž je tedy její sluha nebo osobní strážce. Zachytil pohled Throda, ukázal na stůl s prázdnými džbánky a zamířil k novým návštěvníkům.

„Vítejte U Pašeráka, má paní, pane. Jsem Ahdio a, ano, tohle je skutečně železná košile. Čím mohu posloužit?“

„Tvé nejlepší víno pro paní. A lepší pivo pro mě,“ objednal Wints.

Ahdio věděl, že svému průvodci předem oznámila, co má objednat. Neměl tedy tu čest slyšet ani její hlas, ani byť jen zahlédnout její obličej. Otázka zněla, co tady proboha Její Zahalenost dělá? Přitahovala pozornost. Ostatní byli zvědaví, co se pod neustále shrnutou kápí a spuštěným závojem skrývá, ale on doufal, že obojí zůstane na místě. Již přítomnost noblesní ženy U Pašeráka stačila aby někteří z přítomných oslů vyvolali výtržnost. Kdyby byla náhodou pod závojem hezká tvář a v nepochybně drahém a módním oblečení pěkně tvarovaná postava, asi by se neobešel bez pomoci Broučka!

Když Ahdio nalil dobré víno do hezkého poháru a zrovna se chystal otočit k Medákovu Pravému ležáku který Medák označoval

modrými písmeny MP na sudu, přiblížila se houpavým krokem Ouleh. Opřela se o pult a vrhla na něho tázavý pohled.

„Hej, Ahdio, chlapče zlatý... co je ta v závoji a kapuci zač?“

„Drž to svoje zboží dál od obchodníka,“ navrhl s úšklebkem. Povinně se zasmála jejich starému vtipu a opřela se ještě víc, zavržela rameny, takže to, co se mělo držet dál od baru, bylo vystrčeno z hlubokého výstřihu blůzy a trčelo jí jako dva okrouhlé pŕlměsíce ke klíčním kostem. Spiklenecky se k ní naklonil, přičemž nespouštěl oči z její tváře.

„Sestřenice z Twandu,“ pošeptal jí. „Jen ať tě pro všechno na světě nenapadne ptát se jí na obličej nebo se jí vysmívat.“

„To je až tak šeredná?“

„To ti nepovím, Ouleh. Bud' tak hodná a pověz o tom svým přátelům, ano?“

„Já a být hodná? Ach, Ahdio! Dobré víno a Červené zlato namísto Poctivé modré várky, jo? Netušila jsem, že máš zazobaný příbuzný, zlato, ať už v Twandu nebo jinde.“ Vrhla po něm škádlivý úsměv. To Ouleh uměla. „Napadlo mě, že nás poctila přítomností záhadná Dáma v závoji, o které teď všichni mluví! Tvoje sestřenice, Ahdio?“

Ahdio si ji nevěřičně prohlížel. Záhadná Dáma v závoji, o které teď všichni mluví? Proč o ní v tom případě ještě neslyšel? Pravda, takový druh drbů jeho zákazníky obvykle nezajímá. Obvykle hovoří o práci, proklínají všechny, kdož mají nějaký úřad nebo bohatství, probírají, kdo s kým nebo komu co provádí a kdo půjde příště s Ouleh. Podíval se přes ni na nové hosty, kteří čekali, až jim donese objednané pití. Oblíbená prsatá šmudla jeho zákazníků ji právě popsala: záhadná dáma v závoji. Se závojem a kápí by ale na druhou stranu vypadala úplně stejně i Ouleh nebo jiná šlapka.

Ne. Ne s aurou, kterou kolem ní cítil. Pohybovala se – dokonce i seděla jako někdo.

„Snaž se být hodná, svůdnice. Nebo zlob jako obvykle, ale ji nech být. Neotírej se o ni, nemluv o ní.“

Když si uvědomil, jak to vyznělo hrubě, usmál se a dodal: „Prosím. Říkám to jasně. Jestli někdo bude obtěžovat ji nebo jejího průvodce, půjde odtud hlavou napřed.“

Teď bylo na Ouleh, aby zamrkala překvapením. „Průvodce! To je Wints, zlato. Není to žádný průvodce – ne pro někoho jako je ona. Ještě tak tělesný strážce. Lokaj. Někdo, koho si našla, aby ji doprovodil při – návštěvách slumů. Rozhlásím tvůj vzkaz, zlato – kvůli tobě,“ slíbila a ohlédla se. U mnoha stolů posedávalo mnoho mužů. „Ale budou si myslet, že obchází slumy a že se Wints naparuje. S největší pravděpodobností se něco semele.“

„Jestli někdo dneska v noci začne dělat virvál, Ouleh, já s ním zatočím.“

Lenivě se na něho usmála, znovu se opřela o barový pult a předvedla mu dvojici bílých hor a hluboký tmavý kaňon, který je rozdělával. „Je to snad někdy jinak, obře. Říkám jen, že se to může stát.“

Povzdychl si. Aniž věděl s jistotou proč, zeptal se „Ouleh, umíš udržet tajemství?“

„Já a zradit důvěru? Jestli mi někdo zkrříží cestu, může doufat ve smrt!“ Prst jí sklouzl z jedné hory do úžlabiny, vzhůru po úbočí a zase zpět v nevyhnutelně velkém X. Ahdio okamžitě zvedl oči ke stropu. „Co se děje, Ahdio? Nemůžeš se podívat? Snad nechceš, abych začala nosit plandavé oblečení až k bradě?“

Měl bych tu míň rvaček a hulákání, kdybys to udeřela, napadlo ho, ale řekl: „Jen čekám, že po tvých přísahách udeří blesk. To je jedno. Za prvé: vypij si tady ten pohár vína na můj účet. Za druhé: rozneseš moji zprávu. Za třetí – a tohle je tajemství, pokušitelko mužů: je to moje... paní. A teď znáš důvod. Prostě mě přišla navštívit. Určitě chápeš, že na ni musím dávat pozor. Tady máš víno, moje milá. Tak mi trochu pomoz, ano?“

„Aaach, Ahdio! Vááážně? No Ahdio, ty jsi d'ábel! A já před tebou už celou věčnost s láskou smekám!“

Proč tohle dělám pro nějakou neznámou dobrodružku? Klidně by to mohla být i nějaká Bey, která nás tu špehuje s ilsížským zaprodancem, vyptával se sám sebe. Nahlas řekl: „Ty a smekat. Vždyť ani nemáš co.“

Jednou rukou popadla číši a druhou lem blůzky. „Že ne? A co je tohle?“ Stáhla blůzu pod svou levou horu, okamžik ji tak podržela a

pak opět jí dovolila vrátit se nad bradavku, až to plesklo. Potom se se smíchem otočila.

Ahdio na chvíličku zavřel oči a zakroutil hlavou, nato naplnil nový pohár nejlepším vínem a dočepoval pivo pro Wintse. Hlava se již uklidnila. Zamířil ke stolu u stěny, kroužková košile tichounce cinkala. Zrovna když měl stálého zákazníka, který se jmenoval nebo kterému spíš říkali Lasička, zaslechl vrchol jeho hlasité konverzace: „U prasečí prdele!“

„Přeje si někdo moji speciální uzenu?“ zvolal Ahdio jen tak mimochodem a šel dál, následován výbuchem smíchu.

Postavil víno a pivo před podivnou dvojici a všiml si mincí na stole. Usmál se do neviditelné tváře, která byla podle úhlu kapuce zřejmě obrácená jeho směrem. „U nás ti, kdo pokládají peníze na stůl, platí za celou hospodu. Ledaže si myslíte, že si prostě dáte jen jedno a poběžíte.“ Tak. Takhle vyláká pár slov z ženy, která opatrně položila mince na stůl, když se nikdo nedíval.

Špatně. Wints se chvíli díval na svoji společnici a zaměstnavatelku, pak vzhlédl k obrovitému muži, jenž se nad ním tyčil a zastíňoval nemalý počet stolů. „Děkujeme, krčmáři. Chvilku pobudeme. Má paní by ráda věděla, proč nosíš kroužkovou košili.“

Ahdio zatřásl paží a zdůraznil tak cinkot kroužků, které ho pokrývaly od klíční kosti po zápěstí a k místě těsně pod slabinami. „Pro parádu,“ prozradil s lehkovážným úsměvem. „Kvůli atmosféře? Námět k hovoru. Trochu dodává barvy místu, které si nemůžu dovolit moc kráslit.“

Wints mrkl na zahalenou paní a vědoucně se na krčmáře ušklíbl. „Když je cena na tupo pospojovaného kroužkového brnění taková, jaká je? Víš určitě, že to je ten důvod?“

Ahdio pokrčil rameny a košile zacinkala. „Možná ji nosím ze stejného důvodu jako voják v bitvě. Mám co dělat, abych to tu jako majitel, výčepní i vyhazovač zvládnul. Asi bych byl mrtvý nebo plný jizev, kdybych nenosil čtyřicet sedm liber ocelových kroužků.“

Úšklebek Wintse se rozšířil, a právě když se začal smát, zaslechl Ahdio od mužovy společnice první zvuk, zárodek zachichotání rychle přehlušený jeho hlasitým smíchem.

„Hej, Ahdio, ještě se tady prodává pivo?“

Ahdio se rychle otočil od cizinců. „Pivo! Tady? Glayphe, nepoznal bys pivo, ani kdybych ti ho nalil do ucha. Chceš další džbáněk těch splašků?“

„Splašky budou stačit,“ souhlasil další muž, když se Ahdio vydal jeho směrem. „Je pravda, že máš kočku démona, co pije pivo? Chováš ji prý vzadu a naučil jsi ji čurat do sudů s pivem.“

„Ne,“ ohradil se Ahdio s nenuceným úšklebkem, „jen do vína.“ Když odezněl smích, tvář mu zvážněla a on doplnil: „Ale něco ti řeknu. Zrovna dneska odpoledne jsem z toho obvinil svého pivovarníka. A taky jsem mu dal na vědomí, že hledám jiného dodavatele. A taky že jo. No dobrá, kolik?“

„Dvě pro mě, zrovna jsem přišel. Je pravda, že tamhleta zachumlaná je tvoje holka, Ahdio?“

„Můj bratranec Phlegmy vaří dobrý pivo, Andy!“

„Holka! Na holky jsem moc starý. Tak dvě piva. Myslíš že jsem si tu šedou přidal do vousů křídou? Tak kdo rozšiřuje bláboly o tom, že mám tajnou lásku, která sem za mnou dneska večer zaskočila, aby mě viděla při práci?“ Zabralo to, pomyslel si. Stará dobrá Ouleh – požádat ji, aby neprozradila tajemství, vyjde nastejno jako najmout třicet kluků, aby zprávu rozkřičeli!

Smích a pokřik ho sledovaly až k baru. Nezapomněl se na Ouleh pořádně zamračit. Kousla se do rtu jako pokárané dítě. Seděla na kolenu Tervymu a ruku měla za košilí Fraxe, bývalého palácového strážného. Někdo se natáhl a škulbl Throdovi za zadní lem haleny. Throde zavrával a podnos se naklonil. Džbáněk spadl jednomu hostu do klína. Dotyčný zaklel, rychle vstal a rozpřáhl se pěstí. Jeden okamžik se díval do Throdovy tváře kňourající: „To mě mrzí, omlouvám se,“ zatímco jeho periferní slyšení hlásilo cinkavý zvuk bitevního pole, v dalším okamžiku zíral na hrud' Ahdia. Už bylo pozdě zastavit náprah.

Pěst narazila do pětinasobně propleteného řetízku, za nímž byla zdánlivě kamenná zeď. „Aůůůů!“

„Snad nechceš praštit Throda, chlapce mojí sestřenice, kamaráde,“ pravila příjemným hlasem kamenná zeď obalená kroužkovou zbrojí, zatímco oslovený tancoval a dežel si poraněnou pěst. Z očí mu vytryskly slzy. „To nebyla jeho chyba – někdo ho

zezadu chytil za tuniku. Neptej se kdo. Kromě toho džbáněk tvým klenotům neublížil, jinak bys nevyskočil tak rychle. Ted' se posad' a já ti přinesu plný.“

„Ty jeden – to je opravdu řetěz! To bolí!“

Ahdio zvedl ruku a sbalil ji do pěsti velikosti dětstské hlavičky.

„Co bolí?“

„Moje... p...“ Chlápek se odmlčel. Zíral na pěst, pak mrkl na svoji o poznání menší a pomaličku se posadil na židli.

„Dobře ti tak, Tarkle,“ řekl jeden ze spolustolovníků zraněného muže.

Protože si Tarkle poranil kotníky a paži a byl zahrán na ústup, byl rád, že dostal záminku odseknout a natáhl se po muži. Rychlá, obrovitá pěst však udeřila o stůl mezi ně. Tarkle již nedokázal zastavit pohyb, vrazil nataženou rukou do kotníků a vyvrátil si tři prsty. Zopakoval předchozí záupění.

Ahdio řekl jen: „Ted' už zatraceně –“

Spousta očí sledovala, jak si všichni u stolu tiše sedají. Ahdio se naklání a jeho pěst se nehýbe z místa. Pomalu se narovnal.

„Zachovej klid, Tarkle, pivo tu bude natošup,“ slíbil. Otočil se a zamířil k baru.

„Ahdio!“ vykřikl ženský hlas. „Pozor!“

Ve stejném okamžiku, kdy zareagoval nahrbením ramen a přitažením brady k hrudi, mrkl Ahdio ve směru výkřiku. Viděl, že zahalená dáma vyskočila na nohy a ukazuje někam za něho. Ve zlomku vteřiny se otočil na místě a napřáhl ruku silnou jako větev stromu.

Naštěstí za ním stál jen jeden muž. Ahdio vrazil předloktí ze strany Tarklemu do krku. Tarkle přepadl bokem přes židli a dopadl na stůl. Spolustolovníci s obdivuhodnou rychlostí opustili svá místa a Tarkle se zápěstím udeřil o hranu stolu. Nůž mu vypadl z ruky. Než Tarkle narazil o stůl hlavou, stál na noži Throde. Aniž se vzpamatoval z jasných světél před očima, popadla Tarkla obrovská ruka zezadu za krk, vytáhla ho na nohy a vzápětí jej Ahdio odvedl ke dveřím. Vůbec nedbal na jeho roztřesená kolena. Cestou sebral ještě jednoho muže.

„Troubo!“

„Co já? Já nic neproved!“

„Ale provedl,“ upozornil jej Ahdio vyrovnaným hlasem. „Ty jsi tu horkou hlavu popíchl, když jsi zatahal za lem zbrusu nové tuniky chlapce mojí sestřenice. Přeji vám oběma krásnou dobrou noc,“ řekl a vyhodil je zády k sobě ze dveří. Stačilo mu jen zkroutit a natáhnout ruce. „Promiňte, chlapci. A ať vás ani nenapadne ještě se sem dneska večer vracet.“

„Ty – ty hajzle –“

„Ano, ano,“ souhlasil Ahdio a obrátil se ke dveřím. „Nikdy jsem o sobě neměl valné mínění.“

Když tak předvedl, proč nosí železnou košili, zavřel dřevěné zimní dveře proti chladu a oběma rukama urovnal jednatřicet pletenců volně visícího barevného provazu, který po většinu roku tvořil jediné dveře Pašeráka. Správně předpokládal, že se nikdo v krčmě nedívá na nikoho jiného než na něho. Postavil se na plošinu, vyvýšenou o jeden schod nad okolní podlahu. Nechal stupeň postavit, aby přichozí snadno našli přátele nebo volné stoly. Předvedl teď všem přednosti svých plic.

„Dneska večer už nechci žádné výtržnosti! Už byste se měli uklidnit, zatraceně! Throde: jednu rundu Červeného zlata za cenu Poctivé várky. To se týká i tebe a mě.“

Ahdio se vracel k baru provázen zvukem potlesku. Výčep byl téměř plný hostů. K Throdovi promluvil potichu.

„Zbytek večera se starej o naši záhadnou zákaznici a jejího průvodce, Throde.“

Mladík přikývl. Jiný by se možná zeptal 'Nepůjdeš jí poděkovat?', ale ne Throde. S pohledem upřeným na podlahu řekl: „Je mi to líto, Ahdio. Děkuju.“

„Budu ti muset obstarat palici, abys ji mohl nosit u pasu, nebo mosazné boxery. Ale na omlouvání zapomeň – všechno jsem viděl. Vůbec to nebyla tvoje chyba. Tady máš. První pro tebe. Další pro mě. Bude to protivná noc Throde. Kdo k sakru je ta žena?“

Throde neměl odpověď. Obsluhoval u stolu zahalené paní. Dala si jen dvě sklenky vína, ale tvář vůbec neukázala. Její společník zvládl několik piv. Nic nepřístojného se již nestalo. Ahdio měl nicméně pravdu – byla to protivná noc. Avenestra, mladičká dívka v

přiléhavé blůzce a rozstřižené sukni, odešla s Fraxem a zhruba o hodinu později se vrátila sama. Do té doby asi polovina hostů v různém stupni opilosti Pašeráka opustila. Avenestra si přišla k baru pro pivo a chtěla na něm mít hodně pěny. Přiblížila se ke stolu u zdi.

„Ty s tím závojem – jsi Beysibka?“ zeptala se a olízla pěnu přetékající z modře glazovaného džbánu.

„Ne,“ odpověděl modrozelený závoj. „Jsem Ahdiovo děvče. Jen jsem sem dneska večer zaskočila. Chtěla jsem ho vidět při práci. Rozhodně ví, jak urovnat rvačku, co?“

„Hmm.“ Avenestra lízala pěnu. „Měla bys na něho být milá, když jsi jeho děvče. Určitě má přítelkyně.“ A odešla. Ani ne za tři čtvrtě hodiny zmizela s jiným mužem.

„Odhaduji, že je jí tak čtrnáct,“ zamumlala zahalená Jodeera potichu Wintsovi.

„Asi tak,“ souhlasil Wints.

„Poslední runda před zavřením!“ zvolal Ahdio. „Jediná, říkám, poslední a končíme. Navrhuji, abyste šetřily naše nohy a zvedli ruce, drazí přátelé.“

Ruka Wintsenaye vylétla spolu s mnoha ostatními vzhůru. Ahdio a Throde se dali rychle do práce. Ne, řekl Throde svému zaměstnavateli, hlas paní v závoji neslyšel.

„Jen si to dopij, Wintsi,“ řekla zaměstnavatelka v kápi a závoji. „Až zmizí poslední z téhle spodiny, půjdeš taky. Já zůstávám.“

„Paní...“

„Prostě vstaneš a ztratíš se s těmi posledními, Wintsenayi.“

„Ano, paní.“

Byla roznesena a vypita poslední runda. Odešli další muži. Ouleh byla pryč už dávno. Dáma v závoji byla již dlouho jedinou ženou v místnosti. Ahdio ji po očku nenápadně pozoroval a oznámil zavření. Throde šel do zadní místnosti a vrátil se s koštětem, upozorněním, jež nebylo možno přehlédnout. Se zíváním a kroucením těla se objevil Brouček a s nadějí obhlížel bar. Další lidé se namáhavě sunuli k východu. Ahdio jednomu pomohl. Throde pomohl dalšímu. Vstali poslední dva, společníci. Zvedli džbány směrem k Ahdiovi a pak k zahalené dámě, jejíž tvář, ba ani vlasek,

vůbec nezahlédli, a vyprázdnili poháry. S nepokrytou pýchou se odporoučeli bez pomoci.

„Ne hned přede dveřmi, chlapci!“ zavolal za nimi Ahdio.

Throde se tvářil poněkud nervózně a kousal se do rtu. Sledoval muže celou cestu ze dveří.

Ahdiovizun nespouštěl oči z dámy v závoji. Throde se díval na ni, na Ahdia. Kdo ví, kam se pod kápí a závojem dívala ona?

„Má paní...“ začal Ahdio, ale zmlkl, když vstala.

On i Throde sledovali, jak si shrnula kápí, rozepnula plášť a jednou rukou si sňala závoj. Ruka se závojem jí klesla k boku. Nic neříkala. Mlčel i Ahdio. Zíral na ni s otevřenými ústy. Rukou nahmatl opěradlo židle, jako by potřeboval oporu.

„Ne,“ řekl velice potichu, „to není možné.“

„Ach,“ vydechl Throde s pocitem, že hledí na nejkrásnější ženu, jakou kdy spatřil.

Odhalená dáma pozorovala Ahdia, zatímco on s Throdem zírali na ni. Mlčela.

„Throde,“ vypravil ze sebe Ahdio hlasem, který jeho pomocníkovi připadal směšný, „necháme stoly a zametání na zítřek. Běž rovnou domů a nezapomeň dnes večer venku na opatrnost.“

Throde těžce polkl, díval se na něho a mrkal. Takového Ahdia nikdy neviděl. Velký muž vypadal... hloupě.

Rovněž netrpělivě.

„Throde!“

Throde sebou trhnul, jako by se probral, a zamířil do zadní místnosti s nevyužitým koštětem. Celá noc byla vskutku mimořádná. Do Throdivy zásobárny zážitků přibyl další příběh. A ještě neskončil. Žádná žena tu nikdy takhle nezůstala, ne současně oblečená i střizlivá. A vůbec nemluvila. Jen tam tak prostě... byla. A ani Ahdio se nikdy takhle nechoval. Throde si často myslel, že jeho obrovský, nezdolný, a přece vlídný zaměstnavatel by měl mít ženu, dokonce víc žen. Ale nikdy by tu nečekal takovou ženu. Nikdy se mu ani nesnilo, že by mohla existovat taková kráska jako tato žena v závoji – a nyní žena bez závoje.

Postavil smeták na místo a ujistil se, že jsou zadní dveře zamčené i zajištěné závorou. Pak přes sebe přehodil velký chlupatý

plášť. Zdrželo jej pouze nasazování kapuce a zapnutí spony. Sebral hůl a zamířil k hlavním dveřím. Prošel mezi mužem a ženou, aniž by se na někoho z nich podíval, ale přece si všiml, že zůstávají ztuhlý na místě a v tichosti se pozorují. Když dorazil k závěsu přede dveřmi, zarazila ho nová myšlenka a otočil se zpět do místnosti.

„Ahdio? Není ti nic?“

„Ovšemže ne. A ty buď opatrný, Throde.“ Ahdio promluvil, aniž na něho pohlédl. Stál jakoby v šoku, jako by do něho udeřil blesk.

„Hm.“ A stále nervózní mladík, naplněný mateřským citem, se ozval: „No, nezapomeň, hm, nezapomeň za mnou zamknout dveře, Ahdio.“

„Dobrou noc, Throde.“

Throde se vytratil a pečlivě za sebou zavřel dveře.

Ve chvíli, kdy odešel, odhalená dáma promluvila. Mrzí mě, že jsem tě varovala – zvládal jsi všechno tak dobře a jen za pomoci fyzické síly, ani náznak tvojí Schopnosti.“

Mluvila tichým hlasem a vypadalo to, že se k němu naklání, ale on stál strnule asi deset kroků od ní. Upírala na něho planoucí pohled. Stále vypadal jako v šoku a ona viděla v jeho tváři bolest.

„Co tady u všech všudy děláš, Jo?“ Nemohl svou nespokojenost dát najevo zřetelněji, ale zájímání v hlase rovněž prozrazovalo bolest.

„Je mi to líto, ale cítila jsem, že musím přijít v přestrojení. Už je to v pořádku, Ahdio, teď už je všechno v pořádku. Ezucar před čtyřmi týdny zemřel. O několik dní později jsem odešla. Nestarala jsem se o to, aby to 'vypadalo správně', Ahdio. Jsem vdova. Jsem volná. Dokonce se zase dokážu usmát. Přišla jsem s karavanou rovnou sem. Přišla jsem najít Ahdiomera Vize... a našla jsem Ahdiovizuna, který nosí kroužkovou zbroj v drsné, zpustlé krčmě zalidněné drsnými, zpustlými hosty. Vedeš výčep a uklidňuješ spory pouze rukama a silou?!“

Odvrátil pohled. „No, víš... tohle není Suma a já musel odejít. Vždyť víš.“ Zvedl mokré hadr a začal drhnout barovou desku.

„Vím, že jsi nejlepší kouzelník mezi kouzelníky a byl jsi na dobré cestě stát se Nejvyšším čarodějem a rádcem,“ pokračovala a v hlase jí znělo téměř žadonění. „A pak jsi prostě zmizel.“

Rozhlédla se kolem sebe a mávla rukou.

„A najdu tě... tady.“

„Nezmizel jsem, Jodeero. Odešel jsem kvůli ženě – byla manželkou velmi zámožného a mocného šlechtice a já ji miloval. Nemohl jsem jí zůstat nablízku. Už jsem nemohl zůstat v Sumě.“

Možná si všiml jejího náhle bolestného pohledu, když použil slovo „milovat“ v minulém čase, možná ne. Cítila se hůř než nepříjemně, byla prostě nešťastná. Vědomí, že i jemu je trapně, ba hůř, nepomáhalo.

„Vzdal jsem se své kouzelnické praxe,“ vysvětloval. Nespouštěl oči z baru a drhl ho stále dokola mokrým hadrem. „Úplně. Přišel jsem sem a stal se tím, čím jsem. Toto je můj život. A teď – proboha, Jo, proboha... proč jsi sem přišla?“

Napřímila se, vystrčila bradu, narovнала ramena. „Proč se na mě nepodíváš, Ahdio? Pak ti to povím.“ Čekala, dokud to neudělal. Viděla zmučené velké tmavé oči a věděla, že totéž spatřil v jejím pohledu. Nejdřív ztěžka polkla a pak mu řekla: „Protože ta žena, kterou jsi miloval, tě také milovala a dosud miluje. Přišla jsem za tebou hanebně brzy po smrti Ecuzara. Nehodlám odejít miláčku. Můžeš mě odsud zkusit vyhodit, ale do Sumy se nevrátím... nepůjdu ani nikam jinam, pokud tam nebudeš ty.“

Hleděl na ni a jednou velkou rukou se opíral o bar jako kdyby potřeboval oporu, aby se mu nepodlornila kolena. Výraz bolesti mu z tváře nezmizel.

Nedokázala si představit proč, dokud neřekl: „Nechci se vrátit k čarování. Jo. Je to za mnou. Kouzelník Ahdiomer Viz už není.“

„Ach?“ vydechla a trochu naklonila hlavu ke straně.

„A co kočky? A ten tvůj asistent – Throde?“

Opět uhnul před jejíma ublíženými očima a její krásou. Zaslechl šramot a tiché kroky, jak se pohnula jeho směrem, ale nepodíval se. Nemohl. Cožpak to mohla být pravda? Cožpak nemilovala toho, kým býval, skvělého a prosperujícího sumského čaroděje na vzestupu?

Byla obdivovanou krasavicí a byla vdaná za bohatství a moc, za Ezucara ze Sumy. Tohle je... tohle je Pašerák.

A já jsem Ahdiovizun, ne Ahdiomer Viz. Už ne.

„To je jiné. To je všechno, co zbylo z mojí síly a mého umění, Jodeero. Natolik jsem vyšel ze cviku, že ode mne jedna kočka odešla a já ani nedokážu zjistit, kde je. Všechno je pryč. Ahdiovizun je muž, který vede krčmu U Pašeráka ve Spleti v Asylu a roznáší pití oblečený v drátěné košili.“

Trochu se odvrátil a sklonil, pak zakroutil rameny a s kovovým chrastěním si stáhl drátěnou košili přes hlavu a ruce.

Byl z ní celkem malý balíček, který Ahdio položil na barový pult, jako by vůbec nebyl těžký.

„Tak to pohřbi s Ezucarem,“ navrhla tiše. Stála těsně vedle něho za barem. „I se zbytkem minulosti. Přítomnost je taková, že tě miluji, Ahdio. A co budoucnost? Copak nemůžeme začít znova?“

Díval se na ni a slzy, které spatřil na jejích lících, způsobily, že začaly prýštit i z jeho očí. Pak ji objímal a byl objímán, oba se ze všech sil snažili vpít se tělem do toho druhého. Objetí trvalo dlouhou, předlouhou chvíli. Nikdo, kdo znal Ahdiovizuna, si jistě nedokázal představit, že by mohl plakat tak, jako plakal teď. Něco z jejich mumlání bylo nesrozumitelné, ale většinou jen stále dokola opakovali jméno toho druhého.

„Domov je tam, kde je Ahdio,“ bylo chvilku rozumět jejímu šeptání. „A na zbytku jména nezáleží. Přišla jsem domů.“

Nakonec mu připomněla, že nezamkl hlavní dveře. Udělal to a pak šli nahoru.

Následující noc tam byla a její přítomnost byla tak silná, že každý host, muž jako žena, vydechl úžasem. Ahdio se postavil před hosty a zařval, aby si získal jejich pozornost a nastolil klid, a pak učinil prohlášení.

Jasně vyhlásil, že je jeho žena. Bude lépe, když se jí nebudou dotýkat, volat na ni nebo s ní neuctivě mluvit. A Jodeera zůstala za barem, nalévala, pomáhala jemu i Throdovi.

Pochopitelně to nevyšlo. Muži, kteří se nikdy neobtěžovali vstát a jít k baru, změnili zvyky a přestali volat na Ahdia a Throda.

Přinášeli a odnášeli si pivo, jen aby se mohli přiblížit k pultu a podívat se na ni. Jak se dalo čekat, byly pohledy s postupujícím večerem a narůstajícím množstvím vypitého piva a vína čím dál intenzivnější a chtivější. Někdo nevyhnutelně pronesl nevhodnou poznámku. Pak někdo další. Někdo jiný, zda kvůli smyslu pro čest a správnost nebo proto, aby se zavděčil Ahdiovi, ubalil tomu chlapovi jednu po hlavě pohárem z pálené hlíny. Rozbil se o tvrdou hlavu. Bratr zhrouceného muže se vrhl po vrhači pohárů. Ahdio sáhl po nich obou a Throde po své holi. Jodeera přihlížela, cítila se rozbolavěle a bídne a bylo to na ní vidět.

Stačila pouhá její přítomnost a bylo po klidu. Asi měli s Ahdiem vědět, co se stane, ale oba doufali, že jim takové uspořádání vyjde, že její krása může existovat na takovém místě. Říkali si, že všechno bude v pořádku, protože si to tolik přáli.

A spory na sebe nenechaly dlouho čekat. Ahdio je zarazil a toho dne zavřel lokál brzy.

„Ach, miláčku,“ vyrážela ze sebe rozechvěle mezi vzlyky. „Mě to tak mrzí!“

„Nebyla to tvoje chyba a oba to víme. A oba taky víme, že po včerejšku a dnešku tě nenechám odejít. Nic nás nerozdělí. Nic!“

Svíral ji tak pevně, až jí rukama pohmoždil paže nad lokty. Upřeně ji pozoroval. Jeho Jodeera, která byla vždycky jeho Jodeerou, ale na kterou musel tak dlouho čekat, tak dlouho. Věděl, co se musí udělat. Co musí udělat on. Vadilo mu to, ale věděl, že to udělá. Dnes večer se vrátí Ahdiomer Viz. Jen pro dnešek.

Útok na Throda přišel, zrovna když se belhal domů a ťukal si do rytmu holí, o kterou se za chůze opíral. Všichni sice věděli, že nenosí žádné peníze a je neškodný, ale motivem tří mužů byla pomsta, ne loupež. Na Ahdia si nepřišli, pobaví se tedy s Throdem. Poznal vyhozeného Tarkla a ty dva, kteří seděli s ním a zůstali i potom.

Zatarasili mu cestu v úzké uličce a usmívali se. Tarkle se tyčil nad Throdem jako obr. Vychutnával si svou roli a teatrálně se rozhlédl. „Nikde nevidím Ahdia. Počítám, že dneska se mezi tebou a mojím pěstím neobjeví, mrzáku!“

Throde neodpověděl a Tarkle vyrazil.

V tom se Throde pohnul. Hůl mrzákovi vlastně sama skočila do obou rukou a změnila se na bojovou hůl. Nic jiného také nebyla. Pravým koncem tvrdě udeřila Tarkla do levé holeně těsně pod koleno. Throde si pravou rukou hůl přitáhl a druhou vymrštil, takže levým koncem tyče zasáhl muže do pravé paže mezi rameno a loket. Rychlost, jakou Throde zaujal postavení a rozdával údery, byla nepochopitelná, ale Tarklova bolest rozhodně pochopitelná byla. Při první ráně vykřikl a při druhé zaúpěl. Silnější ruka mu neúčinně visela a vrávorala. Throde se ještě nezastavil: třetí zásah šel vysoko a uhodil Tarkla zleva do krku. Ozvalo se mlaskavé křupnutí a jediným zvukem, který z tyrana vyšel, byl jakýsi hrdelní zvuk. Složil se. Jeden z jeho užaslých kamarádů vyrazil. Třetího zasáhla nečekaná vlna rozumu a než Throda napadl, tasil dýku. Throde naznačil útok zprava a vrazil konec hole druhému útočníkovi přímo do žaludku. Vyrazil skutečně ošklivý sten, zlomil se v pase a Throde ho praštil do hlavy. Chlapík padl na Tarkla. Tarkle se hýbal a hekal, jeho kumpán nebyl schopen ani toho.

Z boku se blížil třetí muž s připraveným nožem. Držel ho dole jako člověk, který ví, jak ho použít proti jinému muži a už to někdy udělal.

Padla mu brada. Mrzák už předvedl, že se umí pohybovat a že se hýbe rychle. Nyní se pohyboval ještě rychleji a způsobem a směrem, jakému se jen stěží dalo věřit. Nůž se při útoku zablýskl, jeho majitel se trochu přikrčil a natáhl ruku, ale Throde tam už nebyl. Vyběhl několik kroků vzhůru po zdi po levici svého nepřítele s rychlostí a obratností vyděšené kočky. Pět kroků nad zemí se otočil a začal padat jako kámen, pravé rameno shrbené nad tyčí, kterou držel oběma rukama. Majitele nože zasáhl při pohledu na něco tak naprosto nepochopitelného šok nebo něco podobného. Propadl skutečné hrůze. Udělal chybný pohyb. Stál ho oko, které se díky úhybnému manévru dostalo do cesty řítící se holi. Úpěnlivě vykřikl a padl. Throde přistál do podřepu. Musel vyprostit hůl z oční jamky a mozku muže. Poslední tři nebo čtyři paky byly mokré.

Otočil se a přikrčil v očekávání toho, čemu bude muset čelit a postavit se dál.

Nebylo nic. Jen sténání a kňourání. Tarkle se plazil pryč. Throdovi se chvěly ruce pod návaem vzrušení a adrenalinu, ale zarazil se.

„Řek bych, že jsme vás s Throdem dostali, hajzlové,“ vyštěkl co nejvíc změněným hlasem, jakého byl schopen.

Tarkle se neohlédl. Nepřestával se plazit uličkou za světlem. Throde pohlédl na své dvě oběti. Ležely tu ošklivě pohozené, nebyl na ně pěkný pohled. No co? Tohle je ulička ve Spleti. Komu na nich záleží?

Throdovi ano. Celý se trásl a opíral se o hůl, ale odkulhal se zpět k domu Alamantha a vzbudil lékaře. Pak šel mladík s kulháním domů, hůl mu klepala o ulici. Throde žil sám.

Následujícího večera pracovali Ahdio a Throde sami. Ahdio smutně učinil nové prohlášení: jeho žena odešla. Zpráva vyvolala vzdechy a překvapené, zdrženlivé obličejy a soucitné projevy. Byla to první klidná noc U Pašeráka, jakou si kdo pamatoval.

Další noc však měli Ahdio a Throde výpomoc. Většinu času zůstávala za barem, nalévala, házela chleba a klobásy na dřevěné talíře. Nová pomocnice U Pašeráka nejenže nebyla přitažlivá, byla vysloveně nehezká.

Její velký zaměstnavatel v kroužkové košili jí říkal Cleya. Nezavdávala příčiny k poznámkám. Nikoho ani nenapadlo chodit k pultu a prohlížet si ji. Měla na sobě dlouhé a beztvaré šaty. Ouleh prohlásila, že se jí Cleya líbí. Důvod byl prostý a nejlépe ho vyjádřila Frax:

„No tohle. Má obličej, který se určitě nelíbil ani její matce, a i smeták má lepší postavu.“

Ženě, nyní všeobecně známé jako Cleya, to nevadilo. Konečně byla s Ahdiem a smířila se i s takovou cenou. Vždyť celý život pro ni krása znamenala spíše prokletí než požehnání. Jediný ze všech mužů s ní jednal jinak než s věcí, s hračkou, a byl jediným mužem, jakého kdy milovala. Její otec a Ezucar, mocný šlechtic světa peněz, dohodli svatbu a ji donutili vzít si Ezucara, jenž chtěl jen věc, zářivou a krásnou cetku, kterou bude moci předvádět na veřejnosti a na večírcích. Zatím muž, jehož milovala, opustil Sumu. Teď, o několik

let později, přišla za ním a byli spolu. Dvě místnosti nad tavernou byly mnohem důležitější než Ezucarův panský dům zaplněný sloužícími. Mrzelo ji, že kvůli ní Ahdio cítil, že se musí vrátit k čarodějnictví. Nicméně to bylo jen pro jednu. Stačilo, a víc než stačilo, že v noci v jejich bytě nad krčmou U Pašeráka ve Spleti z ní jeho kouzlo spadlo, takže závoj ošklivosti byl zdvižen a on byl opět se svojí krásnou Jodeerou.

Bohem vyvolený

Lynn Abbey

Podle toho, jakým způsobem zhoupł kladivo s dlouhou násadou, mohl být kameník, jenže na nedokončeném chrámu by před úsvitem žádný osamělý kameník nepracoval. Mohl být voják, protože když se objevil další mladší muž, vyměnil kladivo za meč a začal s ním cvičit. Trénink pokračoval, dokud se na nakloněných kamenných sloupech neobjevily sluneční paprsky. Ve skutečnosti byl kněz – kněz boha bouří Vashanky, a proto především voják a kameník.

Byl rankanský aristokrat, vzdálený synovec zesnulého, neoplakávaného císaře a stejně vzdálený příbuzný toho nového – ale ve chvíli, kdy mu pot kreslil špinavé stopy na zádech a černé vlasy mu visely ve vlhkých, zcuchaných provazech, by ho nikdo nepoznal. Kvůli vlasům a potu by ve skutečnosti panstvo z hlavního města označilo jako šlechtice jeho vysokého plavého společníka a kněze by považovalo za Křiváka nebo jiného porobeného bastatarda. Ale tady nebyli žádní pozorovatelé a nikdo, kdo znal Molina Světlonoše, nemluvil o jeho původu.

Narodil se ve zlaté líhni Vashankova chrámu v Ranke – potomek pečlivě připraveného znásilnění. Nebeská znamení mu byla nakloněna. Než si jeho otec osoboval nárok na Vashankovu sestru Azyunu, zmrzačil nebo zabil při zřídka pořádaném rituálu Noci Nelítostného deset mužů bezvadného rodokmenu. Nebylo podstatné, že Azyuna byla otrokyně nebo že zemřela při jeho porodu, Molin vyrůstal obklopen tím nejlepším, co jeho smrtelní otec nebo Vashankův kult mohli nabídnout.

Jeho vzestup byl strmý, ne-li přímo meteorický. V pěti letech byl akolytem, než mu bylo deset, cestoval s armádou. Ve čtrnácti

pracoval jako inženýr při obléhání Valtostinu, za jedinou noc prolomil hradby na čtyřech místech. Říkalo se, že se stane Nejvyšším hierofantem, ale jeho vojenské úspěchy, ničení a intriky nebyly provázeny řádnou úctou k nadřazeným. Zjevně v nemilosti zmizel ve vnitřní svatyni Císařského chrámu, aby se znovu objevil na prahu třicítky, kdy doprovázel nepohodlného Kadakitha do vyhnanství v Asylu.

„Poslal bys půlku mužů z barikád předčasně na onen svět,“ zalichotil knězi Walegrin, velitel pravidelné vojenské posádky v Asylu, když odložili meče. „Litují blázny, kteří považují Vashankovy kněze za slabochy.“

Molin raději ponořil obličej do mísy s ledovou vodou, než aby odpověděl na obdivnou poznámku Walegrina. Kněží Vashanky byli slabí, nemalou měrou díky nenahraditelné nepřítomnosti samotného boha. Vashanka v Asylu zemřel – zemřel, neboť když je bůh oddělen od svých uctívачů, uctívачi žijí dál – ne však bůh. A kněží, prostředníci mezi uctívачi a bohy? Co s nimi, když bůh prostě zmizí? Nad touto otázkou Molin hloubal jen nerad.

Upravil si na ramenou tuniku úspěšného obchodníka a ukryl kladivo do skuliny mezi dvěma bloky kamene vysokými jako dospělý člověk. „Včera večer se barikády udržely?“ zeptal se, když strkal meč do pochvy na sedle.

„Naše linie se drží,“ odvětil Walegrin s grimasou. Odcházeli z klauzury Vashankova posledního, nedokončeného chrámu. „V Povětrově zase propukla potyčka mezi Pastorky a chátrou. A kolem Březnice se pohybuje něco mrtvého nebo vražedného. Ale nic, co by rozrušilo naše rybooké pány.“

Pro Ilsižany byl Ilsův den, pro Rankance Den Savankaly a Břišní den pro Beysiby (kteří se ukázali jako skuteční barbaři, když pojmenovali dny podle částí těl a ne podle bohů), nejdůležitější však bylo, že se konal trh. Občanská válka na jeden den polevila a partyzáni a protivníci se kamarádili při výtržnostech jiného druhu. Peněžnická, stejně jako každá jiná dopravní tepna ve městě, kypěla čínorodým obchodním životem – legálním i jiným. Nedaleko Procesky se dvojice rozdělila, když ze stánku s jídlem vyšlehly plameny. Walegrin, voják a představitel pořádkových sil, jež

náležely městu, běžel na pomoc obchodníku a Molin, sám v přestrojení za obchodníka, namířil kroky do spleti uliček.

Zde duha namalovaných symbolů oznamovala, kterým gangům a frakcím která domácnost platí, a neexistovalo tu slitování. Dobře živený muž nebo dobře živený kůň neznamenal nic než pohyblivý cíl. Světloňoš skryl obchodnické vystupování: narovnal záda, otěže držel v jedné ruce, zatímco druhou si položil na stehno.

Byl připraven tasit jakoukoliv ze zbraní, které skrýval jeho plášť. Otrhané děti odhadly jeho schopnost sebeobranu a daly se do pokřikování nadávek, v nichž kombinovaly anatomii a narážky na jeho původ s originalitou, jakou mohl voják jen obdivovat – vůbec je nenapadlo že proklínají nejvyššího kněze Vashanky v Asylu. Nevšímal si jich a zatočil do více prosluněné uličky.

Pak se sluneční svit vytratil. Nad hlavou se shlukly těžké černé mraky, které od odchodu Boha bouří zvěstovaly bezpočetné zvraty počasí. Uličkou zaburácel poryv ledového vichru, až kůň vyděšeně zařehotal. Děti a žebráci vystihli okamžik, kdy Molin věnoval pozornost koni a ne Asylu, a vzápětí se kněz ocitl uprostřed smrtelně nebezpečné pouliční potyčky, k níž se z nebe přidal útok jako jehel ostrých střel plískanice.

Pustil otěže, což byl pro koně cvičeného pro válku signál, že může volně zaútočit, a tasil meč ze sedlové pochvy. Naděje na úspěch se zvrtila na jeho stranu, jakmile pevně popadl ruku, která se mu snažila bodnout nůž do ledvin, a odmrští uličníka zpět na ulici. Útočníci rozhodně nečekali obchodníka, který bojuje jako jeden z těch třikrát prokletých Pastorků, a třebaže by se jim nadmíru líbilo přitáhnout takovou zvláštnost svému vůdci k zevrubnému výslechu, zbaběle se stáhli pod okapy. Molin se znovu chopil otěží, pobídl valacha patami do slabin a hnal se do paláce.

„Pošlete pro pacholka, ať vezme koně do stáje a postará se, aby mu nic nechybělo,“ rozkázal Světloňoš, když dorazil do strážnice u Západní brány paláce. Neuvědomil si, že má na sobě potřhané a promoklé kupecké oblečení.

„Zapomínáš, kde je tvoje místo, holomku? Nepřijímám příkazy od žádného smradlavého povětrovského ho...“

„Pošli pro pacholka – a modli se, ať zapomenu, jak vypadáš.“

Voják ztuhl – nejen že náhle Kněze bouří poznal podle projevu, ale navíc Molin ani neskrýval vztek. Molin ráznými pohyby omotal otěže kolem roztřesené ruky strážce.

Vyděšený mladý muž zatahal za provaz od stájového zvonce, jako by na tom závisel jeho život.

Jakmile nejvyšší kněz vstoupil na rozlehlé prázdné přehlídkové nádvoří před palácem, bouře nabrala na síle. Bláto zasáhl blesk a uvolnila se pára a zápach. Všichni, kdož si vzpomněli na strašné letní bouřky, již vyhledali úkryt v nejdlejších, nejsušších pokojích. Molin krátce pohlédl na přístavbu, obydlenou dvěma dětmi, jež byly nějakým způsobem vtělením jak Vashanky, tak nového, nezasvěceného Boha bouře, zrovna v okamžiku, kdy jí blesk uštědřil modrostříbrné pohlazení. Prvním popudem bylo rozběhnout se přes nádvoří, ale víra, že by takovou udatnost přežil, nebyla dost silná. Schoval se do jednoho ze schodišťových výklenků v Západní bráně.

„Můj pane Moline,“ řekl holohlavý dvořan v růžovém a purpurovém hedvábí a chytil ho za ruku, když ho míjel na cestě chodbou. Beysibského dvořana nemohl nikdy oklamat pouhý převlek. Byl zvyklý, že se Beysibové oblékali jako květiny a barvili si kůži, aby ladila s šaty. „Můj pane Moline, na slovíčko –“

Beysibové mu říkali „Pane“, jedině když měli strach. Jejich jedinou bohyní byla potvora, která si libovala v hadech, a nevěděli nic o temperamentu bohů bouří. Molin vytrhl deštěm prosáklý rukáv z rukou dvořana s veškerou přezíravostí, jakou vyvolala jeho zlost a frustrace. „Pověz Shupansee, že přijdu do audienční komnaty, až tohle skončí – ne dřív,“ vzkázal dokonalou rankanštinou, ne kříženeckým argotem, používaným pro komunikaci mezi kulturami.

Dvořan se rozběhl se vzkazem pro svoji paní a od holé lebky se mu odrazilo světlo blesku. Molin proklouzl za ušpiněnou tapiserii a do bludiště úzkých chodbiček, které do paláce zakomponovali ilsizští stavitelé a na které Beysibané zatím nepřišli. Průchody měly sotva výšku a šířku ozbrojeného muže, odporně páchly a byly plné záludností, ale díky nim zbytek přítomných Rankanců vydržel k údivu rybookých dobyvatelů sjednocen.

Molin se vynořil v alkovně, kde byly zvuky bouře nicotné ve srovnání se zuřivým hlmozem z přilehlého pokoje. Chodbu před

ním vyplnil nepřirozený jas. Jakmile překročil ostrou hranici mezi světlem a stínem, začala ho pálit kůže. Více než třicet roků zkušeností mu velelo padnout na kolena a modlit se k Vashankovi o zjevení, ale kdyby ho Vashanka mohl slyšet, nebylo by zapotřebí modlitby. Řekl si, že to nemůže být horší než chůze po palubě plachetnice, a vešel do dětského pokoje.

Středem dění byl blondatý, modrooký démon, jemuž říkal na radu věštkyň S'danzo Gyskuras. Mával rudě zářícím mečem na hraní a přitom křičel, ale slova se ztrácela ve světle. Druhé dítě, klidné dítě oné věštkyň S'danzo, drželo Gyskurase za nohu a snažilo se ho odtáhnout od bezvládného těla, do něhož chlapec bušil. Arton však nebyl pro svého soukojence druhem, když ho posedla zuřivost boha.

Molin se s námahou ponořil do zářivé aureoly, až se mu podařilo dítě chytit a zvednout je ze země.

„Gyskurasí,“ křičel bezpočtukrát.

Chlapec se rval s odhodláním pouličního rváče: kousal, kopal, oháněl se slaměným mečem, až se Molinovi začalo kouřit z mokrých šatů. Molin však vytrval, uvěznil nejprve nohy dítěte, pak rukama obemkl jeho paže.

„Gyskurasí,“ řekl mírněji, když záře začala blikat a dítěti vypadl meč z rukou.

„Gyskurasí?“ opakovalo druhé dítě a pověsilo se na oba.

Světlo ještě jednou vzplálo a vytratilo se. Z Gyskurase bylo jen vystrašené dítě vyčerpané vzlyky. Molin hladil chlapce po vlasech, poplácal ho po zádech a pohlédl dolů, kde ležel jeden z jeho kněží ve zhroucené hromádce. Pokynem ruky a kývnutím hlavy Světloňoš nařizoval ostatním, co mají dělat. Když zůstal s dětmi sám, posadil se na nízkou stoličku a dítě postavil před sebe.

„Co se stalo, Gyskurasí?“

„Přinesl ovesnou kaši,“ odpověděl hoch mezi vzlyky a popotahováním. „Arton říkal, že má cukroví, ale dal mi ovesnou kaši.“

„Velmi rychle rosteš, Gyskurasí. Když nebudeš jíst, nebude ti dobře.“ Od chvíle, kdy zhruba před čtyřmi měsíci přivedli do dětských pokojů Artona, vyrostli oba chlapci o délku mužské ruky od

zápěstí po špičky prstů. Pro všechny kolem byly růstové bolesti skutečnou noční můrou. „Kdybys byl snědl ovesnou kaši, určitě by ti Aldwist dal cukroví.“

„Chtěl jsem, aby umřel,“ řekl Gyskuras klidně, ačkoli když přání vyslovil, vrhl se na Molina. „Tak jsem to nemyslel. Tak jsem to nemyslel. Říkal jsem mu, aby vstal, ale on nevstal. Nevstal.“

Jedině díky zkušenostem s dětmi Molin pochopil smysl zkomolených slabik – zkušenosti a skutečnosti, že v srdci věděl, co se stalo, hned jak začala bouře.

„Nevěděl jsi to,“ opakoval tiše. Přesvědčoval sebe, když už ne dítě.

Jakmile dozněly vzlyky, Gyskuras usnul. Výbuchy zuřivosti Boha bouře tělíčko svého hostitele vždycky vyčerpaly. Molin odnesl obyčejné dítě do postele, kde s trochou štěstí prospí dva nebo tři dny.

Arton zatahal kněze za lem těžce zkoušené tuniky. „Kuras tu už nemůže zůstat,“ oznámil mu.

Malý S'danzo jen zřídka mluvil s někým jiným než se svým soukojencem.

Světloňoš dovolil, aby ho Arton vzal za ruku a odvedl jej do kouta, stranou od ostatních, kteří se začali vracet do ztichlého dětského pokoje.

„Musíš nám vyhledat nějaké místo, otčíme.“

„Já vím. A hledám. Až dostanu zprávu od otce Gyskurase –“

„Na Tempa čekat nemůžeš. Musíš se modlit, otčíme Moline.“

Hovor s Artonem nebyl jako rozhovor s batoletem. Věštkyně ho varovala, že její syn možná bude mít legendární schopnost S'danzů předpovídat budoucnost. Molin nejprve odmítl prohlášením dítěte uvěřit, dokud Arton definitivně nezavrhl Kadakitha a dokud princ nakonec neprozradil skutečného otce Gyskurase. Nyní dítěti věřil bez výhrad.

„Nemám bohy, ke kterým bych se mohl modlit, Artone,“ vysvětlil po cestě ke dveřím. „Mám jen sebe a tebe – nezapomínej.“

Zatáhl závěs. Dva akolyté, kteří upravili tělo Aldwista na prostý slavník, ustoupili a umožnili nejvyššímu knězi provést nezbytný rituál přechodu. Válečný kněz Molina provedl obřad smrti nad tolika anonymními těly, že nic nemohlo znejistit jeho hlas či gesta.

Skutečně uvěřil, že dokáže vzdorovat smrtícímu násilí, ale při pohledu na propadlý obličej mírného starého kněze mu v břiše bolestně zaškubalo zoufalstvím.

„Nemáme dost hořkého dřeva na pohřební hranici. Rashan si vzal všechno, co jsme měli,“ informoval jej Isambard, starší z dvojice akolytů.

Molin si špičkami prstů stiskl kořen nosu. Takové bylo tradiční kněžské gesto úcty k zesnulému a současně úspěšně potlačilo slzy.

Rashan. Intrikánský provinční kněz, jehož jediným životním cílem bylo kazit každou reformu, kterou Molin vyhlásil. Začalo to již před smrtí Vashanky. Kolem Molina Světlonoše neviditelně vířil mrak zuřivosti, za který by se nemusel stydět ani Vashanka. Chtěl se postavit Rashanovi, takzvanému Oku Savankaly, odtáhnout každou třísku hořkého dřeva z rokle kněze se syrovátkovou tvář a použít ji k zapálení pohřební hranice Aldwista. Chtěl vzít svoji obřadní dýku a ponořit ji Gyskurasovi tak hluboko do hrudi, až vyjede druhou stranou ven. Chtěl vzít uplakanou tvář Isambarda do dlaní...

Molin znovu pohlédl na Isambarda, jenž sám sotva odrostl dětským střevíčkům a nedokázal skrýt žal. Spolkl vztek i slzy a uklidňujícím gestem položil akolytovi ruce na ramena.

„Bůh bouře Aldwista uvítá a není důležité, jaké dřevo použijeme na jeho pohřební hranici. Pojď, my tři ho odneseme do jeho pokojů a ty budeš jeho chór.“

Tiše nesli své břemeno. Molin s nimi monotónně přežíval první žalozpěv, pak odešel do svých komnat. Doufal, že hloubka zármutku mladých mužů vyrovná nejen chybějící hořké dřevo, ale i samotného Vashanku a ticho v jeho vlastním srdci. Kněz použil jinou cestu průchodů a došel do závěsem oddělené sakristie za svojí svatyní. Čekal tu na něho háv z jemné bílé vlny. Slyšel, jak jeho písař Hoxa prohrabuje na druhé straně tapiserie koš se žhavým uhlím – i když musel hodně napínat sluch. Jeho manželka a hejno zneklidněných Rankanek se drápaly do předpokoje, který odděloval svatyni od manželských komnat.

Přetáhl si tuniku přes ramena. Zamrkal, jak mu látka otevřela nějakou ránu. Ani si nepamatoval, jak k ní přišel. Tápal ve tmě, dokud nenašel proužek plátna, pak se objevil ve svatyni obutý a

oděný do bederního pásu. Jedno rameno zakrýval háv, z levého předloktí se řinula krev. Proužek plátna držel mezi zuby. Hoxovi se podařilo neupustit číši svařeného vína, což mu sloužilo jedině ke cti.

„Můj pane Světlohoši – můj pane, ty jsi raněný.“

Molin přikývl, hodil hábit na hromadu Hoxových pečlivě navršených svitků a prohlížel si dvojici krvavých podkovovitých otisků na paži. Možná od těch lumpů z ulice, ale nejspíš od Gyskurase. Zdravou rukou a zuby roztrhl hadřík na dva. Z opasku vytáhl nůž a podal ho Hoxovi.

„Podrž ho nad uhlím. Nemá smysl pokoušet osud – radši bych utřil kousnutí mečem než kousnutí od dítěte,“

Kněz ani nemrkl, když mu nůž vypálil ránu, ale jakmile byla rána obvázána, potřeboval obě roztřesené ruce, aby si odnesl číši k pracovnímu stolu.

„Tak mi řekni, Hoxo, jaké bylo dopoledne pro tebe?“

„Dámy, pane Světlohoši –“ začal písař a trhl ramenem směrem ke dveřím, za nimiž sbor ženských hlasů přerostl v nesrozumitelnou hádku. „Tvůj bratr, Lowan Vigeles, sem přišel hledat dceru – a stěžovat si,“ Hoxa se odmlčel, zhluboka se nadechl a pokračoval solidní napodobeninou nosového zabarvení hlasu Vigela, „na mizérii rankanského panství v Asylu, jež je dosud součástí císařství, ačkoli pokládáš za vhodné tajit příjezd kliky beysibských exulantů a jejich chabě chráněného zlata. Císařství by všechno to zlato využilo na svá válečná tažení, neplýtvalo by jím na tu křiváckou spodinu a rybooké barbary.“

Prudce se nadechl. „A bouřka uvolnila okna ve zdech. Sklo z Ranke tvé paní je zničené a je velice rozhněvaná, obávám se.“

Molin opřel hlavu do dlaní a představil si aristokratickou poněkud prázdnou tvář. Můj bratr, napadlo jej při vzpomínce, můj drahý, slepý bratr. Na císařském trůnu sedí vrah, vrah, před nímž sis musel zachraňovat život útekem do Asylu. Jedním dechem mi tvrdíš, jak je teď císařství zoufalé, jak je zkažené, druhým mne plíšníš, že jsem odtamtud odešel. Obojí nelze, drahý bratře.

Vyprávěl jsem ti o Vashankovi. Potrvá mnoho let, celé generace, než císařství zmizí, ale už nyní je mrtvé. Bude nahrazeno lidem nového Vashanky. Já jsem již zvolil.

Ale kněz tohle všechno, ba ještě víc, bratrovi sdělil a nebude se opakovat. „Hoxo,“ řekl a vytěsnil Lowana z myšlenek, „zaútočili na mě na ulici. Byl jsem v dětských pokojích, kde mi to dítě zabilo jednoho z nejstarších přátel, ruka mě bolí jako čert a ty mi tady vykládáš o mé ženě! Je tady v té zatracené hromadě pergamenu něco natolik důležitého, abych tomu musel věnovat pozornost, než se vrhnu k nohám Shupansee a řeknu jí, že je všechno zase pod kontrolou?“

„Bratrstvo čarodějů protestuje, že jsi neudělal dost při pátrání po tysanském kouzelníku Randalovi.“

„Že jsem neudělal dost! Nastrkal jsem dvacet soldátů do informátorů. Strašně rád bych věděl, kam ten mrňavý chytrák zmizel! Zatracené Bratrstvo čarodějů: Počkej, až se Randal vrátí. Randal umí tohle. Randal bojoval na Zdi čarodějů – ovládá počasí. Já bych dokázal ovládnout počasí líp než ta zatracená banda tupců, co neumí nic než zaříkávat. Gyskuras hýbe zemí. Jsou mu tři a jeho záchvaty vzteku lámou skály. Jestli tohle bude pokračovat, budeme muset jít za tou čarodějnickou mrchou – pověz jim to, Hoxo, a hezky to přikrášli!“

„Ano, pane.“ Sbíral svitky takovou rychlostí, že jich půlku poztrácel. „Tady je účet od kovářského mistra Balustra za opravu chrámových dveří. Třetí komando požaduje seznam pravomocí proti nepřítelům. Zmocněnec Jubala žádá o udělení pravomocí proti Povětřovanům a kupcům. Občané z klenotnické čtvrti se dožadují rozkazů, jak se vypořádat s Jubalovou smečkou a polovinou Komanda. A všichni chtějí skoncovat s Pastorky –“

„Žádná zpráva od velitele Pastorků?“

„Straton nás seznámil se svými nároky –“

„Hoxo!“ Molin po něm vrhl pohled od psací tabulky, aniž zvedl hlavu.

„Ne, pane Světlonoši. Od Tempa žádná odpověď.“ Nepřátelství mezi knězem a téměř nesmrtelným velitelem Pastorků nebylo nikdy vyjádřeno slovy. Bylo instinktivní a vzájemné, ale nyní, protože Kadakithis přiznal, že Tempus je skutečným otcem vzteklého bůžka v dětských pokojích, Molin Tempa potřeboval a Tempus byl nedostižný. Zůstával někde u Zdi čarodějů.

Světloňošovi ovšem nebyl dopřán takový luxus, aby mohl rozjímat o nesmírném zklamání, které ho obklopovalo. Dveře od předpokoje se prudce otevřely a objevila se v nich nešťastná postava jeho ženy Rosandy.

„Věděla jsem, že jsi tady – plížíš se jako nějaká škodná,“ – a vyhýbáš se mi.“

Manželka Molinovi do snů o budoucnosti nikdy nezapadala – a rozhodně ne žena, jakou mu podstrčil Brachis. Kněží Vashanky nežili v celibátu. Měli dost problémů i bez tak nepřirozených omezení. Prostě řečeno, bylo zvykem Vashankových kněží – kněží Božského násilníka všeobecně – využívat spíše náhodných známostí mezi mnoha Azyunami, které žily v odloučení chrámu. Žádný Vashankan nikdy dobrovolně neoral pole s kněžkou Sabellie (což byly rozené semetriky, jak se v kraji říkalo).

„Mám ve městě povinnosti, které vyžadují moji přítomnost, má paní,“ odpověděl jí a ani se nepokusil o zdvořilost. „Nemůžu si dovolit zahálku každé ráno, když ty se probíráš šatníkem.“

„Důležitější povinnosti máš přímo zde. Danlis mě informovala, že nikdo nepřipravuje Svátek slunovratu – který je, jak potřebuješ zřejmě připomenout, ode dneška za deset dní. Nedorazilo žádné hořké dřevo, pro které jsem poslala do Ranke. Svaté srdce Sabellie nebude očištěno a ženy nebudou mít dost žhavých uhlíků, aby mohly vrátit srdce do svých domovů. Už vím, že bych chtěla po tom královském, hadem sžíraném štěněti moc, kdyby mělo brát své postavení plamene Savankaly natolik vážně, aby v této záležitosti něco podniklo, ale čekala bych že ty, nejvyšší kněz v Asylu, pochopíš, že si naši bohové zaslouhují řádný respekt.“

Plameni Ilse postavili svoje oltáře, uctívači hadů mají zase svoje. Rashan se snaží klanět všem bohům bez pomoci –“

Molin otáčel prázdným pohárem mezi prsty. „Já nemám žádného boha, má paní, a ani za mák mě nezajímá, jestli letos v zimě někdo roznese voňavé uhlíky. Cítila jsi, jak se při bouřce trásla zem?“

„Sklo v naší ložnici, kterou ses rozhodl ignorovat, je na podlaze namísto v oknech. Budeš muset sehnat toho příšerného mrňavého

kováře, aby ho zasadil zpátky. Nestrávím ani jednu noc bez oken. Mořský vzduch by mi zničil plet’.“

Zarazil se a pouvažoval, zda nemá okomentovat její vzhled, pak ale pokračoval mírně modulovaným hlasem, který věstil konec trpělivosti. „Pošlu Hoxu. A teď – mám důležitější věci na práci –“

„Jsi impotentní zbabělec. Nemáš žádného boha protože jsi dovolil, aby si tě присvojil Tempus Táles a jeho hošánci. 'Světloňoš je skutečný syn Vashanky,' řekli mému otci. Skutečný syn křivácké dívky, která tě vrhla –“

Vztek, který Molin potlačoval, když se díval na tvář Isambarda, vyrazil na povrch. Stopka číše praskla. Lehké lupnutí bylo jediným zvukem i pohybem v místnosti. Donutil se k pomalému pohybu. Věděl, že ji zabije, jestli mu nezmizí z očí, a v jediném rozumném koutě mysli věděl, že toho bude litovat. Rosanda couvala ke dveřím, zatímco manžel vstával od stolu a opíral se o něj zbělelými kotníky prstů. Než stačil říct slovo, zmizela v předpokoji a zabarikádovala se v ložnici.

„Sbal mi věci, Hoxo. Přestěhuj je do přízemí a já si zatím promluvím se Shupanseou.“

Slunovrat se přiblížil řádkou pošmourných dní, významných snad jedině svojí drsnou syrovostí. Gyskuras, dosud zkroušený smrtí Aldwista, byl téměř stejně zdrženlivý jako jeho soukojenec a dal Molinovi příležitost uvědomit si, že počasí v Asylu je i bez zásahů nadpřirozena jen stěží takové, jaké by si člověk přál. Ani blizzard u Zdi čarodějů nezalézal tak za nehty jako přístavní mlha a žádné množství parfémů nezamaskovalo skutečnost, že město plní svoje ohřívací pánve mrvou a otrubami.

Navzdory opětovnému osídlení více než desítky usedlostí za městskými hradbami bylo v paláci příliš mnoho obyvatel, Beysibů i jiných. Molin, jenž odmítl žít s manželkou, žil v prostém pokoji, který se vzhledem blížil podzemní cele. Přenesl veškerou odpovědnost ze rankanské státní kulty na Rashana, jenž byl podle všech plný dychtivosti protlačit se do přízně Lowana Vigelese. Oko Savankaly neprodleně přesunul celou svoji rebelantskou kliku do své usedlosti na Kraji světa v naději, že by se tam nejen mohla usadit

rankanská horní vrstva, nezkažená přítomností Beysibů, ale že by se jim mohl i nějak podařit mimořádný zázrak a úspěšně dostrkat prince Kadakitha na císařský trůn.

Molin naopak trávil čas studiem zpráv, které mu přinášeli pomocníci a informátoři. Hledal stopy, které by mu prozradily, která z početných asylských frakcí je nejsilnější nebo nejvýbušnější. Přestal se starat o cokoli rankanské a myslel jen a jen na osud Asylu, který se před ním odhaloval prostřednictvím donašečů. Opouštěl svůj pokoj, jen když se vydal navštívit děti nebo když chodil každé ráno ještě před úsvitem cvičit s Walegrinem.

„Večeři, pane Světlonoši?“ vyzvídal Hoxa.

„Později, Hoxo.“

„Už je později, pane Světlonoši. Již jsi vzhůru jen ty a ti tvoji učitelé. Tvé staré pokoje jsou teď prázdné. Dovolil jsem si vyžebrot novou matraci. Pane Světlonoši, ať hledáš cokoli, jestli se trochu nevypíš, nenajdeš nic.“

Cítil únavu a křeče v nohách a ramenou z nedostatku pohybu a nadměrné vlhkosti. Se zábleskem zahanbení si vzpomněl, že se několik dní nekoupal. Páchne jako obyčejný dělník. S belháním následoval svého páře do svatyně, kde mu Hoxa již předtím rozložil čisté prádlo, umyvadlo s trochu ohřátou vodou a poněkud mazlavé zbytky večeře. Všiml si, že jeho skleněné okno bylo nahrazeno špinavým pergamenem. Pozlacené poháry, dřevěné hrnky a mygdonianský koberec zmizely. Ale jeho psacího stolu se neodvážila dotknout.

„Vypij si se mnou víno, Hoxo, a pověz mi, jak se ti líbí pracovat s knězem v nemilosti.“

Hoxa byl synem asylského kupce, chyběl mu urozený původ a okázalé projevy mu byly cizí. Přijal číši a opatrně přivoněl. „Z paláce odešly dámy a ostatní kněží. Nezdá se mi, že bys byl v nemilosti –“

Byl by řekl víc, ale něco zaškrábalo na okno. Pergamenem se pomocí zobáku a ocelí pokrytými pařáty, které se pro úkol skvěle hodily, protáhl černý pták. Pohár Hoxa udeřil o podlahu.

Havran – Molin cítil, že pták přinejmenším začal život jako havran – dopravoval vzkazy mezi palácem a sešlým domem u Březnice. První přelet se uskutečnil ještě dávno předtím, než

beysibská flotila napjala plachty. Tenkrát knězi nabídl vzácný artefakt: Náhrdelník harmonie čerstvě sejmutý z krku boha Ilse. Od té doby vycvičil i jiné havrany, ale žádný nebyl jako tento pták se škodolibýma očima a zářícím kroužkem kolem jedné nohy, který zvíře ochraňoval před nejrůznějšími zásahy a kouzly.

„Podej víno,“ vybídl Molin Hoxu. „Nese vzkaz, který nesnese odkladu.“

Písař sebral hrnek a nalil do něho ptákovi, ale neodvážil se blíž než ke druhé straně psacího stolu. Pak se příkrčil v koutě. Molin přivábil zvíře na paži. Na rozdíl od ostatních okřídlených posílů, kteří nosili maličká pouzdra, hovořil tento zvláštním jazykem, kterému mohli porozumět jedině skutečný příjemce. I za to mohl očarovaný kroužek. Molin zašeptal odpověď a nechal ho opět vzlétnout.

„Přeje si mě vidět paní od Březnice, Hoxo.“

„Čarodějka z Nisi?“

„Ne – ta druhá.“

„Půjdeš?“

„Ano. Najdi mi ten nejlepší plášť, který tu Rosanda zapomněla.“

„Ted“? Pošlu pro Walegrina –“

„Ne, Hoxo. Pozvání je určeno výslovně pro jednoho. Nečekal jsem to – ale současně nejsem překvapen. Jestli se něco semele, můžeš to říct Walegrinovi, až mě přijde ráno hledat. Dřív ne.“

Roztřásl plášť, který mu Hoxa nabídl. Byl černý, lemovaný karmínově červenou kožešinou a k návštěvě u Ischade se výborně hodil.

Zimní noc v Asylu náležela bojujícím partyzánům, silám kouzel a hlavně mrtvým. Nikdo z nich však Molina po cestě neobtěžoval. Když se přibližoval k domu, cítil kolem sebe nadpřirozeno: oči jejích přísluhovačů a jejich tiché pohyby kolem sebe. Když se dotkl chatrné železné brány, ucítil, jak se zvedají temně zosnovaná ochranná kouzla.

„Koně nech tady. Nemají ho rádi nablízku.“

Molin shlédł na znetvořenou tvář muže, kterého kdysi znával – muže dlouho mrtvého a přeci velmi živého a doufajícího. Skryl nevolnost za vlídným kněžským vystupováním, sesedl a nechal to, co

zbylo ze Stilcha, odvést valacha. Když pohlédl k domu, byly dveře otevřené.

„Často jsem si přál, abychom se mohli setkat,“ pozdravil ji a po způsobu rankanských gentlemanů políbil drobnou ruku.

„To je lež.“

„Přál jsem si už mnoho věcí, které jsem ve skutečnosti nechtěl, má paní.“

Zasmála se a sytý zvuk, který ji obklopoval a dodával jí na velikosti, ho provázel do domu.

Od chvíle, kdy si Molin sepnul plášť na ramenou, připravoval se na mnoho věcí. Bez mrknutí snesl pohled jediného Stilchova oka, ale když vkročil do jejího serailu, musel polknout. Ve světle svíček byla kakofonie barev a materiálů šokující. Za denního jasu, kdyby se snad slunci podařilo proniknout do této opuštěné místnosti by oslnila i rybookého Beysiba. Ischade odstrčila stranou neurovnanou hromádku sametu, hedvábí a krajek a odhalila ničím pozoruhodnou židli.

„Je něco, co mi potřebuješ říct osobně?“ zeptal se Molin. Necítil se tu dobře, ale posadil se.

„Třeba jsem se s tebou chtěla seznámit,“ škádlila jej. Všimla si, že nesdílí její lehkomyšlnou náladu, a promluvila vážněji: „Snažil ses najít Randala, mága Pastorků.“

„Zmizel víc než před měsícem. Unesli ho přímo ze sídla Čarodějnického bratrstva. Ale předpokládám, že tohle víš.“

„Roxana ho drží v zajetí. Chce, aby jí přivábil milence. Jestli se mu to nepodaří, o zimním slunovratu zemře.“

„Jak jinak – když nesplní úkol? A krom toho ti může být úplně jedno, jestli bude o jednoho čaroděje nebo milence víc nebo méně.“

„Řekněme, že nehledě na to, kdo zklame, není v mém zájmu, aby vyhrála Roxana. Řekněme, že není v mém zájmu, abys ty neuspěl, a jestli Roxana prosadí svou neuspěješ.“

„A rozhodně není v tvém zájmu, když neuspěješ ty osobně. Takže si myslíš, že bychom mohli před nisibskou čarodějnici společně ochránit mága, milence i své vlastní zájmy?“ zeptal se Molin ve snaze napodobit tón čarodějky.

Ischade plavně usedla do polštářů. Kápě pláště se svezla dozadu a ve světle svíčky se objevila krásna a lidská tvář. „Ne, společně ne. Každý svým vlastním způsobem – takže žádný z nás nezklame a Roxana nevyhraje. Chápeš nebezpečí nadpřirozena kolem nás, nebezpečí pro děti, o které pečuješ? Cesty čarodějů se špatně snášejí s cestami bohem vyvolených. Asylum je přeplněné silami.“

„A co takhle silnými? Jestli mám ty děti ochránit, bude se mi víc dařit bez kouzelníků. Bez tebe, Randala nebo Roxany.“

Opět se rozesmála. Molin jí v očích viděl smích šilence. „Nemluvíme tady o mojí síle. Moje moc se rodí v samotném Asylu – v životě i smrti.“

„Zejména smrti.“

„Vy kněží! Vybral sis boha a myslíš si, že když už máš kupce na svoji duši, jsi lepší než ti, kdo musí prodávat tu svou kus po kuse.“

Zlobila se. Inkoustově černé oči hrozily, že ho pozrou. Molin neklidně vstal ze židle, ale snesl její pohled bez zamrknání.

„Paní, nestojím na straně mágů prodávajících duše – čarodějnic, nekromantů a bůhví koho dalšího. Mluvíš o zájmech a selháních, jako kdybys znala moje. Sloužil jsem Vashankovi a císařství Ranke. Teď sloužím jeho synům...“ Zaváhal. Nechtělo se mu nahlas dokončit myšlenku, která se mu zrodila v hlavě.

Ischade změkla. „A Asylu?“ dořekla. „Pochop, nakonec nejsme každý až tak jiný. Nevybrala jsem si Asylum, vybraly mi ho moje zájmy. Život mi komplikují nepřátelé stejně jako spojenci. Každý krok, který mi diktuje vlastní zájem, mě nutí pokročit na cestě, kterou bych se dobrovolně nevydala.“

„Takže mi pomůžeš nastolit v Asylu pořádek?“

„Pořádek přináší světlo do všech koutů a stínů. Ne, Světlohoši, Posle světla, nepomohu ti přinést pořádek do Asylu. Jsem přesvědčená, že hadi, ať už patří Roxaně nebo Shupansee, nemají s mými zájmy nic společného.“

„Má paní, my oba používáme černé ptáky. Dělá to z tebe kněze nebo ze mne čaroděje? Znamená to, že jsme oba jako Roxana, která má v oblibě černého orla, nebo jako Beysibové, kteří chovají bílého ptáka téměř v takové úctě jako své hady? Nedělá z nás společný a nedobrovolný zájem o tuhle městskou žumpu spojence?“

„Mohli bychom být víc než spojenci,“ usmála se a přiblížila se k němu, až ucítil sladkou vůni pižma, která ji obklopovala. Molina polila hrůza. Vystřelil z nadpřirozeného domu, v uších mu zvonil její smích a slova na rozloučenou: „Až potkáš Randala, zeptej se ho na Shamshi a krev čarodějnice.“ Stilcho byl pryč.

Oči valacha lemovalo bělmo, na sedle mu ulpěl mihotavý čarodějnický oheň. Molin měl co dělat, aby se nohama trefil do třmenů. Zamířil pryč z oparem zahalené čistiny. Valach toužil po teple a známém prostředí stáje za zdmi paláce, ale Molin ho nutil projít Bulvár, kolem zvědavých rybářů čekajících na příliv a vystavených vnaď několika prostitutek, které ještě nevyrazily do noci. Dorazili do opuštěného chrámu Vashanky a zašli za řady dřeva a kamene, které byly v poslední době upravovány pro staré ilsizské vily obklopující Asylum.

Jedním kamenem, velkým černým balvanem, zabořeným hluboko do půdy a rozštěpeným při zmizení Vashanky, už nikdo nikdy nepohne. Molin se k němu přiblížil po vlastních nohách. Nedokázal zformulovat slova, jimiž od dětství vzýval Vashanku, nedokázal se ani pomodlit jako obyčejný prosebník k jinému bohu. Jeho úzkost, zoufalství a bezmocnost plynuly obnaženy k jakékoli moci, která by mu mohla být nakloněna a vyslyšela ho.

„OTEVŘI OČI, SMRTELNÍKU. POHLEĎ NA HROMOVLÁDCE A POKLOŇ SE!“

Ať už si Ischade myslela cokoli, kněží nevidali své bohy nijak často. Molin spatřil Vashanku pouze jednou: v chaotických okamžicích před zničením boha. Vashanka se tehdy dmul zuřivostí a očekáváním porážky, ale měl lidskou podobu. Zjevení, které se mihotalo nad kamenem, vyvřelo z pekelných pramenů. Molinovi se roztrásla kolena a klesl k zemi.

„Vashanko?“

„ODEŠEL. TVÉ MODLITBY JSEM SLYŠEL JÁ. ČEKAL JSEM NA TEBE.“

Kněží formovali modlitby věrných tak, aby byly pro boha přijatelné. Každá skupina kněží si vytvořila liturgie, které udržovaly boha a věřícího v náležitém vzájemném odstupu. Obvykle odrazovala od soukromé modlitby, která by mohla tuto křehkou

rovnováhu narušit. Molin byl přistižen při modlitbě natolik soukromé, že jeho vědomí ani netušilo, jaké touhy přivolaly vířící entitu z její esoterické roviny. Neměl rovněž ani představu, jakým kouzlem ji zrušit nebo upokojit, pokud by se vůbec něco z toho dalo provést.

„Jsem znepokojen, ó Hromovládce. Hledám vedení při znovunastolení Vashankovy moci na místo, jež jí náleží.“

„VASHANKA NEBYL, NENÍ A NEBUDE. ON TĚ NEZNEPOKOJUJE. TVÁ ZNEPOKOJENÍ JSOU SOUČASNĚ VĚTŠÍ I MENŠÍ.“

„Mám jen jednu potřebu, ó Hromovládce: sloužit vtělením Vashanky.“

„POUŽIJ ZÁŠKODNÍKA, KNĚZI, A POSLOUŽÍŠ VTĚLENÍM. TO JE TVÁ MENŠÍ NESNÁZ. S VĚTŠÍ TI NEPOMOHU.“ Kypící oblak, který si říkal Hromovládce, budoucí Bůh bouře, pozřel sám sebe.

„TRN I BALZÁM NA NĚJ LEŽÍ V TVÉ MINULOSTI,“ zašeptal a rozplynul se v prvních červených paprscích světla úsvitu.

Molin zůstal na kolenou a myslel si, že přišel jeho konec. Ještě se ani nezačal vzpomínat na návrhy a nářezky Ischade a už s ním mluví bohové v hádankách: Použij záškodníka. Menší nesnáze a větší nesnáze. Trny a balzámy. Stále klečel, když mu Walegrin poklepal na rameno.

„Nenapadlo mě, že tě tu najdu v modlitbách.“

Když se Molin otočil, voják sebou trhl.

„To jsem se za jedinou noc tolik změnil?“ zeptal se kněz.

„Jsi tu celou noc? Mořský vzduch je nebezpečný pro lidi, kteří se v něm nenarodili.“

„A lhaní je nebezpečné pro ty, kdo se v něm nenarodili.“ Opřel se Walegrinovi o ruku a zvedl se na nohy. „Ne, nejdřív jsem šel k Ischade, do domu u Březnice. Řekla mi, že se náš vrtošivý mág Randal chytil do sítě té nisibiské čarodějnické mrchy. Má Roxaně posloužit, jak povídala naše nekromantka, jako návnada na milence.“ Pohlédl na meče, které přinesl Walegrin. „Myslím, že si dneska ráno jen popovídáme a trochu se projdeme – dokud se mi nevrátí cit do

nohou. Hoxa by se cítil provinile kdybych se vrátil a kulhal. Tahle noc nestála za nic –“

Walegrin zvedl ruku, aby zarazil proud slov. „Odejít od ní po svých je dobrý důvod k modlitbě.“

Molin ze sebe pokrčením ramen shodil lítost. Nedokázal potlačit potřebu zpovědi a důvěry, a i když Walegrin nebyl nejvhodnějším objektem, nikdo jiný po ruce nebyl. „Přišel jsem sem, protože jsem nevěděl, co si počít. Moje myšlenky, ne modlitby, něco přivolaly – boha, který si říká Hromovládce. Nevím – třeba se mi jen zdál.

Říkal, že musím při službě Gyskurovi a Artonovi použít záškodníka – ale říká, že to je menší z mých problémů. Ten větší je přímo ve mně. Bůh nebo sen, nedává mi to vůbec žádný smysl.“

Walegrin se zarazil, jako by do něho uhodilo. „Záškodník? Randal je vějička pro milence Roxany – je to tak?“

„Podle Ischade.“

„To souhlasí. To souhlasí, Moline,“ vyhrkl nadšeně voják. Poprvé za dobu jejich známosti oslovil svého nadřízeného křestním jménem. „V ubytovně žoldnéřského cechu viděli Nika.“

„Nika – Pastorka Nika? Jednou jsem se s ním setkal – byl s Tempem. Takže Tempus se vrátil?“ rozzářil se Molin.

„Jeho nikdo neviděl. Ale Niko – to bude ten milenec, pokud je pravda, co se povídá. A co je důležitější – je Záškodník.“

Světloňoš se opřel o valacha. Zvyk přijímat válečná jména se neomezoval jen na Pastorky. Z něho se stal Světloňoš jedné noci na hradbách Valtostinu, ačkoliv on na rozdíl od většiny učinil své válečnické jméno součástí používaného jména.

„Najdi ho. Domluv schůzku. Když to bude nutné, nabídni mu, cokoli si bude přát.“ Vyhoupl se do sedla. Již se zbavoval bolesti a únavy.

„Pr.“ Walegrin chytil otěže valacha a podíval se Molinovi přímo do očí. „Říkal, že to je tvůj menší problém. Hoxa říká, že nesníš ani tolik, že by to nasýtilo jednoho z tvých zatracených havranů, a spíš v prachu pod svým stolem. Jsi jediný v paláci, koho moji muži uznávají – jediný, koho uznávám já – a není správné, když uhýbáš před 'většími těžkostmi'.“

Molin si vzdychl a smířil se s konspirací mezi důstojníkem a svým písařem. „Moje větší těžkosti leží v mé minulosti, jak mi bylo řečeno. Budeš mě muset nechat, abych se s nimi popral sám.“

mlčky odjeli od chrámu. Walegrin udržoval pořádný odstup své klisny za valachem. Kousal se do rtu, škrábal se a vůbec vypadal, že dospěl k nepříjemnému rozhodnutí. Pak pobídl klisnu do klusu a zařadil se vedle Molina.

„Měl bys jít za Illyrou,“ prohlásil zachmuřeně.

„Bože chraň – proč?“

„Vyzná se, když je třeba něco najít.“

„I kdybys měl pravdu, a já připouštím, že máš, vzal jsem jí syna. Nemá sebemenší důvod prokazovat mi laskavost. Radši bych se nejdřív zeptal přímo Artona,“ řekl Molin. Myslel si, že to možná nebude až tak špatný nápad.

„Illyra bude lepší. A udělá to – protože máš Artona.“

„Ten její kovářský manžel si ze mě udělá třísky na podpal. Jestli mi odpustila ona, tak on rozhodně ne.“

„Rozbiju pár kol a pošlu Drozda se vzkazem, že v kasárnách potřebuji kováře na nějaké opravy. Budeš mít dost času.“

Kněz nijak netoužil mluvit s věštkyní. Nijak netoužil přehrabovat se ve vzpomínkách, na které by nejraději docela zapomněl. Od odcizení s Rosandou ho pronásledovaly myšlenky na původ, o němž nikdy dřív neuvažoval. Doufal, že se jich teď zbaví. Vždyť má nadějně spojení mezi Nikodemem, Randalem, Roxanou a chlapci. Bude se ho držet. „Uvidíme,“ váhal. Nechtěl svého jediného schopného zástupce urazit. „Možná po slunovratu. Najdi co nejdřív Nika. A zesil zátarasy kolem beysibského tábora. Ischade je upřímná a současně si hraje na vlastním písečku.“

Walegrin zahučel na souhlas.

Stačily dva dny a hrozná noční můra, jež vyplnila noc mezi nimi, a Molin znovu uvážil návštěvu věštkyně. Přihlížel, jak Walegrin rozbíjí nějaké stájové vybavení, a pak zamířil na bazar trasou, která by neměla zkrřížit cestu Dubrovi, manželu Illyry.

Učeň kováře ho poznal a pustil ho k Illyře do jejího jasnovideckého pokoje.

„Co tě za mnou přivádí?“ zeptala se. Míchala karty a bez vědomí kněze uvolnila úchytku na dýce připevněné pod stolem. „Snad není něco Artonovi?“

„Ne, daří se mu dobře – rychle roste. Už ti manžel odpustil?“

„Ano – celou vinu svaluje na tebe. Bylo od tebe moudré, že jsi zařídil, aby tu nebyl. Ukážeš ještě větší moudrost, když odejdeš, než se vrátí.“

„Walegrin říká, že mi můžeš pomoci.“

„Mělo mě to napadnout, když si pro Dubra přišel voják. Od chvíle, kdy Arton odešel do paláce, neměla jsem žádná vidění s gyskury. Nechci se ti dívat do budoucnosti, knězi.“

„Má v paláci dost práce a čeká ho za ni slušná odměna. Tvůj bratr říká, že dokážeš najít ztracené.“

Odstřčila karty na stranu a postavila do středu stolu svícen. „Pokud umíš popsát, co jsi ztratil. Posad' se...“

„Není to věc,“ vysvětloval Molin. když usedl na protější stoličku. „Měl jsem... sám... vidění. Varovalo mě, že v mé minulosti je něco, co způsobuje – nebo by mohlo působit – velké problémy. Jednou jsi, Illyro, řekla, že S'danzové vidí minulost stejně jasně jako budoucnost. Můžeš najít moji –“ Směšnost žádosti mu znejistila hlas. „Můžeš mi ukázat matku?“

„Je tedy mrtvá?“

„Zemřela při mém porodu.“

„Děti mívají taková přání,“ uklidňovala jej soucitně, pak se zahleděla do prázdna. Čekala na inspiraci. „Podej mi ruku.“

Illyra mu postříkala dlaň oleji a popraškem rozličných barev a přes každou vrstvu vykreslila jednoduché symboly. Dlaně se mu začaly potit. Musela ho pevně držet za prsty, aby zahanbeně ruku nestáhl.

„Nebude to bolet,“ ujistila jej. Učinila pohyb tak nečekaný, že vůbec nestačil odporovat. Otočila mu ruku v zápěstí a podržela dlaň v plameni svíce.

Nebolelo to. Prášek zavoněl jako narkotizující kadidlo a nejenže zabránil poranění, ale dokonce knězi vyplašil z hlavy všechny starosti. Když mu pustila ruku a zhasla svíčku, blížilo se poledne. Z výrazu Illyry se nedalo nic vyčíst.

„Viděla jsi něco?“

„Nerozumím tomu, co jsem viděla. Neodhalujeme to, co nechápeme, ale odhalila jsem toho o tobě spoustu. Stejně si ale myslím, že tomu rozumět nechci, takže na žádné jiné otázky nebudu odpovídat.“

Tvá matka byla chrámová otrokyně. Dar vidění mi ji neukázal v době, než ji zotročili. Viděla jsem ji jen proto, že ji drželi v omámení a vyřízli jí jazyk. Vaši nejvyšší kněží se jí báli. Tvůj otec ji znásilnil a ona na tvé narození nečekala s žádnou radostí. Přála si zemřít.“

Světloňoš si prsty prohrábl vousy. S'danzo byla rozrušená výjevy, které viděla: otroctví, zmrzačení, znásilnění, smrt při porodu. Uvažoval, co to muselo znamenat.

„Viděla jsi ji? Viděla jsi ji tak, jak by ji spatřily oči smrtelníka?“ zeptal se a zadržel dech.

Illyra pomaličku vydechla. „Nebyla jako jiné ženy můj pane. Neměla vlasy – jen korunu z černých per namísto nich. Pokrývala jí hlavu a paže jako křídla.“

Vize byla náhle jasná: nisibiská čarodějka. Jeho předchůdci zašli dál, než vůbec považoval za možné. Varování Hromovládce a šepot Ischade nyní dávaly smysl, ze kterého jej zamrazilo. Kněží Vashanky si troufli prolít před bohem krev čarodějky. Klesla mu brada.

„Další otázky neuslyším, knězi,“ upozornila ho Illyra.

Vylovil z měšce čerstvě raženou zlatou minci a položil ji na stůl. „Nechci víc odpovědí, má paní,“ uklidnil ji a pak zase vyšel do slunečního světla.

Rozdíl mezi kněžími a vykonavateli všech ostatních forem magie byl více než filozofický. Obě strany se nicméně shodly, že smrtelná schránka člověčenstva nemůže obsahovat vlohy pro komunikativní – to znamená kněžskou – moc spolu s talentem pro tradičnější, manipulativní magii. Pokud by sama tato kombinace nezničila nešťastnou duši, pak by se magická část spojila s kněžskou částí, až by byla zkáza dokončena.

Molin však poznal, že Illyra viděla pravdu. Střípky vzpomínek zapadly na své místo: roky dětství, kdy byl obratně oddělován od vrstevníků, čas mládí, kdy se při uskutečňování smělých plánů spoléhal na vlastní instinkty a ne vedení Vashanky, léta dospělosti,

kdy se jeho nadřícení domluvili a poslali ho na vsutku bohém zapomenuté místo, současnost, kdy se stýkal s čaroději i bohy a cítil, že osud Asylu leží na jeho bedrech.

Sbevěští míra úlevné retrospektivy však nemohla zahladit úzkost, kterou mu do hlavy nasadila Illyra. Vždycky se spoléhal na svou intuici, naučil se jí beze zbytku důvěřovat, ale to, čemu říkával intuice, bylo dědictví matčiny čarodějnické krve. Necítil pouze rozdíl mezi pravděpodobným a nepravděpodobným – přizpůsoboval si je. A co hůř – když si teď své dědictví uvědomoval, mohlo kdykoliv vykvasit, zničit jeho i vše, co na něm záviselo. Kráčel studeným slunečním světlem a hledal spásu – uvědomoval si, že jeho impulsivní zpytování je projevem síly, které se obává. Mysl jej však nezahladila. Kněžská část jeho osobnosti dokázala přijmout cestu, jíž mu odhalila intuice: využije Randala, mága, jenž se stal Pastorkem. Osvobození čaroděje by mohlo přijít jako vedlejší výsledek jiných strategií Molina a za tuto svobodu by kněz směl oprávněně očekávat informace, jež by mu mohl zneuznaný mág poskytnout.

Nalézt Nikodema trvalo Walegrinovi necelé tři dny. Obvyklé zdroje popíraly, že by Pastorek byl ve městě. Bdělé ucho ve správně zvolených tavernách či uličkách bylo však vždy otevřené zvěstem, které se šířily mezi lidmi: Niko vyměnil svou duši za duši Randala – mág se již neobjevil. Podle jiné zvěsti se připojil ke zchátralému domu Ischade – ale Strat tuto pověst s pádností a upřímným zápalem popíral. Podle další se zpíjel do bezvědomí U Alekeepa – a ukázalo se, že tato zpráva je pravdivá.

„Opil se do němoty. Vypadá jako člověk, který má co dělat s čarodějnicemi,“ hlásil Walegrin Molinovi, když se setkali na tajné schůzce.

Kněz se ptal sám sebe, jak asi vypadá on sám: vědomí, že mu v krvi koluje krev čarodějky, mu moc klidu nepřineslo. „Snad bychom mu mohli za pomoc nabídnout protislužbu. Kdy mi ho můžeš přivést?“

„Niko je podivín – dokonce i na to, jaký má původ. Myslím, že se setkáním nebude souhlasit. A má bandaranskou výchovu. I když je

opilý k hranici bezvědomí, mohl by na tebe vztáhnout ruku a o dva dny později by ležel v hrobě.“

„Budeme ho tedy muset překvapit. Přípravím vůz s dětmi. Předjedeme s ním k Alekeepovi. Já Hromovládci věřím. Jakmile Záškodník uvidí děti, vyřeší problém za nás.“

Walegrin zavrtěl hlavou. „Snad když pojeděš s dětmi. Ohledy stranou, ale Alekeep není místo pro mé vojáky. Měl bys raději jít se svými knězi.“

„S mými knězi?“ Molin vybuchl smíchy. „S mými knězi Walegrine? Slouží mi hrstka akolytů a starců – oni jediní nešli s Rshanem na Konec světa. Mám lepší postavení v Beysibském císařství než ve svém vlastním.“

„Pak si vezmi beysibské vojáky – je na čase, aby si začali vydělávat na pobyt ve městě. Potíme krev, abychom je ochránili.“

„Něco připravím. Dej mi vědět, až tam bude.“ Tak se Molin poohlédl v klanu Burků. Vybral si šestici, jejíž smysl pro dobrodružství byl zřejmě silnější než hlas rozumu. Ještě nebyl u konce s promýšlením plánů, když Hoxa oznámil, že půjčený vůz je připraven. Vytáhli obě děti a tanečníci Seylalu z postelí. Beysibští vrahouní si převlékli pestré hedvábí za strohé hábity kněží Vashanky, teprve když přišel čas opustit palác.

Podle předpokladů byl Niko opilý. Příliš opilý, obával se Molin, než aby byl někomu k užitku, tím méně Artonu a Gyskurovi. Kněz ho popíchl pobožnůstkářskými řečmi, které zaručeně zvedly ze židle každého Pastorka, který byl při vědomí. Blábolil něco o magii a smrti v jazyce daleko méně srozumitelném než řeč Artona. Povíдалo se, že Roxana Nikovi ukradla mužnost a připoutala si k sobě Pastorka vlákny morbidní smyslnosti. Pozorující a naslouchající Molin věděl, že nisibiská čarodějka ukradla něco mnohem podstatnějšího: zralost. Kývnutím hlavy naznačil Beysibům, aby mátožného Nikodema odtáhli do vozu.

Nechal je samotné. Důvěřoval hádankám Hromovládce. Obrátil pozornost k vydešenému mužíkovi, při jehož výsledku postupovali Beysibové se zbytečnou rázností.

„Co provedl?“ zasáhl kněz.

„Nakreslil obrázek.“

„To není zločin, Jennku, ani když se neřídí tvými estetickými měřítky.“ O krok se přiblížil a poznal malíře, který před několika lety odhalil atentátnické spiknutí. „Ty jsi Lalo, vid?“

„To není zločin – jak říkáš, můj pane Světlohoši – to není zločin. Jsem umělec, malír portrétů. Kreslím tváře lidí, které vidím, abych se udržel ve cviku – jako voják v aréně.“

Ilsižský malír se však skutečně bál, že se dopustil zločinu.

„Ukaž, podívám se na ten obrázek,“ nařídil Molin.

Lalo se Beysibům vysmekl, ale ne dost rychle. Molin chytil malíře pod krkem. Trojice Molin, Lalo a portrét se přesunula do světla kočárové lucerny, když vtom se objevil otřesený, vystřízlivělý Niko.

„Nikodeme,“ vybídl jej Molin, když si pečlivě prohlédl nedokončené, roztřepené plátno připevněné na otlučené prkýnko, „koukni se.“

Malír nakreslil Nika, ale ne jako opilého žoldnéře ve vybílené hospodě. Ne, ústřední postava malby měla na sobě archaickou zbroj a měla v sobě víc života a vůle než jakými se v tomto okamžiku mohl pochlubit samotný Niko. A přece to nebyla nejpozoruhodnější stránka malby.

Lalo do obrazu začlenil ještě další dvě postavy, z nich žádná nikdy k Alekeepovi nevskočila. První shlížela Nikovi přes rameno a byl to muž se zářícíma modrýma očima a tmavě zlatými vlasy: tak si Molin pamatoval Vashanku těsně před jeho odchodem do nicoty mezi sférami. Druhá byla žena, jejíž napůl načrtnutá podobizna vystupovala z tmavého pozadí a zastíňovala člověka i boha. Lalo byl při práci vyrušen, ale Molin poznal, že jde o nějakou nisibskou čarodějkou, jako byla jeho matka nebo jako je Roxana.

Ještě si prohlížel obraz, když Niko dovolil ilsizskému malíři odejít. Pastorek začal mluvit o Artonovi a Gyskurovi jako by jen on chápal podstatu jejich povah. Děti, oznámil Niko, potřebují získat vzdělání v Bandaře – na ostrově vzdáleném měsíc plavby od Asylu. Když se Molin začal vyptávat, jak si přesně představuje, že přepraví dvě Děti bouře, jejichž nálady již přesouvají kameny, přes nesmírné vody nepředvídatelného oceánu, začal se Pastorek chovat iracionálně.

„Stejně se nedostanou dál, než se ke mně ve zdraví vrátí můj společník Randal. Jak jsem slyšel, drží ho v zajetí Roxana. Jestli se vůbec vrátí. Pak pojedu na sever a zeptám se Tempa, co chce dělat – jestli chce něco dělat – ve věci božího dítěte, jež tak ušlechtilé navštěvuješ, ve městě, které mělo i bez něho víc než dost trablů. Ať tak nebo tak, rozhodnutí ti nepomůže, ani co by se za nehet vešlo. Rozumíš mi?“

Molin rozuměl. A také cítil palčivou bolest dole v páteři.

Krev čarodějnice se mu hrnula do očí a konečků prstů. Viděl Nikodema tak, jak ho viděla Roxana: jeho maat, jeho sílu, jeho emoce vystavené jako na banketním stole císaře – a kněz poznal hlad čarodějnického plemene.

Niko nedbal bouře, jež se odehrávala v Molinovi, a pokračoval ve výctu požadavků. Očekává, že Molin vynese ze sídla čarodějnického bratrstva zbroj od Askelona a nečekaně vtrhne s hordou kněží–válečníků do obydlí Roxany.

„Víš jistě, že to bude stačit?“ chtěl vědět Molin. V hlase, pozměněném čarodějnickými choutkami, se sladce ozval sarkasmus.

„Ne. Osvobodím Randala, ale tvoji kněží osvobodí mne. V očích Roxany budu vítězem – postavím se proti tvým kněžím – jeden muž proti mnoha. Zařídíte, abyste mě zajali bez zranění, ale musí to dobře vypadat. Nikdy mě nesmí ani podezírat ze spojenectví s vámi. Musí si myslet, že je to tvoje dílo: kněžská moc proti čarodějnictví.“

„Kdykoli k tvým službám,“ souhlasil kněz.

„A pokud jde o načasování – musí se to stát o půlnoci slunovratu. Není nic důležitějšího než správné načasování, nejvyšší knězi. Když máš co do činění s Královnou smrti, je načasování nade vše.“

Molin pokýval. Obličej mu ze strachu, aby se na něm neobjevil smích, ztuhl maskou poslušnosti.

„A budu potřebovat nějaké místo, kde budu moci potom zůstat. Někde, kde schováváš ty děti a jejich matku. Je na čase, aby začaly vyrůstat pod správným vlivem.“

Víc už Molin nedokázal snášet beze slov. Pokud maat muži něco dala, nebyl to smysl pro ironii. Hromovládce a zbytky jeho věrných se na tohoto opilého žoldnéře bezmezně spoléhali. Jeho malicherné

požadavky se změnilý na věštbu v okamžiku, kdy mu vyklouzly z úst. Jeho blábolení lapilo Hromovládce v Asylu jako mouchu v pavoučí síti. Molin již cítil, jak se mu v myšlenkách spřádají nezbytné strategie a taktiky. Úspěch byl neodvratný – mělo to jen jedinou nešťastnou vadu: Molin se stane osobním nepřitelem Roxany. Co udělá, až zjistí, kdo byla jeho matka, nedokáže uhádnout ani Bůh bouře.

Niko byl stále opilý.

Zamířil zpět k Alekeepovi, cestou vrazil do vozu a nepřestával si pro sebe mrmlat příkazy. Beysibové se pohnuli, aby ho zadrželi.

„Ne, Jennku, nech ho běžet. Až ho zase budeme potřebovat, bude připravený. Takoví, jako je on, vždycky jsou.“

„Ale, Světlonoši,“ namítal Jennek. „Chce po tobě modré z nebe a na oplátku nenabídl vůbec nic. To není ten výhodný obchod, jaký jsi nám vykreslil v paláci.“

„A není to ani tak výhodný obchod, na jaký si myslel on.“

Čarodějnický hlad zmizel stejně rychle jako Pastorek. Molin se zachytil dvířek kočáru, aby neupadl. Dvířka se prudce otevřela, Jennek se zapotácel dopředu a Molin se jen stěží vzpamatoval natolik, že se dokázal vyškrábat na sedadlo naproti dětem.

„Do paláce,“ nařídil.

Molin zavřel oči. Kočár rachotil po nerovných ulicích. Světlonošovi se třásla kolena a dostal se do radostné nálady, takže musel zadržet dech, aby se ubránil záchvatu hysterického smíchu. Cítil odhalenou sílu zděděné čarodějnické krve, ale i když ho děsila, zvládal ji. Užíval si tohoto divu a jednoduchosti strategií, jež se mu rýsovaly v hlavě, když vtom se mu obrázek od Lala pohnul pod paží. Kněz opět rozechvěle otevřel oči a vytáhl ho Gyskurovi z ruček ulepených od sladkostí. Oči dítěte zářily jasněji než lucerny.

„Chci ho.“

„Ne,“ odmítl Molin chabě. Uvědomil si, že nejen Hromovládce dokáže předvídat vliv a touhy Dítěte bouře.

„Chci ho.“

Seylala, matka Gyskura, se pokusila odvrátit synovu pozornost, ale silou dospělého muže ji odstrčil do rohu kočáru. Z očí jí čísel

strach stejně jako jemu vztek. Světloňoš zaslechl rachocení hromu a vůbec si nemyslel, že zní jen v jeho představách.

„Kure, ne,“ zasáhl Arton a zatahal bratra za ruku. Děti se měřily očima a z pohledu Gyskura postupně ubývalo světla. Molin vzdychl a uklidnil se, jenže pak si uvědomil, že se světlo přestěhovalo do očí Artona. „Už je náš, otčíme. Nepotřebujeme ho krotit,“ ujistilo Molina tmavooké dítě tónem, v němž se mísilo uklidnění s hrozbou.

Zbytek cesty uběhl v tichosti: Seylala se choulila v koutě, děti se dělily o své myšlenky a Molin zíral na trojportrét.

Do slunovratu zbývaly dva hektické dny. Molina hrálo uspokojení z vědomí, že jeho plány nemohou být zmařeny, a podráždění z uvědomění, že události jsou v pohybu a nabyly takových rozměrů, že není v jeho silách ani v silách nikoho jiného je změnit.

Než zapadlo slunce, Světloňoš si už zvykl na vodopád událostí, které doprovázely každý jeho pohyb. Velice se snažil zabránit Čarodějnickému bratrstvu, aby darovalo Askelonovu a Randalovu kouzelnou zbroj Shupansee jako výraz vděku za svolení zasahovat do počasí v době jejich svátku. Dokonce uvažoval, že se vzepře, když se náhle obrátila a nabídla mu ji, „neboť nemáme bohy bouře ani kněze války, kteří by je mohli nosit.“ Nakonec vděčně přijal všechny její dary – včetně oprávnění jmenovat Jennka a jeho hulvátské kamarády svojí osobní čestnou stráží.

Uchýlil se do své svatyně, kde mohl očekávat odhalení osudu o samotě – až na portrét od Laly. Nedočkal se žádných překvapení, dokud o půlnoci nevstoupil do dveří Randal. Pak bylo dost překvapení pro bohy, kněze, čarodějnice, vojáky i kouzelníky.

Splněný slib

Robin W. Bailey

Po Guvernérské promenádě se nerozvážně řítit kůň, nedbal na studené mrholení, které proradně leštilo kameny dlažby. Při každém výdechu mu z tlamy vycházely velké oblaky páry. Zabočil na Chrámovou cestu rychlostí, při níž dva jezdci v pláštích, usazení zvířeti na zádech, málem spadli.

Ze schodiště Ilsova chrámu, utopeného ve tmě, skočila na cestu malá, svižná postava. V sevřené pěsti se blýsklo něco kovového. Postava s divokým křikem rozpřáhla ruce. Kůň vyděšeně zařehotal, couvl a prudce zastavil.

Jezdec v sedle odpověděl nadávkou, máchl mečem a rychle se s útočníkem na zemi vypořádal.

„Je jich víc a rychle se blíží!“ varoval druhý jezdec a pažemi se chytil prvního ještě pevněji. „Jed', zatraceně!“

Kůň opět vyrazil vpřed, kolem parku Nebeských slibů, kde napůl vyhladovělé ženy prodávaly svá těla za cenu ubohé porce jídla. Zvíře zatočilo doprava do ulice mezi dvě tmavé a ohromné stavby. Tyčila se tu masivní železná brána.

První jezdec prudce škulbl otěžemi, přehodil koni nohu přes hlavu a seskočil na zem. Druhý jezdec sklouzl dozadu přes mokrý, zpěněný zadek, zakolísal a pak se sesunul na chodník.

Sklouzla mu kapuce. O neústupnou překážku udeřila hruška meče. Hlas naplněný zoufalstvím a zlostí zvolal: „Otče! Pusť nás dovnitř! Dayrne – někdo – vzbud'te se!“

„Chenayo!“ Druhý jezdec se zvedl do nejistého pokleku a vytáhl malou dýku. „Blíží se!“

Ulicí přibíhali čtyři muži s tasenými zbraněmi. Jak se přibližovali, vynořili se ze stínů další tři jejich spojenci. Chenaya se prudce otočila, aby jim stála tváří v tvář, a zaklela. Bozi vědí, co ti neřadí vlastně chtějí! Na běžné přepadení to nevypadalo. Snad je to pomsta za ty dva, které zabila, když je pronásledovali.

„Drž se za mnou,“ nařídila. Tahala svou společnici za paži. Pak si strčila dva prsty mezi rty, ostře hvízdla a zakřičela: „Reyku!“

Nejbližší útočník vyrazil zaječení, jež se náhle zlomilo, pak bylo slyšet dlouhý zalykavý nárek strachu a bolesti. Pustil nůž, padl na kolena a udeřil se do obličeje. Ale byl příliš pomalý. Jestráb Reyk opět vzlétl k obloze. Z očí muže zbyla jen krvavá kaše. Pták zamával křídly, opsal nevelký kruh a usadil se své paní na ruce. Ještě jednou ho poslala do vzduchu.

„Nemůžu tě nosit a přitom bojovat,“ zašeptala stručně.

Ani se neotočila a ještě jednou bouchla hruškou do brány. „Otče!“

Jeden přibíhající muž se zastavil na pomoc padlému příteli. Zbytek se hnál dál. Nedařilo se jí rozeznat jejich rysy nebo určit oblečení, cítila však jejich nenávisť.

Její společnice tloukla na bránu dýkou. „Otevřete! Pro všechno na světě, smilujte se a pusťte svou dceru dovnitř!“

Chenaya si strhla plášť a tasila druhý meč. Vyzbrojená dvěma zbraněmi udělala krok kupředu a střetla se s útočníky. „Jen pojďte, srágorové!“ Vířila meči v rozmazaných dvojitych obloucích. „Nevím, co chcete, ale zahrajte si s vámi tu vaši hru. Tak schválně, jestli mě pobavíte, parchanti!“

Než mohla udeřit poprvé, křídla brány se otevřela. Na ulici se vylilo šest obrů v různém stupni ozbrojení a v rukou jim zářila ocel. Pronásledovatelé Chenay okamžitě postřehli obrat v situaci, rozběhli se všemi směry a odtáhli s sebou i oslepeného kamaráda. Vlhká tma je rychle spolkla.

Chenaya se otočila k nejvyššímu obrovi. „Dayrne, co se tu k čertu děje? Sotva jsme dorazily do Asylu, už nás dvakrát přepadli. Jedna skupina na nás udeřila na náměstí Karavan na konci Generálské. Pak na nás zaútočili tihle, když jsme přijížděli po Guvernérské promenádě. Na ulici nenarazíš na nikoho jiného než na

samé cvoky!“ Dayrne se pohledem dotýkal její tváře o něco déle, než bylo vhodné, nenápadně vydechl úlevou a dokonce se kousl do rtu. „O politice později, paní,“ vyhrkl nakonec a uvedl Chenayu a její společníci zahalenou v kápi na pozemky sídla. Na okamžik se zastavil, protože se chtěl ujistit, že je brána dobře zavřená, a pak pokračoval.

„Od chvíle, kdy jsi odjela, jde všechno ve městě od desíti k pěti. Později si o tom můžeme promluvit podrobněji, ale nejdřív musíš zajít za otcem. Lowan Vigeles ze starostí o tebe málem onemocněl.“ Nakrčil obočí na znamení zděšení. „Slíbila jsi, že se vrátíš před začátkem zimy.“

„Přišlo mi do toho něco důležitého,“ bránila se, ale do očí se mu nepodívala. Znovu natáhla ruku. Ve světle několika pochodní, které osvětlovaly vnitřní nádvoří matně zářily kovové kroužky její maniky. Znovu zahvízdala. Nebylo možné ptáka ve tmě spatřit, ale slyšela tiché údery jeho perutí, cítila závan vzduchu u tváře, když zaujal navyklé místo na zápěstí. Chenaya vylovila řemínek, uchycený u pasu, a připevnila ho Reykovi na nohu. Z jiné kapsičky vyprostila kuklu na přikrytí ptačích očí. Až pak ho předala do péče Dayrnovi. „Ať mu nějaký muž okamžitě vyčistí pařáty.“ Pohládila svého oblíbence. „Jednoho z nich vyřadil. Ať mu na nich nezaschne krev. A někdo by se měl postarat o toho ubohého koně. Dlouho nás nesl dvě.“

Chenaya vzala souputnici za loket a vedla ji přes nádvoří. Dayrne rychle vydal příkazy ostatním a v následujícím okamžiku už jim byl v patách. Po cestě přes nádvoří si všimla, jak dobře probíhají opravy staré usedlosti. Místní nazývali toto místo Konec světa, třebaže ani v nejmenším netušila proč.

Otevřenými dveřmi proudilo dovnitř světlo. Vkročila do honosné vstupní haly a zvedla udivené oči k širokému schodišti, vedenému obloukem kolem východní zdi. V nejvyšším bodě stál Lowan Vigeles. Při pohledu na ní mu obličej zalila vlna úlevy, ale nedokázal skrýt zlost.

Podle zvyklostí mu stáli po boku dva její gladiátoři, bývalí zloději Dismas a Gestus. Ve chvíli nepokoju nemohl Lowan zůstat

bez ochrany. Nahoře na schodech však byl ještě někdo jiný, koho bylo stěží vidět. Zdálo se, že se ta žena snaží držet v pozadí.

Lowan sešel po schodech a v polovině se zastavil. „Byla jsi pryč mnohem déle než tři měsíce, dcero.“ V hlase bylo slyšet ostrou výtku, ale radost, kterou prožíval a která byla mnohem hlubší, se nedala skrýt. „Porušila jsi slib. Máš velké zpoždění.“ Pak se slitoval a napřáhl k ní paže. „Vítej doma.“

Chenaya povolila opasek se zbraněmi a nechala ho spadnout u paty schodiště. Vyběhla k otci, chytila ho do náruče a přimáčkla mu hlavu k ramenům. Lowan Vigeles byl vysoký muž, ale za poslední měsíce viditelně sešel. Zhubl a v tvářích mu zbylo jen málo barvy. „Dělal sis zbytečně velké starosti!“ napomenula jej šeptem, který mohl slyšet pouze on.

„Co je to zbytečné?“ namítl a v hlase mu ještě jednou zazněl vztek. „Časy se mění, Chenayo. V celém městě přestal platit zákon. Co povídám, v celém císařství. Víím jen, že jsi klidně mohla někde ležet mrtvá.“

„Promiň, tati,“ omluvila se vážně. „Nemohla jsem jinak. Víš, že bych se vrátila domů, kdybych mohla.“ A tím to končilo. Dala hlasem na srozuměnou, že není třeba říkat víc. Mrzelo ji, že mu způsobila bolest, a opravdu věděla, že měl starosti, ale nebyla dítě. Nikdo, ani její otec, s ní jako s dítětem nesmí jednat. Začala mu to připomínat, potom si však pozorněji prohlédla ženu nahoře. Znamenala pro ni naprosté překvapení. Pak se jí na tváři rozlil široký úsměv. Chenaya se už dávno naučila šokům odolávat. Dokonce ji značně pobavil nápad, že by její otec mohl nasadit parohy vlastnímu bratrovi. „Dobrá večer, paní Rosando,“ pravila vznešeně. „Jak se daří strýci Molinovi?“

Nesmělý, delikátní úsměv Rosandy přešel ve výraz nekonečného úžasu. Nato se starší žena silně zapýřila a zmizela Chenaye z očí.

Dcera zamrkala na otce. „Že by šťavnaté sousto k utišení ustarané mysli?“

Lowan jí lehce zaklepal prsty na čelo. „Nebud' drzá, dítě. Ona a Molin žijí odděleně a tvoji tetu to poněkud vyvedlo z míry. Zůstane několik dní, než se trochu sebere.“

„U nejsvětější paní!“ zvolala Chenaya a melodramaticky si přitiskla ruku k srdci. „Ta asi dokáže pěkně Dayrna vytočit, pokud jde o domácnost.“

„Vůbec ne, paní,“ ozval se Dayrne zpod schodiště.

„Vlastně je velice užitečná,“ potvrdil Lowan Vigeles. „Vzala pevně do rukou úpravy domu.“ Položil dceři ruku na rameno a donutil ji, aby se mu podívala do očí, „Musíš k ní být milá. Je jedno, co si myslíš o Molinovi, ale paní Rosanda je dáma a je u nás hostem. Možná nosí hlavu v oblacích, ale srdce má plné lásky.“ Znenadání se usmál a přejel jí rukou po plavých kučerách. „A tebe má mimořádně ráda. Myslí si, že jsi jediná opravdová Rankanka, která ve městě zbyla... až na ni, samozřejmě.“ Vzal ji za ruku. „Pojď si sednout ke mně ke krbu. Budeš mi vyprávět o cestě.“

Chenaya zaváhala. „Obávám se, že budeme mít větší společnost, než je Rosanda.“ Ukázala na společnici, která trpělivě postávala u vchodu. „Taky jsem si někoho přivedla.“

Žena stále svírala dýku. Odhrnula si kápi, která ji skrývala, a náhle upřela planoucí pohled k hostitelům. Dopředu se převalila záplava neuspořádaných černých vlasů, jež částečně zastínily tvrdé a vyhublé klasické rysy.

Lowan Vigeles zbledl. Pak před malou, tichou ženou uctivě sklonil hlavu.

„Prosím, pojď dál!“ vyzval ji a natáhl k ní ruku. Pojď nahoru a zahřej se.“

Ale Chenaya zasáhla. „Ted’ ne, otče. Je unavená a potřebuje se vykoupat. Dayrne jí připraví pokoj vedle mého,“ Letmo pohlédla na svoji společnici a beze slov si s ní vyměnila nějakou zprávu. „Zítra začne nový život.“

Dayrne vzal ženu za loket. Chtěl jí doprovodit do schodů a do jejího pokoje. Rychlostí zmije mu odstrčila ruku, otočila se a plivla na něho. Zabýškla se dýka.

„Dafne!“ Břítý hlas Chenay stačil. Drobná zbraň zamrzla v polovině prudkého pohybu. Chenaya a Dayrne si vyměnili kvapné pohledy. Samozřejmě se vůbec neocitl v nebezpečí. Obr byl jedním z nejlepších gladiátorů, jaké Ranke přivedlo na svět, a lehce by se

takovému chabému útoku ubránil. Ale nebylo rovněž třeba, aby Dafne zlomil křehké zápěstí.

„Nedotkne se mě!“ vykřikla Dafne. „Žádný muž se mě už nedotkne.“ Pak se pyšně narovнала. Ústa jí zvlnil potměšilý úsměv. „Ledaže bych mu to dovolila.“ Významně si přejela ostrím dýky přes břicho palce. Pak bez jediného dalšího pohledu na Dayrna vypochoďovala po schodech, prošla kolem Lowana Vigese a zmizela ve směru, jakým odešla i Rosanda. Dayrne ji následoval v bezpečné vzdálenosti.

„Je napůl blázen,“ vysvětlila tiše Chenaya a zavrtěla hlavou.

Lowan Vigeles zvedl obočí. „Kterou polovinou?“

O hodinu později Lowan znovu přivítal dceru objetím a pohárem vína ohřátého nad ohněm. Obojí přijala s povděkem, upila a vybrala si jedno ze dvou masivních dřevěných křesel před krbem. Měla za sebou spěšnou koupel a převlékla se do šatů z jemného modrého plátna. Cestovní oděv z kůže, v němž žila celé měsíce, teď právě jeden z jejích lidí zahrabával do země.

„Vážně jsem se snažila dodržet slib, otče.“ Postavila víno na opěrku křesla a vyčerpaně se protáhla. „Snažila jsem se vrátit.“ Zírala do ohně. Nalézala v tančících plamenech značnou dávku klidu. Znovu se napila. Nápoj ji dokonale prohrál.

„Nic se nestalo, holčičko,“ uklidňoval ji Lowan. „Hlavně že už jsi v bezpečí. Vždycky se o tebe moc bojím.“ Usrkl vlastního vína a pozorně se na ni zadíval. „Kde jsi našla Dafne? O nikom jiném ses nedozvěděla?“

Chenaya pomalu zavrtěla hlavou. Hlavou jí vířily vzpomínky z cesty a přehlušovaly emoce. „O nikom jiném,“ potvrdila konečně. „Zbytek císařské rodiny je buď mrtvý, nebo ze strachu před Theronem zatraceně dobře poschováváný.“ Zvedla k němu oči. „Byla jsem vlastně na cestě domů, když jsem náhodou jela přes Azehur. To je na druhé straně Šedých pustin.“

Vyprávěla mu o krčmě, v níž se zastavila. Hrál se tam v kostky o vysoké sázky. Pro jednu nehrála, jen se zájmem přihlížela, zejména když jeden hráč vytáhl z váčku u pasu prsten.

„Byla to královská pečeť,“ vysvětlila, zvedla jednu ruku a ukázala prsten, který nosila, „taková, jakou vlastním já, ty, Molin, Kadakithis a všichni členové královské rodiny. Nebyl to falzifikát. Byla pravá.“

Čekala, dokud hráč neprohrál i prsten, pak vyšla za ním z krčmy. Nebylo třeba unavovat otce detaily. Nalákala hráče do průchodu a přiměla ho promluvit. Lowan by s jejími metodami nesouhlasil.

Chenaya dopila zbytek vína a natáhla ruku s pohárem. Lowan vstal, zvedl láhev z krbové římsy a nalil si. „Ten hajzl občas pracoval jako nájemný zabiják. Před necelým rokem pomáhal při útoku na karavanu odjíždějící z Asylu do Ranke. Podílel se na jejím zničení při přejezdu Pustin.“

„Dafne a princovy konkubíny,“ skočil jí do řeči Lowan a naplnil vlastní číši, „když prchaly před beysibskou invází.“

Chenaya přikývla. „Měli za úkol ženy zabít. Namísto toho se chopili příležitosti trochu si přivydělat jejich prodejem mimo císařství.“

Lowan se prudce otočil a polil si rukáv rudým nápojem. „Prodejem?“

Naprosto schvalovala zlost, kterou mu vyčetla z výrazu. Byla plná naprosto stejného vzteku. Dafne byla vždycky fňukna a pořád si na něco stěžovala. Chenaya ji nikdy neměla moc ráda. Stejně si ale nezasloužila takový osud. „Ty muže najal,“ pokračovala Chenaya, „někdo přímo zde v Asylu.“

Lowan se opřel o krbovou římsu a kousal se do rtu. V rukách nepřítomně otáčel pohárem. „Řekl ti ten muž, kdo to byl?“

„Myslím, že to nevěděl,“ odtušila zamračeně. „A jestli věděl, radši si to tajemství vzal s sebou do hrobu.“ Opět se napila a olízla si koutky úst. „Ale prozradil mi, kam ženy prodali. Proto jsem přijela domů pozdě, otče. Udělala jsem si zájžd'ku na Ostrov čističů.“

Lowan vši silou zavřel oči a rychle zamumlal kletbu.

„Umím se o sebe postarat!“ vyhrkla, než stačil něco říct. Nepotřebovala přednášku o tom, že Ostrov čističů má pověst prokletého místa. Viděla to sama, procházela mezi spodinou, jež tu měla svá obydlí. „Pronajala jsem si loď, která mě tam s Reykem

převezla. Každému, kdo se vyptával, jsem namluvila, že jsem uprchlice z jedné Theronovy čistky. To nebylo nic těžkého. Po několika rvačkách nás většina těch rabiátů nechala na pokoji.“ Mrkla. Víš, jak zle ten jestřáb vypadá.

„Trvalo mi celé dny, než jsem ji našla,“ pokračovala když něco upila. „Ukázalo se, že z ní udělali speciální atrakci v mimořádně odporném nevěstinci, který uspokojoval, jak jen to říct, úchylné choutky.“ Odmlčela se a při vzpomínce se ošklivě usmála. „Tempu Tálovi by se tam líbilo.“ Zakroutila hlavou a úsměv se vytratil. Letmo ji napadlo, co se asi s tím řezníkem stalo. Vzhledla k otci a podala mu prázdnou číši, aby ji postavil na římsu. „Už jsi určitě poznal muže, kteří se dokáží vzrušit jedině hrubým znásilněním. No, takové majitel posílal k Dafne.“ Chenaya si rukama objala tělo. Navzdory teplu ohně ji otálející vzpomínky na Ostrov čističů roztráslly. „Drželi ji zamčenou v pokoji. Otče, byla samá odřenina a škrábanec. A pořád je. Pokaždé se bránila zuby nehty. Získala tím jedině proslulost po celém ostrově a spoustu zákazníků, kterým se zachtělo ji zkrotit.“ Zachvěla se.

Lowan Vigeles jí potřetí dolil pohár a nedopustil, aby ho odmítla. Pak se celkem klidně zeptal: „Zabila jsi majitele?“

„Nedostala jsem příležitost.“ Ještě jednou se napila, potom dala víno na stranu. Nepřišla sem, aby se s otcem opila, a byly jisté věci, které se musely udělat za denního světla. Když se namaže, bude jí hlava nanic. „Ačkoli i tak jsem za sebou nechala spoustu krve, než se mi ji podařilo vysekat na svobodu. Ale jakmile Dafne vyčenichala svého majitele, popadla jednu moji dýku a skočila na něho s jekotem, při kterém mi, přísahám, ztuhla krev v žilách! Ten chlap nedostal ani příležitost zvednout ruce. Řeknu ti, rozkrájela ho jak koláč. Musela jsem ji od něho odtrhnout a zahnat ji na přístavní hráz dřív, než po nás vyrazil celý ostrov. Ještěže na mě čekal člun.“

„Kde je zrovna teď?“ tiše se zeptal Lowan.

„Rosanda se nabídla, že jí pomůže s koupelí. Je to zřejmě první koupel, které se dočkala od chvíle zajetí. Když už mluvíme o tetě Rosandě, nemohl bys ji na pár dní zaměstnat tady po domě? Hodně zaměstnat? Nechci, aby se rozneslo, že se Dafne vrátila. Chci si to

potěšení nechat pro sebe a chci, aby odhalení proběhlo zcela určitým způsobem.“

Lowan se zamračil. „Teď chápu. Dafne pro tebe znamená jen nástroj, vid’? Další trn, který zabodneš do Shupansey?“

Někdy ji Lowan Vigeles štvál. Hlavně když přesně odhadl její motivy. Chenaya musela připustit, že má v úmyslu si okamžik, kdy se Shupansea dozví o Dafne, vychutnat, ale vlastní otec by neměl být tak jedovatý.

„Částečně máš pravdu,“ přiznala pokorně. „Ta beysibská mrcha se bude mrskat jako ryba na udici.“ Chenaya zahákla prstík do koutku úst a zatáhla dopředu, aby svá slova ilustrovala. „Ale mám hlubší pohnutky, než je tato. Dozvíš se o nich včas.“ Změnila názor a ještě jednou si srkla vína. „Jsem ráda, že jsem Dafne zachránila. Žádná žena by neměla trpět tak jako ona. Slíbila jsem, že zjistím, kdo v Asylu byl odpovědný za útok na karavanu.“

Lowan se posadil zpět do svého křesla a přes okraj poháru s vínem zachytil její upřený pohled. Světlo ohně se blýskalo na vyleštěném kovu a podivně se mu odráželo v očích. „Slíbila komu?“ zeptal se opatrně.

„Dafne,“ prozradila klidně, „a sobě.“

Zavřel oči. Po chvíli si začala říkat, že možná usnul. Potom uviděla, že se pohnul. Vyptával se: „Jak vůbec začneš? Už je to rok.“

Měla celé týdny na cestě, kdy o tom usilovně přemýšlela. Požádat o vyšetřování Ďasy by bylo k ničemu. Už před odjezdem se zdálo, že se ti motáci zamkli v budově místní posádky a nehodlají vylézt. Nemohla ani vyloučit, že by se v jejich řadách mohl skrývat viník. S jistotou věděli o odjezdu karavany. Takovou znalost měl i každý v paláci. Nebo jak musela připustit, každý, kdo jen trochu sledoval městské brány. A to znamenalo i každého v Asylu. Ne, potřebovala s hledáním pomoci a měla pro tento úkol na mysli někoho určitého.

Lowan Vigeles by ho pochopitelně neschvaloval, takže mu sdělila jen: „Mám plán, otče.“

Procitla za úsvitu jen po několikahodinovém spánku. Byla by si ho užila víc, ale čekala ji spousta práce. Slíbila Dafne nový život. Začal dnes.

Ale než se stačila protáhnout a vylézt z postele, zaklepala potichu Rosanda a vstoupila se snídání na podnosu. Chenaya se vysoukala z pokrývek a zády se opřela o pelest postele. V naprostém úžasu civěla, jak jí šlechtična prostřela na klín jemný bílý ubrousek a postavila na něj tác. Obsahoval několik plátků studené pečeně, čerstvý chléb a vzácný enlibarský pomeranč. Nechyběla ani sklenice vody na zapití.

„Teto Rosando,“ protestovala Chenaya, „tohle jsi nemusela. Na všechno dohlédnou muži nebo se o svoje potřeby postaráme samy.“

Rosanda ji uklidňovala: „Vážně mi to nevádí. Už je to hodně dávno, co jsem naposledy něco dělala v kuchyni. Dneska ráno jsem sama upekla chléb.“ Začervenala se a uhnula očima. „Myslela jsem, že už to ani nebudu umět. Víš, pečení chleba bývalo povinností každé tankanské ženy, ale dneska jsme všechny moc rozmazlené. Není divu, že se mluví o rozpadu císařství.“

Rosanda se obrátila k odchodu, ale Chenaya ji chytila za ruku. „Rosando,“ oslovila ji spikleneckým tónem, k čemu došlo mezi tebou a strýčkem Molinem?“ V rysech starší ženy se odrážel smutek, ale pak se napřímila. „Chenayo, nezáleží na tom, jak dlouho žiji ve městě zlodějů a zmijí,“ oči se jí zúžily v pouhé šterbiny „pořád jsem Rankanka. Nedokážu se obrátit zády ke svému dědictví.“ Rosanda si začala mnout nějaké neviditelné místečko na dlani. „Molin se toho všeho vzdal. Ranke již pro něho nic neznamená. Pletichaří s rybím lidem Beysibů. Odvrátil se od našich bohů i našich zvyků.“ Náhle nešťastně rozhodila rukama a v oku se jí zaleskla slza. „Prostě už jsem s ním nemohla zůstat. Podržela jsem si svoji půdu i svoje tituly. Ale potřebovala jsem se na chvíli dostat z paláce a od všech jeho intrik. Ty a Lowan Vigeles jste jediní příbuzní, které ve městě mám, tak jsem přišla sem.“ Sklonila se a měkkou rukou Chenaye pročísla vlasy v polštářích. „Ty a tvůj otec patříte k výkvětu rankanské společnosti, k tomu, co považujeme za ideál. Potřebovala jsem trochu toho, co máte, abych si připomněla, kdo jsem.“

Ted' bylo na Chenaye, aby se zapýřila. Možná si už dávno měla najít čas a svoji tetu pořádně poznat. Stará žena možná vypadá afektovaně, ale je v ní laskavost, jež ji činí neodolatelnu. „Děkuji ti, paní,“ řekla Chenaya prostě. Pak se rozhodla, že bude Rosandě důvěřovat. „Požádala jsem otce, aby našel nějaký způsob, jak tě tu chvilu udržet...“

Rosanda se mírně, trpělivě usmála: „Abych nemohla mluvit o Dafne?“

Její slova Chenayu zarazila. Její teta je i vnímavá. Rosanda ji překvapovala čím dál tím víc.

„Se mnou si nemusíš dělat starosti,“ slíbila jí teta.

„Ale zdi paláce se otřesou v základech, jestli se něco dostane ven. Chystáš se vzít ji na Slavnost zimní Bey?“

Chenaya zvedla pomeranč, oloupala ho a dopřála si šťavnaté sousto. „Slavnost?“ zopakovala se stěží skrývaným zájmem. V hlavě se jí začal rýsovat zábavný nápad. Dosud se nerozhodla, jak a kde předvede Dafne nic netušícímu Asylu.

„Beysa pořádá opulentní oslavu na počest přechodu jejich rybí bohyně k jinému ročnímu období.“ Rosanda se znovu usmála a zamrkala. „Spojují slunovrat spíš s měsícem než se sluncem. S našimi slavnostmi je na dlouho konec. Bude tam doslova každý, kdo něco znamená.“

Chenaya upila vody a skryla tak úšklebek za pohárem. „Ještě jednou děkuji, teto Rosando. Jsem tvou dlužnicí.“

Rosanda přikývla s hranou přísností, ale sotva potlačovala chichotání. Když teta odcházela, všimla si Chenaya, že se v jejím stařeckém kroku rozhodně objevilo více důrazu. Jakmile se dveře zavřely a Chenaya konečně osaměla, vyskočila z postele. Milovala večírky a tato slavnost přišla v pravý okamžik. Bohové, jak jen si ho užije! Přešla k oknu, zhluboka se nadechla čerstvého vzduchu a dlouho sledovala slunce, jež se začínalo objevovat na východě. Děkuji ti, jasný otče, modlila se, Savankalo, děkuji ti!

Spěšně se oblékla do krátkého červeného bojového kiltu. Kolem pasu si připevnila široký kožený pásek zdobený zlatými cvočky. Přidala bílou tuniku, sandály a svázala si dlouhé vlasy. Nakonec si na

čelo nasadila zlatou čelenku se vsazeným slunečním symbolem svého boha.

Na půdě statku, půl cesty mezi domem a Červenou Březnicí, si Chenaya a její gladiátoři postavili cvičnou arénu. Podle měřítek hlavního města byla primitivní.

Chyběly zde sedačky pro diváky, ale měli tu kompletní sestavu tréninkových strojů, železné činky na posilování, dřevěné a kovové zbraně všech typů a dokonce i obrovské zápasiště s pískem na menší souboje a zápasy. Z celé domácnosti jediný Lowan Vigeles neměl za povinnost účastnit se každodenních náročných tréninků.

Jejích osm válečníků a Dafne už byli v pilné práci. Na písku do sebe sekali Gestas a Dismas skutečnými zbraněmi a testovali se navzájem. Oba si byli jisti uměním a sebekontrolou toho druhého. Nezkušenému oku se mohlo zdát, že vrcholí dlouhý a krutý svár. Souhlasně přikývla.

Tato osmička byla to nejlepší, co vzešlo z rankanských arén. Neměli již proti komu bojovat, nebyly hry, žádné měšce, ale byla by se raději propadla, než aby ten skvělý trénink nechala promarnit.

Dafne stála pozorně vedle Dayrna před stojanem s činkami. Oblékla se podobně jako Chenaya, ale bez koženého pásku. Tato čest byla vyhrazena pro někoho, kdo triumfoval v aréně v boji na život a na smrt. Dafne nikdy nebojovala. Ale při pohledu na šrámy a odřeniny na nohou mladé ženy, při vzpomínce, jak vyřídila majitele nevěstince, by Chenaya ráda věděla, jak dlouho by jí trvalo, než by si rovněž oblékla pás vynikajícího bojovníka. Dafne visela na každém slovu Dayrna. Vysvětloval jí jistý spirálovitý pohyb a na jeho pokyn se bez námitek chopila těžké činky. Tvář se jí zkroutila do grimasy námahou, ale provedla pohyb dokonale.

„Víš jistě, že chceš zrovna tohle?“ ujišťovala se Chenaya, když se k nim připojila. „Vstávat každý den za úsvitu, celý den dřít, až tě bude bolet celé tělo, krvácet a odírat se na místech, o nichž jsi ani netušila, že je máš? To není život pro rankanskou dámu.“

Dafne provedla další dokonalé cvičení, pak činku odložila. Bez uhýbání pohlédla Chenaye zpříma do očí. Slunce jí svítilo do tmavých očí, lesklo se v hustých černých pramenech vlasů. Ukázala na skvrny na svých nohou. „Neexistuje místo, které bych si ještě

neporanila nebo ze kterého bych nekrvácela.“ Přeshla k druhému stojanu, sňala starý meč. Jílec byl pro její ruku příliš velký a čepel příliš dlouhá, ale to Dafne nevadilo. „I ty jsi dáma, Chenayo.“ Z jejích úst vyzněla ta slova jako obvinění. „A přece jsi zabila půl tuctu lidí, abys mě vysekala z pekla na Ostrově čističů, a dalších šest na přístavním molu, než jsme se dostali pryč. A na závěr jsi mě včera večer zachránila před těmi muži. Ptáš se, jestli to chci?“ Zvedla meč mezi ně a zatrásla jím, takže se na ostří začerilo sluneční světlo. „Sestřenko, já držím v ruce svobodu! S tímhle si chodíš, kam chceš, děláš, co chceš. Žádný muž si nedovolí na tebe sáhnout, pokud si to sama nepřejesh. Nikdo ti nerozkazuje. Ničeho se nebojíš. Já chci stejnou svobodu, Chenayo. Chci ji a budu ji mít!“

Chenaya si Dafne dlouho chladně měřila. Přemýšlela, které dveře mladší ženě otevře. Dafne byla o několik let mladší než ona, ale dělila je léta zkušeností. Ovšem v očích Dafne byl oheň, který tam nikdy předtím neviděla. Ještě jednou letmo pohlédla na škrábance a podlitiny, pak se rozhodla.

„Budu tě tedy cvičit, jako bych trénovala kteréhokoli otroka nebo zloděje vyslaného do arény. Když stojíš na tomto cvičišti v tomto oděvu, nejsi víc než poslední z mých mužů. Budeš dělat přesně to, co ti řeknu já nebo Dayrne nebo někdo z nich. Když neposlechnesh, bude bita, dokud úkol nesplníš. Zlomím tvého ducha nebo ho posílím, takže bude odolnější než kdy dřív. Modlím se aby se splnilo to druhé. Jestli souhlasíš, naučíš se každý úskok a dovednost, jaké by si gladiátor mohl přát, a učit tě budou ti nejlepší učitelé.“ Chenaya těsně obešla svoji novou žačku. „Zda tě to osvobodí nebo ne...“ Znovu stála čelem k Dafne. Pokrčila rameny. Je mnoho druhů svobody a mnoho druhů strachu. Ale to se Dafne bude muset naučit sama. „Teď řekni, jestli souhlasíš s mými podmínkami. Přísahej před samotným Nejsvatějším otcem Savankalou.“

Dafne přitiskla meč na prsa. Sluneční světlo, které se odráželo od čepele, jí načrtlo jantarový plamen přes obličej. Přísahala: „U Savankaly,“ potvrdila vroucně. „Ale bít mě nebudeš, Chenayo. Nikdo mě nebude bít. Budu dít dvakrát usilovněji než tvůj nejlepší muž.“

Chenaya skryla vědoucí úsměv. Bylo snadné něco takového říct teď. Ale až se jí začnou trhat svaly, až ji tréninkové stroje smetou na zem, po první zlomené kosti anebo až jí prvně projede ocel kůží – jestlipak jí dychtivost vydrží?

„Pozorně tedy sleduj Dayrna. Bude se starat o tvůj denní režim. Je jediný ze všech mužů, s nimiž jsem v životě bojovala, kdo mě vážně zranil.“ Ukázala na bledou jizvu, která se jí táhla po celé délce levého předloktí. „Skoro měsíc jsem ji nemohla ohnout. Nebyla mi k ničemu. Doktoři si mysleli, že o ni přijdu. Bohové mi naštěstí přáli.“

Dafne se uculila. „Ale já slyšela, že nikdy neprohráváš.“

Chenaya se zamračila. Sama podporovala podobné řeči, aby děsila protivníky. Zvěsti nebyly nepravdivé, ačkoli jen ona a Molin Světloňoš znali podrobnosti jejího vztahu k Hromovládci Savankalovi. V pravdě nemohla nic ztratit.

Ale dostala příležitost poskytnout Dafne první důležité ponaučení. „Možná je pravda, že nemůžu prohrát Dafne,“ přitakala přísně, „ale neprohrát není totéž jako vždy vyhrát. A pamatuj, i výhra může přijít velice draho. Musíš mít jistotu, že jsi ochotná tu cenu zaplatit.“

Obrátila se k odchodu, ale Dafne ji zastavila. „Složila jsem přísahu a na této půdě ti při výcviku budu říkat paní stejně jako ostatní.“ V očích mladé ženy se zablýsklo. Rukou sevřela Chenaye zápěstí. „Ale teď přísahěj ty, že nezapomeneš na slib, který jsi mi dala.“

Klidně, avšak silou, se Chenaya uvolnila ze stisku Dafne. „Můj slib už máš. Dnes odpoledne začnu s pátráním.“

„Chci jméno, paní,“ sykla Dafne. Oslovení zesílila zvláštním důrazem. „A chci cítit krk v rukách. Brzy.“

Chenaya se bez zvláštního úsilí natáhla, popadla Dafne za tuniku a lehounce menší ženu nadzdvihla, až stála na špičkách. Přitáhla si tvář Dafne těsně ke svému obličejí. Cítila dech Dafne. „Nesnaž se mi diktovat. Nesmíš mi vyhrožovat. Ani nepřímou,“ varovala Chenaya. „A nesnaž se na mě vyvrát.“ Postavila Dafne zpátky na nohy a pokynula Dayrnemu, aby se vrátil k výcviku. „Teď pilně cvič. A rozhodni se, jestli přece jen nedovolíš Dayrnemu, aby

se tě dotýkal. Každý den tě masáží zbaví bolesti svalů.“ Potom zamrkala. „A za čtyři dny spolu půjdeme na večírek.“

„Kam?“ ptala se Dafne podezíravě.

„Do guvernérského paláce,“ oznámila jí lehce. „Kam jinam v tomhle městě?“ Pak odešla od Dafne, vybrala si chránič na ruku, malý kulatý štít a meč ze zásoby zbraní a vydala se zaměstnat Gesta i Disma současně.

Převlékla se znovu do kůže, příhodné k pohybu v odpoledních ulicích. Jeden meč jí přidržoval závěsník, dvě dýky nacpala do poutek na stehnech. Měla na sobě těžký plášť s kápí, která jí zakrývala tvář a chránila před lezavým chladem, který zalézal až do morku kostí.

Za denního světla se do ulic vydalo více lidí. Rozličné frakce, jež se zjevně snažily rozkouskovat město, omezovaly svoji činnost na noční dobu. To jí vyhovovalo. Měla před sebou dost zařizování a nestála o to, aby ji rozptylovali fanatici se šílenýma očima.

Dveře do Chrámu rankanských bohů byly dokořán. Vystoupala po mramorových schodech a vešla dovnitř. Hned za dveřmi se zastavila, shodila kapuci a rozhlédla se. Stavba byla úžasná, ale měla z ní jakýsi pocit neobvyklosti a nedokončenosti. Interiér osvětlovaly stovky lamp a pánví se žhavým uhlím a obrovské stropní okno, jež ozařovalo hlavní oltář s glórií Savankaly. Nad oltářem žhnul a třpytil se veliký sluneční symbol z leštěného zlata a vrhal odrazy po celé rozloze komnaty.

Po každé straně oltáře Savankaly byly umístěny menší oltáře Sabellie a Vashanky. Byly stejně krásné a skvěle řemeslně zpracované, ale osvětlovaly je pouze ohně lidí. Za oltáři stály mistrovsky vyřezané sochy bohyně a jejího syna. Takové zpodobení Savankaly ovšem dovoleno nebylo. Člověk mohl vzhlížet k měsíci a hvězdám, mohl se dívat na blesky. Ale kdo spatří hrom nebo snese pohled na planoucí tvář samotného Jasného otce?

Jakmile přistoupila k sluncem zalitému oltáři, přišel ji pozdravit mladý novic v bílém rouchu. Chenaya se bohu patřičně uklonila a zapálila vonnou tyčinku, nabídnutou mladým knězem. Potichu se modlila a pozorovala, jak se kouř vznáší k otevřenému střešnímu

oknu. Když tyčinka dohořela, obrátila se na novice: „Vyřídíš Rashanovi, že jsem tady?“

Půvabně se uklonil. „Očekává tě, paní Chenayo.“ Odkráčel, ztratil se v bludišti chodeb, jimiž se to kolem svatyně jen hemžilo.

O několik okamžiků později se objevil Rashan, jemuž se přezdívalo Oko Savankaly. Byl to prošedivělý starý muž. V jeho rysech se zračila neústupnost, která naznačovala, že ne vždy byl knězem. Možná ale bylo tak obtížné, napadlo ji, vystoupat po žebříčku kněžské hierarchie. Trvalo mu léta, než dosáhl svého postavení a titulu. Před příchodem Molina Světlohoše byl Rashan vlastně veleknězem rankanské víry v této části císařství.

Uhladil si šedý vous. Když se k ní blížil, všimla si že se mu v očích ukázaly nezvyklé jiskry. „Paní,“ oslovil ji a uchopil ji za ruku. Poklekl na jedno koleno a zlehka jí políbil špičky prstů. „Doneslo se mi, že tě mohu očekávat.“

Pomohla mu na nohy. „Nu, a kdo ti to pověděl?“

Zvedl prst k obloze. „Posílá znamení a zázraky. Neučiníš kroku bez jeho vědomí.“

Rozesmála se. „Rashane, jsi moc zbožný. Jasný otec má důležitější věci na práci, než aby nade mnou bez ustání bděl.“

Avšak Rashan zavrtěl hlavou.

„Musíš se podrobit úmyslům, jaké s tebou má, dítě,“ trval neústupně na svém. „Jsi Dcera slunce, vykupitelka a strážkyně rankanské víry.“

Znovu se zasmála. „Pořád na tom trváš? Jen se na mě podívej, knězi. Jsem z masa a kostí. Nejsem knězka a bohyně teprve ne. Nezáleží na tom, kolik snů jsi měl, tohle se nezmění. Jsem dcera Lowana Vigelese, nic víc.“

Rashan se zdvořile uklonil. „Přijde čas, kdy se dozvíš něco jiného. Není na mně, abych se přel s dcerou Savankaly. Osud rozhodne, zda své dědictví přijmeš či zavrhneš.“ Šel se postavit před oltář Vashanky a ramena mu poklesla. „Ale v panteonu je mezera. Vashanka se odmlčel a nevyslyší modlitby.“ Otočil se a ukázal na ni prstem. „Říkám ti, Chenayo, pokud se něco stalo synovi Savankaly, pak si přijde pro dceru. Budeš muset přijmout svoji odpovědnost.“

„Už dost těch řečí!“ vyhrkla Chenaya. „Já říkám tobě, Rashane, tohle už zavání rouháním. Stačilo, rozumíš?“ Zarazila se. Musí se sebrat. Když Rashan poprvé předstoupil s takovou věcí, nepopsatelně se vyděsila. I jí samotné se zdálo o Jasném otci a znala moc takových snů. V jednom takovém jí Savankala věnoval krásu, slíbil, že nikdy v ničem neprohraje, a odhalil, jakým způsobem zemře. To vše v jediném snu. A nyní má sny Rashan! A jestli jeho sen není falešný – jestli ho skutečně poslal Jasný otec... Zavřela oči a zakázala si domýšlet víc. Sen je pochopitelně falešný. Není to víc než utkvělá představa starého kněze, který vidí úpadek svého císařství.

„Přemýšlel jsi o tom, nač jsem se tě ptala, když jsme se viděli naposledy?“ zavedla řeč jiným směrem. „Dnes, kdy jsou ulice tak nebezpečné, je to ještě důležitější. Víš, že jsem přišla a našla dveře zavřené.“

Rashan zdvihl ruku. „Postavím tvůj malý chrám,“ sdělil jí. „Rashan ti splní cokoli, o co požádáš.“

„A co strýc Molin?“ zeptala se spikleneckým tónem.

Rashan vypadal, jako by si chtěl odplivnout, pak si vzpomněl, kde je, a spěšně se přezehnal. „Molin Světloňoš již v tomto domě nemá žádnou pravomoc. Tvůj strýc se k rankanským bohům obrátil zády. Načichl temnou věrností k cizím božstvům. Na této tiché vzpouře jsem se shodl s ostatními kněžími.“ Mluvil s důrazným hněvem, jako kdyby pronášel rozsudek nad zločincem. „Postavím tvůj chrám a vysvětlím ho. Molina se vůbec nebudu ptát.“

Měla co dělat, aby se starému knězi nevrhla kolem krku. Rozechvívalo ji, když viděla, jak ostatní jejímu strýci vzdorují. Příliš dlouho se jeho pikle a intriky nesetkaly s opozicí. Nu, snad přece existuje božská spravedlnost.

„Postav ho na břehu Červené Březnice, na samém kraji našich pozemků,“ dávala mu pokyny. „Ať není velký, má sloužit jen jako soukromý rodinný oltář.“

Rashan znovu přikývl. „Ale musíš si ho navrhnout.“

„Cože?“ podivila se. „Nejsem architekt!“

„Mechaniku a geometrii zvládnu,“ ujistil ji. „Ale ty jsi Dcera slunce. Hlavní myšlenka návrhu musí vytrysknout z tvého srdce a duše.“

Povzdechla si, ale vzápětí si vzpomněla na druhý cíl pochůzky. Připozdívalo se a jen boží vědí, že nechtěla otci přidělovat starosti. Vděčně stiskla knězi ruku. „Navrhnu ho,“ přislíbila a těšila se z pocitu nové výzvy. „Začneme okamžitě. Zima nás nesmí zastavit. Máš mé díky, Rashane.“ Nasadila si kapuci a zastínila si jí tvář. Vyčkala k odchodu, ale u dveří se zastavila a zavolala za Rshanem: „A přestaň snít!“

Když se ocitla venku, stoupaly jí od úst obláčky páry. Neměla v úmyslu se u Rashana tolik zdržet. Denního světla ubývalo, město uzavřel šedivý rubáš. Spěchala Chrámovou cestou a zahrnula na Guvernéřskou promenádu. Obezřele minula roh, kde ji s Dafne přepadli minulou noc. Nyní zde byl klid, zdálo se, že stíny a pukliny neskrývají žádnou hrozbu. Zahrnula do Tkalcovské a přešla Peněžnickou. Konečně dorazila do cíle, do ulice Prytanů.

Ovzduší znenadání ovládl větší chlad, nepřírozený chlad. Otevřela nezamčenou bránu a přistoupila k masivním dřevěným dvoukřídlým dveřím. Zaklepala. Žádná odezva, nezaslechla zevnitř žádný zvuk. Pozorně se rozhlížela po neobvyklých kamenných sochách, které se tyčily z každé strany dveří. Vyzařovala z nich podivná atmosféra nebezpečí. Vrhaly dlouhé stíny na místo, kde čekala, a beze zbytku bránily přístupu slunečního světla. Ale ona se nebála. V srdci objímala Savankalu a cítila se v bezpečí.

Když zaklepala podruhé, dveře se zlehka otevřely.

Neukázal se nikdo, kdo by ji přivítal. Včkročila dovnitř. Dveře se záhadně zavřely a ona se ocitla ve vstupní hale ozářené tlumeným světlem lamp. „Enasi Yorle?“ zavolala. Slova se dutě odrážela ozvěnou, pak odumřela. Skousla si ret a vydala se do hlubin domu. Všechno vypadalo nesmírně staře a věci pokrýval staletý prach. Nádherná umělecká díla a sochy napůl skrývaly pavučiny. Vzduch páchl plísní a zatuchlinou. Nakřčila nos a prošla dveřmi do nějakého pokoje.

Napůl cesty komnatou se zastavila. Vzhůru po páteři se jí rozběhlo mravenčení. Je to stejná místnost, jakou právě nechala za sebou.

„Enasi Yorle!“ zakřičela rozčileně. „Na mě ty svoje čarodějnické kousky zkoušet nebudeš! Chci si promluvit.“ Zaváhala,

čekala nějakou odpověď. „Myslela jsem, že máš sluhu,“ pokračovala netrpělivě. „Pošli ho, ať mě doprovodí, nebo přijď sám. Počkám tady.“ Paličatě zkřížila paže, avšak na vzdáleném konci místnosti se otevřely další dveře. Zauvažovala, pak si vzdychla. „Tak jo, když tě to baví.“

Ještě jednou prošla dveřmi a ještě jednou se ocitla ve stejném pokoji. „Hodně jsem o tobě slyšela, Enasi Yorle,“ zamumlala, „ale netušila jsem, že se nudíš.“

Znovu se otevřely dveře na druhém konci komnaty. K její úlevě vedly do jiné místnosti. Pach plísně zmizel, nahradila ho opojná vůně. Namísto tlumených lamp zde rudě žhnuly pánve s uhlím a osvětlovaly pokoj. Tato nová komnata byla podstatně větší, plná polic s knihami a starého nábytku. Podlahu pokrývaly tlusté koberce. V rohu se vznášela aromatická pára z velkého samovaru.

V opačném konci pokoje stálo na nízkém stupínku obrovské křeslo. Rozvaloval se v něm kdosi zcela skrytý v objemném plášti.

„Omluv mě, pokud se mýlím,“ oslovila ji postava „ale většina lidí se v mé přítomnosti třese. Ty se nechvěješ.“

Nevinně zamrkala. „Jestli jsem tě zklamala, omlouvám se.“

Zvedl ruku, aby ji umlčel, a posunul se v křesle do vzprímenější polohy. „Neseš božské znamení.“ Zpod kápě si ji měřily dvě žhnoucí rudé oči stejně hluboké jako ty její. „Ty jsi Chenaya a někdo ti říká Dcera slunce.“

Začínala ten titul nenávidět. „Přišla jsem s tebou dojednat obchod, čaroději. Slyšela jsem o tvé moci. Jestli existuje něco, co se dá o téhle díře vědět, ty to víš. Chci jednu informaci.“

Jeho smích otrásl zdmi. „To jsem se změnil tak drasticky? Vypadám snad jako vypravěč Hakim nebo Slepí Jakob? O svoje informace si řekni jim, paní. Nejsem žádný prodavač klepů. Můj čas patří důležitějším věcem.“

„Vážně? No tak se zabývej těmihle!“ Odhodila plášť a nestoudně si zdvihla prsa dlaněmi. „Ani ne před rokem zaútočili v Šedých pustinách na karavanu vezoucí manželku prince a jeho konkubíny. Spiklenci řídili útok přímo odtud, z Asylu. Máš moc, Enasi Yorle, a dokážeš na to přijít. Dáš mi jejich jména a já zajistím, aby sis pořádně užil!“

Rudé oči zasvítily jako dvojice uhlíků. Kouzelník se předklonil a se zájmem si ji měřil. „U všech všudy, paní proč nabízíš takový obchod? Cožpak nevíš, kdo jsem, jaké mám tělo? Ano, mohu ti dát, co hledáš, ale skutečně znáš cenu?“

Chenaya se štekavě rozesmála. „Viděl jsi na mně znamení boha, ale nevíš, co to znamená? Znamená, že nemohu prohrát – v ničem. A bylo by nudné, kdybych nenašla nové a vzrušující způsoby zábavy.“ Rozvázala si plášť a nechala ho spadnout na podlahu. „Jsi nejobávanější čaroděj v císařství a já se rozhodla, když jsem do tohoto města přišla poprvé, že pohovět si v tvé posteli by mohla být legrace. Ale výměnou za své tělo chci tu informaci.“

„Ale moje tělo, Rankanko,“ přerušil ji čaroděj. „Víš, jak se mění?“

„Jistě,“ odvětila s dalším výbuchem smíchu. „A budu velmi zklamaná, jestli během našeho milování neprojdeš nějakou proměnou.“ Zamrkala. „Říkala jsem ti, že jsem pro každé nové vzrušení.“

Jak vstával ze židle, získal jeho hlas hlubší, vitálnější tón. „Neumím přeměny ovládnout. Takovou věc ti slíbit nemohu.“

Ale změnil se, právě když jí něco šeptal do ucha.

Chenaya se nespokojeně zamračila. Přitáhla si plášť těsněji kolem ramen a plížila se ze stínu do stínu. Obvykle se tak nepohybovala. Mnohem raději rázovala středem ulice a odstrašovala všechny pitomce, kteří se jí připlétli do cesty. Ale dnešní noc byla jiná. Čekal ji úkol neměla čas na zbytečné výměny názorů s nějakou z frakcí, jež vládly nocí.

Ohrady Corlase, obchodníka s velbloudy, byly na břehu Bílé Březnice hned za bazarem. Podle řečí, které kolovaly mezi lidmi, patřily k místům, jimž bylo lépe se v těchto dnech vyhnout. Válka mezi dvěma čarodějnicemi, Ischade a Roxanou, změnila oblast na nepředvídatelné peklo a polovina obyvatel si už zjevně vybrala stranu.

Hry, hry, povzdechla si. Hraje každý. A kdo ví – jestli se začne nudit, mohlo by být zajímavé okouknout hráče zblízka. Na druhou

stranu ale neměla pocit, že by jí hrozila nuda. Enas Yorl ji v nejednom směru překvapil.

Znenadání za sebou zaslechla hlasy. Schovala se do nejbližší škvíry a přikrčila se za sud. Soudě podle puchu byl plný splašků. Chytla se za nos a čekala. Hrstka mužů prošla, ani si jí nevšimla. Většina té chátrny byla očividně vyzbrojená meči, třebaže několik z nich si neslo jen klacky. Nebyla na nich vidět žádná disciplína. Povídali si příliš hlasitě a naparovali se, jako kdyby jim patřila noc. Měla podezření, že všichni už mají něco vypito.

Když ji minuli, vydala se opět na cestu. Rychle se přiblížila ke břehu Bílé Březnice. Její pohled upoutala svižně plynoucí hladina. Tiché pleskání ji téměř hypnotizovalo. Přikrádal se k ní podivný pocit, směs strachu a okouzlení, tentýž pocit, jaký ji přepadl, když poprvé vložila nohu na loď a plavila se k Ostrovu čističů. Znovu si vzpomněla na hlas Savankaly a slib, který zpečetil její osud. Ani mečem ani lidskou rukou, slíbil jí Hromovládce tehdy před lety. Vodou...

Zachvěla se a vůlí se přiměla pokračovat v cestě. Když plula k ostrovu, bylo to stejné. Po cestě zpátky měla moc práce, promýšlela plány. I teď má mnoho práce. Cítila volání, lákání vody. Ale odolala.

Vzduchem se šířil nový pach, téměř stejně odporný jako obsah sudu. Strávila dost času v rankanských zvěřincích, aby poznala velblouda, když ho ucítí. Zápach byl poměrně specifický. Pohybovala se potichu, až nakonec dorazila k samotným ohradám.

Daxus – to bylo první jméno, které jí Enas Yorl zašeptal do ucha. Několik let si tento muž vydělával na živobytí nočním hlídkováním u Corlasových zvířat. Podle kouzelníka si ovšem taky trochu přivydělával prodejem informací o nákladech karavan různým tlupám nájezdníků k nimž patřili i Raggahové, žijící v poušti. Enas Yorl prohlásil, že právě on zosnoval útok na karavanu s Dafne.

Chenaya vzala do prstů stočený zlatý řetěz, který jí visel u pasu, a olízla si rty. Nyní Daxus zaplatí, jak slíbila Dafne.

Ohrady byly stlučené z dřevěných kůlů, zasazených v těsné blízkosti a zatlučených hluboko do země. Vnější hradba byla postavena jako malá pevnost, jejímž úkolem bylo mařit přístup případným zlodějům. Bude potřebovat drapák, jinak nahoru

nevyleze. Byla zde jediná brána a bude zevnitř zavřená na závoru. Kvůli pouličním šarvátkám se Daxus neprodyšně zavřel uvnitř spolu s velbloudy.

Nehlučně se plížila kolem hradby a nakukovala početnými škvírami. Vnitřek byl rozdělen na menší ohrady. Naslouchala zvukům. Zdálo se, že i velbloudi odpočívají. Ale... nehoří tam malý ohýnek?

Přikradla se k bráně a položila ruku na drsné dřevo. Pouze lest ji mohla otevřít, aniž by se seběhla půlka městských rváčů. A Istivost nepatřila mezi její silné stránky. Avšak Daxus byl muž, a jestli se něco naučila, tak spoléhat se na nejzákladnější instinkty. Svlékla si plášť, pak se zbavila tuniky, ale tak opatrně, aby nepohnula tenkým kovovým háčkem, utajeným v pravém rukávu. Objala se pažemi a uvažovala o kalhotách a botách. Zatraceně, taková zima! Už teď jí naskákala husí kůže. Jestli je ale Daxus podezřavý, mohl by se chtít podívat zblízka. Tiše zaklela a pozorně se rozhlédla na obě strany ulice. Vyklouzla ze zbytku oblečení. Nakonec opřela meč o zeď, aby ho měla po ruce.

Pak začala zuřivě bušit na bránu. „Pomoc!“ volala staženým šepotem. „Pusťte mě prosím dovnitř! Manžel mě zabije! Pomoc!“ Tloukla na dřevo plochou dlaně, vrhala kolem sebe rychlé pohledy a doufala, že ji nikdo jiný neuslyší.

Úzká špehýrka se pootevřela na nepatrnou šterbinu. Neviděla žádný obličej, ale nějaký hlas k ní tiše promluvil: „Kdo je to? Nechci se dostat do maléru. Vypadni.“

Špehýrka se začala zavírat, ale Chenaya strčila do otvoru prst. „Počkej!“ žadonila. „Ty jsi Daxus. Už jsem tě viděla. Prosím, pusť mě dovnitř, než mě tu najde manžel. Pořád mě mlátí, ale tentokrát jsem mu utekla. Pronásledoval mě přes náměstí Karavan, ale ztratila jsem se mu. Určitě se tu brzy objeví. Prosím, je hrozná zima!“ Alespoň teď říkala pravdu. „Schovej mě, moc tě prosím!“

Špehýrka v bráně se rozšířila a ukázalo se pozorné oko. „To má být nějaký vtíp?“ brblal Daxus. „Ustup kousek, ať si tě můžu pořádně prohlédnout. No tohle vždyť na sobě nemáš ani nitku!“

Děkovala bohům za dobrý odhad. Ale ten mráz! Možná by dobře zapůsobilo, kdyby padla na kolena, uvažovala. Klesla k zemi.

„Měla jsem šaty, ale strhal je ze mě. Ten opilý pitomec se mě pokusil znásilnit!“ Doufala, že kňourá dost přesvědčivě. Vážně Dafne stojí za takové ponížení?

Špehýrka se otevřela dokořán a strážný vykoukl, rychle se rozhlédl na obě strany, jak jen mu okénko dovolovalo, a olízl si rty. Ušklíbl se na ni. Viděla mu na očích, že se rozhodl. „Tak jo, srdíčko, mám tu něco, co tě zahřeje. Bude ti teplo úplně všude.“

Špehýrka se skřípavě zavřela. Chenaya zaslechla, jak se na vnitřní straně brány zdvihá těžká závora. Brána se začala otevírat.

Svižně vyskočila a sáhla po meči. Vzpomněla si na chtivý výraz v té tváři a jak ji odpuzoval. Hnusila se jí role, v níž se rozhodla jej obelstít, a ještě ke všemu byla promrzlá až na kost. V důsledku toho všeho jej udeřila mnohem důrazněji, než bylo zapotřebí. Naštěstí pro Daxa použila jen hrušku své zbraně.

Bleskurychle ho odtáhla na stranu a pak si natáhla oblečení. Strčila do brány, až se zavřela, maličko se pozdržela, než si přehodila přes ramena plášť, nato se sklonila nad nehybnou postavou. Uvolnila řetěz od pasu a zašátrala po drátěném háčku v rukávu tuniky.

Pracovala ve světle jeho ohně. Na jednom konci řetězu byly dva malé ostré hroty sepnuté zkroucenou strunou stejně dlouhou jako samotný řetěz. Zavedla ji strážci do pravé nosní dírky. Háčkem pomohla řetízku vzhůru nosem a odtud nosohltnem hluboko do krku. Chenaya poznala okamžik, kdy se hroty ocitly ve správné pozici. Opatrně oddělila řetízek od struny a pomalu začala táhnout. Háček držel řetízek na místě, ale zkroutil se, když zatahala za strunu. Jen o chvíličku později se sevření uvolnilo a hroty se roztáhly. Malinko zatahala za řetízek a ujistila se, že je pevně ukotvený.

Tímto způsobem se v Ranke zvládali nepoddajní otroci a zločinci. Pokud se proces prováděl při vědomí, byl poměrně bolestivý. Daxus měl štěstí, že ho zasáhla tak tvrdě. Stejně se mu to ale nebude vůbec líbit.

Pach velbloudů jí vadil. Byl čas jít. Zbývalo jen proplížit se s ním zpátky na Konec světa. Omotala si konec řetízku kolem ruky a začala si muže zvedat přes rameno.

Někdo strčil do brány a otevřel ji. Byl to Dayrne. „Co tady děláš?“ zašeptala rozčileně. Srdce jí bilo o závod. S rukama plnými Daxa by nemohla sáhnout po meči.

„Kryju ti záda,“ vysvětlil klidně. „Obleč si zbytek šatů. Ponesu ho.“

Zrudla. Nepochybně viděl mnohem víc než jen záda. A tak spěchala s odklizením Daxa, že si zapomněla obléknout něco víc než jen plášť. Pustila řetízek a kvapně se oblékla. Zlobilo ji, že si Dayrna nevšimla, a řekla to nahlas.

„Paní,“ zazubil se. „Slídl jsem v ulicích a zadních uličkách v dobách, kdy ty sis ještě hrála s panenkami.“

„Ale chytili tě,“ připomněla povýšeně.

Přikývl. „Na každého jednou dojde.“

Dupnutím usadila nohy ve vysokých botách a ukázala na Daxa, jenž začínal jevit známky procitání. „No, dneska večer se chytit nenecháme. Tahle zásilka patří Dafne.“

Dayrne poslal strážce pěstí zpět do říše snů.

„Paní Chenaya, dcera Lowana Vigelese, sestřenice Jeho Veličenstva prince Kadakitha.“

Palácový majordomus Lu-Broca oznámil hostům na slavnosti její příchod a blahosklonně se usmál. Vysekl před ní dvorskou poklonu na znamení osobního přivítání a ona ji pokývnutím vzala na vědomí.

Od vchodu se na podlahu Velkého sálu scházelo po pěti schodech. Sestoupila po nich pomalu, všímala si stolů prohýbajících se pod jídlem a nápoji, zaznamenala hudebníky a tanečnice, tváře, které se obracely jejím směrem.

Byla zde hezká směsice nejvyšších městských vrstev. Rankanci přátelsky promlouvali s Ilsižany a Beysiby, to vše v prudkém kontrastu k neumdlévajícímu soupeření v ulicích. Na druhé straně sálu stál Hakim, bývalý vypravěč a současný beysibský poradce, a bavil se s několika hosty. Poblíž nenápadně naslouchal Lastel. Chenaya o něm věděla jen málo, snad jen to, že je očividně poměrně bohatý. Byli zde i jiní: zlatník Gonfred, doktor Nadeesha, pisář

Melilot. Přišla i spousta Beysibů, jež nerozeznávala. Připadali jí všichni stejní.

Pak vypátrala Kadakitha. Zavěsila se do něho beysibská panovnice Shupansea. Pobavilo ji zjištění, že i Beysa přistoupila na místní módu a začala si zakrývat prsa, namísto aby je nestoudně barvila. Molin Světloňoš byl samozřejmě s nimi.

Přispěchal k ní princ, nešetřil vřelými úsměvy, rád, že ji vidí. Ani Molin ani Shupansea jeho nadšení nesdíleli.

„Sestřenko!“ Princ překřičel hluk oslav. „Už se mi doneslo, že ses nám vrátila. Proč jsi nás nepřišla navštívit?“ Natáhl k ní ruce a zlehka svou oblíbenou příbuznou objal.

„Povinnosti, princátko moje,“ naznačila a prohrábla mu vlasy způsobem, nad kterým se Shupansea zamračila. „Musela jsem něco udělat.“ Letmo se ohlédla ke dveřím a potom bratrance ještě jednou objala. „Můžeme si promluvit o samotě?“ pošeptala mu do ucha.

Už jako děti měli své tajnosti. Princ ani nezaváhal. Obrátil se k Shupansee. „Omluv mě na okamžik, drahá, zavedu jen Chenayu k občerstvení. Molin se jistě postará, aby ses dobře bavila.“ Nedal Shupansee možnost, aby stačila vyslovit nesouhlas, ale popadl sestřenici za ruku a namířil s ní do davu.

„Nuže, co může být tak důležité, že se kvůli tomu takhle kaboníš?“ zeptal se, když se bezpečně ocitli na druhé straně sálu.

Chenaya polkla. Až do včerejšího večera nepomyslela na bratrance, uvažovala jen o tom, jak ušetří lekci Shupansee – pořádnou lekci. „Ty víš, že tě mám ráda, Kadakithe,“ začala. Hledala správná slova. „Ale víš, že Ranke miluju víc.“ Tohle říct nechtěla. Hrála na čas a on to věděl.

Od vchodu zaduněl hlas Lu–Broky. Zadržela dech.

„Lowan Vigeles a lady Rosanda,“ oznámil k její úlevě majordomus. Zbývá ještě trocha času, než se rozpoutá peklo.

Křečovitě bratranci stiskla ruku. Nechtěla mu ublížit, ale věděla, že teď už s tím nic nenadělá. „Bratráčku, ty si tu beysibskou couru chceš vzít?“

Kadakithis se rozčileně odtáhl. „Chenayo,“ vyštěkl „mrzí mě, že se vy dvě tak moc nemáte rády –“

Ustříhla ho. „Nejde o hru, bratráčku. Vidím, jak se vy dva na sebe díváte, a vím, jak jí je. Ale nemůžu –“

Ted' jí do řeči skočil on. „Jsi zklamaná, protože jsem nesebral armádu proti Theronovi a nejel na sever uplatňovat právo na trůn?“ Nikdy neslyšela, že by se vyjadřoval takhle ironicky, a překvapilo ji to. „Myslíš, že jsem zbabělec, protože jsem se izoloval tady v Asylu –“

Dlaní mu přikryla ústa, jen aby zastavila proud ošklivých obvinění. „Jistěže ne!“ vyhrkla. „Znám záběr Theronovy moci a její dosah lépe než ty. Pro Theronu bys byl snadné sousto. Kdybys proti němu vyrazil, lehce by s tebou zatočil.“ Těžce polkla a vrhla další pohled ke dveřím. „Ale není důležité, kdo sedí na trůnu. Ranke musí být zachováno. A Asylum je součástí Ranke. Je jedno kolik beysibských lodí kotví v přístavu nebo kolik rybookých příbuzných Shupansey se nastěhuje do paláce.“

Vzala jeho obličej do dlaní a v hloubi duše doufala, že jí jednou odpustí.

„Ale vzít si ji nesmíš, Kadakithe. Nedovolím, aby ses s ní oženil. Shupansea nikdy nesmí získat legitimní nárok na toto město. Možná je host, ale nikdy z ní nesmí být tvoje manželka, nikdy se nesmí stát rankanskou princeznou.“

Kadakithis se naježil. „A jak bys tomu zabránila, sestřenko? Jestli jsme si už sňatek domluvili, jak bys ho mohla zastavit?“

Zloba jej změnila v cizince. Odstrčil její ruce. To gesto ji ranilo víc, než by dokázala vyslovit. Hrávali si spolu, byli přátelé a spojenci. Ted' mezi ně zarazila klín, který už možná nikdy nepůjde odstranit.

Dělá to ale pro Ranke. Shupansea je vetřelec stejně nepřátelský jako ostatní síly usilující o rozdrobení Ranke. Svůdnice s rybí tváří je jemnější, trpělivější, ale stále je to rankanská zem, po čem prahne, třebaže se jedná jen o takovou haldu bláta, jako je Asylum.

Chenaya se zhluboka nadechla a nevšímalá si pálení v očích. „Už jsem ho zastavila, princátko moje. Zastavila jsem ho.“

Kadakithis o krok ustoupil. Propaloval se do ní pohledem plným nenávisti, jakou u něho nikdy neviděla. Jako by Lu–Broca čekal na nějakou narážku, naplnil svým hlasem Velký sál a ohlásil hosty, kteří

právě dorazili. Chenaya se otočila na patě. Majordomus byl bledý, v tváři měl vyděšený výraz. Očima vyhledala Shupanseu a Molina Světlohoše. Původně jim chtěla být nablízku, chtěla jim vidět do obličeje. Nyní se to nezdálo tak důležité. „Její královská výsost Dafne, princezna Ranke, manželka Kadakitha.“ Lu–Broca polkl. „A její doprovod.“

Kadakithovi se z obličeje vytratila všechna barva. Razil si cestu náhle ztichlou tlačenicí. Chenaya za ním došla k patě schodiště. Beysa a Molin se rychle ocitli u nich. Beysibka po ní vrhla pohled plný čisté nenávisti. Chenaya předem rozmyslela, jak odpoví: usměje se, vyplázne jazyk, nevinně zakmitá řasami, cokoli, jen aby pokořila ženu, aby si dopřála další vítězství. Nepodařilo se jí nic z toho, jen uhnula pohledem.

Dafne plula po schodech s nenapodobitelnou líbezností. Pravá paže jí velitelsky spočívala na mohutné obnažené paži Dayrna. Levou rukou držela konec Daxova řetízku. Vedla si ho jako nějaké cizokrajné zvíře.

Rosanda při přípravě princezny odvedla pozoruhodný kus práce. Dafne jen zářila. Postavu zahalovaly oblaky nebesky modrého hedvábí a skrývaly podlitiny a škrábance. Hlavu korunovaly pletence černých vlasů. Oči měla nepatrně podmalované uhlem a tváře dokonale zvýrazněné růží. Chenaya ucítila lehký parfém. Nejpůsobivější byla čelenka se slunečními paprsky, kterou jí půjčila, zářící Dafne na čele.

„Za tu urážku ti zaplatím, slibuji,“ zasyčela sveřepě Shupansea.

„Dávej pozor, ty rybí čumáku,“ poradila jí Chenaya nevzrušeně. „Ještě jsi nemohla ocenit plný dopad mojí urážky.“ Shlédla na menší ženu a přinutila se k úsměvu. „A já skutečně chci, abys ho docenila.“

Dafne sestoupila na nejnižší schod. Nějakou dobu se s Kadakithem měřili pohledy. Princ jí nabídl rámě. Dafne se namísto toho přimkla k Dayrnemu. „Zdravím tě, choti.“ Hovořila mírně, ale přece dostatečně nahlas, aby ji všichni slyšeli. „Jsi překvapený?“

„Ano, ano!“ Kadakithis zakopával o vlastní slova. „Velice!“

„Měl bys být.“ Nemluvila úsečně, ale formulovala slova zdvořile, chladně. „Měl jsi alespoň tolik starosti, abys zorganizoval pátrání? Hledal jsi mne, vzbuzoval v tobě můj osud obavy?“

I Chenayu mátló, jak málo zájmu vzbudilo v jejím bratranci manželčino zmizení. Zajímalo by ji, jak se ho Shupansee podařilo tak očarovat. Ale stejně jí bylo jejího princátka líto. Zahanbeně svěsil hlavu. Dafne se pustila Dayrnovy paže a kývnutím jej propustila. Vrátil se o několik kroků, až se ocitl vedle Daxa. Dafne proplula kolem svého královského manžela. Zastavila se přímo před Shupanseou.

„Vypadáš jako kapr. Přesně jak mi říkali,“ pronesla Dafne s mírným pobavením. Shupansea střelila po Chenaye dalším nenávisným pohledem. „Mezi předky máš asi ryby.“ Dafne se odmlčela a přehlédla tváře kolem sebe. Nikdo nevydal ani hlásky, ale všichni se natlačili co nejbližší, aby jim z výměny názorů nic neuniklo. Obrátila se zpátky k Beyse. „Ale ať už jsi cokoli,“ pokračovala, „povím ti, co nejsi a nikdy nebudeš. Nejsi manželka Kadakitha. Tento titul ti nebude nikdy patřit. Ve šlechtických rodinách Ranke je rozvod zakázán.“

Shupansea si mladší ženu chladně změřila, nehýbala se, nemluvila.

Dafne nelítostně pokračovala. „Ach, nemám v úmyslu tady zůstat, takže ti nebudu stát v cestě. Zařídila jsem se u Lowana Vigelese a paní Chenay, již bozi dovolili mě najít a zachránit.“ Nasadila neupřímný úsměv a pohlédla na Shupanseu, jako by byla jen červ. „Můžeš mít Kadakitha, jestli ho chceš. Ale nikdy nebudeš víc než jeho konkubína. Číslo osm, jestli si dobře vzpomínám, ačkoli ostatní jsou mrtvé nebo si přejí, aby brzy byly.“ Úsměv Dafne pohasl. „Jestli ho ovšem miluješ, bude ti možná post děvky stačit.“

Kadakithis se pošetile pokusil změnit téma. „Kdo je ten ubohý chlapík?“ zeptal se a ukázal na Daxa.

„Třeba ho zná strýček Molin?“ vložila se do hovoru Chenaya.

Molin ji spaloval koutkem oka a zavrtěl hlavou. Byl neobvykle tichý. Vyčkával, pozoroval, jak Chenaya věděla, spekuloval, jak by situaci využil ve svůj prospěch.

„Můj hezounek?“ Dafne několikrát zatahala za řetízek, až se Daxovi zkroutila tvář bolestí. Nemohl řetízek chytit, protože ruce měl bezpečně svázané za zády. Když se pokusil zaprotestovat, vycházely z něho jen skřípavé, drásavé zvuky, které se podobaly

zvracení. Dafne zlovorně zatřásla řetízkem prudčeji. Z očí jejího vězně vytryskly slzy a klesl na kolena. Takto Daxus strávil uplynulé tři dny.

Dafne navíjela řetízek a přinutila Daxa, aby se k ní připlazil. „Že jsem si ho hezky přistrojila?“ Vzala do prstů pěknou hedvábnou tuniku, kterou mu oblékla, a přejela mu rukou po hlavě. „Hezké oblečení pro takovou hromádku hnoje. Zorganizoval útok na moji karavanu a najal muže, aby mě prodali na rok do pekla. Je teprve první z odhalených. Ujišťuji vás, přijdou další.“ Významně přejela očima po sále. „Slibuji.“ Znovu trhla řetězem a Daxovi vytekl z nosu tenký pramínek krve. „A všichni skončí takhle!“

Pohybem zápěstí přehodila Daxovi řetízek kolem hrdla. Sevřela ruce kolem řetízku a zatáhla, až jí naběhly svaly na předloktích. Tvář se jí změnila na nepřičetnou zuřivou masku, rty zvlnil ošklivý úsměv. Když se Daxovi zakously články řetězu do masa, vyrazil ze sebe skřípavé zaúpění. Znachověl v obličeji. Žíla na spánku mu prudce tepala a oči se prudce rozšířily smrtelným strachem.

S překvapivou rychlostí bylo po všem. Daxus se svezl dopředu, hlava vydala při dopadu na podlahu křupavý zvuk. „Tak skončí všichni,“ slíbila znovu, vrátila se ke svému klidu a upevnila uvolněnou loknu zpátky na místo. Poodstoupila od těla. „Ale pro tuto chvíli je hotovo.“ Pevně sevřela Kadakithovi ruku. „Mnoho z vás bylo před mým odchodem mými přáteli a moc ráda bych si s vámi všemi promluvila a bavila se. Tohle je oslava, tak pojďme oslavovat!“ Aniž Shupansee věnovala jediný další pohled, vedla Dafne manžela do největší tlačenice.

Chenaya naznačila Dayrnovi, že by měl Daxa odklidit. Neušel jí šokovaný výraz, který se mu objevil v obličeji. Nikdo z nich nepředpokládal, že tady Dafne Daxa zabije. Mučení její hračky jí dělalo až moc velké potěšení.

Po boku se jí objevil Lowan Vigeles. Měl kamenný výraz. „Tohle se ti nepovedlo, dcero,“ bylo vše, co řekl, než se vrátil k Rosandě.

Náhle se k ní otočila Shupansea. V prvním okamžiku Chenayu napadlo, že po ní Beysa plivne. Žena vypadala, jako když se ovládá

jen s obtížemi, neschopná najít slova. Namísto toho vyšla po schodech a rázně opustila sál.

Molin byl další v řadě. „Ty hloupá holko!“ začal. „V očích celého města jsi z ní udělala děvku. Víš vůbec, co jsi provedla?“

Chenaya jej spalovala pohledem a znechuceně vzpomínala, jak kdysi tomuto muži důvěřovala. On jediný věděl o darech, které dostala od Savankaly. Samozřejmě že této informace využil a vydělal si hezké jmění, když na ni sázel v soubojích v aréně. Zírala na svého strýce a necítila nic než zlost.

„Jestli si chceš promluvit, ty stará liško,“ odpověděla mu tichým hlasem, „bylo by to lepší na terase, dál od dalších uší.“

Molin se zatvářil, jako by se napil zkyslého vína, pak se otočil arazil si mezi hosty cestu na terasu. Chenaya se naklonila daleko přes zábradlí balkónu. Lákalo ho strčit do ní. V přístavu viděla plápolající ohně chudších beysibských námořníků. I oni se svým vlastním, méně rozhazovačným způsobem těšili ze Slavnosti zimní Bey.

„... hloupý, nepromyšlený čin!“ zuřil Molin Světlonoš a hrozil pěstí. „Jestli se Shupansea hodně zlobí a rozhodne se pro odvetu, co s námi bude? Má tisícovku vojáků.“

Chenaya měla kolem pasu obmotanou spoustu řetízků. Jeden uvolnila a přehodila ho Molinovi kolem krku. Na jednom konci byl hrot.

„To ty jsi nařídil útok na karavanu s Dafne, strýčku Moline.“ Ještě než se stačil ohradit, zvedla ruku. „Nezapírej. Já to vím. Všechno jsem viděla, i tvůj obličej, ve věšteckém krystalu.“

Molin se ani nesnažil skrýt smích. „Obviňuješ mě, protože jsi něco viděla v kouli věštkyň? Nejsi při smyslech – úplně jako Dafne!“

„Ne, strýčku,“ odpověděla. „To, co jsem viděla, bylo skutečné. Nebyla to jen tak nějaká věštkyň. Slíbila jsem Dafne jména jejích mučitelů a pro jejich získání jsem udělala, co bylo nutné. Boží vědí, že si všichni zaslouží umřít. Ostrov čističů je ještě špinavější a ohavnější než Asylum.“ Přitáhla mu konce řetízku kolem krku a sjela mu rukama k hrdlu. „Ale když jsem odtud před třemi měsíci odjížděla, měla jsem v úmyslu najít a zachránit jakéhokoli zbývajícího člena královské rodiny. A ty jsi členem této rodiny, v

dobřem i zlém. Nepředám tě Dafne. Jestli někdy budeme mít možnost udeřit proti Theronovi, budeme asi potřebovat někoho s tvou schopností spřádat intriky a spiknutí.“ Povolila řetízek a uhladila mu záhyb na tunice. „A jestli nebudeme nikdy mít příležitost,“ nevesele se usmála, „pak se o tebe postarám sama.“

Molin se pyšně napřimil. „Nevyhrožuj mi, neteřinko. Z vůle bohů máš velkou moc, ale zapomínáš, že znám tvá tajemství. Víím, jak můžeš zemřít!“

Chenaya popadla Molina za předeck roucha. Zvedla strýce a naklonila ho zády přes balkon tak prudce, až si odtrhla lem vlastní róby. Otočila ho tak, že viděl na zem hluboko pod sebou.

„Víš jak,“ zavrčela, „ale ne kdy. Utopil bys mě, strýčku hodil bys mě do řeky? Jsi starý blázen! Jakmile jsem zjistila, jaká jsi zmije, ze všeho nejdřív jsem se naučila plavat. Znáš moje tajemství, ale jak vidíš, moc platné ti to není.“ Postavila ho zase na nohy. Čelo se mu náhle orosilo jemnou lesklou vrstvičkou potu. Udělalo jí to radost.

Molin si třel místo na zádech, kde se do nich zaryl kámen. „Zatraceně! Ty si snad nikdy nepřestaneš hrát? Copak tě neunavuje pořád jen vyhrávat?“

Udiveně pohodila hlavou a rozesmála se. „Strýčku, s tebou je ale legrace! Potěšení nespočívá ve vítězství, ale v pohledu na vliv výhry na poraženého.“

A pak odešla. Hovor v sále zatím nabyl na intenzitě. Shupansea se nevrátila a ani Kadakithis nebyl v dohledu. Tlačenicí se přesouvala k Dafne, usmívala se a perlila smíchem. Dayrne jí sloužil jako doprovod. Lowan a Rosanda postávali v koutě a probírali spolu něco důvěrného.

„Je pravda, že tě v rankanských Hrách nikdo neporazil?“

Chenaya si přezíravě prohlédla mužíka, jenž si dovolil otřít se jí o rameno. Nabízela jí pohár vína. Odmítla, ale on svoji otázku zopakoval.

„Ty jsi Terryle, nemám pravdu?“ zeptala se nevinně. „Výběrčí daní?“

Tvář se mu rozzářila. Lehce se uklonil. „Má pověst mě předchází!“

Chenaya nakrčila nos a napodobila jeho tón. „Je pravda, že jsi nejnenáviděnější muž v Asylu?“ Překvapeně zvedl obočí. Odešla, ještě než se mohl rozhovor rozvinout.

Všimla si, že stejným směrem jde i Lastel.

Zvláštní, napadlo ji. Vůbec to nevyšlo tak, jak jsem si představovala. Vyhrála, ale v ústech jí zůstala trpká pachut'. Vzpomněla si, co řekla Dafne. I výhra může vyjít velice draho.

Aniž s někým prohodila jediné slovo, vystoupala do schodů, kývla Lu–Brokovi na dobrou noc a odešla. Po Vashankově náměstí u paláce se potulovalo několik hostů, ale ona se jim vyhnula. Čtveřice jejích gladiátorů na ni čekala s nosítky přímo před Procesní branou. Uvědomila si, že nechala uvnitř pěkný plášť, ale bylo už pozdě. Nevadí, zítra si pro něj pošle. V této chvíli chtěla jen jet domů, převléknout se do kůže a projít se s Reykem. Jestráb byl jediná společnost, po níž toužila.

Nosítka se dala do pohybu. Chenaya si povzdychla, zatáhla záclonky a schoulila se před chladem.

Armády noci

C. J. Cherryh

1

Nedávné setkání Pastorků bylo neobvyklé a ukvapené. Přihodilo se jedné noci na začátku zimy u býlím zarostlé zahrady malého domku na břehu řeky, domu, jehož vnitřní a vnější rozměry si vůbec neodpovídaly. Patřil Ischade. A ke shledání došlo o půlnoci, kdy se v navenek malém domku bavila s jiným návštěvníkem. Vpředu ospale čekal kaštanově hnědý kůň.

„Stilcho,“ zašeptal duch Pastorka. Stilcho, jenž prchl ze své postele v domě (v poslední době ji odmítal, cítil se v příbytku čarodějnice osaměle), změnil sklíčenou pozici, zvedl hlavu položenou na pažích zahalených pláštěm a otevřel své jediné oko.

Na schodě u zadních dveří postával Janni v jedné ze svých méně přijatelných podob. Kapala z něho sedlá krev, mezi cáry kůže prosvítalo žebro.

Stilcho se vyškrábal na nohy, omotal se pláštěm a postavil se kousek od něho. On sám nebyl duch, ale byl mrtvý, takže duchům velice dobře rozuměl a poznal, když ducha něco znepokojilo, ať ho viděl v tomto nebo příštím světě.

„Chci s tebou mluvit,“ řekl Janni. „Musím si promluvit.“

„Běž pryč.“ Stilcho si uvědomoval pronikavou přítomnost živého tvora v domku, kouzel a stráží, které obklopovaly celý dvůr. Mluvil prostřednictvím své mysli, protože Janni byl v jeho hlavě stejně, jako stál před ním – a se stejnou jistotou, jako byl Janni v jeho mysli, stál u něho. Stilcho to věděl. On tohoto ducha vyvolal.

Pomsta, zašeptal tehdy Stilcho prostě a tento duch, putující bezcílně po vzdálených březích nicoty mezi ostatními ztracenými dušemi, obrátil své kroky, zvedl zkrvavenou tvář a olízl si krvácející rty. Pomsta a Roxana. Jen tato slova stačila přivést Janniho zpět mezi živé.

Ale pro zjevení, jako byl Janni, existovaly tresty. Jedním z nich byla paměť. Dalším bylo to, co si přinášeli s sebou. Peklo neexistovalo jen na druhé straně. Takoví mrtví si je přinášeli s sebou a nechávali kousek z něho všude, kudy kráčeli, byť měli ty nejlepší úmysly. A tento byl už z pekla příliš dlouho, nerespektoval příkazy, chodil, kam se mu ve městě zachtělo.

Vzhled se zhoršil. Na schody kapala krev. Ve vzduchu se vznášel zápach. Nejde ho zahnat, neodejde. Stilcho odešel po klikaté cestičce k železné brance, kde houštiny a stromy a sama půda podléhaly temnému vzduchu, k mumlající černé řece, která ohlodávala břeh, na němž dům stál. Ohlédl se. Vůbec nedoufal, že by se duch mohl ztratit. „Proboha, člověče...“

„Je v maléru,“ pronesl Janni. „Můj partner má průsvih, zatraceně.“

„On není tvůj partner. Už není tvůj partner. Jsi mrtvý, ještě ti to nedošlo?“ Stilcho zamrkal a projel si rukou vlasy. Zaškaredil se, protože duch na sebe vzal nejhorší možnou podobu. Stilcho měl skutečné tělo, byť zjizvené a zmrzačené. Janni neměl žádné. Či spíše měl takové, jaké mu určovala jeho okamžitá nálada. Tak to s duchy, jako byl Janni, chodilo. „Jestli se jí zase ztratíš z dohledu –“

„Co udělá? Zabije mě? Koukni, kamaráde –“

„Nejsem tvůj kamarád. V pekle jsou noví duchové. Znáš je. Ty víš, kdo je tam poslal –“

„Mělo to být dřív.“ V obličeji Janniho se ukázaly oči pokryté rudým povlakem, žhnoucí v měsíčním světle. „Ten úklid se měl udělat už dávno. Co pro tebe znamenali? Nic, byli Rankanci jen napůl. Dostali příležitost.“

Stilcho se otočil zády k řece a pozorně si ho prohlédl.

„Moji mrtví – ty svatouškovský pokrytče. Byli to moji mrtví –“

Pastorci zavraždění Pastorky, jeho spolubydlíci v kasárnách byli pobiti. Dnešní noci lomozí u pekelných bran nespočet ohromených,

zrazených duchů. Bylo to dílo Ischade i Stratona, ale Stilcho nepřednesl svou stížnost tam, kam patřila. „Není divu, že se tam dolů nechceš vrátit. Nemám pravdu, Janni? Řezníku? Bratře řezníků? Že by se peklo natolik rozrostlo, že tě čeká uvítací výbor?“

Janni se po něm zlostně napřáhl a Stilcho ustoupil k nízké brance. Nečekaně se otevřela na opačnou stranu, nad hlubinu a Stilchovi poskočilo srdce. Báł se, že porušil ochranná kouzla. Báł se strmého svahu, který sledovala pěšina na říčním břehu, a vzpomněl si, že lze zemřít i z jiných důvodů, než je lhostejnost Ischade. Stál v brance a snažil se zakrýt strach chvástáním. „Neopovažuj se na mě vztáhnout ruku. Nebo tě vrátím tam, odkud jsem tě přivedl. Okamžitě. A zjistíš, že ta čarodějnická bestie Roxana je příjemná společnice. Co peklo schvátí, nikdy nenavrátí, duchu Janniho. A budou tam mít velkou radost, když tě získají pro sebe, zatraceně, budeš jako oni. Počkají na tebe u bran. Jsou velice trpěliví. Co kdybych ti je vyjmenoval? Znáám jejich jména, pokrytče Janni. Myslím, že ses ani neobtěžovat naučit se je.“

Janni se alespoň zastavil. Stál na pěšině, tichý, na pohled živý a pevný, až na krev rozmazanou po obličejí. Janni cítil silné nutkání vrátit se mezi živé, a ne všechny důvody byly ušlechtilé. Jedním z nich byla láska. A nebyla to láska ušlechtilá, tak mrtví živé nemilují. Janni se to nenaučil.

Stilcho ano. V onom nepravděpodobně malém domě zjistil, že je vytlačen živým – možná to bylo předurčeno.

„Jsi Rankanec,“ poukázal Janni. „Nějak jsi pozapomněl, hochu.“

„Na nic jsem nezapomněl. Podívej se na mě a řekni mi, co jsem mohl zapomenout. Podívej, co se s námi kvůli vám stalo. Vy jste se nehrdinsky ztratili a nechali nás v téhle smradlavé díře. Přicházíte domů s poděkováním, co? Straton vraždí moje druhy v kasárnách za to, že porušili vaši vzácnou čistotu, a tvůj Niko, ten výlupek ctností, padne rovnou do postele nisibské čarodějnice –“

„Lžeš.“

„Čarodějnice, která tě zabila, člověče. Kde je jeho ctnost? V pekle s těmi, kdo jsou podobní mně a tobě! Tak na to zvysoka kašlu!“

Ischade na půl ucha zaslechla šeptání svých duchů u domu, ducha skutečného i polovičního, ale kvůli živému člověku uvnitř si jich nevšimla. Kvůli teplu živého a mnohem přitažlivějšího třetího Pastorka, jenž se jmenoval Straton. Nespouštěl z ní pohled. Položil si hlavu na hedvábný polštář v posteli zavalené hedvábím – vrchní vyšetřovatel, vrchní mučitel, když Pastorci museli použít toto umění – a voják. Tím byl nejraději. Byl to velký a celkem vážný muž se smyslem pro trpký humor, s jistými tělesnými schopnostmi (dalo se uhádnout, jak k nim přišel). Přežije i tuto noc – byla rozhodnutá, že by měl. Vracela mu pohled v nejasném světle zlatých svíček, v eklektickém chaosu svého soukromého přístěnku – opředeného po pavoučím způsobu zářivým hedvábím, posetého poklady jiných mužů, jiných obětí její podivné kletby.

„Proč,“ ptal se (Straton měl pokaždé spoustu otázek), „proč se ho nemůžeš nějak zbavit – toho prokletí, myslím?“

„Protože –“ Varovně mu položila na bradu prst a pak ho nahradila polibkem, „protože. Kdybych ti to řekla, neměl bys klid. Udělal bys ze sebe kvůli mně blázna. A to by znamenalo tvůj konec.“

„Ranke je v koncích. Co mi zbylo? Asi bych byl radši za blázna. Možná mi ani nic jiného nezbude.“ Zamračil se a čelo mu rozdělila jemná čára. Upřeně se jí díval do očí. „Kolik mužů má takové štěstí takhle dlouho?“

„Žádný,“ zašeptala hlasem tichým jako šelest větru v křovinách, jako hlasy duchů za domem. „Žádný dlouho. Dsud. Pst. Miloval bys mě, kdyby to nebylo nebezpečné? Kdyby ode mě nic nehrozilo, odešel bys. Úplně stejně jsi opustil Ranke. Podobně jsi zůstal v Asyly. Ze stejných důvodů jezdíš ulicemi na tom velkém hnědákovi, kterého zná příliš mnoho lidí – rád si zahráváš se smrtí, Strate. Je to tak. Já jsem jen součástí té hry.“

„Máš v úmyslu přidat si mě do sbírky, zatraceně. Jako Stilcha, jako Janniho –“

„Mám v úmyslu nechat tě naživu, zatraceně. Mám pro to své důvody.“ Zaklení nebylo míněno vážně. Její kletby byly opravdové a smrtící. Dotkla se ho na spánku, kde byla malá jizva a kde mu řídly vlasy. „Nejsi chlapecek a nejsi žádný blázen. Nedopustím, aby ses v téhle etapě svého života něčím z toho stal. Poslouchej, co ti povím –“

Stilcho se trásl ve tmě u branky. Stál zády k řece. Pořád se mohl trást, i když jeho současné tělo bylo chladnější než to původní. A protože se neuváženě pustil do Janniho, překročil další hranici zdravého rozumu. Zíral na ducha a viděl, že Jannimu chybí obvyklá zuřivost. Jako by v duchovi něco zesláblo. A jako by v něm bylo něco zoufalého. Jako kdyby rozuměl jeho důvodům.

„Tak ty chceš ode mě pomoc,“ řekl Jannimu. „Chceš vrátit Nika. Pokud jde o mě, můžete vy dva jít k čertu spolu. Proč nepožádáš ji?“

„Žádám tebe.“ Duch se zavlnil a nabyl pevných obrysů. „Patřil jsi k těm nejlepším, které jsme odvedli. Byl jsi mezi těmi, kdo by se potom zařadili mezi nás. Po válce. Kde byli ti vzácní mladíci, když jsi tam na mostě v zavšiveném Povětrově, potřeboval pomoc, zatímco si tě Ilsižani vzali do parády? Kdo ti pomohl? Ti psi zamilovaní do Ilsižanů, které Straton odklidil? Jsi Rankanec.“

„Napůl. Napůl, ty hnusný náfuko. Nebyl jsem ti dost dobrý, dokud ti nedošla pomoc. Ne, je zatraceně moc věcí, na které nezapomenu. Opustili jste nás jako nějakou zatracenou mršinu, nechali jste nás na holičkách, odešli jste a nechali nás, abychom udrželi tuhle mizernou díru. A přitom jste sakra dobře věděli, že Nisi udeří pod pás. Že přijdou tam, kde je vláda Ranke nejslabší. Ne s meči, ne. S kouzly a penězi, s tím, čeho mají Nisibané dostatek a čeho se v téhle bohy zavržené díře nedostává –“

„A co korupce uvnitř, přímo v armádě? Hrome, jak jsi mohl tak rychle zapomenout? Miluješ ty křivácké bastardy, kteří ti udělali tohle? Bráníš svoje společníky z kasáren, milovníky Křiváků? Stilcho,“ tvář Janniho ztratila na tělesnosti, pak se zase vrátila k pevné podobě. „Stilcho, ti tvoji společníci tě prostě na mostě opustili. Nechali tě pomalu umírat. Já o pomalém umírání něco vím, Stilcho. Věř mi, že vím. Á máš pravdu, že se nás Nisibané snaží převézt – věčná pravda. Ale co jiného jsme mohli dělat? Nechat si to na severu ujít? Svaté spolky dělaly, co bylo v jejich silách. Muži, kteří se odtamtud vraceli – možná – možná museli zachránit ze své cti všechno, co se dalo, tady v Asylu. A ty víš, v čem se tvoji druzi z kasáren vyznali, víš, co Svaté spolky našly, když tam napochodovaly. Zbyla tam jen spodina. Po některých pátrali Křiváci,

po některých samotní Nisibané, zbytek, který se vyhýbal veškerým povinnostem – znáš je, hlídkovali v obchodech s vínem a v nevěstincích – a ty jsi stál na mostě a ta chátra tě zranila –“

„Nech to být,“ sykl Stilcho. A v domečku za nehmotným tělem Janniho – bohové, světla zmatněla, Stilcho si představil zdrsňelý dech, propletená těla, věděl, že další z nich se ocitl v osidlech a nemůže uniknout. Byl bez sebe žárlivostí. „To všechno je za námi. Nechal jsi to dojít dál než já. Měl bys to vědět.“

„– je to v mém zájmu,“ zašeptala Ischade znovu Stratonovi do ucha. „Nezáleží na tom, čemu na tomto světě věříš, ale měl bys důvěřovat svým zájmům. A objektem mého zájmu je toto město. A proti mým zájmům stojí Roxana z Nisi. To ona na rozdíl ode mne zvolila nepřátelství. Já nemám ráda rozruch. Nerada přitahuji pozornost.“

„Ovšem.“

Nevesele se zasmála. Neohlížela se na jeho pátrající ruce, vzala mu hlavu do dlaní a hleděla mu upřeně do očí, dokud se nezklidnily, neprohloubily, nezamžily. „Poslouchej mě, Strate.“

„Kouzla, ty zatracená čarodějnice.“

„Ne, dokud mě můžeš proklít. Říkám ti pravdu.“

„Naše noci jsou napůl sen.“ Zamrkal, zavrtěl hlavou, zase zamrkal. „Zatraceně.“

„V Asylu není ulice, kterou bych nechodila, nejsou dveře a není brána, kterou bych nemohla projít, není tajemství, které bych neslyšela. Sbírám je. Svážu je do rance a dám ti ho do rukou. Nemám štěstí sama pro sebe. Posílám ho pryč. Nechala jsem šlechtice ležet ve stoce – ach, ano, a sebrala jsem otroka a udělala z něho pána –“ Sklonila se a lehce, něžně ho políbila, prohrábla mu řídnoucí vlasy na spánku. „Cítíš vzdálené dunění změn ve světě a spěcháš se dvořit smrti. Ale změna není smrt. Změna je příležitost. Člověk může využít příležitost a postoupit výš nebo padnout. Jmenuj mi své nepřátele Pastorku Stratone, a já tě k nim zavedu.“

Neodpovídal, ale zíral na ni tupým pohledem ztracence.

„Žádné ambice?“ zeptala se Ischade. „Myslím, že máš – větší ambice než já. Náležíš slunci a já ten druh světa nesnesu. Ach, ne

doslova.“ Položila mu prst na rty. K tomu měl pokaždé spoustu otázek, vždycky ji pochopil nesprávně. „To otázky nedokážu snést. Na temných místech nacházím sobě podobné. Takové, kteří nikomu nechybějí. Násilníky. Procházím ulicemi. Ale ty patříš světlu slunce. Byl jsi stvořen k vůdcovství Poslouchej mě a přemýšlej – jsi větší blázen než Kadakithis?“

„Nejsem takový blázen jako Kadakithis.“

„Muž by měl vzít tohle město a udělat z něj hradbu, za kterou by mohlo Ranke přežít. Kadakithis ti tvoje císařství prohraje, ale ty bys ho mohl zachránit. Cožpak nerozumíš? Ranke je už na ústupu. Tady v Asylu, v poslední tvrzi, jakou Ranke má, se shromažďují nejrůznější síly. A tenhle tvůj princ mdlého rozumu bude ležet v posteli se svou hadí královnou, dokud ho jed nezbaví i zbytků rozumu. Ty to nevidíš? Nevidíš v invazi Beysibů jedinečnou příležitost?“

Opět mrkl, dvakrát zamrkal. „O čem to mluvíš?“

„Ty věříš všemu, co Beysibové o svém příjezdu řekli? Jaká úžasná shoda okolností – jejich příchod k nám přesně ve chvíli, kdy na nás ze severu vyvíjí tlak Nisibis a Ranke se začíná otřásat. Nevěřím na shodu okolností. Nedůvěřuji shodě okolností, když jsou do ní zapletení čarodějové. Kadakithis k nám ve svém bláznovství pustil cizí flotilu jižním přístupem... zatímco Roxana od severu sype zlato do rukou ilsižských komand smrti a slibuje těm hlupákům samovládu. Samovládu! Poslouchej mě. Můžu se postarat o Roxanu. Ale nemůžu vyjít na denní světlo. Ty můžeš. Jsi muž, který chápe nekompromisní volby. Lepší muž, než jací teď v Asylu jsou, mnohem lepší muž než Kadakithis –“

„Mám svoje povinnosti –“

„Ke komu? K Pastorkům? Ved' je.“

„Máme vůdce. Mám partnera –“

„Critia. On jde za Tempem. A Tempus – Rozumíš mu, alespoň částečně? Mohl by ovládnout svět. Jeden z jeho mužů by dokázal ovládnout město, podpořit impérium.

Ty, Stratone. A předat mu ho. Tempus tu má příležitost – ale ty jsi ten, kdo mu ji může připravit. Jsi jediný, kdo má na to postavení. Ranke dostalo šanci. Za zdmi Asylu. Co když Tempus přichází?

Mohl by se objevit pozdě. K čemu by bylo, kdyby přišli příliš pozdě? Poslouchej mě. Poslouchej, co ti musím říct, a zkus, jestli ti radím dobře.“

„Ty,“ řekl Janni a Stilcho, zády k černému vzduchu a k řece, pocítil na obou rukou slabé sevření, zadíval se do tváře, jež byla všechno, jen ne pevná, a měla Janniho nejlepší podobu – Janniho, jakým býval dřív. Před Roxanou. „Jsi jediný, za kým mohu jít. Jediný, ke komu se dostanu. Byl jsem ve městě –“ Bozi vědí, čeho tím noční tvor, toulající se s větrem, dosáhl. Stilcho mohl jen hádat. „Stilcho, u všech bohů, zbylo nám tak málo vzácného. Mrtví téhle díry plné neřádstva hlídkují v ulicích, stráží mosty. Půlka z nich patří Roxaně. Někteří z nich – někteří z nich nejsou ničí. Člověče, jsi dosud člověk, tolik z tebe zůstalo – ty se bojíš Ischade? Je to tak? Vysmekneš se z jejích pout a ona – vezme ti, co ti dala? K tomu teď směřuješ, člověče? Přisahal jsi? Kdysi jsi to myslel vážně. Dodržoval jsi slib a ti psi ho pošlapali. A já se teď ptám, žádám tě, abys pomohl mému partnerovi, životně důležitý, copak to nevidíš? Je to, co je. A využij ho. Roxana z něho vymáčkala rozum a kněží dostanou zbytek –“

„Ty jsi ten nejhorší druh ducha, Janni. Nejhorší druh. Chodící druh. Nevrátíš se, co? Ne, dokud ti to někdo nespočítá.“

„Ne,“ namítl Janni a kolem Stilcha, mezi ním a jeho tělem, se ovinuly úponky něčeho velice chladného. Stilcho otevřel ústa a chystal se vykřiknout. Udělal chybu a vpustil Janniho do svých myšlenek. A místočko, které Janni zaujal, se rozšiřovalo. Jeho nemrtvé srdce tlouklo do žeber a kolem se zvedal vír říčního větru. „Ne,“ opakoval Janni. „Chceš znát rozdíl mezi tím, co jsi a co jsem byl já? Byl jsem lepší než ty. Byl jsem silnější. A pořád jsem. Mám ti to předvést, Stilcho?“

Stilchovi se roztráslы nohy. Levá noha se mu posunula dozadu, třebaže Stilcho vynakládal velké úsilí, aby stál pevně na břehu.

„Jeden krok – jediný krůček, Stilcho,“ vysmíval se Janni. „Budu jediné sílit. Jestli mě čarodějnice pošle skutečně zpátky, budu v pekle pokaždé, když tě pošle dolů pro duše – a jedné noci se nevrátíš, můj

milý Stilcho. A nezachrání tě ani všichni tvoji mrtví milovníci psů. Nebo mě teď vyslechněš, osvobodíš ho –“

„Blafuješ.“

Noha se šoupla dozadu, kolena se pod ním roztřásla.

„Chceš mě zkoušet? Co můžu ztratit?“

„Přestaň – zastav to.“

Noha zůstala na místě. Stilchovi se v žaludku usadil pocit mazlavého chladu. „Být úplně mrtvý má své výhody. Ale je jich málo.“ Janni ztišil hlas. „Vidím mrtvé přecházet na hlídce v pekle a v ulicích. Není úniku. Vidím minulost a přítomnost a neumím je rozlišit – vidím Nika – vidím odtud dvě cesty – a nedokážu je rozlišit. Dvě cesty pro Ranke – pro armády – pro něho – Niko musí být volný, nesmí být loutkou kněze – volný – Musí být – bůh – bůh –“

„Zmlkni!“

Pocit zmizel, prostě – zmizel. Stilcho stál, třásl se a opíral se o plot. Nespouštěl pohled z proudu. Nedělal si žádné iluze, že by se duch ztratil. Byl vázán pomstou a připoután k živým poutem, které nelze uvolnit.

Popravdě jemu samému nezůstalo z loajality nic – nic z věrnosti kamarádům, k ničemu, jen tenké vlákno, které ho pokaždé namáhavě vytáhlo z pekla, když ho Ischade poslala dolů.

Tenoučké vlákno zesílilo nejvíc pokaždé, když mu pohlédla hodně zblízka do očí, když se s ní dělil o lůžko. Každé ráno kvůli tomu umíral a opět se vracel z pekla, protože existovalo toto vlákno. Jinou radost neměl. Nic jiného mu ze života nezbylo. Věděl, jaké je peklo, protože byl jeho častým návštěvníkem. Když opět sestoupil dolů, duše jeho mrtvých se na něho věšely a křičely a žebronily o záchranu. A on je odstrkoval a nechával je ve tmě, zatímco se drápal ke světlu jako topící se člověk, k dalšímu nádechu, který se mu podaří získat na zemi, zpět do postele ženy, která je zabila.

Tak taková byla jeho věrnost. Takové neustálé přecházení zpátky a vpřed mu nenechalo žádné iluze, jako měl Janni – iluze o poutech k něčemu. Zbyl jen strach. A někdy potěšení. Ale strachu bylo víc.

Ischade měla novou zábavu. Ischade si pořídila muže a ještě ho nezabila. Je jí užitečný v tomto světě a Stilcha velice děsilo, že až Strat zemře – možná pro ni bude Strat pořád užitečný. Nahradí jím zjizvenou a zmučenou schránku, která nikdy nebyla takovým mužem, jakým je Straton.

Stilcho byl v hloubi duše svého zesláblého života vyděšený. A Janni dal tomuto strachu jméno.

Křoví se potichoučku pohybovalo. Asi za to mohl vítr. Ale něco se mu otřelo o paži na místě, odkud nepřicházel žádný zvuk.

Stilcho zalapal po dechu a prudce se otočil, ale čekal ho jen osudový pád – nebýt ruky, která ho chytila za paži a zachránila jej před střemhlavým letem.

„Přitahuje tě řeka?“ zeptal se Haught. „Místo smrti přitahuje duši. Vyhýbal bych se vodě, Stilcho.“

Stratonovi se leskly oči, panenky se mu rozjížděly, víčka mu klesala, až měl oči jako pouhé štěrby. Ztrácel vědomí, začínal snít. Jeho sny byly mocnější drogou než jakékoli lékárnické drogy.

A Ischade se zachvěla. Nechávala kouzlo poletovat a sílit, dokud se nezařepetaly plameny svíček. Na okamžik byla ztracená, pohověla vlastním choutkám. Ale jen na okamžik.

Sklonila se a zašeptala Stratovi ještě něco do ucha. Zavrtěl se, zvedl k ní oči s rozšířenými panenkami, černými a pohlcujícími vše, co mu mohla dát.

„Musíš něco podniknout,“ šeptala, „kvůli Ranke, kvůli Critovi – pro Tempa. Povím ti co. Zachrániš tohle město, zachrániš císařství, zachrániš to, zač jsi vždycky bojoval. Budeš stát ve světle, Strate, Eso, v jasném slunečním světle – a nikdy nepohlédneš do tmy. Nikdy se nepokoušej vidět stíny. Jsou pro tebe příliš temné –“

„Co se tady dělo?“ chtěl vědět Haught. Stilcho se odvrátil. Přál si odejít z říčního břehu. Ale bývalý otrok, nisibský učeň Ischade, měl v rukou víc síly, než se vůbec zdálo možné.

„Janni,“ prozradil Stilcho. „To byl Janni.“

„To se dá do pořádku,“ uklidnil ho Haught.

Bývaly doby, kdy by Stilcho na muže plívl. To když byl živý a Haught pouhý otrok. Ale teď Haught sloužil jí. A Haught měl talent, který se živil jejím talentem.

A v současné době bylo pro Haughta oddělení duše od těla bezvýznamná věc. Stilcho cítil mrazení, které se objevilo, když mezi ním a Ischade prošla Haughtova podstata. „Ne – snažil jsem se s ním rozumně dohodnout. Snažil jsem se mu říct, že je mrtvý. Neposlouchá. Jeho partner je v maléru.“

„Já vím,“ potvrdil Haught. Rukou jako svěrákem držel Stilcha za ruku zahalenou v plášti, až v ní ztrácel cit. „A tobě se za ním ani trochu nechce, co, Pastorku?“

„Je – blázen.“

Haught zachytil jeho pohled, klamně mírný, žensky mírný. Prsty se uvolnily. „Doba je těžká, Pastorku. Má společnost a ty bloudíš ve tmě.“ Prsty mu lehce sjely po paži a uchopily holou ruku. „Teď je pro tebe snadné být věrný. Třeba životu. Třeba těm, kteří tě u něj můžou přidržet. Zeptej se mě, jak mi můžeš pomoci?“

„Jak ti můžu pomoci?“ Slova z něho vylétla, ani nepomyslel na odpor. Stejně to bylo s Ischade. Styděl se, až když bylo po všem. Až když byl čas na přemýšlení. Ale teď ho neměl. Haught stál blízko, na skok od plotu zahrady zela a šplouchala smrt.

„Můžeš jít do pekla,“ odpověděl Haught.

Nebyla to kletba. Byl to požadavek. „Kvůli ní –“ doplnil Stilcho zájímavě. „Chodím pouze kvůli ní.“

„Aha, ale to je služba pro ni. Věř mi.“

2

Strat mrkal v ranním slunečním světle. Při jízdě míjel kontrolní stanoviště Modré linie. Okovaná kopyta jeho hnědáka dutě zvonila na kočičích hlavách u mostu. Protékala pod ním řeka se zavádějícím jménem Bílá Březnice, plná špíny, oživená nepříliš hustou dopravou – jeden dva skify, malá vratká bárka.

Zjizvené krajní piloty stály nevinně na slunci. Hnilobné, páchnoucí ulice Povětrova na druhé straně ztrácely za denního světla svou tajemnost a vypadaly přesně tak ošklivě, jaké opravdu byly. Chudí se lopotili ve věčné snaze udržet se naživu, stejně jako tomu bylo v noci. V Asylu i na druhé straně byl poklidný den. Neviditelné hranice stále existovaly, ale ve dne se ztenčily, nasadily si přívětivou masku, vždyť nečekaly žádný útok. Železná kázeň gangů a přepadových jednotek ustoupila praktickým důkladným prohlídkám určitých míst. Chudí Ilsižané využili vzácné příležitosti, kdy mohli překročit linie, žebráci žebrali ve svých obvyklých teritoriích. Komanda smrti operovala za nocí, za denního světla se objevovala těla a vystavovala se očím obyvatel.

Ale Pastorek jel stále dál po neviditelné neutrální čáře podél řeky. Strat viděl modré kresby na jedné zdi, na jiné spatřil červené, jak si soupeřící gangy označily své nároky na pobřežním území.

Poznal, že jej obklopuje nenávist. Cítil ji ve městě, cítil ji, když zajel do dnem ozářených ulic Jubalova teritoria – k Černé linii, kde si své území chránili příslušníci Svatých spolků a Třetího komanda. Bránili most a jednu dlouhou ulici od Žluté fronty Pastorků na západě, přes Červenou a Modrou až k Černé na území Čarodějnického bratrstva. Obchod přežíval navzdory veškerým pokusům jednotlivých domobran a frakcí ulici uzavřít. Byl to důkaz, že Ranke ještě není na kolenou. A někteří to chtěli dávat najevo i jinak.

Očima procesával cestu, kterou jel, kůží vstřebával teplo z pohledů, které se k němu sbíhaly.

Za denního světla vyšly do ulic nesourodé hloučky Aslanů. Řemeslníci a obchodníci – v několika obchodech, počmáraných obrazech, jež označovaly svolení v místě vládnoucích Jubalových gangů – rozkládali trochu toho zboží. Obchodníci skutečně měli zboží málo. Nedostávalo se jim příležitostí. Mnoho dveří zůstávalo zavřeno. Přes okenice obchodů byla přitlučená prkna. V horní bohatší části města nebyla hrozba nebezpečí tak viditelná, tam si obchody najímaly více stráží a movití zdvojnásobili počet zámků na dveřích. Walegrin z místní posádky to věděl, věděli to i žoldáci najatí

princem, a všichni se připravovali, jak nejlépe uměli – aby udrželi dlouhou ulici, vedoucí z kopce k přístavu, volnou.

Straton zvedl oči a zamžikal v denním světle. Dovolil svému koni, aby ho nesl. Cítil malátnost způsobenou kocovinou. Dovolil duši, aby ho vedla pomatenými myšlenkami, které se mu míhaly hlavou, aby jej vedla ulicemi ke kousku pomalované zdi, která se pyšnila svědectvím o noční činnosti jakéhosi zabijáckého komanda – k žebráku na obrubníku, který se odtáhl od jankovitých kopyt jeho koně. Projel kolem něho vozík naložený prázdnými sklenicemi. Ruční kárka sténala pod nákladem rohoží a různých krámů. Do nosu ho udeřil sladký, ohavný puch z ústí kanálu. A modrá obloha shlížela na pomalé umírání Ranke.

Opět zamrkal a průzorem klikaté dlouhé ulice pohledl k lepší části města, zahalené závojem ranního kouře z tisícovky asylských ohnišť.

Zdálo se, že vidí nakreslenou čáru, jež dělí svět na blázny a ty ostatní, a sebe mezi těmi nepočtenými, kteří na sebe dokáží pohlédnout jako na blázna. Vysoké, zářivě krásné domy, kde Ranke dožívalo své poslední hodiny se marně ohradily před přílivovou vlnou, která se chystala projít městem. Walegrin ji nemůže zadržet navždy. A nepodaří se to ani těm níže postaveným.

Asylum nastavuje záda k moři.

Se svými zparchantělými bohy a posledním ztraceným okrajem jisté země v císařství. Nisibis se prožene zemí ke břehům, Beysibové se přeženou v opačném směru od jihu jako mořská vlna. A pro inteligentního muže, jenž celý život sloužil jako voják bláznům, oděným ve zlatě a purpuru, zbyly nakonec nepokoje a vraždy a smrt kamenováním v městských ulicích.

Jsem blázen, pomyslel si, nenávidět Kadakitha za to, co není. Zjevilo se mu vidění s černýma očima, cítil lehoučký dotek jemných rtů a závratný sestup do tmy.

Převzal velení nad koněm. Podíval se do kopce. Myšlenky se mu zadržovaly, ale popadl otěže a pobídl hnědáka. Klapal Spleti čím dál tím propletenějšími ulicemi. Na zdi se rozlézaly červené malby LFOA. Jednou, podruhé, zastíraly obvyklé obscénnosti, přes to byl načrtnutý modrý jestřáb Jubala. Hnědák odkopl rozbitou

kameninovou nádobu a nějaké ječící děvče popadlo kámen z obrubníku. Kámen vyletěl a odrážel se od kočičích hlav. Mladí bývají rebelové.

V domě v lepší části města se odrážely kroky a zavírání dveří. Moria, zahalená do své róby, sešla do přízemí. Proklela sluhy, ulevila si nadávkou hodnou úst dlaždiče a zarazila se na schodech. S rozšířenýma očima zírala, co se dostalo dovnitř. Přitáhla si háv těsně k tělu, prohrábla zanedbaný chomáč vlasů a zamžourala do nejasného světla. Jako bývalá zlodějka a bývalá Jestřábí maska poznala elegantní postavu stojící u caronské vázy v nablýskaném foyer: elegantního muže v plášti, který k ní vzhlédl a usmál se.

Srdce se jí rozbušilo. „Haughte.“ Seběhla ze schodů a současně si vzpomněla, že již není šlachovitá pružná dívka z ulice, již není ta tvrdá žena, která znala to, co Haught ne. On je elegance sama a ona – ona je stále Moria z ulic, jen trochu ztloustla a celkově zošklivěla.

„Morio.“ Hlas Haughta byl chladný, ale zazněla z něho sexuální drsnost a polechtala jí nervy. V úžasu se zastavila a on ji vzal za ramena. Byli v krásném domě, který patřil Ischade. Patřili jí všichni. Nikdo ho nepustil dál. Prošel všemi dveřmi, kterými chtěl vejít.

„Bratr se ztratil,“ oznámila mu. „Je – je pryč.“

„Ne,“ popřel to Haught. „Ona ví, kde je. Vis a já jsme ho našli. Má něco na práci. Teď jsi na řadě ty.“

Roztřásla se jí brada. Nej dřív to byl upřímný strach o Mor-ama, o bratra, který byl napůl blázen a stejně jako ona svázaný s Ischade. A pak to byl strach o sebe, protože věděla, že je v pasti, z níž není úniku. Ischade jim dala tento hezký dům a pokaždé, když chtěla nějakou laskavost, přišla a vzala si kousek jejich duší.

„Co?“ zeptala se. Haught jí zvedl ruce k tváři a jemně, jako milenec, jí odhrnul zcuchané vlasy. „Co?“ Rty se jí třásly.

Sklonil se a lehce ji políbil. Z dotyku vycítila něhu i zamrazení. Zadíval se jí zblízka do očí.

Je možné – Moria stála jako přikovaná – je možné, že ji Haught stále miluje? To by napadlo jen blázna. Musí si jen připomenout, co je zač, a podívat se, čím se stal on, a hned bude znát odpověď. Sebrala rozum do hrsti, trochu ho odstrčila a o krok ustoupila. Háv se

jí uvolnil, ale nic si z toho nedělala. Je malá, zavalitá a vínem nasáklá ženská, která zahodila všechny svoje přednosti.

„Kde je? Kde je můj bratr?“

„Ach, někde v ulicích. Chodí tam, kam může.“ Sáhl si do košile a vytáhl věc, která by nikdy nemohla pocházet z dolního města. „Tady.“ Červená růže byla trochu pomačkaná. Leskla se a zářila, orosená iluzí svěžesti. „Utrhl jsem ji pro tebe.“

„Z její zahrady?“

„Keře kvetou – dokonce i v zimě. Když se jim trochu pomůže. Nestará se o to. Stará se o máloco. Ty bys taky mohla rozkvést, Morio. Potřebuješ jen trochu péče.“

„Bohové –“ Zajekala zuby. Potřesením hlavy se přivedla k rozumu a vzhledla k němu. K muži, kterého znávala, k muži s pěkným (cizím) způsobem řeči. Držela růži v ruce, až ji poranil trn do krve. „Odveď mne odtud, Haughte. Odveď mě pryč.“

„Ne. Tohle není hra, Morio.“ Rukama jí držel obličej, narovnal jí vlasy, pohladil ji po tvářích. „Tak, můžeš být krásná.“ A na tváři ucítila něhu. Ruce měl chladivé jako zimní růže. „Můžeš. Můžeš být cokoli, co chceš být. Tvůj bratr má svou cenu. Ale je slabý. Ty jsi taková nikdy nebyla. Je blázen. Ani to jsi nikdy nebyla.“

„Když jsem tak chytrá, tak proč jsem tu? Proč jsem zamčená na tomhle místě se zlatem, které nemůžu ani ukrást? Proč přijímám rozkazy od –“

Dotkl se prstem jejích rtů, ale ztichla sama, náhle a obezřele. Všimla si stínů v jeho očích, kterými neustále uhýbal a uskakoval. Stácel pohled, když ještě jako otrok neměl žádné soukromí. Změnil zjevnou nesmělost na nenápadnou výhodu. Nebo ji tak využíval odjakživa.

„Chce splatit dluh,“ ujistila se, „nemám pravdu?“

„Důvěřuj mi,“ požádal ji Haught. Putoval prstem po tváři k hrdlu. „Je málo žen, které mě přitahují. V žádném případě s ní nechodím do postele. Ano, chce splatit dluh. A až se svět změní, budeš chodit v saténu a stolovat na zlatě –“

„Bohové, Shalpo a Ilsi –“ Ilas se jí v hrdle změnil, ztratil svoji drsnost a získal rankanskou uhlazenost. Zradil ji. Zarazila se a odplivla si. „Bohové!“ (Ale bylo to průzračné a čisté.)

„Moje růže ti poranila ruku.“ Haught si zvedl její ruku ke rtům a políbil ranku od trnu a Moria, jež s dýkou v ruce čelila pouličním gangům a vynutila si respekt nejednoho povětrovského rváče, stála a chvěla se při tom dotyku.

A chvěla se ještě víc, když ji otočil k zrcadlu a spatřila rozcuchanou tmavovlasou ženu, která na ni ohromeně zírala. Zaplavil ji vztek. To s ní dělá on. Čarodějnice jako ta růže. Obrátila se k němu se zuřivostí v očích. „Nejsem tvoje hračka, zatraceně!“

(Ale hlas neztvrdl a přízvuk nebyl ilsížský.)

„Takhle jsem tě vždycky viděl.“

„K čertu s tebou!“

„A ona si tě takhle přeje mít. Nech Mor-ama ulicím. Má svou cenu. Tvoje místo je v lepší čtvrti. Cožpak jsi nepochopila, k čemu jsi předurčena?“

„Nejsem žádná tvoje zatracená děvka!“

Trhl sebou. „Chtěl jsem snad něco takového? Ne. Řeknu ti, co máš udělat. Ale to slovo bych nepoužíval. Opravdu bych to nedělal, Morio, když je v doslechu.“

Toho dne spěchalo více poslů. Jeden velký se vznesl na černých křídlech a na cestě ze střechy domu u řeky rozehnal hejno menších ptáků. Rozprchlí se na všechny strany.

A Ischade (skutečně tu a tam spala, ale poslední dobou jen málo) se zahalila do tmavě modrého pláště nepodobného jejímu nočnímu černému a připravila si další potřebné věci.

„Stilcho,“ zavolala. Když se nedočkala odpovědi, odhrnula závěs, který odděloval pokojík Pastorka.

Nikdo v něm nebyl. „Stilcho!“ Vyslala své vědomí v paprsku světla, aby propátralo nejbližší okolí, a dostala slabou, vyčerpanou odpověď.

Otevřela dveře, podívala se za dům a našla ho tam. Uzlíček v plášti se třásl u růžového keře. „Stilcho!“

V domku, v jedné z půl tuctu skrýší, které získali uvnitř černé zóny pro operace tak daleko od základny, existovalo jisté útočiště. Strat věnoval ochablou pozornost hnědákovi a dohlédl na to, aby měl

v napůl rozpadlé stáji podestláno, dostal píci a vodu. Vylezl po špinavých schodech opuštěného místa a zatahal za větrací řetěz, který vpouštěl okenicemi trošku světla.

Našel trochu jídla a trochu vína. Džbán na vodu a pár dalších drobností. Přecházel v prašném tichu a věděl, že ho tu nikdo neuslyší. Dole byla jen stáj a z obou stran stála pouze skladiště, jejichž majitelé, zazobaní Rankanci, bydleli ve vilové čtvrti.

Nasnídal se. Umyl.

Uvědomil si, že je uvězněn v jednom z dní, které se později zdály docela obyčejné, s hrůzou na počátku a na konci a čirou nudou uprostřed. V této chvíli nebylo kam jít. Nebylo co dělat, protože všechno bylo ve stavu vyčkávání, čekání, očekávání. Něco vypukne a rozptýlená Pozornost Třetího něco objeví, ale zatím obchod běží dál a pokračuje i bušení u přístavu, jehož zvuky se odrážely od vzdálených zdí.

Budování pokračuje a svět končí.

Seděl, přezvykoval kousek včerejšího chleba bez chuti a pil pohár vína. Ze všeho nejvíc chtěl jít za ní, k řece a do tmy. Snad by našel něco, co by si se sebou mohl počít, našel si nějaký cíl nebo nějaký plán k naplnění – ale byl hluboce a stále přesvědčen, že v současné době neexistuje nic, co by stálo za námahu. A stejně brzy vypukne peklo.

Od chvíle, kdy spal s čarodějnící, narostly v něm věštecké schopnosti. Niko do takové pasti spadl a ani to ho nevyburcovalo, protože věděl, proč to tak je, a smířil se s tím. Straton lhostejně seděl a slyšel, jak mu bije srdce, bum, bum, jako údery kladiva a dunění kol káry na kočičích hlavách, srdce mu pulzovalo jako samo město.

Moje město. Hradby, za nimiž by mohlo císařství přetrvat, pokud by došlo k jistým úpravám.

Nejeden císař Ranke povstal (ano, a ztroskotal) z vůle vojsk.

Mohl by zvednout meč, kterého se Kadakithis nedotkl. Být připraven, až se vrátí Tempus. Crita by tím pořádně šokoval. Zdravím, Crite. Seznam se s novým císařem. Se mnou.

Zachvěl se. Bylo to bláznivé. Snažil se vzpomenout na noc, ale bylo tam mnoho prázdných míst. Vzpomínky na všechny věci, které

dělal s Ischade, nesly znaky nepravděpodobnosti efreetů a krrfových snů.

Přicházely a odcházely. Stejně i její obličej. Její ústa se vznášela v jeho těsné blízkosti, promlouvala a on by jí mohl číst ze rtů, ale nedokázal to, jako by mluvila nějakým jazykem, který znal, ale neznal, když byl vzhůru, nebo mu jeho mozek nedovolil poskládat si zvuky dohromady.

Žádný muž neměl takové noci, nikdo je nemohl stále opakovat a nic za ně nezaplatit.

Existovala bolavá místa. Byla tu znamení – (čarodějnická) kousnutí a škrábnutí, která potvrzovala části jeho vzpomínek. Mohla by takovými malými zraněními uniknout muži duše?

Přes laťky světlíku si pavouk zosnoval složitou pavučinu. Připadala mu nepříjemně zlověstná. Vstal, shodil ji a pavouka rozdrtil patou.

Mrazilo ho víc, než když zabíjel v kasárnách.

„Stilcho.“ Přivést ho zpět stálo značné množství energie. Ischade položila ruce na Pastorka a propátrala dlouhá vlákna, jež vedla tam, kam odešel, a táhla, navíjela, až ho znovu přivedla nahoru, na chladnou zem pod neudržovanými růžemi a keři. „Stilcho. Blázínku. Vrať se, nech to být.“

Plakal – slzy z jediného oka a řídkou, načervenalou tekutinu z důlku chybějícího. A skutečně se vrátil – najednou se přirůčil na svět s výkřikem, který by v každém jiném městě, než je Asylum, v každé jiné čtvrti, než byla tahle, přitáhl pozornost okolí.

„No,“ vydechla. Seděla tam, rukama objímala kolena a uvažovala o svém nejméně poslušném služebníkovi. „Kde jsi byl?“

Pak ji poznal a začal se hrabat dozadu, až narazil na růžové keře a nabodl se na trny. Začal se třást a ona zachytila kolem nich malé zbytky kouzla.

„To je ale hlupák!“ vyhrkla, když znenadání poznala podpis a nebetyčnou pýchu. Haught ji sem tam bavil svým hladem po vědění a svojí přesvědčivou dychtivostí jí sloužit. Tentokrát to tak nebylo. „Kam jsi šel včera v noci?“

„S–s–sem.“

„Marnost. Marnost. Na co sis to hrál? Co chtěl?“

„Já – já –“ Stilchovi cvakaly zuby. „Chtěl – chtěl – abych – šel dolů – n–najít – o–odpověď –“

Zhluboka se nadechla a oči se jí zúžily. Stilcho jí zíral do tváře a odtáhl se tak daleko, jak jen bylo možné. Na trny vůbec nedbal. Trhl sebou, když se natáhla a chytila ho za paži. „Pastorku. Ne, neublížím ti. Neporaním tě. Co chtěl Haught vědět?“

„N–n–nik–o.“ Stilcho dostal nový záchvat třesu. „Ch–chrám –. Povídal – povídal, abych – ti – řekl – řekl, že Janni – vyšel – hledat Nika.“

Chvilku seděla zcela nehybně. Stilchovi stékala po tváři stružka krve z ranky od trnu. „Na čí straně stojí, Stilcho?“

„Říká – říká – že trávíš –“ Stilcho se třásl a k prvnímu pramínku na tváři se přidal druhý. „Příliš mnoho času se Stratonem. Říká, že mám myslet na Janniho. Mysli –“

Všechno odumřelo velice rychle a velice tiše. Chvilku si ho prohlížela. Seděl před ní jako pták před hadem. A nato se usmála, takže sebou cukl ještě víc. Natáhla se a narovнала mu kadeř vlasů nad poničenou tvář. „Máš dobré srdce, Stilcho. A věrné srdce. Čestné. Odolné vůči bezectnosti všech druhů. I když nenávidíš, co jsem udělala. Haught je Nisiban. Nevzbuzuje to v tobě pocit opatrnosti?“

„On – nenávidí nisibanskou čarodějnici.“

„Ach, ano. Nepřátelé Nisi ho prodali do otroctví. Ale Pastorci ho koupili. Povím ti, Stilcho, nestrpím ve svém domě rozepře. Podívej, krvácíš. Běž dovnitř a umyj se. A čekej –“ Sehnula se a vtiskla mu polibek na zjizvená ústa a další na poraněnou tvář. Na okamžik zadržel dech, protože mu vystřelila do duše malé mravenčící kouzlo. „Jestli to na tebe bude Haught zkoušet znova, dozvím se to. Běž dovnitř.“

Vyprostil se z nepříjemného objetí s růžovým keřem, vyškrábal se na nohy a vyšel po schodech do domu. Ve spěchu. S půvabem, jakého je schopen mrtvý muž na útěku od své vladařky, která klečela v prachu a hloubala nad několika čerstvě utrženými lístky růžového keře.

Bouchly dveře. Růžový keř znovu s námahou vzepjal předčasně síly, vyrazil z něho bledý bělavý výhonek a poupě. Stála a poupě se rozvilo, dokonalé a rudé jako krev.

Utrhla ho a sála si prst. Vyslala tichá předvolání a nad ní zatřepetala křídly desítka ptáků, kteří se do té doby tiskli jako zlověstné listy ke kostnatým zimním stromům.

Zasunula růži za závoru na dveřích. Pro Haughta, který si myslel, že jeho paní začíná být slabomyslná. Který si myslel, že potřebuje poradit. A který si svými kroky vzal první kousek svobody a pak zase kousek.

I tato růže měla trny.

Bylo poledne a Straton opět zamířil do ulic – tiše nebo alespoň se značnou snahou o utajení, takže ty, kteří ho znají, nenapadne ho hlasitě pozdravit. Nechal hnědáka ve stáji a šel pěšky. A oblékl si obyčejné šaty. Nejprve navštívil zadní stranu hospody, kde se obvykle dal vyzvednout vzkaz, pokud se na jisté zdi objevilo znamení křídou. Nebylo tam nic. Takže jeden informátor neuspěl, což znamenalo další dva, kteří sloužili v řadě před ním.

Ale Asylum zůstávalo neobvykle tiché – vezme-li se v úvahu krveprolití, k němuž došlo v kasárnách u Povětrova. Nebo kvůli němu.

Byl mrzutý a koupil si u pultu něco horkého k pití. Postával tam, sledoval, jak si asylští uličníci posílají něco odporného ve stoce. Vydal se dál ulicí kolem poklidného kontrolního stanoviště na území Modrých a hned nato uskočil před vozem valchářů. Nějaký osel zdechl přímo na ulici. Takové bylo vzrušení onoho dopoledne. Jircháři z jatek ho nakládali na vůz s větší pomocí místních fakanů, než jim bylo milé. Nějaký vykutálený šprýmař postrašil jirchářského koně, ten se vyděsil a za pokřiku čumilů u obručníku mrtvolu zase vyklopil.

Strat se celé scéně vyhnul.

Ucítil náraz, otočil se na patě a sáhl po stahující se ruce – srdce mu poskočilo, nohy jednaly dřív, než se stačil rozmyslet, ale měl vztek.

Po dvou krocích pronásledování vzdal. Zloději se nezdařilo, měsíc byl netknutý, avšak nedokázal se zbavit myšlenky, že to mohl docela snadno být nůž. Rankanec dopadne na dláždění hned vedle osla a ilsížská lůza se může potrhát smíchy.

Nebo se obezřelou rychlostí vypaří.

Znenadání ho zamrazilo. Stál tam, jeho zloděj na bezhlavém útěku, kolemjdoucí do sebe strkali a vrhali na něho opatrné pohledy. Snad viděli cizince, který byl trochu vysoký a trochu světlavý, takže by neměl stát na nároží takhle dole ve městě. Bitevní pole má svoji hrůzu – hluk a prach a nepříčetnost, ale když šel dnes ulicemi plnými nožů, plnými ošklivých pohledů a chladného odhadování, byl nápadný jako štětka na vznešeném večírku –

– byl tady v menšině, tak to bylo. Byl zlověstně sám. Rankanec patřil do horní části města.

– ve slunečním světle –

– v čele armád –

„Pst.“

S trhnutím se otočil a zachytil nečekaný pohled kudrnatého spratka. Vyzývavě škulbl hlavou k uličce za shromážděním kolem osla. Pojď za mnou, vyzývalo gesto s naléhavostí.

Zůstal stát uprostřed ulice. Kluk nepatřil k jeho pravidelným kontaktům, ale asi Strata znal. Nebo v něm pouze rozpoznal Rankance a možný cíl. K navýšení prestiže nějakého mizerného komanda smrti, které si dělá nároky na slávu, by stačil jakýkoli cíl.

Stačil by jakýkoli Rankanec, jakýkoli Beysib, jakýkoli obyvatel lepší čtvrti.

Pokračoval v chůzi ulicí, rameny si razil cestu tlačenicí a pozvání si nevšímal. Takové situace neměl rád – mačkanice, těla natlačená těsně kolem něho, strkání a odstrkování. Avšak jinudy se z uličky dostat nemohl.

Další lehký náraz do opasku. Natáhl ruku, otočil se a na okamžik zapátral v davu, zatímco si rukou chránil peněženku.

Byla tam jiná ruka. Na jeho zápěstí. Zvedl oči a spatřil pár dní neholenou tmavou tvář s vpadlýma očima pod tmavou kšticí a čapkou, která pamatovala i lepší časy.

Vis.

Mradhon Vis cílil návalet na stranu, směrem do uličky, Straton šel za ním a nadával si, že je víc než dvojnásobný hlupák. Vis je agent Nisi. Jestřábí maska. A ještě ke všemu vůči němu cítí pořádnou zášť. A také člověk, kterého nejednou zaměstnával.

Vis ho chtěl dostat do uličky. A pojednou se objevil druhý muž, který se očividně zajímal více o něho než o poslého osla.

Hlupák, pomyslel si Straton znovu, ale teď měl dvě možnosti – ulička s Visem nebo co nejrychlejší útěk a přivábení pozornosti lůzy.

3

Úzkostí zmítaná Moria, schoulená v plášti, čekala v předpokojí. Na ulici ji očekávalo dost svalovců, kteří jí zajistí bezpečný průchod Povětrovem i se šperky.

Vstupní hala jednoho z nejelegantnějších sídel v horním městě nebyla o mnoho bezpečnější, byť z odlišných důvodů. Ischade ji poslala do sídla paní Nuftantej, jak říkal Haught. Haught jí poskytl doprovod několika nejlepších mužů z Povětrova, vykoupaných a vyšňořených jako hejno pravých sloužících. Haught jí dal papír, který měla odevzdat sluhům, nějaký malý předmět a několik slov, jež měla vyřídit, a tak Moria, narozená ve stokách Povětrova, stála v jednom z nejstarších asylských sídel (jehož obyvatelé ale nepatřili k těm nejstarším v Asylu), prolamovala si prsty a odborně odhadovala bohatství, které ve zlatě a ve stříbře viděla kolem sebe.

Zachytila nějaký pohyb. Pohlédla k zemi, zalapala po dechu a uskočila čtyři stopy od plazící se zmije.

Ještě na ústupu opět vzhledla, předmět jí vypadl z ruky a kutálel se někam po koberci, a v tu chvíli jí zakryla výhled rozhoupaná hromada sukní a přikryla hada. Sukně a bosé nožky a (zaražený pohled Morie putoval vzhůru k vosímu pasu a odhaleným nadržům) nadměrné množství šperků a plavé kudrny a křiklavě nalíčený obličej: (Páni, to je ale loutka!)

Loutka měla majestátnější doprovod, vyšší, s rovnými blondatými vlasy a šálem s našitými kanýry. Blondaté vlasy, nemrkající oči a velice střízlivá tvář patřily ženě o několik let starší.

Loutka štěbetala a švitořila beysibštinou. „Ach, šišlala ta vysoká. „Posel? Od koho?“

Do toho ti nic není, krůto. Taková slova chtěla Moria pronést, ale vyšlo z ní: „To není důležité ani pro mě, ani pro vás.“ Čistě a rankansky. Bez dechu rychle pokračovala: „Vaše zlato vám koupilo neklid, vaši přátele vám koupili nepřátele, počet vašich nepřátel se každým dnem násobí. Mám styky. Přišla jsem je nabídnout.“

„Styky?“ Vysoká Beysibka z ní nespouštěla podivné oči a nožíkem se dotýkala lemu kanýry zdobeného šálu. Jeden z jejích náhrdelníků, který vypadal, jako by byl zdobený kovovými proužky, změnil polohu. Nebyl to náhrdelník. „Styky? S kým?“

„Řekněme, že ten někdo vás může zachránit, až padnou hradby.“

„Jaké hradby?“

„Řekněme, že sloužíte Beyse. Řekněme, že já sloužím někomu jinému. A povězte Beyse, že se mění vítr. Zlato hradby nekoupí.“

„Kdo jsi?“

„Vyříd'te to Beyse. Vyříd'te Beyse, že mi patří dům s červenými dveřmi tam dole. Jmenuji se Moria. Vyříd'te Beyse, že existují způsoby, jak její lidi ochránit. A způsoby, jak projít jakýmikoli dveřmi.“ A bylo to venku. Dokonáno. Nevěděla, co říkala. Věděla jen, že obě Beysibky na ni zíraly a že se náhrdelník vysoké ženy zvedl a také si ji upřeně prohlížel. Bylo to docela nepříjemné.

Loutka začala rychle mluvit. Vyrasila dopředu. Byla tak rozčilená, že po Morii málem plivla, ale ta druhá ji zarazila. Kolem nich se teď objevila šestice mužů, elegantních, tichých.

„Skončila jsem,“ oznámila Moria a mávla rukou ke dveřím. O krok ustoupila, pomyslela na hady a rozhodla se otočit a podívat se. Nebyl to příjemný ústup. Znovu se obrátila čelem k Beysibkám. „Řekla bych,“ začala hlasem, který se už podobal jejímu, „že byste raději měly zamknout dveře a zůstat za nimi. Byly byste hloupé, kdybyste se procházely takhle okázale oblečené. Je vás mnohem

méně než dřív. Chleba je dražší a zlato levnější a dva bloky pod mým domem směrem k řece už ani nechodí hlídka. Popřemýšlejte o tom.“

„Pojď sem,“ nařídila jí Beysibka.

„K hadům se nepřiblížím,“ upozornila je Moria, chňapla po dveřích a hlasitě je za sebou zvenku zabouchla.

Její stráž nebylo venku na první pohled vidět. Zjevila se až ve chvíli, když sešla ze schodů. Tamhle shrbeně seděl jeden muž, další se k nim připojil z průchodu. Pouze jeden s ní kráčel otevřeně, jeden z jejích vlastních sluhů devítiprstý člověk, jenž uměl velice hbitě zacházet s nožem. Byl oblečen v brokátu, na krku mu visel zlatý řetěz a po boku meč. Neměl nejmenší tušení, jak se s ním zachází, ale věděla, že ze všech banditů na ulici jde ona s tím nejhorším a že všichni čekají na její příkazy.

Bála se tak, až se jí kalil rozum. Očima přejížděla ulici. Nesla se s vlněním a šustěním, které přišlo po příjezdu Beysibů do módy. A po celou tu dobu věděla, že právě přinesla do tohoto domu něco smrtelně nebezpečného. Upustila ten stříbrný míček. Odkutálel se jí od nohou a ztratil se. Snad by ho mohl najít beysibský had. Byl moc malý, než aby si ho všiml někdo jiný.

Jejím přesvědčením vůbec neotráslo, že i kouzla Ischade potřebují nějaký hmotný předmět, který je udrží na správném místě. Víc jí otráaslo, když zjistila, jak malé takové předměty mohou být. Sotva nepatrně větší než korálek, kapička stříbra, nevypátratelné, pokud se k tomu nevyužije zase kouzel – a možná ani ta nepomohou. Jestli se právě nesetkala s čarodějnici, pak tomu vůbec nerozumí.

Dlouhodobý obyvatel Asylu se takovým věcem naučí rozumět.

Strat se zarazil v ústí průchodu. Napůl počítal s rychlým pohybem a nenadálým zvratem, jenže Vis si to očividně představoval také tak. Vis nebyl sám. V průchodu čekali tři muži. Jeden za nimi. Takže šlo buď o pomstu, nebo o vážný rozhovor. Při pokusu o únik by teď riskoval vážné zranění.

Pokračoval v chůzi a vstoupil. Zastavil se tak blízko vstupu, jak jen bylo možné. Alespoň se o to pokusil. Jeden ho chytil za paži a táhnul a v zádech ucítil ostrý hrot nože z Visovy strany.

V té chvíli se přestal bránit. Nestojí o takové zranění, jako je bodnutí do ledvin. Ne že by jiné bylo lepší. Byl profesionál a v tomto okamžiku nebylo rozumné hrát si na hrdinu. Nechal se postrkovat a vláčet k ohybu průchodu a přirazit ke zdi – postrčení byl jejich nápad, ale zeď jeho. Chtěl dostat ten nůž do větší vzdálenosti od svých zranitelných zad, ale těsně se kolem něho semkli a Vis a jeho nůž se mu přestěhovali k břichu, což bylo značně neuspokojivé.

„Pokecáme,“ navrhl Vis.

„Tak jo,“ souhlasil Straton, opřený zády o zeď. „Mluv.“

„Ne, ty něco řekneš nám.“

„Hmm. Kdo je to my?“ Stratovi se stáhl žaludek. Čekal bodnutí do střev. Nepřišlo. To ho zmátlo a vyvedlo z klidu víc než násilí. Chtěli víc, než čekal.

„My jsme stejný zdroj, na jaký jsi zvyklý,“ vysvětlil Vis. „My jsme muž, kterého znáš. Jde o obchod. Říká se, že se něco chystá.“

„Promluvili jsme si,“ řekl Strat. „Dej mi trochu oddychového času a můžeme se dohodnout –“ Zarazil se.

Nůž naznačil zastavení. Nebyl ve stavu, kdy by se mohl hádat. Na chvíli se bál dýchat. Tmavý vzhled mužů kolem něho vypovídal, že jde zřejmě o Ilsižany. Nebyla to tak docela pravda. Náhle poznal, do čeho se namočil.

Nisibanské zabijácké komando. Možná je platí Jubal.

„Promluvili jsme si,“ zopakoval Vis. „Teď chci abys mi řekl pár věcí. Třeba kdo ti dává rozkazy. Slyšel jsem, že s ní spíš. Je to pravda?“

Zprudka se nadechl. Chyba. Nůž mu neposkytoval prostor nádech zopakovat. „Sotohon,“ použil nisibskou oplzlost. A čekal nůž. Vis se ušklíbl. Byl to úšklebek vlka. Úšklebek šílence z hor. Muži se usmívali, jako by překonali hradby a pohrdali kapitulací.

„Dostala tě,“ poznamenal Vis. „Potíš se, člověče. Víš to?“

Neodpověděl. Stál bez hnutí a dýchal v tom malém prostoru, který mu ponechali. Začal si propočítávat, kam by mohl skočit a jak rychle by zemřel, než by se mu to podařilo. A jestli má čas to zkusit.

– *Se sluncem a pancíři a hradbami Ranke dostojí Asylum svému jménu, stane se zdí, za níž –*

„Ta čarodějnice něco chystá,“ ujistil se Vis, zahákl Stratovi pod bradu prst a zajistil si tak jeho pozornost. „Řeči se šíří rychle. Ta hrůza u Povětrova – v kasárnách – to nebyla naše práce.“

Žádná odpověď. Žádná odpověď byla nejlepší odpověď. S pomocí bohů snad měl Vis zbylou čtveřici pod kontrolou. Vis měl mozek a nevraživost, jejíž omezení znal. Ostatní mohou být jednoduše šílení. „Víš co,“ navrhl Strat zamyšleně, „nebudeme to komplikovat, Visi. Nejsem na tvou výplatní páse. Ty jsi na mojí. A necháme to tak. Zatím to tak klapalo. Jestli se něco chystá, zajímá to mě stejně jako tebe, ale ještě jsem o ničem neslyšel – Ach.“

„Pořád si myslíš, že držíš otěže, co?“

„Můžete mě zabít. Najdou se tací, kteří za to rádi zaplatí.“

Měl na mysli Svaté spolky. Crita. Spatřil Visovi v tváři škubnutí a vzpomněl si, kdo ještě by zaplatil a koho se Vis bál víc, než se bál Ranke – a o hodně. „Dočkáš se svého vlastního pekla,“ řekl Vis. „Chci jasnou odpověď. Je za tím ona? To ona teď tahá za nitky? Kde jsou ostatní? Je vás spousta.“

Rychle si to v hlavě propočítal. Vraždění v kasárnách: úplně prozrazení nové vlny rankanské aktivity mezi těmi, kteří mohou vědět, že oni to neudělali. A Vis přinejmenším okrajově závisel na rankanských, ne nisibiských fonděch. Vis a jeho lidé nenáviděli Roxanu a její lidi. Tohle měli společné. „Je tu několik Svatých spolků,“ připustil Straton. „Řekněme, že – že jsme finančně podpořili nějaké dění v ulicích. Stejně jako vy. A chceme, aby ta ulice zůstala otevřená. Vy chcete další peníze. Visi, měl by sis všechno znovu promyslet. Já nevím, co má v plánu. A jestli to zjistím, v žádném případě to nebudu rozdávat zadarmo. Ale moji mládenci se těm tvým dosud vyhýbali a žádnému z nich nepodřízli krk. To je práce Jubala? Stojí za tím on? To on si vás drží? Nebo je to Walegrin?“

„Ach, pořád si nás někdo kupuje,“ vysvětloval Vis a trochu stáhl nůž. „Ze všech obvyklých stran. Kdybych byl hlupák, hned na místě bych ti splatil osobní dluh. Ty ale nejsi na seznamu a já nejsem hlupák.“ Další z Visových vlčích šklebů. „Neslibuješ a nevyhrožuješ. Prostě se odtud chceš dostat a přitom říct tak málo, jak je jen možné. Já osobně se snažil pomoci. A nemusel jsem. Ale teď ti něco řeknu –

a nebudu ti za to nic počítat. Něco se blíží. Je čas splatit dluhy. V Povětrově. Lidé Morutha.

Ty mi rozumíš.“

Moruth. Král žebráků. Starý trest jestřábích masek.

Straton pohlédl na Vise a jeho pseudoilsizskou společnost a znovu si to přerovnal v hlavě. Vis je ochoten riskovat svůj rankanský příjem a Vis předává informaci proti Moruthovi a jeho žebrákům. To ukazuje na Jubala. Nepochybně. Straton se pomaličku nadechl. „Vyříd' Jubalovi, že se do toho dám. Zjistím to. Ale zařizovat pro něho nebudu nic.“

„Jsi nějak moc chytrý, ty hajzle.“

„Jsi nějak moc ukvapený, ty parchante. To platí i pro Jubala, jestli si myslí, že si tebe a ty tvoje psy koupil. Kolik dalších ve městě? Chceš si přijít na své, co?“

„Stejně jako ty. Tady. Tamhle. Je nás spousta. Ale my neumíráme jako ti pitomci v kasárnách. Teď budeš mít co do činění s někým jiným.“

„Existuje někdo z Nisi, kdo si chce z tvých střev udělat stuhu. Mám to od svých zvěďů.“ Strat se záměrně zašklebil Visovi přímo do snědého obličej. „Nás je zatraceně málo. Mezi námi není většina nisibských horalů. Já vím, proč tě chtějí, Visi. Ale o tom se nebudeme bavit. Možná zjistíš, že tě Jubal nedokáže ukrýt sám. Možná zjistíš, že pramen ilsizských peněz vysychá. Řekněme, že se teď se svými milými přáteli stáhneš a poděkuješ svým výstředním bohům, že jsme oba zachovali chladnou hlavu. A nebudeme si navzájem připomínat staré časy.“

„Takže Ranke není na tahu.“

„Ne, není to Ranke. Nejsme to my. Nejste to vy. Ať se chystá cokoliv, nestojí za tím nikdo z nás. Ani Jubal.“

„Ilsizané,“ řekl Vis.

„Ilsizané.“ Osvobozený Straton si v nelíčeném udivu odplívl. „Křiváci.“ Zíral na nisibského lupiče a vzpomněl si na zvláštní ticho na ulicích.

„Jsou to Ilsizané,“ potvrdil Vis. „Jakou bude mít náš život cenu, jestli se to vymkne? To znamená hodně nožů.“

Na cestu vylétli i další posli. Většina byla černá a pokrytá peřím.

Jeden přistál ve Spleti. Nesl jistý amulet. Jeden přistál na palácové hradbě a s typickou zvráceností přivedl svého příjemce, který se ho snažil chytit a vzít si malý váleček připevněný k noze, k bezdeché hysterii. Vzlétl, přistál, znovu vzlétl, a když se nakonec ostýchavě vzdal, klovl kněze, který ho chytal, do ruky.

Jeden přistál na malém keři a odhupkal na práh jedněch dveří v ulici Červených luceren.

A Haught, jenž osobně doručil jeden ze vzkazů a vracel se domů, objevil růži zastrčenou za klikou a zbledl.

Zvedl ji a neochotně, jako by to byl had, si ji přitiskl na prsa.

„Věřím,“ řekla Ischade, když vešel, „že v budoucnu budeš laskavější. Stilcho ti nepatří.“

„Ano,“ přisvědčil Haught vášnivě.

„Myslíš si, že jsem nevšímavá.“

„Ne, paní.“

„Jakou cenu, Nisibane, má spěch? Jak je možné, Nisibane, že jsi tak malicherný, tak pohrdavě opatrný, pokud jde o moje záležitosti? Dříve jsem na to zapomínala. Ale plísniš mne za mou povahu právem.“

„Jen jsem se snažil dbát na –“

„Haughte, Haughte, Haughte. Ušetři mě. Myslíš si, že už jsi nepostradatelný. Nebo spíš – doufáš, že se to stane.“ Ischade odkopla na stranu plášť z kvalitního růžového hedvábí. „Jen málo věcí je nepostradatelných.“

„Paní –“

„Obáváš se, že nedbám na drobnosti. Nu, možná máš pravdu, Haughte. Přijímám tvůj názor. A tvé varování. A chci, abys pro mne vyřídil jistou záležitost. Osobně. Když už jsi tak obratný.“

„Jakou – záležitost?“

Usmála se, přistoupila k němu a dotkla se růže, kterou držel v ruce. „Postarej se o Roxanu. Odklid’ mi ji z cesty.“

Haught otočil oči v sloup.

„Ach, Stilcho ti pomůže,“ poznamenala Ischade „A Roxana už zdaleka není to, co bývala. Niko si to vzal na starost. Je celkem

možné, že se kvůli němu vzchopí, ale v takovém případě budeš mít Janniho. A Stilcha. Nemám pravdu? Jsem si jistá, že ti tady mohu důvěřovat.“

Do otevřeného okna vlétl s třepetáním křídel další pták a usadil se na opěradlo židle jako na bidýlko. Tenhle přiletěl z horního města. Kolem inkoustově černé nožky měl obtočený začarovaný kroužek. Třel si zobák ostrý jako dláto o pařáty okované ocelí. Měřil si je nepřičetným zlatým okem.

„No ovšem!“ řekla. A k Haughtovi: „Udělej něco užitečného. Nakrm ho. Pozor na prsty.“

„To je velekněz,“ upozornil Haught. Měl na mysli osobu, od které pták přiletěl. Zpráva, přednesená vysokým tenkým cvrlikáním, byla za hranicemi jeho chápání.

Otázka, otázka, otázka. „Molin chce odpovědi,“ vysvětlila Ischade a usmála se, protože odpovědi byly na obzoru, ale ne tak, jak si kněz představoval. „Řekni Jannimu, že má svolení chytit Nika, jestli to dokáže. Až ho uvidíš.“

„Kde jsi byl?“ vyptával se Černý Lysias z Třetího komanda, když se Strat objevil ve stáji za Černou linií. „Pátrali jsme –“

„Řekněme, že jsem měl naléhavou schůzku.“ Strat chytil muže za rukáv. Zhýčkaný Lysias vypadal jako krysí hnízdo a páchl rybinou. V takovém přestrojení cestovalo v těchto dnech Třetí komando. Strat jej hnál stáji do sedlárný s šikmými zdmi, kam puklinami v děravé střeše pronikalo denní světlo. Hnědák zafrkal, zadupal a kopl do blízké zdi. Už měl téhle díry dost. Při druhém kopnutí se zdálo, že spadla půlka domu. „Sakra. Nech toho, koni.“

Trucovité ticho. Odfrknutí a švihnutí ocasem.

„Něco se chystá,“ řekl Straton. „Slyšel jsi?“ A když se nedočkal odpovědi: „Co jsi slyšel?“

„Máme spojení na Nika. Zaslechli jsme, kde je. V horním městě. S knězi. Jsou oblasti, kam se nedostaneme. Randal poslal – vzkazuje, že se na minulou noc vyptává Roxana. Ona taky hledá. Rychle. Pořád nevíme kde. Kama má tu svou spojku z LFOA a někde tu čenichá. Ještě jsme ji nenašli. Melant je v přístavu, Káli zkouší ten setmurský kontakt, máme –“

Po zádech mu přejelo mravenčení. Tvrdě popadl Lysia za rameno. „Poslyš. Jdu zase ven. Pošli zprávy, uveď Třetí do stavu plné pohotovosti. Buďte ve střehu.“

„Jdeš –“

„Zmiz odsud. Ať se něco začne dít.“

„Dobře,“ souhlasil Lysias a bez dalšího vyptávání zmizel za rohem.

Ale Strat otálel v mdlém světle. Měl tísnivý pocit, že ho dostihla panika. Chtěl denní světlo. Chtěl –

– snadné odpovědi.

Kadakithis ztratí císařství. Niko v nesnázích. Asylem se šíří pletichy jako červi zkaženým masem. Tempus má zpoždění a Randal byl poražen. Straton se nepovažoval za hlupáka, alespoň ne obvykle. V ošklivé místnůstce nahoře se muži i ženy snažili z něho udělat blázna a on je neomylně připravoval o duše a malá tajemství, z nichž jej většina nezajímala ale několik ano, a oni je všechna vyzradili. Pak šli svou cestou buď na svobodu (jako odstrašující příklad), nebo do Březnice (což byl projev pořádkumilovnosti). Nebyl na své umění nijak zvlášť pyšný, snad jen na pronikavý úsudek, který se nespokojil se lží namísto odpovědi. Tento důvtip z něho udělal vyšetřovatele Pastorků. Ano, neústupná trpělivost a neochvějný instinkt pro porozumění spleťtým výtvorům lidské mysli.

Toto umění se obrátilo dovnitř, zkoumalo neprobádaná místa, zkoumalo cesty, po kterých se mu nechtělo se vydat.

Ona, ona, ona, nepřestávalo říkat a přitom putovalo po březích temnoty, která se očím zdála víc než temná: temnota lůna, nepoznatelná temnota, teplá temnota a pohodlná a zaplněná velkým množstvím propastí. Příliš velkým množstvím propastí. Nalezl jistý klid. Vábil ho. Blahopřál si, že unikl. Neustálý úprk se mu stal denní potřebou, potravou pro jeho sebeúctu.

Mysli, Pastorku. Proč o tom nemůžeš přemýšlet?

– Kůň toulající se ránem, ukradená jablka, dětsky nevinný jezdec za svítání –

(Při té představě sebou škubl. Je vůbec při smyslech?)

– Umírající Kadakithis, mrtvý na mramorové podlaze, nikomu nechybí, palácovými sály se rozléhají zvuky kroků vojenských bot –

Výborně, řekl by Tempus, když by zjistil, že jeden z jeho mužů předvídal jeho záměry. Skrytá hra ho dostala na denní světlo, stal by se hrdinou, ne tvorem z místnůstky nahoře, ale mužem, který vykonal ten čin, správný čin, využil příležitosti –

Zachvěl se. Seděl ve tmě a v ústech měl pachut' krve.

Opřel se o zeď. Otřásla se, jak do ní hnědý kůň zase kopl, aby mu dal najevo, jaký má na tmavou stáj názor.

Měl podezření. Podezíral sám sebe – je vůbec při smyslech?

Musei jít – tam. K řece. Musí na to přijít. Ne za tmy, ne v její době – ale ve své, za denního světla, když snad bude s sebou mít i svůj důvtip.

Nepravděpodobně vyhlížející domeček se choulil ve spleti křovin na břehu Bílé Březnice. Kdybyste se zeptali desítky lidí, zda jsou na dolním konci Asylu nějaké stromy, řekli by, že nejsou. Zapomněli by na taková místa s železným plotem a stínící živou hradbou, jako je toto. Nakonec, vypadalo opuštěně. Často se tu objevovala světla. Jednou nebo dvakrát tu hořelo – jasná výtržnost. Ale prozíraví lidé si takových věcí nevšíмали. Prozíraví se drželi svého a Straton, jedoucí kolem několika kontrolních stanovišť po většinou vyliďněných ulicích, nezapomínal na znamení. Přemýšlel a dělal si v hlavě poznámky, zatímco uvažoval hnědáka před domkem, který vidělo jen málo lidí.

Strčil do zrezivělé branky a přešel po přerostlé zvadlé trávě k malé verandě. Dveře se otevřely, ještě než zaklepal (a než k nim mohl dojít někdo z druhé strany), což jej vůbec nepřekvapilo. Linula se odtamtud pížmová vůně. Vstoupil do nejasného světla, které přicházelo z mírně zbarveného okna – Ischade nebyla, pokud nešlo o její osobu, nijak pořádná.

„Ischade?“ zvolal.

Předem ho napadlo, že by nemusela být doma. Ale ve spěchu a pod tlakem myšlenek takovou možnost odsunul stranou.

Ze dne už mnoho nezbývalo. Slunce mělo namířeno za Březnici, za nepravdělně rozházené povětrové domy.

„Ischade?“

Člověka tu mohlo potkat ledacos nepříjemného. Měla nepřátele. Měla spojence, kteří nepatřili k jeho přátelům.

Zašelestil závěs.

Mžoural na černě oděnou postavu, která mu kráčela vstříc. Byla pokaždé mnohem menší, než jakou si jí pamatoval. V jeho vzpomínkách byla vysoká. Ale ty oči, ty její oči –

Uhnul před nimi, záměrně přešel na stranu a nalil jí i sobě z amfory, jež stála na nízkém stolku. Svíčky vzplály jasnějším světlem. Byl na to zvyklý. Byl zvyklý i na lehké kroky za sebou – nikdo se za něho nepřikrádal, byl to jen pocit. Ale udělala to Ischade a on jí to dovoloval. Věděla to. Věděla, že se ho zezadu nikdo nedotkl, že to je jedna z jejích malých her, které jí dovolil provozovat. Trocha z toho hrůzou běhal mráz po zádech. Jako z ostatních her, které hráli. Jemné ruce mu přejely vzhůru po zádech, spočinuly mu na ramenou.

Otočil se s oběma poháry. Vzala si svůj a věnovali mu lenivě dlouhý polibek.

Nešli pokaždé přímo do postele. Dneska si přinesl křeslo ke krbu. Uvelebila se napůl vedle něho a napůl mu seděla na klíně. Bylo příjemné držet ji v náruči, poslouchat šepot látky, cítit pružné křivky a těžkou vůni pižma a dobrého vína. Upila ze své číše a postavila ji na servírovací stolek. Někdy se v takových chvílích usmála. Tentokrát si ho měřila pohledem, o kterém věděl, že je nebezpečný. Dnes večer se jí nepřišel dívat do temných očí a zapomenout vlastní jméno. Cítil chlad, který nic nedokázalo zaplašit, poprvé cítil, že život nebo smrt závisejí stejnou měrou na jejích touhách.

Ischade našlapovala uličkami v kasárnách a pozorovala výsledky vraždění – byla spokojená. Nasycená. Nebyla to smrt, co se jí líbilo. Byly to tyto smrti.

„Není ti nic?“ zeptal se ženy, jež mu hleděla velice zblízka do očí. „Ischade, co to s tebou dneska večer je?“

Mrknutí. Slyšel svůj tep. Její. Svět se zastavil, mezi dnem a nocí nebylo rozdílu. Odkášal si. Nebo se o to alespoň pokusil.

„Myslíš, že bych měl raději odejít?“

Změnila polohu, položila mu paže na ramena a spojila mu ruce za krkem. Stále ani slovo.

„Chci se tě zeptat,“ zkusil říct v těsné blízkosti jejího upřeného pohledu, její měkké tíhy po svém boku, „chci se tě zeptat –“ Takhle to nepůjde. Zamrkal, rozbil kouzlo a vzal svůj život do vlastních rukou. Zešíroka se usmál do její temné tváře, vzpomatoval se a políbil ji. Jak uměl nejlíp. Uměl z člověka dostat, co chtěl, určitou cestou, ale tu a tam používal příjemnější způsoby přesvědčování. Ani na jeden způsob nebyl nijak zvlášť hrdý. To všechno bylo součástí jeho dovedností. Poznal lež v útržku pravdy a sledoval stopu. Má ji. Dnes večer se pravda skrývá v jejím mlčení.

„Něco chceš,“ začal, „vždycky jsi něco chtěla.“

Rozesmála se a on ji popadl za ruce. Nesmlouvavě.

„Co můžu udělat,“ chtěl vědět, „co chceš, abych udělal?“ Ischade nikdo neovládal. Vycítil to, když jí potemněly oči, když náhle v pokoji pohaslo světlo. Nevšímal si toho. „Ischade, Ischade.“ Snažil se udržet pozornost. Svou i její. Zrovna teď by měl vstát a zamířit ke dveřím. Věděl to. Ale bylo nekonečně lehčí zůstat sedět. A velice těžké myslet na to, na co se snažil myslet, jako byly mezery ve vzpomínkách a věci, které dělali nebo o kterých si myslel, že je dělali, v posteli pokryté hedvábím. „Máš Stilcha, máš Janniho, máš mě – je to shoda náhod, Ischade? Možná bych ti mohl pomoci víc, kdybych byl vzhůru, když na mne mluvíš –“ Nebo jsou to informace, o co stojíš? „Třeba si tvoje a naše cíle nejsou až tak vzdáleny? Vlastní zájmy. Nemluvila jsi o vlastních zájmech. Jaké ty tvoje vlastně jsou? Já ti povím o svých.“

Paže za hlavou se mu semkly. Předklonila se a v místnosti již nebylo nic než její oči, na celém světě nebylo nic než tep v jeho žilách. „Usilovně přemýšlíš,“ poznamenala. „Jen přemýšlej dál, přemýšlení odporuje kouzlům Přišel jsi sem celý opancéřovaný přemýšlením, ale je to tak těžký náklad – cožpak nejsi unavený, Strate, necítíš únavu, když neseš všechnu tíhu za hlupáky, stále jsi ve stínu, cožpak nemá cenu být jednou tím, co skutečně jsi. Pojďme do postele.“

„Co se děje ve městě?“ podařilo se mu dostat ze sebe otázku. Vyšla z něho, rozmazaná, napůl bláznivá a napůl nezávislá na jeho rozumu. „Do čeho ses namočila. Ischade? K jaké hře nás využíváš –“

„Postel,“ zašeptala. „Bojíš se, Strate? Nikdy neutíkáš před tím, čeho se bojíš. Nevíš jak.“

4

„Nevím,“ řekl Stilcho, který v doprovodu Haughta kulhal ulicí. Haught rázoval dlouhými kroky a mrtvý Pastorek se mu snažil ze všech sil stačit. Sotva dechu popadal. V rytmu jeho kroků čvachtal měch s vodou. „Já nevím, jak se s ním spojit – je tady, to je vše –“

„Jestli je mrtvý,“ přerušil ho Haught, „tak bych řekl, že máš jistou výhodu. Myslím, že se dost nesnažíš.“

„Nemůžu,“ zalapal po dechu Stilcho. Soumrak zdůrazňoval půvab Haughta, jeho povýšený pohled. Stilcho, který ho už už chytil, stáhl ruku zase zpátky. „Já–“

„Říká, že to zvládneš. Říká, že se na to docela hodíš. Vážně bych se nepokoušel dokázat, že na to nemám. Ty snad ano?“

Ta myšlenka dopadla na Stilcha jako ledová sprcha, přiblížili se k mostu, jenž znamenal překážku pro běžící vodu. I když ho most nezastavil (v některých ohledech byl celkem živý), zeslábl v kolenou. Na druhé straně vstupu na most bylo kontrolní stanoviště, které patřilo bezbarvé linii. Do ní strkal nos jen málokdo. Měla sice nějaké živé strážce, ale ne všichni, kteří hlídkovali v ulicích za mostem, byli živí. Také jatky trpěly hrůzami a zlovolnými vrtochy Roxaniných stvůr.

„Poslyš,“ začal vysvětlovat Stilcho, „poslyš, ty to nechápeš. Není jako ostatní mrtví, když je v tomto stavu. Mrtví jsou všude. Janni je k něčemu připoután, má nějakou vazbu a v tomto směru je jako jiní živí. To není dobrá zpráva vzhledem k tomu, k čemu je vázán – Ale nemůžeš ho najít jako ostatní mrtvé. Má místo, k němuž patříme i ty a já –“

„Neházej mě do jednoho pytle s tebou.“ Haught si smetl z pláště pomyslný prach. „Rozhodně nemám v úmyslu se k tobě připojit. A ať už jsi paní řekl o té záležitosti s růžovým keřem cokoliv –“

„Nic. Nic jsem jí neřekl.“

„Lháři. Řekl bys všechno, co by chtěla vědět, předal bys jí vlastní matku, kdyby tě o ni požádala –“

„Moji matku z toho vynech.“

„Je v pekle?“ zajímal se Haught s nečekanou vlčí dychtivostí, z níž Stilcha opět zamrazilo v útrobách. „Třeba by mohla pomoci ona.“

Stilcho neřekl nic. Nenávist, kterou Haught pociťoval k pastorkům, byla hmatatelná. Většinou o ní vtípkoval, ale nikdy když byli sami. Ne když bylo něco, čeho mohl Haught využít vůči němu jako hrozby. Ale Stilcho mu oplatil planoucí pohled. Než ho naverbovali Pastorci, byl klukem z mokřin a pivovarským kočím v Asylu a ani jedna okupace nevedla k jasnému, ostrému a odvážnému jednání. Rozhýbával se k vzteku jen pomalu, stejně jako bývalo pomalé jeho nemotorné spřežení. Ale existoval bod, za který nemohl, a podobné to bývalo i s jeho sedřenými koňmi. Král žebráků, který ho mučil, ten bod našel. Haught na něj právě narazil. A Haught ho možná vycítil. V nisibiském kouzelníčkovi byl náhle klid. Už žádné posměšky. Na chvíli už ani slovo.

„Jdeme na to,“ navrhl Stilcho. Usiloval vyhovět spíše jejím příkazům než jeho. Přitáhl si k tělu černý plášť a prošel kolem mostu. Nad hlavou se mu mihl pták – ptačí zvědavost mu přinesla jakýsi dotyk něčeho důvěrně známého. Ale nebyl to druh, který by se zajímal o říční břeh, ledaže by tam zbyl kousek mršiny. S máváním křídel se ztratil na povětrovské straně mostu. Nedbal na zátarasy a kontrolní stanoviště, spolu s ostatními ptáky si poletoval z místa na místo.

Stilcho si uvědomil, že tenhle míří ke kasárnám, viděl ho za mostem svým polovičním zrakem (i chybějící oko pracovalo a měl vize ve světě stínů, i když bylo někdy poseto skvrnami, což se v poslední době stávalo, protože se pod vlivem štipavých Haughtových posměšků poněkud vymanil ze své domýšlivosti). Viděl mostního strážce LFOA, ale viděl, že se kolem sloupu, kde zemřeli, shromáždilo i několik mrtvých. Haught byl s ním, ale nedalo se říct, že ho vedl. Došli na konec ulice a zabočili k jatkám.

„Vrátil se k čarodějnici, tam je.“ Zip upadl na ulici na dřevěné schody jednoho domu ve Spleti a žena, která se choulila poblíž v žebráckých hadrech, poslouchala, i když se na něho nedívala. Zip prudce oddychoval. Vytáhl jeden ze svých nožů a zaútočil na dřevo schodu mezi svýma nohama. „Je to zatracený blázen, ty to víš.“

„Dávej si pozor na zobák,“ upozornila ho Kama. Byla to štíhlá žena a pod maskou všech těch hadrů skrývala spoustu zbraní. Obličej měla značně zamazaný špínou a kolem úst se jí vytvořil škraloup z posledního jídla, což bylo součástí přestrojení. Ošálila by i nos. „Jestli chceš být nějak užitečný, zaběhni hernajs k Jednorožci a najdi Windyho. Vyřid' mu, ať se pohne, a zbytek nech na něm.“

„Nejsem žádný tvůj zatracený poslíček.“

„Hod' sebou!“

Hodil. Kama vstala a kolébala se ulicí svojí nejlepším stařeckou chůzí za dalším kontaktem.

Moruth zaslechl jednotvárné pleskání křídel dřív, než pták narazil do okna Matky Becho. Žebrácký král zaťal ruce v pěst a poslouchal. Pták se s temným třepotáním křídel objevil za okenicemi, avšak Moruth oddaloval okamžik, kdy půjde k oknu v zadní zdi hospody. Jenže tvrdé dláto zobáku bez ustání klepalo a škrábalo. Chtělo dovnitř.

Šel a otevřel okno dokořán. Pták vzlétl a zase přilétl.

V rodící se noci si ho prohlížel planoucím pohledem přízračných očí. Nato se s pleskáním křídel zvedl a odletěl.

Úkol byl splněn.

Moruth neměl sebemenší chuť jít ten večer ven. Od masakru na Jubově staré usedlosti, v kasárnách Pastorků, žil v ustavičném strachu. V Asylu kolem Jatečního kříže byla na stráži spousta duší. Říkal to starý slepý Mebbat a Moruth, jenž pokračoval v pouliční válce s Pastorky a jestřábi maskami, nijak netoužil po setkání s tím, co se tu potulovalo za takových nocí.

Ale šel ke dveřím a vyslal posla, který poslal další. Jeden vyběhl nahoru na střechu a zamával pochodní.

„Hadi,“ zašeptala Ischade. Ležela v posteli se svým milencem. Něžně ho políbila a vyprostila si jeho prsty z vlasů. „Jak sis vůbec dal dohromady, Strate, že jak Nisibané, tak Beysibové mají v oblibě hady?“

Zavzpomínal na hadí tělo, které se mu kroutilo pod patou, zoufalý okamžik na druhé straně okna Roxany.

„Shoda náhod,“ poznamenala Ischade. „Je to samozřejmě možné. Ačkoli skutečná souhra okolností je velice vzácný jev. Ty to víš. Nevěříš na ně o nic víc než já. Nejsme rozhodně žádní hlupáci.“

Stilcho se zastavil. Pohyboval se teď opatrně. Ruka Haughta si našla jeho paži. „Jsou tady,“ řekl Haught.

„Jsou tady už nějakou dobu,“ upřesnil Stilcho. Mluvil o stínech tmavších než ostatní stíny. Pohybovaly se a vířily. „Překročili jsme linii. Chceš si pokecat?“

„Nepokoušej mě. Nepokoušej mě, Stilcho.“

„Myslíš si, že máš tolik síly, abys teď prošel jatka a vypořádal se se všemi duchy najednou? Tak to udělej, na co čekáš? Proč sis mě tedy přivedl?“

Haughtovy prsty se mu bolestivě zaryly do paže „Říkám ti, že s nimi promluvíš.“

Už žádné poznámky o jeho matce. Stilcho záměrně pomalu otočil hlavu a pohlédl na shromažďující se zlo. Kromě Haughta nebyl na ulici nikdo živý. A kromě něho. A mnoho z nich patřilo Roxaně. Mnoho jiných ne – prosté ztracené duše, na něž nikdo nedohlédl a poslední dobou, kdy v Asylu vládly naprosto žalostné podmínky, je nic nenutilo vrátit se k odpočinku.

„Jsem Stilcho,“ představil se jim. A vzal měch na vodu, který nesl, a vylil trochu jeho obsahu na cestu. Avšak nebyla to voda, co se tu lesklo v louži. O krok ustoupil.

Ozvalo se suché šustění, strkání a odstrkování a na

dlažbě nad louží se usadilo něco velice podobného živému černému koberci složenému z mnoha částí. Ustoupil a vylil ještě trochu. „Bude toho víc,“ slíbil. „Stačí vám jen sledovat stopu.“

Někteří duchové se v hrůze odvrátili. Většina ho sledovala, pomalu plula s proudem. Ukápl další krev. Neptal se, odkud pochází.

V dnešní době nebylo obtížné si ji obstarat. Pro Ischade to ale platilo téměř vždy.

Strat musel použít k otevření očí veškerou sílu, a když se mu to podařilo, vznášelo se vzduchem šeptání jako bzukot včel v létě a nad ním byla tma jako příkrov věčnosti. „Podezíráš mě,“ řekl hlas jako včely, jako vánek z temnoty, „ze všeho možného. Říkala jsem ti, co to je: vlastní zájmy. Mým zájmem je toto město. Toto město, v němž lovím. Toto hříšné, složité město, tato jímka, kam se stahuje veškerá špatnost – vyhovuje mi tak, jak je. Propůjčuji svoji sílu jednou té, podruhé zas druhé straně. Právě teď ji půjčuji Ilsižanům. Ale do rána zapomeneš. Tohle zapomeneš a zapamatuješ si jiné věci.“ Opět se mu podařilo otevřít oči. Spotřeboval na to všechnu sílu, co měl. Viděl její tvář tak jako nikdy předtím, díval se jí do očí a nahlížel do pekla. Teď chtěl oči zavřít, ale postrádal vlastní vůli. „Řekla jsem ti, co máš dělat,“ pravila. „Běž. Odejdi, dokud můžeš. Běž pryč!“

Vysoko na kopci zaburácela vřeštivá trubka na poplach. Poplach před Jednorozcem byl pozemštější a méně elegantní: paže hlídky bušila s veškerou silou do řady starých hrnců.

Pomoc, haló! Útok, nájezd, ničemnost!

V Povětrově hořelo. A ve vilové čtvrti. Na více než deseti křižovatkách začaly vyrůstat barikády, plály pochodně, kopyta koní divoce bušila do noci.

„Na ně,“ zavelel Černý Lysias svému malému oddílu a na jednu z Jubalových skupin, která měla v úmyslu přehradit barikádou Modrou linii, se snesl déšť šípů. „Rozpoutejte tam nahoře naši kouzelnou pomoc, dělejte! Ta cesta zůstane otevřená!“

Z výhodné polohy na hřebenu střechy vyšlehl ke kopci zářivý oheň.

Nocí se ozývaly další trubky a klapot kopyt a poplašný ryk. Milice vyrazily do ulic.

A po břehu řeky uháněl s lehkomyšlným elánem jezdec na hnědém koni přímo přes Modrou a mířil k Černé linii a za kamarády.

V ulicích propuklo peklo.

Padaly okenice (zloději v Asylu nebyli žádní loudové a již dávno předtím si vyhlídli a hlídali své cíle: když povstání vypuklo, vyrazili okna, popadli kořist a utíkali, jako by jim v patách byli všichni čerti a celý rankanský panteon).

V horní části města vřeštěly trubky a zvonilo se na poplach v ubytovně žoldnéřů a strážě. Avšak Walegrin si vždycky včas přebral informace z klevet a už měl svoje střelce rozmístěné.

První nájezd lupičů na horní město se tak setkal s krupobitím šípů a profesionálně zorganizovanými barikádami. Tohle byla standardní operace. Zadržela váhavější útočníky.

Neodstrašila všechny.

Dole v domku u řeky seděla na posteli v rozházeném hedvábí ohnivě rudé barvy Ischade, zahalená pouze do své černé róby. Divoce se smála a oči se jí vyvrátily v sloup. U řeky se rozlévaly stíny, stíny pochodovaly od zpustošených kasáren v Povětrově a přehlížely zátarasy, jež vztyčil žebrácký král a jeho lid. Ignorovaly LFOA, kameny, které vrhali její příslušníci, zápalné ohně i požáry: tato pololegie spatřila plameny pekelné a pozemské ohně na ni neudělaly žádný dojem. Stíny už minuly Žlutou linii a pyšně si vykračovaly územím Rudých, točitými uličkami Povětropa, s lehkou hbitostí, již by žádná obyčejná jednotka nemohla dosáhnout, čím dál tím rychleji.

„Přicházejí,“ upozornil Stilcho Haughta. Nisibskému mágovi se uspokojení, které vyčetl Stilchovi z tváře, ani trochu nelíbilo. Haught chňapl po měchu s krví a vy třepal z něho několik dalších kapek, aby se duchové z jatek drželi na stopě. Podruhé si po očku prohlédl Stilcha a do hlavy se mu vetřela nepříjemná myšlenka na zradu. „Janni. Kde je Jani? Zjistil jsi, kde je?“

„No, odhadnu, kam bude mít namířeno,“ přisvědčil Sticho.

„K Roxaně.“

Stilcho se smál a šklebil. Měl klapku na oku a na straně mu chyběl zub, ale ve tmě, když nebylo tolik vidět jizvy, v něm byl jistý pošramocený půvab. Elegance. Vyškubl Haughtovi měch, mrštil s ním a pokropil kočičí hlavy. „Utíkej!“ zaječel na Haughta a hlasitě se rozesmál.

„Stilcho, čert tě vem!“

„Schválně!“ říčel Stilcho. Duchové proudili kolem, něco si drmolili, vířili a točili se jako doroty. Haught jediným mrknutím oka posoudil situaci, omotal si plášť kolem paže a rozběhl se, jako by mu na stopě byli pekelní démoni.

Stilcho říčel smíchy. Plácal se do kolen. „Uháněj, ty posraný parchante! Utíkej, Nisibane, utíkej!“

Ráno za tohle zaplatí. Haught se o to postará, ale měl příkazy přímo od ní. Klusal ve směru na most, kde armáda stínů potřebovala pomoci s překročením běžící vody. Jeho starý partner byl v čele. Insignie roty byly nedotčeny.

Duchové za ním udělali to, s čím měl plné ruce práce každý obyvatel Asylu: Volili strany a ukrývali se a pouštěli se jeden do druhého.

Stilcho obrátil vlastní vojsko proti proudu a vedl je ulicemi – postupovali nyní pomaleji, protože je vedl napůl živý muž. Ale dovede je daleko. Oni mít potíže s barikádami Walegrina v horním městě či Pastorků na východě nebudou. A neměli náladu na vyjednávání, protože měli své zavraždění ještě v čerstvé paměti. Naučí obyvatele z lepší čtvrti, že jsou také zranitelní – ukážou těm hajzlům, kteří vydávali rozkazy, že existuje někdo, kdo si pamatuje jejich poslední příkazy a jejich poslední úřední chyby.

Klusal dál, prudce oddechoval a kulhal – Ischade mu sice dala tělo dobře dohromady, ale dlouhý běh v něm stejně probouzel palčivou bolest.

Míjeli je duchové, mířící za svými cíli. Hovořili nejrůznějšími jazyky a směřovali na svá kdysi oblíbená místa, do svých bývalých domovů, vraceli se ke starým sporům. Asylum se možná na své brlohy dívalo pragmaticky, ale duchové získali ve dnech úpadku císařství na troufalosti a chladnokrevnosti. A nedalo se s nimi diskutovat. Byli pochodující hlídkou ve službách Ischade nebo Roxany.

Několik nešťastníků se pokusilo jít si v této věci stěžovat Roxaně.

Roxana přivolala modrý blesk (doslova) a v záchvatu vzteku začarovala tucet hadů a démona Kovaříka Jo, tvora s oranžovými vlasy a šedavou kůží, který pobíhal jako divý po břehu řeky, dokud

úplně nezapomněl, co se děje a nedal se do řádění ve skladišti plném piva. Tato noc rozhodně nepatřila k těm nejlepším v životě Roxany. Útok nebyl podstatný, Ischade určitě cílila na něco jiného. Roxana chtěla využít předstíraného manévru a sama zatím zaútočit na celé město.

„Zatraceně!“ vyjekl Haught. Pohledem zachytil na obloze bleděmodrý oblouk, mířící přes Asylum za jediným cílem. Haught ztuhl. Pak sebral síly a rozběhl se k řece a za Ischade, pelášil kolem strážních kouzel, až našel Ischade sedět v posteli zabalenou v oranžovém hedvábí a černé sukni, jak se směje jako šílená.

V horním městě se otevřely dokořán dveře domu paní Nuftanei. Elegantní dáma, příslušnice Harka Bey, kterou jen tak něco nevyděsilo, uháněla ulicí nahá, jak přišla na svět, neboť opilý démon, jenž se zhmotnil v jejím domě, rozbíjel porcelán a nohama drtil stříbro, nepatřil k problémům, se kterými by si její sluhové nebo dcera jen tak poradili.

Vběhla přímo do jednotky Walegrinovy stráže a utíkala tak rychle, že strážní sotva měli čas se otočit a zírat.

Pak se objevilo to, co bylo za ní, a jednotka se rozprchla.

Létaly šípy. Na okraji Spleti, kde se Jubalovy gangy snažily udržet proti lučištníkům na hřebenech střech, proti magickým představám a hrstce spárovaných jezdců, kteří měli styl a způsoby starých Pastorků, hořela barikáda. Plameny přeskočily na domy a zmatek se znásobil. Muži chrstali vodu a uhýbali před šípy. Vyběhla zoufalá rodina se svým majetkem, ale šípy nedělaly mezi svými cíli rozdíly.

Lékař Harran lomil rukama (jedna byla ženská), rázoval sem tam po svém pokoji nad schody a neustále se díval z okna. Ukryl se spolu se svým trápením ve věžičce. Ocítl se v ní jen šťastnou náhodou, uvážíme-li, co se přihodilo všem ostatním v kasárnách. Ale neměl teď žádnou praxi, žádný domov, žádný cíl. Mriga byla pryč. Zbyl jen pejsek, který pochodoval za ním, funěl a ňafal a napodoboval pánovo znepokojení.

Byl však stále (bez ohledu na své zoufalství) lékař. Bolest, kterou viděl z úkrytu, ho soužila a hlodala jej v útrokách. „Ach,

zatraceně,“ mumlal si pro sebe, když z úkrytu vystřelil nějaký chlapec, zbarvený ve světle požáru doruda, a mrštil pochodní. Nebo se spíš pokusil jí mrštit. Zasáhl jej šíp. Hoch padl a svíjel se. Šíp mu prošel nohou v těsné blízkosti hlavní tepny. „Sakra!“

Harran zabouchl okenici, zavřel oči a pak se najednou otočil a seběhl po schodech. Holá prkna mu duněla pod nohama. Venku se vřítíl do pachu kouře a do záře plamenů. Slyšel křik a promnul si oči. Slyšel křik chlapce i přes ryk hořící barikády, přes řev bojujících mužů. Koně řičeli. Slyšel hromobití kopyt a vyběhl, aby se k chlapci dostal dřív, než kolem proletí jezdcí. „Lež klidně,“ ječel na křičícího a zmítajícího se mladíka. „Zmlkni!“ Popadl ho za paži a vytáhl ho tak, aby měl jeho paži kolem ramen. Slyšel šílené štěkání a další silný křik, když se pracně zvedl, blížící se ryk jezdců při návratu, pevnou zeď z jezdců na koních.

“Bohyně –“

Strat se utkal s vlnou šoku v řadách svých vlastních sil, které udržovaly cestu průchodnou. Po chvílce zmatku opsali oblouk a za klapotu kopyt o dláždění se rozjeli za ním. Před nimi byla hořící barikáda. Přivítalo je krupobití kamenů. Cestu jim zahradil nesourodý pár, tmavý na světlém pozadí –

Strat se rozmáchl mečem. Oblouk končil v lebce vyšší postavy. Odsekl pořádný kus hlavy. Projel. Jezdec za ním zaváhal, když jeho kůň stoupl na těla, ale vzpamatoval se. Pak přes ně přešel zbytek jednotky, drtil kosti pod ocelí okovanými kopyty a meče se jen míhaly, když se na své cestě zpět střetli na barikádě s Jubalovými muži.

Dětské pokoje přitáhly neobvyklý zájem. Jeden chlapec nepřestával šplhat do okna a sledovat dění venku. Mluvil méně, než měl obvykle ve zvyku. Druhý se okna vůbec nechtěl pustit a zíral s otevřenými ústy, když vešel Niko a vzal je oba do náruče.

Viděl, jak kolem krouží něco magického, co se nemůže dostat dovnitř. Viděl, jak něco temného proudí vzhůru a chystá se to odrazit. Mělo to podobu roztrhaných cárů a táhlo to s větrem. Ale to, co to odrazilo, byl teď méně jasný oheň. Slyšel zoufalý pláč, který

jakoby vycházel z velkého dravého ptáka. Jako pláč zatracené duše. Ztraceného milence.

Ochranná kouzla tohoto místa plála oslepujícím jasem. A nepolevovala.

Asylum se zmítalo v plamenech, barikádách a plenění. Ozbrojení kněží boha bouří byli sami o sobě bariérou, s níž bylo nutno počítat.

Ale nakonec byli bezmocní vůči rozervanému, zakrvácenému tvorů, který strašil v sálech a zatěžkával partnerství, jež mezi nimi kdysi bylo. Věděl, co si ho přišlo najít.

Věděl, jaký věrný, pomstychtivý přízrak obnovil pouto. Přízrak na něho naléhal ve snech, kdy zapomínal že je mrtvý. V takových chvílích se rozplakal, protože mu to nedokázal vysvětlit a přízrak neměl zájem mu naslouchat.

„Pomoz mi odtud,“ zaječel do sálu, až vyděsil děti. V chodbě se objevil kněz s kopím v ruce, oči doširoka otevřené. „Zatraceně, pomoz mi dostat se z města!“

Kněz nepřestával zírat.

Niko kopancem zavřel dveře a opřel se o ně, na každé ruce jedno dítě.

Přesunuly se mu na klín, objímaly jej kolem krku. Jedno mu otřelo tvář a on hleděl mimo ně, toužil po svítání a po člunu, který měl podle jejich slibu dorazit.

Po Březnici plula bárka, na asylská měřítká neobyčejně pevná. Ischade ji sledovala pohledem, ruce kolem těla, kápi černého pláště staženou dozadu. Byli tam její věrní: potrestaný Haught, švarný Stilcho. Na stromě seděli jako obvykle ptáci. Dech se jim ve větru měnil na ledový obláček. Bylo studené ráno, ale to mohlo steží zastavit rabování a střelení. Ve vzduchu bylo cítit stopy kouře.

„Chtějí válku,“ řekla Ischade, „dejme jim tedy válku. Dáme jim válku, dokud jí nebudou mít dost. Dokud nebude tohle město natolik zničené, že ho neudrží žádná síla. Slyšeli jste vyprávění o prstenu Shipri? Bohyni napadli tři démoni, kteří měli v úmyslu ji jednoduše znásilnit. Měla zlatý náramek, který hodila tomu prvnímu. Měl zahnat ty další dva a ji nechat běžet. Ale chňapl po něm druhý a

stejně tak i třetí. Bohyně odkráčela a ti tři tam stojí dodneška. Žádný z těch d'áblů ho nedostane – druzí dva neodejdou, co bude svět světem.“ Věnovala jim oběma oslnivý úsměv. Takové veselí se jí vůbec nepodobalo.

Bárka zajela pod most přes Březnici. Letěl za ní černý pták a posílal po větru marné výkřiky.

Hnědý kůň byl mrtev. Strat při chůzi kulhal, ale nepřestával chodit. Odměřoval svými kroky podlahu v dočasném velitelství Svatých spolků, kteří se usadili hluboko ve čtvrti mágů. Na stole ležel svazek map. Plánů, které se díky neustále proměnlivému charakteru ulic měnily hodinu od hodiny. Potřeboval se vyspat. Potřeboval se vykoupat. Páchl kouřem a potem a krví, vydával rozkazy a kreslil čáry a naslouchal hlášením, která začínala přicházet.

Tohle nechtěl. Nepřál si velet. Ale nějak se to stalo. Svaté spolky bojovaly s fantomy, smíchanými s živými lidmi a iluzemi mágů. Sync se ztratil. Lynceaos byl mrtvý. O Kamě neměli žádné zprávy. Hnědák mu skoro zlomil nohu, když si ho našel šíp. Musel ho zabít. Pastorci a komanda zabíjeli s děsivou účinností a ilsizští partyzáni, kteří si mysleli, že vědí, na čí stojí straně, a mysleli si, že vědí o válce všechno, se možná dneska ráno dívají na svět jinak. A zase upraví spojenecké dohody. V situaci jako je tato se spojenecké svazky změní dvakrát za dopoledne.

Kadakithis seděl v paláci, který hájila garda a žoldnéři. Strat dokulhal k oknu a obíral se zrádnými myšlenkami, nenávistnými myšlenkami a příkrovem kouře pozoroval palác.

Tam dole u řeky

Diane Duane

*...Však kdo by se opovážil vypravovat
o urputných srdcích žen, vůli nezdolné,
ženské síle, jež dychtí po všem odříkaném,
a navzdor noci, smrti nepřijme žádné „ne“?
Jenže na pevné kovadlině Pravdy
vyková kovář Osud hrotitý meč.
Bude-li jeho síla, lýtý dar, přinášet zlo,
otálet s nádherou, trudnomyslně v černé tmě,
msta přijde k tobě. Jenže divný je života běh,
neb i kdyby zvolil by dobro, stejně by přišla,
jakkoli odlišnou, ba podivnou měla by tvář.*

Onoho dne stoupal v Asylu kouř přímo k nebi. Čadivé praporce se na modrém pozadí rodící se zimy nepatrně skláněly stranou. Část kouře se zvedala z oltářů, snažila se upoutat pozornost nejružnějších bohů, ale marně. Vtšina nesmrtelných byla příliš zaneprázdněna, s hrůzou nebo potěšením nebo s božským odstupem sledovala, jak jejich věřící jdou do války jeden proti druhému, jak rvou své město na kusy a jednotlivé kusy podpalují. Jeden nebo dva bozi město opustili. Zkoušelo to i mnoho smrtelníků, ale uspěli jen nemnozí. Z těch, co zůstali, jich mnoho zemřelo. Byli zavražděni v pouličních potyčkách nebo shořeli v bouři plamenů, která se přehnala městem. Nikdo se nepokoušel spočítat všechny oběti. Nikoho to ani doopravdy nezajímalo, ani bohy ne.

Toho dne zemřel v Asylu někdo, kdo nebyl ani smrtelný (úplně), ani bůh (úplně). Jeho smrt byla neobvyklá v tom směru, že byla zaznamenána – a ne pouze jednou, nýbrž třikrát.

Samozřejmě ji zaznamenal on sám. Harran pracoval blízko smrti většinu svého života, jednak jako učeň kněze–léčitele Siveni Šedooké, jednak jako holič a felčar nepravých Pastorků. Znal neodvratný následek seknutí mečem, které mu uštědřila vysoká tmavá postava na koňském hřbetě. Není naděje, napadlo ho nezaujatě, zatímco se kymácel pryč s chlapcovou váhou pověšenou na rameni. Takhle s mečem zachází odborník, tak je to. Kromě této myšlenky a náhlé bolestné starosti o chlapce postřeleného šípem, jehož se pokoušel zachránit, nebyl čas na nic než na zmatek.

Zmatek byl v poslední době setrvalý stav jeho mysli.

Především se vrátili skuteční Pastorci a Harran zjistil, že jejich návrat není až tak příjemný, jak si kdysi myslel, že bude. Nepočítal s tím, že ho budou považovat za zrádce, protože za nepřítomnosti pravých Pastorků podporoval ty nepravé. Ale nepočítal ani s tím, že bude mít tolik potíží se ztracenou bohyní Siveni, kterou přivolal zpátky. Z jejího zjevení a jejího pokusu zdemolovat Asylum – porazila ji chromá žebračka, kterou do té doby využíval jako méněcennou dělnici a „matraci“ – byl tak popletený že se nemohl ani hnout. Teď byla z idiotky Mrigy bohyně Mriga. Stvořilo ji stejné kouzlo, jaké přivedlo Siveni do ulic Asylu. A protože Harran byl součástí této magie stal se i on nakrátko bohem.

Ale ani po krátké periodě božství mu svět nepřipadal o nic jednodušší. Když přišel o Mrigu, která spolu se Siveni odešla tam, kam bozi patří, vrátil se Harran do kasáren falešných Pastorků. Během kouzlení sice ztratil ruku, ale Mriga mu ji nahradila jednou svojí. Začal nosit rukavice a hodně pít a zatím se snažil vymyslet, co si počne dál se životem. Nějak se mu zdálo, že moc nevymyslel.

A pak na své staré kasárenské budovy zuřivě zaútočili praví Pastorci. Ve jménu Vashanky povraždili „zrádce“, kteří je s částečným úspěchem nahradili. Očividně je obzvláště rozdráždili psi, chovaní v areálu kasáren. Harran to nechápal. Že by měl Vashanka problémy se psy? Že by ho někdy nějaký pokousal? Když Harran

uprchl do vížky na kraji Spleti, aby se vyhnul plenění kasáren, v každém případě se ujistil, že je malá hnědá Tyr s ním.

Když teď meč zmizel, Tyr pobíhala neviděna za ním, vyla a ňafala, ale nemohl nic dělat. Zbraň ho udřila tvrdě do spánku, avšak cítil překvapivě slabou bolest. Trochu ho vyděsilo, když cítil, jak mu praskla a ujela stranou vrchní část hlavy, a koutkem levého oka viděl, jak mu ostří meče čistě odřízlo půlku hlavy i s obsahem. Harran upadl – poznal, že upadl, protože cítil, jak obličejem a hrudí udeřil do krvavého bláta – ale jeho vidění dosud nepotemnělo, bylo upřeno tam vlevo. Byl zmatený, neboť mozky byly obvykle tmavší. Barva mozků, které zkoumal, se očividně lišila díky sražené krvi v tkáni. Ještě neměl dost času, to je vše. Příště... příště... ale to je nesmysl. Kde je Siveni? Kde je Mriga? Vždycky říkaly, že až... zemřeš, setkáš se... se svým bohem nebo bohyní

... a na Harrana se snesla noc a jeho duch prchl do daleka.

Tyr nevěděla, že je pes. Neviděla svět tak, jak ho vidí lidé. V jejím vědomí převládala přídavná jména, podstatných jmen bylo jen nepatrné množství – efekt bez asociací. Věci se stávaly, ale ona o nich takhle neuvažovala. V jejím případě se sotva dalo mluvit o uvažování. Prostě byla.

Bylo tu ještě něco jiného. Ne člověk – Tyr neměla žádnou představu o tom, co jsou osoby – ale někdo živý, s nímž byl svět takový, jaký měl být, a bez něhož by její okolí přestalo být světem. Člověk, který by se podíval Tyr do hlavy, by si všiml místa podobného peklu – místa, kde nezbyly žádné jistoty, všechna láska byla zničena, nezbylo nic než citová prázdnota, v níž se mizelo ošklivě a jednou provždy. Tak to bývalo kdysi. Tyr zaplavily mlhavé obavy, že se peklo vrátí. Ale od té doby, kdy se na světě objevil Život a všechno zapadlo na své místo, drželo se peklo hezky zpátky.

Její životem se pohybovaly i známé postavy. Jedna byla hubená a vyčouhlá, na hlavě měla hustý kudrnatý zcuhaný kožíšek a dělila se s Tyr o pelíšek na spaní. Druhá byla vysoká a měla světlé vousy, byla s ní déle a tvářila se důležitěji. Tyr si mlhavě uvědomovala, že přítomnost druhé postavy nějak souvisí s tím, jestli se jí samotné daří nebo nedaří dobře, ale nedokázala přijít na to jak a

ani se o to nestarala. Když ji ten vysoký člověk choval, když se za jeho přítomnosti zjevovalo žrádlo nebo když létaly klacíky a ona za nimi běhala a přinášela je zpátky, byla Tyr na vrcholu štěstí. Dokonce i když z jejího vesmíru ubyla ta hubená postava, nevyvedlo ji to z míry nadlouho. Jak Život, tak vysoká postava sice vypadaly překvapené, ale zřejmě to schvalovaly. Takže všechno bylo určitě v pořádku. A postava, na níž záleželo, nezmizela. Ale když chyběla tato postava nebo když kolem ní čenichala nějaké nesrovnalosti, rozpadal se ji svět na kousky.

Ted' byl na padrt'. Stalo se to ve chvíli, kdy se s rozkoší přehrabovala v hromadě odpadků z kasárenské kuchyně. Znenadání se objevila spousta koní a některé domy v okolí vzplály. Tyr nepovažovala světlo, jež se mezi nimi tak náhle vynořilo, za oheň, neboť ten chápala jako něco, co nevystoupí z malého kamenného místečka ve středu jejího světa, a pokud zůstanete v bezpečné vzdálenosti, neuškodí vám. A tak nevzrušeně pokračovala v přehrabování odpadků, dokud k ní nepřiběhl ten vysoký a nezvedl si ji k sobě. Něco takového ovšem Tyr popudilo. A rozzlobila se ještě víc, když jí čenich prozradil, že se všude kolem začíná povalovat maso. Tyr nikdy nedostávala dost masa. Ale ten vysoký ji k němu nepustil. Vzal ji někam vysoko, kde nebyl střed světa, a jakmile tam přišli, nebyl klidný, nechoval ji a nepouštěl ji ven. Takto šlo nějaký čas. Tyr si zoufala. Svět se hroutil.

Pak dlouhán začal páchnout strachem – víc než jindy. Vyběhl ven a ji tam nechal a svět se rozbil na tisíc kousků. Tyr protestovala, aniž věděla, co dělá, pobíhala a drápala na tu tvrdou věc, která se občas měnila na díru ve zdi. Ale ať dělala, co dělala, žádná díra se neukázala. Vtom ji napadlo, že ve větší výšce je jiná díra. Vídala u ní stát dlouhána. Pocítila naléhavou potřebu se mu přiblížit, dostat se tam, kde je on. Vyskočila na předměty, o nichž nevěděla, že se jim říká stoly a židle, namáhavě se vyškrábala na okenní předprseň a uhnízdila se na ní. V takové nejisté poloze pak čumákem odstrčila okno.

Viděla, jak dlouhán kolébavě spěchá přes ulici a něco mu visí přes rameno. Tyr měla nos plný pachy spáleniny a krve pod sebou. Hbitě si dala všechno dohromady – tu námahu a spáleninu a maso

všude dole – a došlo jí, že koneckonců nese večeři. V divokém vzrušení začala ostře štěkat.

Nato se na dlouhána vyřítili koně. Tady si Tyr nebyla svými pocity jistá. Koně kopali. Ale kdysi jeden kůň přestal kopat a dlouhán jí z něj něco dal a bylo to dobré. Další žrádlo? napadlo Tyr, pokud se dá tvrdit, že ji někdy něco napadlo. Ale když se koně přiblížili k dlouhánovi a k masu, nezastavili se. Na okamžik se jí dlouhán ztratil z očí. Nato se koně zase rozdělili. Tyr zakňučela a očichala vzduch. Zachytila pach dlouhána. Ale k jejímu zděšení dělala ta vůně něco, co nikdy předtím: chladla. Slábla, bledla, měnila se na pach masa. A Život, něco, co oživovalo svět, Život odešel.

Když se někomu rozpadne vesmír před očima, má dobrý důvod k truchlení. Tyr neměla o truchlení žádnou představu, ale truchlila. Stála a zmučeně se trásla na okenním parapetu, vyla a vyla. A když se koně hodně přiblížili a dlouhání na nich začali ukazovat jejím směrem, vyděsila se a spadla z okna. S nárazy se kutálela ze sedlové střechy, až z ní spadla docela. Bolesti si nevšímala, vždyť kdo by na konci světa počítal škrábance? Tyr se válela v hromadě odpadků, ale vydrápala se na nohy.

Kulhala, ovšem ani si kulhání nevšimla. Prchala špinavou ulicí, vyplašeně prolétla kolem barikády v plamenech, proběhla i kolem potlučeného masa, které bývalo jejím dlouhánem. Utíkala dlouho, skučela hrůzou a pocitem ztráty. Nakonec našla alespoň jeden dobře známý pach – kuchyňské odpadky. Zoufalá z touhy po něčem známém se napůl topila ve smetí, ale úlevu nenašla. Bolely ji nohy a cítila se tak zle, že ani nosem nepropátrala hromadu slibných kostí a kůží, v níž neklidně ležela. Celé hodiny se krčila a fňukala zoufalstvím. Nakonec ji přemohla únava a ona upadla do naříkavého prašpatného spánku. Zanedlouho vyjde slunce. Ale pokud jde o Tyr, bude černé. Radost navždy zmizela. Z dlouhána bylo maso a Život odešel.

Když ji dostihl spánek, přiblížila se Tyr ke skutečné myšlence. Se záupněm si přála, aby i z ní bylo maso.

Asylští bohové se stejně jako většina ostatních z vlastní vůle usídlili v bezčasovosti, jež obsahuje všechnen čas a prostor smrtelníků

a leží v jejich rozmezí. Bezčasovost je nemožné pochopit – dokonce i patroni vědy mezi bohy potřásají hlavou nad její podstatou – a těžké popsat, obzvláště smrtelníkům, kteří se přinejmenším při vyprávění nedokáží bez času obejít.

Pokud smrtelníci projdou takovou říší ve snu nebo vidění, většinou si pamatují záplavu světla. Ti šťastní mrtví, kteří se zbaví času a přijdou sem, vidí věci jinak. Stejně tak bohové. Na místě, kde je prostor díky nepřítomnosti času nekonečně tvárný, nepotřebují k vybudování svých zářivých příbytků jiný nástroj než myšlenku a mění je z pouhého rozmaru – a stejně tak mění vlastní vzhled tak, jako si smrtelníci převlékají šaty. Důvody mají podobné: hygiena, zdvořilost, nuda, mimořádné události. Podobně jako smrtelníci mají své oblíbence a záliby. Existují společná díla i sváry, láska ke smrtelníkům i jiným božským tvorům, hádky mezi panteony i uvnitř nich. Některé bohy taková podoba se smrtelníky vyvádí z míry. Většina předstírá, že ji něco takového nezajímá, a stejně tak většina dává najevo, že si nevyšímá hlubšího světla, jež se často vznáší za božskými příbytky i uvnitř nich a pozoruje, co dělají bohové i smrtelníci.

V poslední době společenstvo vidělo vznik jednoho obydlí, jež nevypadalo vždy právě slavně. Vypadalo buď jako vysoký, prostý chrám s bílými sloupy, jaké staví esteticky slibní smrtelníci, nebo jako nízká kamenná chýše, vzdorovitě příkřčená na dvoře plném špíny. Ale v obou případech mělo nepochybně lidské rysy, které připadaly kolemjdoucím bohům nevkusné, půvabně primitivní nebo povýšenecké. Podoba příbytku se někdy měnila několikrát za minutu, pak několikrát za vteřinu. Po takových křečích vystřelovaly z oken a dveří blesky a zevnitř bylo slyšet dupání a křik. Sousedé brzy zjistili, že nejednota k domu patří. Bohyně, jež v domě žily, prožívaly vrchol osobnostní krize.

„Myslíš vůbec někdy na něco jiného než na šaty?“

„Aspoň někdo na ně tu a tam pomyslí. Jsi bohyně, nemůžeš chodit ven v těchhle – těchhle hadrech!“

„Prosím za prominutí! Prostě jsem si na to zvykla. Je to pohodlné. A jsem alespoň oblečená... nekouká mi půlka těla jako

tobě z té staré tuniky Ilse, kterou nikdy nesundáš. A co ta potrhaná kápě z kozí kůže s tou ohavnou tváří?“

„Budu ti muset ukázat, že když můj otec roztřese tuhle „potrhanou kozlí kůží“ nad lidskými armádami, v hrůze se rozprchnou –“

„Není divu, když ta kůže takhle smrdí. A je to náš otec. Ach, postav tu vázu, Siveni. Udělám prostě jinou. A když už jsme u toho, kdy vlastně Ils rozprášil nějakou armádu naposledy? Raději mu tu věc vrať. Asi ji bude brzy potřebovat.“

„Proč, ty –“

V chrámovém mramoru šlehalý blesky a zanechaly na něm černé jizvy. Stříbrný havran s naříkavým krákáním vylétl z mezery mezi dvěma sloupy a usadil se v bezpečné vzdálenosti na nejvyšší větvi stromu se zlatými jablky. Blesk sice na své cestě nadělal spoustu hluku, ale i náhodný pozorovatel by si všiml, že způsobil jen málo škody. Krátce nato se rozprskl do ztracena a teatrální hrom, který ho provázel, zeslabil burácení na ozvěny a šepot, až utichl docela. Chrám se prudce vzepjal, scvrkl se, zhnědl a zešedl, zošklivěl na směs kamene a došků. Pak se ztratil.

Dvě ženy zůstaly stát na pláni, která dosud nerozhodně vibrovala mezi zářivostí a špínou. Jedna, božsky vysoká, oblečená do lesklého hávu a přilby s klenotem, držela kopí, kolem něhož se vzdorovitě svíjely a syčely zkrocené blesky – postava chladně světlá a zářivá, božská i dívčí, zdánlivě nenapadnutelná. Jen krůček od ní stál někdo ne tak vysoký, zdaleka ne tak světlý, oděný ve špinavých a roztrhaných nehezských hadrech se záplatami, korunovaný pouze spoustou tmavých kudrnatých, poněkud zacuchaných vlasů, ozbrojený jen kuchyňským nožem. Chvíli si prohlížely jedna druhou, Siveni a Mriga, královna boje a moudrosti a prostoduchá děvečka. Byla to idiotka, kdo se tvářil lítostivě a zamyšleně, a Paní válek měla monokl na oku.

„To musí přestat,“ řekla Mriga, upustila nůž do jiskřivého prachu a odvrátila se od ní. „Rveme se pro nic za nic. Naše město se rozpadá na kusy a náš kněz je uprostřed toho všeho sám a my se neodvažujeme mu pomoci, dokud nemáme samy jasno...“

„Ty se neodvažuješ,“ vyprskla s opovržením Siveni. Ale nepohnula se.

Mriga si povzdechla. Ačkoli byla předtím, než se z ní stala bohyně, nepříčetná, její šílenství nezasáhlo proměnu její osobnosti – takže když náhle zjistila, že je se Siveni Šedookou, byly nepřijemnosti. Siveni byla dcerou Ilse, paní jak války, tak i umění a vědy, mečem s dvojitým ostrím ilsizských bohů: jak královnou chladné moudrosti, tak nezvedenou dcerou boha, která mohla bojovat s kterýmkoli bohem ilsizského panteonu vyjma svého otce, a vyhrála by ve dvou ze třech zápasů. Siveni nikdy nepřijímala s klidem svoji příslušnost k prohrávající straně, přednější postavení rankanského panteonu v Asylu či prohru v pouliční rvačce se smrtelníkem. Avšak tohle všechno se už stalo. To první ji zlobilo nejvíc a nepomohlo ani, že v bezčasovosti již přicházela náprava.

Když byli bohové lapeni v čase a jeho výkladech – tak jako mnoho asylských bohů – jejich atributy často pronikly bariérou do času a zakotvily v nejpříhodnější smrtelné osobnosti. V případě Siveni to byla Mriga. I jako hladovějící žebrácká idiotka milovala dobře nabroušenou ocel. Harran ji nejčastěji pověřoval právě broušením mečů a kopí. Našel ji na bazaru, jak tupě ostří kousek kovu o kámen. Měla koňskou nohu a mdlý rozum, ale nějak se jí „podařilo“, že ji našel poslední kněz Siveni v Asylu a vzal si ji k sobě, tak jako byli předtím přijímáni chudí a blázniví v chrámu. A když šel Harran jednou v noci do chrámu, kde chtěl provést kouzlo, jež mělo Siveni oprostít od času a přivést ji zpět na svět, aby zničila rankanské bohy, přitáhl s sebou Mrigu jako ocel k magnetu. Kouzlo, které tenkrát použil, nevyhnutelně vracelo vše ztracené. Nejenže vrátilo Siveni do chrámu, ale rovněž vrátilo Harranovi ztracené božství a Mrize ztracený rozum. Harran slepě miloval bohyni v její celistvé a vyrovnané podobě a byl nyní otřesen, když se měl domlouvat ne s půvabnou panenskou velitelkou umění a míru, ale s chladnou rozvzteklou silou, nedůtklivou a iracionální ze ztráty životně důležitých atributů. Siveni hrozila, že pokud se s ní rankanská božstva okamžitě neutkají v bitvě, strhne bez rozpaků celé Asylum, jen aby se to doneslo bohům k uším. Harran se ji snažil

zastavit – ač odporné hnízdo, bylo mu Asylum domovem – a dotčená Siveni jej téměř zabila.

Zastavila ji ovšem Mriga. Znovu nabyla rozumu a božství, kterého se dostane každému smrtelníkovi při narození, a dokázala proto plně ovládat atributy moudrého soucitu a chladného úsudku, o které Siveni přišla v čase. Bojovaly spolu a jakmile Mriga v zápase zvítězila, obě si rychle uvědomily, že jsou jedna, ač znetvořené a rozdělené. Potřebovaly se sjednotit a k tomu byla nezbytná bezčasovost. Ve světě smrtelníků nebylo nic takového možné. S tímto vědomím se společně obrátily k Harranovi. Rozloučily se s ním, ale nejprve mu zhojily zmrzačení ruky, k němuž došlo vinou Siveni. Pak odešly na místa, jež smrtelníci neznají. Samozřejmě měly v úmyslu se k němu – nebo pro něho – vrátit, jakmile se sjednotí.

Ale i v bezčasovosti trvalo sjednocení déle, než obě očekávaly. Siveni byla ve své navrácené moudrosti povýšenecká, zlobilo ji, že o ni přišla, a cítila hořkost z toho, že si jako útočiště našla nevědomou šmudlu posedávající u ohniště. Mrigu rozčilovalo snobství Siveni, nudily jí neustálé podrobnosti o jejím božském rodokmenu – vyprávěla totéž stále dokola – a ze všeho nejvíc ji unavovaly rvačky. Naneštěstí byla také Siveni – když byla vyzvána, musela bojovat. A protože byla původně bláznivou smrtelnicí, uměla něco, co se Siveni nikdy nenaučila: jak bojovat nečestně. Mriga pokaždé vyhrála, což všechno jen ztěžovalo. „Kdybys jen –“

„Ach, přestaň,“ požádala ji Mriga, mávla rukou a usedla na hrubou lavici, která se za ní objevila. Před ní se vynořil prostý stůl naložený masem a chlebem a řaděným vínem, jaké pro ně kdysi pašoval Harran ze spíže Pastorků. Když teď byla Mriga bohyně a nebyla šílená, mohla si obstarat lepší, ale staré zvyky se těžko bourají a kyselé víno jí připomínalo domov. „Dáš si?“

„Bohyně,“ připomněla jí Siveni a úkosem pohlédla na stůl, „nejedí jídlo smrtelníků. Jedí pouze –“

„– pokrmy bohů a pijí jen pěnivý nektar.' Ano, to jsem už slyšela. Takže jak to, že tu sedím, jím hovězí od řezníka a piju víno? Vždyť tu není nikdo jiný než my, bohyně. Nechceš kousek tady té pečínky?“

„Ne.“

Mriga vykonala úlitbu Otci Ilsovi a pak se pustila do plátu zadních žeber. „Svět smrtelníků,“ poznamenala za okamžik, zatímco si z jedné tváře stírala šťávu, „odráží ten náš, všimla sis? Nebo snad náš je odrazem jejích.

Ať tak nebo tak, všimla sis, že se zrovna teď obyvatelé obou světů rvou jako psi? Beysa. Kama. Roxana. Ischade. Kdyby to všechno přestalo – přestaly bychom i my?

Nebo kdybychom přestaly my –“

„Jako kdyby něco z toho, co dělají smrtelníci, zajímalo bohy,“ odpověděla rozčilená Siveni.

Uhodila kopím o zem a objevila se elegantní mramorová lavička. Posadila se. O malou chvilku později se zhmotnil malý oltář, na němž se v pánvi opékala stehenní kost tučného býčka, lákavě obalená tukem a zalitá vínem. Vdechovala vůni a masa se okázale ani nedotkla.

„Takové plýtvání,“ podotkla Mriga. „Tak to ovšem říkal Harran. Bohové došli k přesvědčení, že je čas může spoutat – a tak se také stalo. Došli k přesvědčení, že je ostatní bozi mohou vyhnat – a přihodilo se to. Jestli dokážeme přesvědčit lidi, že panteony mají vůli žít společně a že by se měli přestat navzájem pobíjet ve jménu bohů... pak se boje zastaví i tady. Zrcadla...“

Mriga se vylepšovala ve vševedoucnosti – další atribut, o který Siveni přišla ve prospěch Mrigy – a tak slyšela, jak si Siveni myslí, že idiotství je jeden z přívlastků, jež převáží i nad nesmrtelností. Mriga vzdychla. Tohle sjednocování je těžší, než si myslela. Siveni se ve skutečnosti o své atributy dělit nechce. A Mriga se jich opravdu nechce vzdát. Je to beznadějně. Pak se přistihla, jak zírá na žebírko ve své ruce, a nějak si uvědomila prázdnotu ve vesmíru. „Chybí mi můj pes,“ řekla Mriga.

Siveni nevzrušeně pokrčila rameny. Většina jejích lásek a svazků souvisela s okřídlenou rodinou, obětními ptáky a záhadnými havrany. Ale jak se ticho prodlužovalo, podívala se na Mrigu a obličej jí trochu zněžněl.

„Bohyně!“

Mriga překvapeně zvedla oči k Siveni. Hlas se zachytil v obou jejich srdcích, jako by se tam hluboko zasekl háčky. Ohromeně se

rozhlížely, ale nikoho neviděly. Pak tedy vyhlédly z bezčasovosti do času...

... a spatřily Harrana, jak mizí pod kopyty koní Pastorků a chybí mu polovina hlavy.

„Můj pán,“ vydechla zničeně Mriga. „Můj kněz, má láska –“

„Náš kněz,“ opravila ji Siveni. Vypadalo to, jako že chtěla říct něco jiného, ale neudělala to. Vstala tak rychle, že mramorová lavička padla na jednu stranu a elegantní pánev na druhou. Do ruky jí skočilo kopí a zapraskalo. „Já –“

„My,“ skočila jí do řeči Mriga. Už stála na nohou. Bylo zvláštní, jak oči, zledovatělé hněvem, stačily ronit slzy. „Jdeme.“

Uhodil hrom a nebesa se otevřela.

Všichni sousedi kolem dokola se otočili jejich směrem a s úžasem na ně hleděli. Dvě bohyně (nebo jedna) si jich nevšímaly a vrhly se směrem k zemi ze zářivé podlahy nebe, která za nimi zaváhala a pak se nenápadně změnila v půdu.

Oheň na straně barikády, obrácené ke Spleti, odumřel a ulice byla až na pobité a metaře prázdná. Tu a tam se tu někdo objevil – Pastorek na jednom z jejich divokých koní, zbloudilý příslušník nisibského zabijáckého komanda, některý z Jubalových lidí, který vyklouzl z Modré zóny za obchodem. Nikdo si nevšímal obyčejné umouněné idiotky sedící s prázdným výrazem v očích vedle podupaného těla. Tím méně pak inkoustově černého havrana hřadujícího na zuhelnatělém voze a pozorujícího chladným a nezúčastněným okem stejné tělo a ještě jedno mladší, střelené šípem, které leželo pod tím prvním. Černí ptáci nebyli v dnešní době v Asylu nic neobvyklého.

„Jeho duše odešla,“ šeptala Mriga ptákovi. „Už dávno. A to ubohé tělo vychladlo. Jak je to možné? Sly jsme hned –“

„Čas tady a tam ubíhá odlišně,“ vysvětlil havran tichým a chraplavým hlasem. „Snad jsme mohly něco udělat, když ještě existovalo tenké spojení mezi duší a tělem. Ale už je příliš pozdě.“

„Ne,“ nechtěla se vzdát Mriga.

„Měla jsem tohle místo srovnat se zemí, už když jsem tu byla naposled. Tohle by se nikdy nestalo!“

„Siveni, sklapni.“ Mriga seděla u Harranových rozdrcených ostatků, jednu ruku nataženou k příšernému zbytku jeho hlavy. Gesto bylo záměrné, neboť nedokázala uvěřit ve smrt, aniž se sama dotkla chladného, ztuhlého těla. To byla jedna ze svízeli božské existence. Nesmrtelným je často zatěžko brát smrt vážně. Ale Mriga ji brala skutečně vážně.

Sáhla po vševědoucnosti. Ta jí trochu pomohla.

„Mohly bychom ho dostat zpět,“ prohlásila. „Jsou cesty...“

„A kam by se vrátil? Zpátky do tohoto?“ V podobě havrana ukázala Siveni křídlem na studenou ztuhlou změt' polámaných kostí a rozmačkaného svalstva a opovržlivě do ní strčila zobákem. Ani nekrvácela. „A když ne sem, tak kam?“

„Jiné tělo?“

„Čí?“

Vševědoucnost Mrigy odmítla odpovědět. Nezáleželo na tom. Dostala nápad. Vystrašil ji, ale mohlo by to fungovat. „Teď si s tím nebudeme dělat hlavu,“ řekla. „Něco vymyslíme.“

„A i kdyby se nám to povedlo... kdo ví, jestli jeho duše vůbec přežila, co se s ním stalo? Duše smrtelníků jsou křehké. Někdy je smrt zničí navždy. Nebo nadlouho... na tak dlouho, že než se zase dají dohromady, nemá cenu vracet je do těla, protože zapomenou, jak v něm zůstat.“

„Na chvílku byl bohem,“ upozornila ji Mriga. „To by mělo mít nějakou váhu. A myslím, že Harran není tak křehký. No tak, Siveni, musíme to zkusit!“

„Radši bych tohle město prostě vypálila,“ nesouhlasil havran. Poskakoval a s plácáním křídel vyšplhal Mrize, která už vstala, na rameno.

„Na to už je trochu pozdě, obávám se.“ Mriga se rozhlédla po doutnajících barikádě, po ožehnutých a začazených průčelích okolních domů. „Ti mizerové tady měli tolik práce s pliváním ohně na sebe navzájem, že jim bylo úplně jedno, co všechno podpálí.“

„Mizerové...“ zopakovala Siveni a znělo to zadumaně.

„Ano. Přesně na to myslím. Než bude po všem, s někým si to vyřídíme. Ale napřed to nejdůležitější. Kde je můj pes?“

Tyr se probudila se znepokojivým pocitem, který obvykle znamenal, že se jí zdálo o ošklivých starých časech před příchodem jejího člověka. Ale ještě než se úplně probírala, stačila si uvědomit, že její pocity nemají se snem nic společného. Část Asylu na několik minut zabouchla okenice na ochranu před žalostným vytím, vyvěrajícím z hromady odpadků za Oplzlým jednorožcem. Kouř a dlouhý nárek předešlého dne však rozbolavěly Tyr hrdlo a tak kašlala a dávala se a musela přestat.

Ležela, těžce oddychovala znehybněná zármutkem, nic nevěděla, ničeho si nevšímal. Odpadky kolem lákavě voněly, ale neměla na ně chuť. Z Jednorožce se ozývaly zvuky pohybujících se lidí, z patra vyzývavě a zuřivě zakvílela kočka, ale Tyr nesebrala dost sil ani na to, aby se zvedla a utekla. Vydala zvuk, jenž byl napůl zafňukání a napůl záupněm. Skrýval se za ním pocit, který by člověk, jenž by jí dokázal nahlédnout do duše, mohl nazvat beznadějnou modlitbou. Ach, pokud mě něco může vyslechnout, prosím, prosím, zaříd', aby se to nebylo stalo!

...a najednou byl někdo vedle ní. Tyr podlehla starému instinktu, vyhrabala se na nohy a připravila se k běhu. Ale nos nohy zastavil a Tyr ztuhla na místě. Pak vyskočila, bláznivě se roztočila a poskakovala, zaplavená úžasnou úlevou. Olizovala hubenou postavu, která si k ní přisedla. Chutnala lépe než obvykle. Byl s ní ještě někdo – černý pták. Jemu podobné Tyr s oblibou honila, ale tenhle voněl podobně jako hubeňourka, tak ho nechala na pokoji. Vecpala se štíhlé postavě do náruče, kňučela radostí ze shledání, kterému nemohla uvěřit, fňukala hrůzou, probuzeným hladem, žalem nad ztrátou. Nad zprávou, že se svět otočil vzhůru nohama...

„Já vím, já vím,“ konejšila ji Mriga a ačkoli slova pro psa nic neznamenají, Tyr se uklidnila. Mriga přesně věděla, jak se cítí, a ani nemusela použít svoji vševědoucnost. Její vlastní retardovaný rozum byl v dobách před nápirem božství stejnou prázdnotou bez podstatných jmen plnou nevysvětlitelných tvorů a vlivů. Ted' do ní fenka strkala nosem. Sice se jí nesmírně ulevilo, ale zároveň ji znovu rozbolelo, jak strašně se svět změnil. Zafňukala a zakručelo jí v břiše.

„Ach, ty moje malá,“ politovala ji Mriga a sáhla do bezčasovosti pro žebírka, jimiž se původně krmila ona. Tyr skočila po napůl

obraných žebrech pomalu ještě dřív, než se zcela ocitly v čase, a pustila se do jejich ohryzávání.

„Myslí si, že je v pekle,“ řekla Mriga Siveni.

Havran se zasmál krátkým drsným a hořkým zakrákáním. „Měla by tam být, protože on tam je určitě. Mohla by nás k němu zavést...“

Mriga pohlédla na havrana s nečekaným obdivem. „Vrací se ti ztracená moudrost, sestřičko. To by mohla. Musely bychom samozřejmě najít způsob, jak se samy dostat do pekla.“

„Nějaký tedy vymysli.“ Hlas Siveni zněl současně pobaveně i nazlobeně.

Mriga uvažovala. Vševědoucnost pomohla, byť ne požadovaným způsobem. „Ted’ ještě nevím jak,“ promluvila. „Ale v tomto městě žijí odborníci... lidé, kteří vědí jak. Poslali tam mnoho jiných. A přivádějí je zase zpátky.“

Tyr zvedla oči a zakňourala. Hltala maso a už se rozhlížela po něčem lepším – nejen proto, že tak dlouho nežrala. Pokrmy a nápoje bohů mají pro smrtelníky nezvyklou chuť. Zrak měla Tyr již jasnější a pohled byl hlubší, než na jaký si Mriga vzpomínala. A pes náhle přestal páchnout jako hromádka odpadků.

„Ano,“ přikývla. „Mohlo by to vyjít. Dojez to, maličká. Pak sejdem k Březnici... a půjdeme do pekla.“

Tyr opět zakňučela a ve spěchu se vrhla na žebra. Havran se ze strany podíval na Mrigu. „Co když nám nepomůže?“ zajímala se.

Opět promluvila vševědoucnost a Mriga se zamračila, neboť neznala slova na uklidněnou. „Pomůže,“ ujišťovala. „Když budeme považovat za samozřejmé onen i tento svět, budeme umět najít správná slova...“

I nekromanti potřebují občas spát a v posledních několika dnech si Ischade dopřála méně spánku než obvykle. V tomto jasném, chladném zimním odpoledni očividně usoudila, že je Asylum ve stavu natolik hlubokého ochromení, že by si mohla na chvílku odpočinout. Okenice domu u Bílé Březnice byly všechny zavřené. Černí ptáci seděli na stromech s hlavami pod křídly a napodobovali svoji paní. Kromě šustění suchého listí a zchřadlých šípku v trnitém plotě nebylo slyšet žádné zvuky.

„Páchne to tady smrtí,“ zakrákoral havran usazený na rameni hubené, otrhané dívky, která stála u malé branky.

„To by mělo,“ opáčila Mriga a se soucitným gestem se natáhla po něčem, co tam tak docela nebylo. Přinejmenším její smrtelné smysly to odmítaly připustit. Zrak bohyně jí zřetelně ukázal velkého, dosud osedlaného hnědého koně. Otěže mu volně visely. Stál opuštěně u branky a nespouštěl pohled ze zchátralého domku. Když Mriga natáhla ruku, hnědák k ní stočil bělmo a sklopil uši dozadu, ale myslel to vážně jen napůl. Po vteřině se obměkčil, zafrkal a nacpal se jí nosem do dlaně. Pak zhoupł hlavu a na pozdrav se nadechl jejího dechu.

„Chudáčku, chudáčku...“ opakovala Mriga a hladila chvějící se místo těsně pod hnědakovou čelistí. Tyr podezíravě přihlížela a bedlivě sledovala koňská kopyta. Siveni v havraní podobě si koně změřila zářivým černým okem. Měla koně ráda. Koneckonců je stvořila a přitom vyhrála závod.

„Jen další duch,“ poznamenala. „A čerstvý. Ta žena je jimi obklopena.“

„Ano, čerstvý.“ Nad schody se otevřely dveře a objevil se v nich další duch. Něco jako duch. Přinejmenším byl ten muž mrtvý. Navenek se zdálo, že má jen jizvy. Jedno oko měl zakryté páskou a jeho tvář byla zbrázděná ruina, pod níž se skrývala bývalá pohlednost stejně smutná a téměř neviditelná jako duch hnědáka. I držení jeho těla bylo zchátralé. Mriga viděla jeho ducha, vzpřímeného a vysokého, pod současným vzhledem – shrbenou postavou, postojem někoho, kdo se krčí pod ranami neustupujícího strachu.

Muž na ně zíral. Používá víc zakryté oko než to celé, napadlo Mrigu. „Stilcho,“ oslovila jej, „kde máš paní? Odved' nás k ní.“

Tvrdě jí oplatil pohled, pak se rozesmál. „Koho mám ohlásit? Kanálovou kysu a její prašivé psisko a...“ Všiml si černého ptáka a trochu se stáhl. „Podívej... běž pryč,“ navrhl. „Co jsi zač? Nějaká malá nisibská čarodějnice? Že by tě včera vynechala? Zmiz. Jsi blázen, když sem chodíš. Jsi ještě dítě, s ní se měřit nemůžeš, i když si třeba myslíš něco jiného!“

„Přinejmenším nejsem z Nisi,“ odporovala mu trochu pozlobená Mriga.

Siveni, která stále seděla Mrize na rameni, zvedla ke Stilchovi oči a pronesla: „Člověče, jsme bohyně Siveni. A jestli nás co nejrychleji neodvedeš za svou paní, bude z tebe během chvilky maso na krmení. Teď nám běž z cesty nebo nás k ní uveď.“ Opovržení v hlase bylo velice zřejmé.

Tyr zavrčela.

„Stilcho, ty blázne, zavři dveře, vítr bodá jako nůž,“ ozval se další hlas zpoza dveří.

A vyšel odtud menší, štíhlejší muž, jehož chladná vyrovnanost byla pravým opakem Stilchova rozkladu. Ale pod ní sídlil v tomto duchovi s pevným tělem stejný výraz sveřepého strachu. Muž si je prohlédl a v obličeji se mu ve chvíliče, během níž se stačil jednou nadechnout a vydechnout, vystřídala řada výrazů od překvapení přes pobavené pohrdání a nejistotu až k ohromujícímu poznání.

„Ty alespoň máš nějakou představu, na co se díváš, Haughte,“ pochválila ho Mriga, mávnutím ruky odstranila branku a vstoupila. Haught sledoval, a za těchto okolností nic jiného dělat nemohl, jak se smrtelně nebezpečná obranná kouzla, přichystaná v brance, sama rozpletla a se slaboučkým zaskučením odumřela. „Být na tvém místě, ohlásila bych nás.“

Haught s námahou znovu nasadil hrozivý a neochvějný výraz. „Má paní je mimo domov,“ oznámil.

Mriga pohlédla na havrana. „Už se zase válí v posteli.“

Havran rozhněvaně sklapl zobák a odlétl Mrize z ramene. V okamžiku zde stála žena v helmici a příliš velké tunice. Koncem kopí, jež svírala v ruce, udeřila o zem. Suchý plot i opadané stromy s burácením zahalil zelený oheň. Černí ptáci se s vřeštěním vznesli ze stromu jako ohořelý papír ve větru. Zůstala za nimi nepatrná stopa kouře a pachu ožehnutého peří.

„Už je vzhůru,“ poznamenala Siveni.

Ke dveřím se s kletbami přihnul ještě jeden muž. Byl vysoký, plavý, rozložitý – a Tyr na něho s vrčením vyrazila. Byla celá napjatá, ale Mriga ji spěšně zarazila: „Ne. Tyr!“ Popadla psa, chytla ho za kůži na zátylku. Ještě že to udělala, protože v mužově ruce se jakoby kouzlem objevil nůž. Jen zlomek vteřiny stačil, aby se ocitl ve vzduchu a hned nato Tyr v krku. Tyr stála na zadních a vrčela a

snažila se osvobodit, ale Mriga ji držela pevně. „Není čas oddávat se osobním pocitům,“ sykla. „Máme práci.“ Pes se uklidnil. Mriga ji pustila, ale pozorně ji sledovala. „Stratone, daří se paní dobře?“

Nespouštěl je z očí. Zarazila ho jak neskutečná otázka, tak prostý pohled na ně – ozbrojená a zářící žena s nelítostnými očima, vysoká jako bohyně, otrhaná hubená žebračka, která tak nějak prosvětlovala svoji špínu a drobný, kostnatý hnědý pes s hořkým pohledem, jaký Strat vídal u Pastorků, chystajících se pomstít mrtvého druha. „Haughte,“ řekl, „běž je ohlásit.“

„Není třeba,“ ozval se čtvrtý hlas za ním, ztracený v šeru za dveřmi. Hlas tichý, ospalý a nebezpečný. „Haughte, Stilcho, neumíte se chovat? Uved'te dámy dál. Pak se na chvíli ztrat'te. Stratone, omluvíš nás? Jsou to jen bohyně, zvládnou je.“

Muži jeden po druhém ustoupili od dveří a trojice vystoupila na schod. První šel pes s ohrnutým pyskem, odhalujícím pár tesáků, pak šedooká kopinice, rozhlízející se s chladným nevšímavým pohrdáním velké dámy, jež se chystá uzavřít závažný obchod v prasečím chlívku. Poslední vešla žebračka, na niž se Straton díval s nenuceným opovržením. „Hlídej si ho,“ upozornil, vrhl pohled na Tyr a zpět na Mrigu. V hlase zazněla klidná hrozba.

Mriga mu pohled oplátila. „Hnědákoví se po tobě stýská,“ řekla hlubokým hlasem, minula ho a zmizela ve tmě.

Nevšímala si nenávistného pohledu, který se jí zabodl do zad jako dýka. Odvrátil se. Když její plán vyjde, nebude pomsta nutná. Rozhodně nechce být pomstychtivou bohyní. Ale v případě Stratona, jen v jeho případě, by udělala výjimku.

Obývací místnost Ischade v přízemí byla mnohem větší, než správně měla být, pokud se vzaly v úvahu vnější rozměry domu. Bez ladu a skladu tu ležely poházené vzácné látky pestrých barev, hedvábí a kožešiny bezstarostně přehozené přes nábytek, navršené v koutech. Bylo zde mužské oblečení, obnošený vojenský oděv, zablácené holínky na slonovinovém hedvábí, které je oddělovalo od podlahy z tvrdého dřeva. O kus dál se povaloval hostitelkou zcela opomíjený přepychový plášť z temně rudého sametu. Byl trochu ožehnutý, jak ležel napůl v krbu, napůl venku.

Ischade se chovala pohostinně. Nalila svým hostům víno a pro Tyr postavila na podlahu jednu misku s vodou a další s jemně nasekaným masem. Jakmile se usadily, prohlížela si je svýma tmavýma očima a vyčkávala.

Zrakům smrtelníka připadala smrtelně nebezpečná dokonce i bez ruměnce z přerušného milování v tváři. Ale Mriga se na ni podívala a řekla prostě: „Potřebujeme tvoji pomoc.“

„Ničíte mi majetek, moje strážná kouzla, zneklidňujete moje sluhy,“ vypočítávala Ischade. „To mi nepřipadá jako nejlepší cesta k dohodě.“

Siveni odložila kopí.

„Tvoje branka a kouzla jsou zpátky,“ prohlásila, „a pokud jde o tvé sluhy... jsou poněkud pomalí. Člověk by řekl, že o osobu tvých... schopností... bude pečováno lépe.“

Ischade se usmála. Mriga věděla, že tento pohled nahání hrůzu po celém městě, v domech šlechticů i v průchodech a stokách. „Lichocení?“ zeptala se. „Tak hluboko že by se snížily bohyně? To mě tedy opravdu potřebujete. A pořádně.“ Usrkla z poháru a měřila si je přes jeho okraj. Dlouhý pohled tmavých očí s odleskem ohně z krbu a zábleskem ještě něčeho jiného: výsměchu, zájmu, kalkulace. Siveni se zamračila a natáhla se zase po svém kopí. Mriga ji jediným pohledem zarazila.

„Mluvím správně o bohyních?“ chtěla vědět Ischade a položila pohár. „Dvě bohyně nebo jedna? Šedooká, pokud si dobře pamatuji, nebyla nikdy dvojité bohyně.“

„Až dodnes,“ připustila Mriga. „Paní, i ty máš na tom, co se stalo, svůj podíl. Mám ti ho připomenout. Jedné noci, nepříliš dávne, kolem půlnoci, jsi narazila na muže vykopávajícího mandragoru –“

„Bradýř Harran. Bylo to tak.“

„Uvázla jsem v kouzle. Svázalo nás na chvíli všechny tři v božství. Ale jeden z trojice chybí. Harran je mrtvý.“

Tmavé oči se znovu podívaly přes okraj poháru.

„Myslela jsem, že unikl... nepříjemnostem... v kasárnách. Alespoň mezi mrtvými po něm nebyla ani stopa.“

„Včera v noci,“ upřesnila Siveni. Pohled, který vrhla na Ischade, byl nelidský. „Udělal to tvůj milenec.“

Tyr zavrčela.

„Omlouvám se,“ pronesla Ischade. „Ale osud je krutý nyní vás ovšem vaše záležitosti, ať už jsou jakékoli, přivádějí za mnou... což vám zakazuje mstít se komukoli pod mojí střechou.“ Chvilíčku upíjela víno. „Pocit křivdy je poněkud lidská emoce. Musím říct, že se s ním vyrovnáváte dobře.“

Mriga se zamračila. Ta žena je nesnesitelná... jenže ji snést musely a ona to věděla. Ale neznaly způsob, jak ji donutit k pomoci. „Mám se smrtelností jistou zkušenost,“ poznamenala Mriga. „Přikročíme k obchodu, paní. Chci vědět, jakou cenu si řekneš za jistou službu.“

Jedno tmavé obočí se lehce nadzdvihlo mírným opovržením. „Nejvyšší možnou jako obvykle. Ale ta služba musí být taková, jakou poskytují ráda... a odměna mě musí potěšit. Víte, mám svoje libůstky. Ale neřekly jste mi jasně, jakou službu si představujete.“

„Chceme jít do pekla,“ oznámila Siveni.

Ischade se usmála, ale taktně se zdržela všech odpovědí, které se přímo nabízely. „To se dá snadno zařídit,“ odtušila. „Jeho brány zůstávají někomu, kdo zná jejich tajemství, otevřené dnem i nocí. Ale návrat po vlastních stopách, hledání cesty zpátky na světlo... to bude opravdová práce, nic jednoduchého. A pro vás dvě víc než jen to,“ změřila si Siveni. „Ty jsi nebyla smrtelná nikdy, nemůžeš zemřít. A i když jsi ty bývala smrtelná, zdá se, že ještě nejsi mrtvá. A do pekla mohou vstoupit pouze mrtví.“

Vševědoucnost promluvila Mrize do ucha. „Bozi tam už byli,“ namítla. „To není, jako by se nic takového ještě nestalo.“

„Některí bozi,“ upozornila Siveni, „tam šli a nikdy se nevrátili.“ Varovně pohlédla na Mrigu a tiše jí připomněla dceru Deny Černohávě, veselou Sostreiu. Kdysi bývala panenskou bohyní jara, nyní je z ní královna a nevěsta pekla, hrozivá a bezejmenná.

„Ano,“ přisvědčila Ischade, „cesty bohů do těchto oblastí jsou vždy do určité míry nejisté.“ Zamyslela se a oči se jí zahleděly do hlubin vlastního nitra. Když se o okamžik později znovu zaostřily na Mrigu, bohyně poznala, že vyhrála. Byl v nich zájem a naděje, že se stane něco, co uleví hrozivé nudě, která přepadá mocné. Zájem se

skrýval za Ischadinou malátnou pózou stejně jako Stilchův bývalý půvab za jeho jizvami.

„Zajímavý problém,“ začala dumat nahlas. „Smrtné duše tam můžu jednoduše poslat – nuž by byl dostatečně silné kouzlo – a pak je zase zavolat zpět. Těla by ovšem byla stále mrtvá. Ale u vás dvou to takhle nepůjde. Vaše struktura znamená problém. Duše bohů na rozdíl od ostatních obsahují a zahrnují tělo. Zabití těl by nepomohlo. Zabití duše... je protimluv: nemožné.“ Trochu si vzdychla. „To je občas škoda. Začíná tu být až moc nebožtíků.“

Světlo ohně se zakomíhalo a zatřpytilo se Ischade v očích. Na okamžik se rozšířily. „Mohla bych ten nával ovšem trochu omezit, přinejmenším dočasně...“

I Siveni se blýsklo v očích. „Máš v úmyslu využít duchy,“ napadlo ji. „Půjčíš si jejich smrtelnost.“

„Nuže, učíš se skutečně rychle,“ pochválila ji Ischade s posměchem zaobaleným v sametu. „Ne tak docela jejich smrtelnost. Ale jejich fatalitu... jejich smrt. Člověk nemusí zemřít, aby se dostal do pekla. Potřebuje se pouze smrti přiblížit. Dokáží vymyslet způsob, jak si něco takového vypůjčit. A tak bude mít peklo na noc další dva obyvatele.“

„Tři,“ opravila ji Mriga. „Čtyři,“ dodala Siveni.

Podívaly se jedna na druhou, pak na Ischade. Ischade zvedla obočí. „Cože, pes také?“

Tyr zakňourala.

„A kdo další?“

„Madam,“ začala vysvětlovat Siveni, „nejsnáze si zajistíme návrat z výpravy tak, že s sebou vezmeme průvodce, který nás povede. Zvláště když je návrat tak náročný, jak tvrdíš.“

Ischade chvíli mlčela, pak se rozesmála. Smála se hlasitě a dlouho. Byl to příšerný zvuk. „Nastaly nám těžké časy,“ poznamenala, „když jsou i bohové takhle podezíraví.“

„Zrada je všude kolem,“ řekla Mriga. Hned se podívala, jak jí ta myšlenka mohla vyklouznout.

„Nuže, opravdu,“ pokračovala Ischade. Opět se smála, potichu, dokud jí nedošel dech. „Tak tedy dobrá. Ale jakou měnou hodláte těm dole zaplatit? I já si duše jen půjčuji, potom je vracím. A věřte

mi, něco to stojí. Jestli chcete bradýře zpátky živého a zdravého, budete tam dole muset zaplatit opravdu dobrou cenu. A je problém, co s ním pak –“

„To se zvládne,“ namítla Mriga, „až se k tomu okamžiku dostaneme. Zatím bychom neměly ztrácet čas, paní. I v pekle plyne čas a duše zapomínají, jak se udržet v tělech.“

Ischade obrátila líně k Mrize pohled, za nímž se zase skrýval zájem a uvažování. „Ještě jste mi neřekly, co s ranhojičem uděláte, až ho získáte,“ nenechala se odbýt. „Teď nemluvím o božském obcování, to je jasné.“

„A ty jsi nám neřekla, jakou cenu si žádáš,“ neodpověděla Mriga. „Ale povím ti tohle. Když ses naposledy setkala s mým pánem, řekla jsi mu, že jestli přivede Siveni zpátky mezi živé, budeš s potěšením sledovat celý vývoj. Nebylo to tak?“

Ischade se usmála, potajmu a mírně. „Sledovala jsem je, jak odklízejí chrámové dveře, které odmrštila na ulici,“ pravila mírně, „a viděla jsem výraz Molinova obličeje, když je odváželi. Nečekaná aktivita ilsizských bohů jej značně vyvedla z míry. A tak začal tahat za všechna možná vlákna, jen aby se s problémem vypořádal... a jedno z vláken, za něž tahal, vedlo k Tempovi a jeho Pastorkům a k Třetímu komandu.“

„A k tobě,“ doplnila Mriga. „Takže shořela kasárna a Harran a tisícovka dalších zemřeli. Všechno jen proto, aby město zůstalo nadále rozděleno, abys je mohla ovládat, manipulovat s živými a užívat si s mrtvými... abys zmírnila svou nudu.“

„Bohové jsou moudří,“ ozvala se Ischade tiše.

„Někdy ani ne. Ale to nevádí. Chci, aby se všechno, co miluji, dostalo do bezpečí. A pak – tohle město potřebuje své vlastní bohy. Ne rankanské, ne beysibské, ani ne ilsizské. Já patřím k těm novým. A jsou i jiní, jak víte. Dřívější 'božské obcování' je mimo. Mám v úmyslu dohlédnout na uvedení nových mladých bohů, neboť toto místo je dobré a jeho lidé jsou rovněž dobří. Možná to bude trvat celé roky smrtelníků, ale dokud to bude trvat, budeš si i ty užívat dobrých časů – a nebudeš si je muset sama připravovat. Na nebi dojde k válce... a ta se vždy odrazí na zemi.“

„Nebo naopak,“ poznamenala Ischade.

„To je jedno, stejně tě to bude zajímat. A po něčem podobném toužíš. Nemám pravdu?“

Ischade se podívala na Mrigu. „Souhlasím. Vyhovět vám je očividně v mém vlastním zájmu. O ceně se budeme bavit až potom. Bude vysoká. Půjdu s vámi... budu se dívat, jak začínají 'dobré časy'.“ Usmála se. Mriga se také usmála. Ischadina sametová, strohá zlovolnost vyzařovala plné zaujetí. Doufala, že dojde ke katastrofě a všechno bude ještě „zajímavější“. Možná dokonce uvažovala, jak katastrofu trochu postrčit. Ta žena byla nestoudná, nesnesitelná – a natolik svá, že si Mriga pojednou uvědomila, že se jí Ischade nesmírně zamlouvá.

„Výborně,“ prohlásila Mriga. „Co je třeba udělat?“

„Jestli jste ho ještě nepohřbily,“ začala Ischade, „udělejte to hned. Jinak ho najdeme na špatné straně hranice... a všechno bude ještě složitější, než je teď.“

„Tedy dobrá. Kdy se vydáme na cestu?“

„O půlnoci, jak jinak. Z místa, kde se střetávají tři cesty. V ideálním případě budou výt psi –“

Tyr se na Ischade ironicky podívala, nachýlila hlavu a vydala jediný dlouhý tón, který se po půltónech rozplynul do ticha.

„Takže dojednáno,“ potvrdila Siveni a natáhla se po kopí. „A pokud jde o ty tři cesty, co takhle severní strana parku u Guvernérské promenády a Chrámové cesty? Park příslibů, tak mu myslím říkají.“

Ischade potlačila smích. Všechny vstaly. „Jak je libo. Tak tedy o půlnoci. Zajistím vybavení.“

„To je od vás laskavé, paní. O půlnoci nebo těsně před ní.“

„Přesně tak. Pozor na druhý schod. A na živý plot: má trny.“

Mriga prošla otevřenou branou naplněná uspokojením, poplácala hnědáka po krku a vykročila vstříc půlnoci. Siveni vyrazila hned po ní, kopí na rameni, vesele si posykovála a následovala ji. Jen Tyr se na chvíličku pozdržela, nemohla pustit z očí hnědáka – pak ho šikovně kousla do nártního kloubu zadní nohy, prudce uskočila aby se vyhnula kopanci, a ponořila se za Mrigou do noci.

Rovněž Ischade pohlédla na hnědáka. Nato obrátila zahořklý pohled na stromy a křoviny na svém dvorku, stále plné zeleného

ohně, který hořel, ale nespaloval. Mávnutím božský oheň uhasila a zavřela dveře. Připomínala si staré historky o pekle.

„Haughte,“ zavolala k zadním pokojům. „Stilcho.“

Přispěchali. Nechat Ischade čekat se nevyplácelo. „Mám pro vás pro oba práci,“ oznamovala jim, když zavírala dveře. „Stilcho, potřebuji odnést vzkaz do vily. A na zpáteční cestě mi vyzvedneš tělo.“

Stilcho, ač mrtvý, zbledl. Haught ho koutkem oka sledoval a vypadal trochu pobaveně.

„A ty,“ obrátila se na Haughta a s potěšením sledovala, jak teď zase poněkud ztuhnul on, „mně pro radost trochu procvičíš talent, který jsi s takovou pílí rozvíjel. Přiveď mi nějakého nadbytečného ducha. Hodil by se voják, bez přátel. Vyraž hned.“

Pozorovala jejich spěšný odchod. Oba se ale tvářili, jako když mají dost času. Ischade se usmála a vydala se hledat Stratona.

Stačil pohled na štíhlou ženskou postavu, zahalenou v černém a krácející klidně Chrámovou cestou, a půlnoční ulice se změnila na dlážděnou poušť umetenou větrem. Následoval ji prapodivný malý průvod. První šel mrtvý muž a na provazech za sebou táhl bečícího černého berana a černou ovci. Pak živý muž, malý a vystrašený, který za pomoci hrozeb vedl osla s dlouhým neohrabaným balíkem přivázaným přes hřbet. Páchl vínem, tenhle Mor-am. Kdokoli, nejen osel, by se vzpíral. Za Mor-amem a zvířetem kráčel delikátně stavěný muž, jemuž se v obličejí zračilo nisibské dědictví, muž, nesoucí jeden úzký balíček zabalený do hedvábí a další objemnější. Vypadal, jako by byl mnohem raději někde úplně jinde. Poslední šel duch, oblečený v uniformě Ďasů, jednu chvíli velice průhledný, další zase méně. Byl to Razkuli, již dlouho mrtvý, vrhající kradmé zadumané pohledy na stará oblíbená místa živých Ďasů.

Park Nebeských příslibů byl dnes v noci ještě vzdálenější svému jménu než kdy jindy. Zvěst o průvodu přispěchala ulicí před půlhodinou a paní noci zasažené panikou opustily svá obvyklá loviště ve prospěch té, jež si takový titul zasloužila mnohem více. Ischade vstoupila parkovou branou mezi kamennými sloupy. S chladným pobavením si prohlédla příhodné altánky a roztroušená

křoviska využívaná těmi, kdož si přáli se svými tajnostmi začít hned, jak byl obchod s parkovými dámami dojednáán. Zástěna, nízký porost z cypřišů a smuteční vrby, se Ischade hodila. Stejně tak malý prázdný oltář Eshi uprostřed parku. Kdysi tam stála její socha, ale socha a její fronton byly samozřejmě ukradeny. Zůstala po nich jen mramorová teka ve tvaru dlouhé krabice, poškrábaná hesly LFOA a nápisy jako Petronius miluje Sullu. Zastavila se u kamene a jemně po něm přejela prsty. Do zamračené noci se vzneslo kolísavé psí zavytí. Ischade se ohlédla a usmála se.

„Jste rychlí,“ pochválila je. „To je dobře. Haughte, podej mi svoje zavazadlo. Stilcho, přivaž je sem.“

Mriga a Siveni, stojící u oltáře, se rozhlížely kolem sebe – Mriga se zájmem, Siveni se zatrpklým znechucením, neboť koneckonců byla panenská bohyně. Ischade odhrnula kápi a změřila si bohyně krásnýma sešikmenýma očima plnýma potlačovaného smíchu od sledování vyděšeného Stilcha, přivazujícího berana a ovci k oltáři. Haught držel jeden ze svých hedvábných balíků. Ischade odstranila obaly a vytáhla dlouhý zakřivený bronzový nůž, napůl meč a napůl srp, s ostřím, které se i ve slabém, nejasném světle z pochodní guvernérského paláce osklivě a ostře blýskalo. Plochá strana čepele byla potřísněná tmavými skvrnami.

„Tak tedy krvavá oběť,“ poznamenala Siveni.

„Pokaždé je třeba obětovat, když se to týká těch dole.“ Ischade nepřítomně pohládila berana po hlavě. Byl ztuhlý hrůzou. „Ale nejdřív – jiná záležitost. Stilcho, budu dnes večer potřebovat tvoje služby. A Razkuliho. Chystám se na cestu.“

„Paní –“

„Do pekla. Půjčíš mi svoji smrt a Razkuli půjčí svoji této válečnici a toto ubohé stvoření –“ natáhla ruku a dotkla se zabaleného zavazadla na vyděšeném oslovi „– půjčí svoji paní, která kulhá. Jen co ho přivedu zpět. Ale chápu, že zatímco budeme využívat části vašeho života – nebo spíš smrti – musíte někde být.“

Mriga se kousla do rtu a odvrátila pohled od blednoucího mrtvého muže. „Duše potřebují nějaký příbytek... takže vám ho do úsvitu poskytnu. Pak se vrátíme a vy se vrátíte k normálu. Haught a

Mor–am zůstanou do té doby na stráži.“ Ustoupila od oltáře, přejela Haughta očima a věnovala mu chladný pohled.

„Paní –“

„Dobře je hlídej, Haughte,“ požádala jej Ischade, ale už se na něho nepodívala. „Jestli se stane nějaká 'nehoda' pořádně ji prozkoumám. Ještě jsem s nimi neskončila.“ Odkrácela, po několika vteřinách se otočila, začala místo obcházet v kruhu a pokládat ochranná kouzla. Neobjevilo se žádné patrné znamení, žádný oheň, žádný zvuk. Ale Mriga cítila, jak houstne vzduch, a když Ischade došla na konec a gestem ruky kruh dokončila, prohlíželi se smrtelníci uvnitř navzájem v tiché hrůze jako zvěř čerstvě lapená do pasti.

„Čáru nepřekročí žádný člověk ani bůh,“ pravila. „Jaké je vaše poslední slovo, bohyně? Uděláte to?“

„Pokračuj,“ vybídla ji Siveni. Kopí zaprskalo.

Mriga přikývla a podívala se na Tyr. Pes k ní zvedl hlavu a znovu zavyl. Tichý, nedočkavý zvuk.

„Tak tedy dobrá,“ pokývla Ischade, zastavila se u oltáře a pohlédla přes rameno na osla. Ozvalo se sípání, příšerný zvuk, který vydává mrtvé tělo, když se svalí a jeho plíce naposledy vydechnou – jenže tohle byl nádech. Vystrašený osel se škubal a hýkal. Jeho náklad se najednou začal hýbat, jako by pomalu zápasil pod hladinou. Ischade se lenivě natáhla a odvázala z těla příkrývku. Svezlo se k zemi, zhroutilo se jí k nohám, pak pomalu, pomaličku vstalo. Byla to mladá žena, strašlivě poraněná na hrudi a krku. Tuniku a sukni lemovanou kanýrem měla zčernalé krví a hlava jí trochu padala ke straně, protože téměř odpadávala z napůl přetátého krku.

„No, no,“ tiše vyjádřila své překvapení Ischade, „ne „on“ ale „ona“. Nějaká ubohá bludička noci přistižená v kasárnách Pastorků, kde neměla být. Škoda. Haughte, odkryj lucernu.“

Nisiban zdvihl lucernu ze země a sňal kryt. Zdálo se, že v ní není vůbec žádné světlo, avšak když Mriga přejela pohledem z Ischade na mrtvou a na oltář, vrhaly stíny, jež vypadaly na pozadí země ještě černější než půlnoc, v níž zde všichni stáli. „Nebude to bolet, dítě,“ uklidňovala ji Ischade. Zvedla srp a zasekla ho až po rukojeť. Následoval výkřik. Mrigu napadlo, že by z něho každému

smrtníku zamrzlo srdce. Navzdory zdravému rozumu ji uspokojilo, když vrhla pohled stranou a všimla si, jak Siveni zbělaly kotníky prstů svírající násadu kopí, když tělo znovu upadlo.

„Nuže, možná to bude bolet,“ opravila se Ischade, ale neznělo to příliš zúčastněně. Napřímila se, v původně prázdné ruce držela něco, co vypadalo jako propletený, hedvábný zlomek noci. Byl to stín, který uvolnila seknutím svého srpů. Opatrně ho jednou rukou zmačkala, až nevypadal o nic větší než hrst tmy. Ischade natáhla ruku k Mrize. „Vezmi si to,“ navrhla. Mriga poslechla. „Až ti dám pokyn, spolkní to. Tak teď tedy...“

Přesunula se k Razkulimu, jenž se vstoje opíral o nehmotný meč a sledoval ji, aniž pohnul očima či tváří. Vypadal napjatě a vystrašeně. „Ta její pro mě nic neznamená,“ řekla Ischade. „Její duše může jít, kam se jí líbí. Ale ta tvá snad bude k něčemu. Takže... něco živého...“ Rozhlédla se. „Tamhle ten strom bude vyhovovat. Pevně drž, Razkuli.“

Snést druhý výkřik bylo těžší, ne snazší. Ischade se narovnala, roztrásla zmučený, zmítající se stín, zkoumavě si ho prohlédla a úhledně ho uprostřed po délce rozřízla. Jednu půlku nacpala do vyhnílého kmene blízké vrby, a když se odvrátila k Siveni, dlouhé holé větve vrby obrostly bezpočetnými listy tenké, chvějivé temnoty. „Ber,“ přikázala Ischade. Siveni natáhla ruku a sebrala pomačkaný poloviční stín, jako by se jí nabízel škorpión.

„Stilcho,“ řekla Ischade.

Stilcho o krok ustoupil. Za ním Haught s nepatrným, příšerným úsměvem na tváři zdvihl lucernu. Třetí výkřik byl nejhorší ze všech.

„Zřejmě jsi v mých službách příliš trpěl,“ pravila Ischade. I stín jeho duše rozřízla a polovinu přehodila přes větve křoví bezprostředně u oltáře. „Snad bych tě měla nechat vrátit se úplně ke smrti...“ Křoví obrazilo listy a malými roztřesenými kulatými plody tmy.

„Promluvíme si o tom, až se vrátím,“ pokračovala Ischade. Ukryla pomuchlaný stín do svého černého hávu. „Mor–ame, Haughte, budete toto místo střežit, dokud nebude zbývat hodina do svítání. Nebudeme se vracet tudy. Najdete nás u domu, u zadní

branky. A nezapomeňte Stilchovo tělo.“ Plavně přešla k oltáři a znovu zvedla temně poskvrněný srp. „Připravte se, bohyně.“

„A co Tyr?“ chtěla vědět Siveni.

„Bude cestovat na této duši,“ vysvětlila Ischade. Ruku měla už zase položenou na hlavě berana. Zvíře k ní zvedlo hlavu, výš, vzhůru, bezmocně. Ischade švihla srpem. Ve světle nesvětle temné lucerny se oči skopce hrozivě leskly, pak ztratily jakýkoli výraz a na bílý kámen oltáře vytryskla černá krev. „Teď,“ pobídla je Ischade, v hlase pomalý, teplý úsměv, a napřáhla ruku k ovečce.

Mriga se strachem spolkla malou vzpouzející se temnotu a cítila, jak s odporem klouže dolů, vyděšená a bezmocná. Temnota se jí na chvíli vznášela před očima, burácela jí v uších. Ovce zabečela a bublavě utichla. Když se jí vyčistilo vidění, zjistila, že pozoruje Ischade skutečně oděnou do stínů a šklebící se jako jeden z těch příšerných bohů, kteří se mstí z čisté radosti, a Siveni oblečenou do tmy, s přilbicí temnoty. Jen špice kopí byla jasná. Dokonce i Tyr ztmavla srst, ale oči jí žhnuly jako zvířeti, kterému náhle ve tmě zasvítí do očí světlo. Tyr trhla hlavou a snaživě zavyla. Země se jim pod nohama prohýbala a zvedala, jako by ji vyrušily ze spánku, jako by jim odpovídala, pak ze sebe setřásla dláždění a rozdělila se.

„Posbírejte odvahu,“ vybídla je Ischade potichu, „neboť ji teď budete potřebovat.“ A vstoupila do velké pukliny v zemi, do dýmající, sírou páchnoucí tmy.

Tyr se štekotem uháněla za ní. Nad zemí i pod ní se ozvalo další zavytí. Mriga a Siveni na sebe pohlédly a následovaly Ischade a Tyr.

Země se za nimi s úpěním uzavřela.

Mor-am a Haught se po sobě podívali a polkli.

Udělalí totéž znovu, když osel, vyděšený a hladový přes snesitelnou míru, došel na konec svého provazu a začal se popásat na nejbližším křoví. Uskočil, jakmile křovisko vykřiklo a jeho polámané větve začaly krváčet. Osel tam stál, chvíli se třásl, pak se hladově ohlédl po nejbližším soustu, převislých větvích vrby s podivně tmavými listy.

Vrba začala plakat...

Cesta dolů byla příkrá. Jen to by ztížilo návrat, pokud by svah na druhé straně pekla byl stejný. Ale Mriga věděla, že přijdou jiné problémy. Soudila podle zvuku, jež připlouvaly ponurou temnotou. Nejasné vzdálené výkřiky a vytí tvorů, mezi nimiž nebylo mnoho psů, a děsivé, zastřené a kašlavé mručení, jako když se v zakouřeném vzduchu motají v klubku naháněči, až bolí uši. Oči pálily nejen od kouře, ale i od snahy zjistit, odkud zvuky vycházejí. Pro jednu byla Mriga šťastná za ostrý ozónový pach, který vycházel z praskání blesků kolem špice Sivenina kopí. V takové hrůze znamenal cosi důvěrně známého. A i když blesky hořely modře, bylo to lepší než vůbec žádné světlo. Zdálo se, že Ischade světlo nepotřebuje: kráčela kupředu jistě jako kočka a z tváře jí nemizel mírný úsměv.

Cesta nebyla stále široká ani snadná, nehledě na to, co říkali básníci. Po dlouhém, předlouhém sestupu se zdála ozvěna jejich kroků vracet čím dál tím rychleji, až nakonec Mriga mohla natáhnout ruce a dotknout se obou stěn. „Toto je nejužší část cesty,“ upozornila je Ischade. Jedna po druhé si musely kleknout na kolena a lézt po čtyřech – i Siveni, která brblala a syčela nad tou pohanou. Mriga byla na špínu zvyklá, a tak jí to ani nevadilo. Vlhkost ale páchla a způsob, jak se na ni tlačily studené, kysele páchnoucí hroudy země, v ní probouzel třesavku. Útěchou jí byla Tyr, která přímo před ní lehce dýchala a pokňourávala vzrušením. Alespoň do té doby, než Tyr začala vrčet, protože se musela plížit.

Tunel se neustále snižoval, až se Mriga musela úplně natáhnout. Přísahala si, že už nevydrží ani vteřinu. Když se zapřísahala popáté nebo pošesté, ozvěny se zase vzdálily. Tyr vyskočila do volného prostoru. Siveni se na Mrigu tak tlačila, že ji málem nabodla na kopí.

Tyr nepřestávala vrčet. Ischade se postavila a i v nejasném světle bylo vidět, že se stále nebezpečně a zaujatě usmívá. Mriga se rozhlédla a oprášila. Mnoho neviděla, dokud se nevynořila Siveni a nepozvedla kopí.

Odpověď Tyr bylo vrčení podobné zemětřesení. Mriga vzhlédla. Připraven ke skoku se tu hrbil omšelý, obrovitý, krví zacákaný Ohař a vyplňoval téměř celou dutinu s kamennými sloupy, kde stáli. Při pohledu na ně začal slintat. Byl to stejný Ohař, o němž Ilsizané říkali, že každé čtyři týdny požívá měsíc a někdy i slunce, pokud se mu

podaří ho dosáhnout. Ils nebo Siveni ho ovšem obvykle zahnali. Nicméně zde byl Ohař na vlastním území a Mrigu její vševědoucnost informovala, že pokud by se Siveni snažila se s ním vypořádat, doznala by porážky.

„Nemělo by se mu něco dát?“ navrhla Siveni, schovaná za Ischade. Znělo to celkem lhostejně, ale nikoho neoklamala. „Koláček nebo něco takového?“

„Cožpak mám měsíc?“ opáčila Ischade. „Obávám se že o nic menšího se nezajímá.“ Stála tam s klidným zájmem, jako by čekala, co se stane.

Siveni nespouštěla z Ohaře oči. Díval se na ni hladovýma očima, znovu zavrčel a olízl si tlamu. Na místech, kam mu ukápala slina, kámen zabublal a kouřilo se z něho.

Mrigu překvapilo vrčení, jímž odpověděla Tyr. Protáhla se kolem ní a Siveni. „Tyr –!“ zvolala, ale naježená Tyr pochodovala rovnou k Ohaři a vyštěkla mu do tváře.

Ohař couvl, tlamu dokořán...

„Tyr, ne!“ zakřičela Siveni a vykročila kupředu. Zvedla kopí. Příliš pozdě – Tyr už skočila. Ale vrčení a chňapání a řvaní, které následovalo, převalování a škrábání a kousání neznělo tak, jak všichni očekávali. A všechno skončilo zcela nenadále. Ukázalo se, že Ohař leží na zádech, břicho odhalené, ocas mezi nohama, a Tyr s planoucíma očima ho drží za krk. Vypadalo to, jako kdyby králík přišpendlil k zemi lva, ale králíkovi podobné představy nevadily. Tyr znovu vyštěkla a zuby nějak popadla Ohaře za krk tlustý a těžký jako kmen stromu. Zvedla Ohaře a zatřásla jím, jako kdyby třásla krysou. Přitom vrčela. Nakonec obrovskou příšeru odhodila. „Uí, uí, uí, uí, uí!“ nařikal hlavní pekelný Ohař, Požírač slunce a zoufale se hrabal na nohy, pryč od pejska s tmavou srstí. Utíkal ke zdem. Běžel přímo do jedné, skrze ni a byl pryč.

Tyr chvíli funěla, pak se otrásla, posadila se a poškrabala.

Mriga a Siveni na sebe zíraly, pak pohlédly na Ischade. „Nechápu to,“ přiznala Mriga. „Ty možná ano.“

Ischade se usmála. Zůstávala v klidu. „No,“ začala Siveni, „je to fenka...“

Tyr otočila hlavu – olizovala se, jednu nohu nahoře – počila Siveni káravým pohledem. „Je sice mimořádná,“ pravila Ischade, „ale pořád jen fena. A tak by se s ní žádný pes, byť nadpřirozený, za žádných okolností nepral. Předpokládám, že i zde jsou psi jen psi... To od tebe bylo mazané, že jsi ji vzala s sebou. Jdeme dál?“ A vplula do tmy, kterou ještě před chvílí hájil Ohař. Mriga ji zamyšleně následovala. Jak šly dál, světlo na kopí Siveni modralo a jasnělo. Úpění a výkřiky se přibližovaly. Mriga se trásla. To, že byla bohyně, nepomáhalo. V hlasech nezněla ani tolik zuřivost či mučivá úzkost, jako děsivé, jednotvárné zoufalství. Zněly jako skučení zvířat v pasti, odsouzených na jatka – čekají je sice za dlouho, ale vědí o nich. Strašlivé místo na věčnost, napadlo Mrigu. Na okamžik ji přemohla touha po pohodlné, špinavé chatrči v nebi nebo dokonce po jejím původním vzoru – jednoduché chýši v kasárnách Pastorků, po vlastním starém ohništi a po Harranovi na druhé straně. Alespoň jeden z nás odtud odejde, pomyslela si Mriga. Slunce pro něho, když už ne pro nikoho jiného...

Siveni se zvědavě ohlédla na Mrigu a otevřela ústa. Právě v té chvíli se po nich Ischade lenivě podívala přes rameno. „Blížíme se k přívozu,“ oznámila. „Nezapomněly jste na poplatek?“

Mriga zaraženě zakroutila hlavou. Vševědoucnost jí tohle neoznámila. Ale Siveni zacukala ústa. Začala se prohrabovat svojí nadměrnou tunikou a vylovila odtud hrst mincí: žádné nové, ale staré ilsizské zlaté čtvrttalenty.

Jeden podala s přehnanou zdvořilostí Ischade, jeden Tyr, která si ho opatrně přidržela mezi zuby, a další připadl Mrize. Mriga obrátila čtvrták v dlani, prohlédla si ho a vrhla po sestře pobavený pohled. Na minci byla vyobrazena hlava Siveni.

Ischade převzala peníz s dvornou úklonou hlavy, přitáhla si plášť k tělu a pokračovala svažitou pěšinou. „Bude tam tlačénice,“ poznamenala, když vyrazily. Kolem nich se otevřel temný prostor. „Nepohřbení nesmějí překročit řeku.“

„Ani my bychom nemohly, pokud bychom nechaly všechny přípravy na tobě,“ upozornila Siveni. „Chceš mít výlet zajímavější, paní?“

„Pozor na svah,“ nevšímal si její řeči Ischade. Postoupila dolů do tmy a nasadila si kapuci.

Několik kroků vypadala cesta jako svah příkopu. Sestoupily mezi stíny, které se pohybovaly podobně jako kroutící se stíny, které polkly před cestou. Tyto stíny však chodily, pochodovaly, plížily se a bezcílně se potulovaly, klely, úpěly a plakaly. Hlasy měly tenké a slabé, pohyby sotva znatelné. Všechny obličeje se ztrácely v naprosté tmě. Jen tu a tam se modré blesky ze Sivenina kopí odrazily jako jiskřičky z nějakého skrytého oka. Každé takové oko uhnulo, jako by se stydělo před světlem nebo za touhu po něm.

Razily si cestu davem, občas musely i někoho odstrčit. Tyr běžela napřed, zlatou minci stále v hubě, každou chvilku očichala zem a pořád si prohlížela něčí tváře. V stopách jí šla Mriga a mráz jí běhal po těle, když se o její nesmrtelnou kůži jako suché listy otíraly obnažené duše bez těla. Není divu, že bozi neradi přemýšlejí o smrti, napadlo ji. Půda pod nohama se začala srovnávat. Je to... obnažení... k jakému by jaksi nemělo docházet. Stydí se. My se stydíme...

„Opatrně,“ upozornila je Ischade. Mriga pohlédla pod nohy a viděla, že jen několik kroků a zašla by do černé vody. Na místě, kde stály a kde se motaly ostatní duše, se kyselá studená země svažovala do jakési rozblácené mělčiny, vhodné pro přistání člunu. Tam, kde břehy nelemoval špinavý led, se ze šplouchající vody valila pára. Tyr hopkala po říčním břehu a sledovala jakýsi zajímavý pach. Mriga hleděla přes černou řeku a skrz víry mlhy spatřila připlouvat člun.

Podívaná vzbuzovala lítost. Plul pomalu, jako by nabral hodně vody – zřejmě tomu tak bylo, protože řada prken na bokách byla popraskaná. Převozník, o němž se mezi lidem obezřele zpívalo mnoho písní, řídil kormidlem, které bylo současně i veslem. Byl starý, šedivý a otrhaný, vypadal nelítostně. Byl příliš velký, než aby mohl být zcela člověkem, a měl takové zuby, jaké lidé mívají jen zřídka. Jednou rukou vládl veslem, druhou si přidržoval těsně u těla kostru, jejíž klinkající kosti držela jen ztěžka pohromadě stará, vyschlá vlákna šlach a cary staříckého masa. Převozník vesloval s plavidlem ke břehu a najel prudce na pevnou zem. Led popraskal a pláňky člunu zalupaly. Mriga, Siveni a Ischade se ocitly v tlačnici. Strkaly do nich duše, jež se s tichým kvílením natahovaly ke člunu.

„Ustupte, ustupte,“ zvolal lodník. Při řeči šišlal a prskal. Pokud se vzal v úvahu stav jeho zubů, dalo se to snadno pochopit. „Už jsem vás tady viděl. Nemáte na zaplacení. Ale co je tohle? No, no, paničko, co ty tady děláš s těma tvýma pěknýma očima? Jsi ještě živá. Ty nejsi můj typ.“

Ischade se usmála. Výraz sladkokyselého výsměchu Mrigu zamrazil v kostech. „Jsem si jistá, že to je oboustranné. Ale mám na převoz.“ Ischade zvedla zlatý čtvrtalent.

Převozník si ho vzal a kousl do něj. Mriga si všimla, že když ho pak zvedl a podržel ve vzduchu, aby si ho pořádně prohlédl, byl peníz prokousnutý skrz naskrz. „Výborně, nastup si,“ zavrčel a hodil minci přes rameno do vody. Na místě, kam dopadla, se na malý okamžik šířily kruhy, pak je zničilo divoké bublání a klokotání vody. „Ty potvory mají pořád hlad,“ bručel převozník. Ischade se kolem něho protáhla. Tmavé hedvábné sukně držela úzkostlivě nahoře. „Tak tedy pojd'. Proč mají smrtelníci pořád takhle naspěch? Přijdou si sem, přetíží člun, co má už takhle co dělat s nákladem duchů. No, teda! Jacípak bozi! Příkazy od ní. Chodíte si sem, přinesete světlo, kdekomu poraníte oči, prořítíte se tudy, zase si vypočodujete a odtáhnete s sebou mrtvé duchy, nerespektujete žádnou autoritu, po zemi se jen tak procházejí duchové a mrtvá těla, ostuda! Někdo by s tím měl něco udělat...“

Mriga a Siveni se po sobě podívaly. Siveni vrhla roztoužený pohled po svém kopí, pak si povzdychla. Ischade stála na přídi lodi a beze slov je pozorovala. Oči se jí třpytily potěšením nebo potměšilostí.

„... Dřív to tak nebývalo. Živí zůstávali naživu a mrtví byli mrtví. Jen se podívejte na moji ženu!“ a převozník si přitáhl kostru k tělu. Zachrastila jako plná náruč kastanět. „Co si o ní myslíte?“

Siveni otevřela ústa a zase je zavřela. Mriga otevřela pusu, zaváhala a řekla: „Nikdy jsem se s někým takovým nesetkala.“

Celá tvář převozníka trochu změkla. Včetně zubů. „Jsi tedy skutečná mladá dáma, i když jsi opravdu bohyně. Někteří lidé si sem přijdou a snaží se nacpat do lodi a mluví o mé ženě nesmírně nezdvořile a hrubě.“

„Taková drzost,“ poznamenala Siveni.

„To platí o tobě, mladá bohyně,“ přitakal převozník, „ale i pro ně, když říkají takové věci, protože ty potvory mají hlad pořád, jak tvrdím.“ Přejel pohledem vodu. „Tak se nestarej, hezky se s tou svojí přítelkyní usad’ do člunu a dejte mi své mince. Jí je ve skutečnosti jedno, co se tady venku děje, takže buďte prostě milé a nezvorejte to slyšíte. Nejlepší je mluvit s ní na rovinu. Říká se, že má slabost pro hezkou tvářičku, protože si ještě pamatuje dobu, kdy sem přišla. Ale před ní o tom nemluvíme, jestli dáte na můj názor. Nastupujte. Jste všichni?“

„Počkej chvíli,“ požádala Mriga a zapískala na Tyr. Když se neozvala žádná odpověď, zkusila to znovu. Po chvílce se Tyr ukázala. Svůj zlatý peníz držela stále v zubech a klusala ke člunu. Trošku kňučela, jak se loď zlehka pohupovala na vodě. „No tak, Tyr,“ uklidňovala Mriga zvíře. „Musíme přeplout. Je na druhé straně.“

Tyr opět zakňourala a nedůvěřivě si člun prohlížela. Konečně hupla dovnitř.

„Pejsek taky?“ ujistil se převozník. „Psi to mají za polovic.“

Tyr se postavila na zadní a předala převozníkovi minci, pak se posadila na prostřední sedačku na lodi, cenila zuby a štěkala. Přitom tloukla ocasem o okrajník.

„Nu, díky, slečinko, to je od tebe milé, když jinak nedáš,“ drmolil převozník, když si ve spěchu cpal do kapsy druhou půlku mince od Tyr. Předtím ji totiž překousl napůl. „Nedá se říct, že by nás tu dole nějak zvlášť dobře platili, a doba je koneckonců zlá, co? Jsem ti moc vděčný. Nestrkejte ruce do vody, dámy. Ještě nějaký zájemce? Ne? Dneska musí být nahoře pěkná mizérie. Tak tedy jedem.“

A odrazili. Na břehu za sebou nechali smutný, postrkující se zástup. Mriga seděla u okrajníku, jednou rukou objímala Tyr, která do ní jednou nepřítomně šťouchla čumákem, a upírala pohled na cestu, kterou přišly, nebo se podezíravě dívala na vodu. Vzduch se ochladil. Mriga se rozklepala. Pohlédla nejprve na Siveni, jež se vsedě dívala přes širokou řeku k vzdálenému břehu, pak na Ischade. Nekromantka zamyšleně zírala do vody. Mriga se podívala přes bok a neviděla žádný odraz... ne hned. Po chvílce odvrátila pohled. Ale

Ischade nezvedla hlavu dokud se loď zase nedotkla země. A když vzhledla, chybělo jí v očích trochu její věčné sebejistoty.

„Jste u bran,“ upozornil je převozník. „Tady vás opustím. Dávejte si pozor, kam šlapete, půda je nerovná. A jedna rada, dámy, než se rozloučíme: dávejte tam na sebe pozor. Tolik jich vstoupí dovnitř a už se nevrátí.“

Při pohledu na temné město příkrčené za mosaznou branou mu Mriga věřila každé slovo. Peklo se hodně podobalo Asylu.

Jedna po druhé vystoupily z člunu a vykročily do svahu. Siveni se vylodila poslední a tak se soustředila na prohlížení skalnaté půdy, že si nevšimla, co má přímo pod nohama. Ztratila botu a málem upadla, jen tak tak že se stačila opřít o kopí. „Do pekla s tím,“ pomohla si černým humorem. Kopí vychrlilo blesky.

Převozník, který ji pozoroval, se mírně zamračil. „Tak tomu tady neříkáme,“ vysvětlil. „Že ne, miláčku?“

Kosti lehce zachřestily.

„Ach, ano. Tak vyrážíme...“

Ocitly se samy na druhém břehu.

Brána vypadala úplně stejně jako Triumfální brána nedaleko guvernérského paláce, ale na rozdíl od ní nebyla železná, ale mosazná, zamčená a zatarasená těžkou závorou. Čtveřice stála pospolu a slyšela silněji než předtím nárek zevnitř. Už jim nezněl tak hrozivě, podobně jako děsivý puch zmírňuje s přiblížením. „Tak,“ vydechla Siveni, „co teď? Potřebujeme nějaké kouzlo?“

Ischade zavrtěla hlavou. Vypadala poněkud překvapeně. „Obvykle tudy nechodím,“ vysvětlovala. „A v těch několika případech byla pekelná brána otevřená. Tohle je vážně divné. Někdo dělal změny...“

„Někdo, kdo na nás čeká, vsadím se,“ doplnila Siveni. „S dovolením.“ Zvedla kopí, zaklonila se do polohy vrhače oštěpů a vrhla je na bránu. V tom okamžiku dodal blesk všemu sinavé zbarvení a všechno ztuhlo. Hrom přehlušil výkřiky zatracenců uvnitř. Následovalo několik vteřin divokých paobrazů a zvonění v uších. Pak tma, v níž za krotkého světla z hlavice oštěpu Siveni spatřily

bránu pekla povalenou a rozbitou na dlažbě. Siveni pozvedla kopí a prohnala se otvorem a kolem trosek. Tvářila se nanejvýš spokojeně.

„To by jí šlo,“ poznamenala Ischade, když ji s Mrigou a Tyr následovala.

„Ano, ničení je odjakživa její silná stránka,“ souhlasila Mriga. Ohlédla se přes rameno na bránu a silou vůle se ji pokusila vrátit na místo, stejně jako to prve provedla s ochrannými kouzly Ischade. Nic se však nestalo a Mrigu zaplavil silný pocit úzkosti.

„Nyní jsme na půdě druhých bohů,“ oznámila jim Ischade, když odešly od brány. Procházely rychle kolem stínů prázdných zvířecích kotců a kolem vzpěry velké zdi, která chránila bazar. „Téměř všechny síly kromě jejich se tu mění, obávám se. Jestli tvoje druhé já zkusí tenhle kousek ještě jednou uvnitř, bude asi překvapené, protože když to dělalo tentokrát, bylo ještě mimo peklo.“ Mriga přikývla. Postupovaly ulicemi vedoucími na bazar. Téměř všechno vypadalo tak, jak mělo – odpadky, pach, kuchyňské zbytky ve stokách, davy lidí. Ale postavy, které se tu pohybovaly, vypadaly, jako když je neza jímá, kde jsou – pobuřující protiklad k těm, kdo zůstali trčet na druhé straně řeky. Oni vypadali, jako když je pro ně místo, kde se ocitli, důležité. Mriga se rozhlížela po městě a hledala důkaz o přítomnosti pekelného ohně ale nenašla nic než nepravdělně roztroušené chocholy dýmu a zápach doutnání, který v Asylu přetrvával za denního světla. Nízko sedící mraky však byly osvětleny zespodu jako by pod nimi hořelo mnoho ohňů.

A jak šly dál, měla Mriga příležitost pochopit, že je rozdíl mezi mrtvými a zatracenými. Mnozí z kolemjdoucích temných lidí si s sebou nesli vlastní pekelný oheň – jasné konflagrace zuřivosti, rudé uhlíky frustrací, utlumené a hořké, horké temnoty sající světlo, které znamenaly závist a hrabivost, oslepující sršící ohně s kouřem od chtíče a hladu po moci, které požíraly a požíraly a nikdy se nenasytily. Někteří z kolemjdoucích nesli stopy starých, nyní již zhojených spálenin. Byly to vyhořelé uhlíky. Jen existovali, nebyli ani živí, ani mrtví. Ale podle názoru Mrigy na tom byli nejhůře ti, kdo nikdy nežili tak naplno, aby vůbec hořeli, ti, kdož zahodili vášeň i hřích jako zbytečnou zátěž. A bylo jich mnoho, mnoho. Kráčeli tupě kolem planoucích zatracenců, kolem bohyní a ani pekelný

plamen, ani chladné čisté světlo Sivenina kopí neukázaly v jejich očích vůbec nic.

Poměrně brzy našly horší výjevy. Byla zde místa, která vypadala stejně ztraceně jako lidé. Místa, kde docházelo k vraždám a zradám. Opakovaly se pořád dokola, v nekonečném sledu. Původní účastníci zatahovali kolemjdoucí mrtvé do nestále přehrávaných starých hrůz. Některé z procházejících postav nebyly tak temné jako ostatní, ale nesly svá mučení jinak – z jejich tkáni žili hadi, kteří jim ohryzávali maso. Jiní měli na lidských tělech zvířecí hlavy nebo naopak. Údy, stížené gangrénou, hnily a odpadávaly, znovu narůstaly, zatímco jejich vlastníci kráčeli s nevzrušeným výrazem, který dával najevo, že se nic, ale vůbec nic neděje.

Harran je tady dole, uvažovala Mriga. Jak ho najdeme? Bude se smažit za svoji touhu po Siveni nebo jej bude šířat vina za způsob, jímž se mnou kdysi zacházel? Možná byly tyto vášně tak nedávné, že mu nestačily zakořenit v duši – takže ho možná najdeme mezi těmi, jímž na ničem nezáleží? Co když... se nebude chtít vrátit...

Čtveřice procházela bazarem. Šla rychle, protože byl zalidněn tvory, kteří se tu potulovali se zdánlivým záměrem, křičeli na sebe zvířecími hlasy, rykem, řvaním, ržáním. Ale prodavači byli lidé spoutaní řetězy, němí, s nesnesitelně žadonícíma očima. Čtveřice vyšla spěšně jižní cestou, která sledovala hradby guvernérského paláce. „Vzhledem k tomu, že tohle všechno nějakým způsobem odráží Asylum,“ řekla zjevně utrápená Siveni, rozhlížející se ve světle svého kopí, „předpokládám, že náš hledaný bude v paláci.“

„Souhlasím,“ přisvědčila vcelku klidná Ischade. „Jižní brána je zavřená.“

Mriga si všimla, že Tyr na druhé straně Ischade trochu zpomalila, dokud si nevykračovala vedle ní. Se zvláštním výrazem k ní zvedala hlavu.

„Ty s ní máš uzavřenou nějakou dohodu?“ zeptala se, Mriga co nejtíšeji. Ale i tak byl její hlas v neustálém hlubokém zvuku bolesti, naplňujícím ulice, snadno slyšitelný. „Něco máš určitě v plánu.“

Ischade mlčela.

„Promiň, prosím,“ omluvila se Mriga. „Neměla jsem se ptát. Tvá moc je soukromá záležitost.“

„Nemusíš s námi chodit,“ navrhla Siveni, aniž otočila hlavu. Šla stále vpředu. „Ty už jsi svoji část dohody splnila. I když jsme ti ještě nezaplátily.“

Ischade se nezastavila, ale v očích se jí opět objevil tvrdý výraz, který nebyl pouhým odrazem blesků Siveni. „Nesnaž se na mě přenášet svůj strach, mladá bohyně,“ upozornila ji hedvábným hlasem, oči tmavé a zaujaté. „Nevidím důvod, proč bych ji nenavštívila.“

Jak Mriga, tak Siveni se usilovně snažily držet jazyk za zuby. Tyr však jednou zakňučela a zavrtěla ocasem. Celý zbytek cesty se od Ischade nehnula na krok. Ischade si jí zjevně nevšímalá.

„Podívejte,“ upozornila. „Brána.“

Jižní brána se hodně podobala té v Asylu a jasně odhalovala, že ne všechny vášně tu vyhořely. Sloupy byly počmárané značkami LFOA a gangů. Ale nestály zde žádné strážce, žádní Pastorci, nic než otevřená železná brána. Velké nádvoří za ní se topilo ve stínech. Pekelné kvílení znělo jen jakoby ztišeně. Na druhé straně nádvoří stálo cosi, co zdálky vypadalo jako palác, ale ukázalo se, že je to stavba, jakou by nedokázalo postavit ani Ranke v dobách vrcholného rozkvětu. Ebenová portika a onyxová sloupořadí, kouřově černé sloupy a kolonády, mohutné kopule a temné věže, síně navršené na jiných obrovských sálech, tyčící se vzhůru v hrozivém pochmurném půvabu, dokud se neztratily v souvislých nízkých mracích. Ischade se ani jednou nezastavila, nýbrž kráčela přímo k veliké vznosné budově – půvabná postava v tmavém šatu maličká na pozadí nesmírné rozlohy tmavé a zaprášené dlažby. Vedle ní klusal malý pejsek.

Na prahu Siveni krátce pohlédla na Mrigu. „Mrigo, teď mě poslouchej,“ oslovila ji, „udělej nám všem laskavost. Nech mluvení uvnitř na mně.“

Mriga se zarazila. „Sestro, o čem uvažuješ?“

„O ceně,“ odpověděla Siveni. „Stejně jako ty. Podívej. Máš dost síly, abys jí pak zaplátila –“

„A kde hodláš být ty?“

„Přestaň,“ vyhnula se odpovědi Siveni. „Utíká nám.“ A šla za Ischade.

Mriga kráčela za Siveni a do srdce se jí vkrádal chlad. „Koneckonců mluvíme o mém knězi,“ dodala Siveni. „Tvém' –?! Siveni, snad nechceš –“ Před nimi se tyčilo velké schodiště do paláce a Ischade po něm vystoupala jako třetí, protože bohyně ji a Tyr předehnaly. Beze slov společně překonaly zbytek schodů. Mriga si uvědomovala, jak rychle a prudce jí buší srdce. Schody za to ale nemohly. Přesly širokou kolonádu, vydlážděnou gagátem, a nyní se před nimi vzpínal hlavní vchod, za nímž se skrývaly hlubiny nehybnosti, černě, ticha a chladu. V porovnání s takovouto temnotou Sivenino kopí prskalo mdle a uboze, kouřící knot blesků, utápějící se v nezměrnosti noci. Vklouzly dovnitř.

Daleko, daleko v dlouhé hale, do níž vstoupily – míle a roky daleko – vřelo nějaké bledé světlo, smutná popelavá šed'. Pocházelo ze tří zdrojů, ale nedaly se pořádně rozeznat. Čtveřice šla a šla tichem, které pohlcovalo každičký zvuk a téměř každou myšlenku. Pak si Mriga uvědomila, že popelavé světlo vychází z pánví se žhavým uhlím. To bylo dlouho předtím, než se objevily dva onyxové trůny postavené mezi dvěma širokými mísami na třech nohách. Po několika krocích Mrize vyschlo v ústech. Zarazila se, odvaha ji opustila... neboť v pravém trůnu seděla nějaká postava.

Mriga nepřišla nepřipravená, věděla předem, kdo zde bude sedět – sladká mladá paní jara, která se zamilovala do pána mrtvých a z lásky k němu zemřela. Neměla jinou možnost, jak uniknout nebi a vládnout peklu po jeho boku. Ale příprava Mrigy se teď ukázala zbytečná. Ze všech bytostí pekla jen ona jediná byla oblečená v bílém: měla na sobě panenské šaty, skvostné i ve smutném světle pánví. Pod závojem panny žhnula její krása, oheň mládí, který mohl lámat srdce, tak jako tomu bylo u Siveni – ale nebylo v ní nic, co by pak zlomená srdce zhojilo. Královna pekla seděla hrdě na trůně, chladná, bez vášně, hrozná. Přes klín jí ležel meč, ale díky častému používání bylo ostří zčernalé. Vedle trůnu spočívaly váhy pokryté silnou vrstvou prachu. Peklo si zjevně svou královnu přetvořilo k obrazu svému a připravilo ji dokonce i o zanícení, kvůli němuž sem přišla... a jako ti, kdož vládnou, se ho vzdala. Mriga náhle pochopila, že děsivá rezignace na tváři Razkuliho ducha znamenala něco podobného.

Mriga otočila pohled k Ischade. Nekromantka stála s Tyr po boku před trůnem a vypadala celkem vyrovnaně. Půvabně, pomalu se tiché ženě uklonila. Pohyb vyjadřoval značnou dávku úcty, ale v ovzduší klidu bylo stále cítit věčnou studenou nadřazenost Ischade. Ani tady nestojí nikdo nad ní, uvažovala Mriga. Zlobila se, ale znovu musela Ischade obdivovat.

„Paní Ischade,“ promluvila královna pekla. Hlas měla tichý a zasmušilý, hluboký a plný. Bylo neuvěřitelné, že se kdy smála. „Je to již dávno, kdy jsi nás naposledy přišla navštívit. A dosud sis nikdy nepřivedla přátele.“

„Jsou zde obchodně, paní,“ objasnila Ischade.

Chovala se ke královně stejně čestně a přímočaře jako ke komukoli jinému, koho považovala za sobě rovného. „Siveni Šedooká, kterou si možná pamatuješ. A Mriga, nová bohyně – snad totožná se Siveni. Zatím v tom nemají jasno.“ Tajnůstkářský úsměv. „A Tyr.“

Tyr se posadila, tloukla ocasem a se zájmem si královnu pekel prohlížela.

Neřekla: „Vítejte.“ Řekla: „Vím, proč jste přišly. Několikrát jsem se vás snažila prostřednictvím některého ze svých sluhů zastavit. Pokud se vám něco stane, leží odpovědnost na vašich bedrech.“

Sledovala je a vyčkávala.

Mriga polkla. Siveni vedle ní pravila: „Paní, jakou cenu si žádáš za duši Harrana?“

Královna k ní vážně shlédla. „Obvyklou. Takovou, jakou manžel požadoval od bohů za můj návrat a bozi ji odmítli zaplatit. Duši toho, kdo chce kupovat.“

Mriga a Siveni pohlédly jedna na druhou.

„Zákon je zákon,“ řekla. „Duše za duši, ne jinak. Žádný bůh by nevyměnil svůj život za moji svobodu. A to je dobře, protože nechci odejít.“

Ústa Ischade se mírně zvlnila. „Proč bych jinak tolik podstoupila, jen abych se sem dostala?“ ptala se královna. „Vzdala jsem se možnosti být královnou jara ve prospěch něčeho mnohem

cennějšího. Shipri jaro zvládne.“ Chvilku nepromluvila. „A kromě toho i smrt potřebuje lásku,“ pronesla královna nakonec.

Mriga nevymyslela nic, co by na tohle mohla říct.

„Tak.“ S vážností a trpělivostí si je prohlížela. „Volte, Zaplatíte? A která z vás?“

„Já,“ vykřikly Siveni a Mriga současně. Pak se po sobě podívaly.

„Střihneme si,“ navrhla Mriga.

„Ne! Podvádíš!“

„Chceš říct, že vždycky vyhraju!“

Siveni se rozzlobeně otočila ke královně pekla. Ale zlost nevydržela upřený pohled. Po chvilce se Siveni otočila k Ischade. „To je všechno tvoje vina!“

Ischade neodpověděla.

Zpoza Siveni vystřelila nějaká ruka a vytrhla jí kopí. Siveni se prudce otočila, ale Mriga zatím stačila kopí hladce otočit a již držela prskající hlavici na úrovni svého srdce. „Nebud' pitomá,“ vyštěkla. „Harran potřebuje tebe. A tohle město bude v nejbližší době potřebovat všechny agresivní bohy, jaké se mu podaří ve svém zájmu postavit do boje. Ranke ztroskotalo a ze dvou dalších směřů se tlačí Beysibové a Nisibané. Jsem dostatečně smrtelná, abych mohla zemřít. A když zmizím, vrátí se ti tvé atributy. Siveni, necháme –!“

„Harran má pravdu, pořád jsi cvok! Když umřeš, bude po atributech – zůstanou tady dole! Co se pak stane s Asylem? Cožpak sis nevšimla, že já mám atributy války, ale ty máš ty vítězné?“

Rukojeti kopí se držely dva páry rukou a snažily se je získat pro sebe. Bez ohledu na to, co říkala Siveni, byly jejich síly vyrovnané. Kývaly se ze strany na stranu. Ale hluboký hlas královny nařídil: „Mír,“ a obě ztuhly na místě. Pouze jejich oči se otočily a zatřpytily, jak ji ze strany pozorovaly.

„Podívám se na ten ideál, o nějž se perou bohyně,“ řekla. „Skotadi.“

Mezi Mrigou, Siveni a trůnem se temnota poskládala do tvaru stínu, jaký Ischade odřízla od mrtvol dívky Stilcha a Razkuliho. Vypadal jako stín dívky, nezřetelný kolem okrajů, zvlněný, ale přetrvávající v temném vzduchu jako pevný kouř. „Přived' mi stín

muže, který se jmenoval Harran,“ nařídila královna. „Bude uvnitř hradeb. Byl dnes pohřben.“

Skotadi se naklonila jako odfouklý kouř, skloněný a zeslabený na světlejší temnotu. Sevření Mrigy a Siveni se uvolnilo, takže stály vzpřímeně. Ale kopí chybělo. Jednou rukou se o ně opírala královna na trůnu. Hlavice byla jen mrtvý kov a mírně kouřila v šedavém světle ohřívacích pánví. „Protože vy se nedokážete rozhodnout,“ řekla královna, „rozhodne on.“

Když promluvila, zhmotnila se opět Skotadi a uklonila se před královnou. „Veličenstvo,“ řekla, „uvnitř hradeb není takový muž.“

Dokonce i Ischade vypadala překvapeně. „Nemožné!“ vykřikla Siveni. „Pohřbily jsme ho!“

Královna k ní obrátila tmavé oči. „Když moje služebná říká, že tu není, tak tu není.“

Mriga začala podléhat zoufalství. „Když není tady, kde jinde by mohl být?“

„V nebi?“ navrhla Siveni a očividně přemýšlela o celé cestě, kterou měly za sebou, a zřejmě pro nic za nic.

Ischade se zatvářila ironicky. „Někdo z Asylu?“ zeptala se.

„Každý, kdo zemře, přijde sem,“ vysvětlila královna. „Záleží na nich, jak dlouho zůstanou a co si z tohoto místa vezmou, dokud jsou tady. Ale je jen málo smrtelníků, kteří si nemají co odpykávat, než jdou zase dál. Ovšem...“ Na okamžik se zahloubala. Vypadala zaujatě. Mriga si připomněla výraz unaveného zájmu ve tváři Ischade a vzklíčila v ní jiskra naděje. „Je jen jedna další možnost.“ Tyr vyskočila, vzrušeně zaštekala a utíkala kousek k velkým dveřím. Tam se otočila a znovu zaštekala, tentokrát hlasitěji. Tančila na místě. „Pohřeb umožňuje překročit hranici,“ potvrdila královna. „Nikoho nenutí, aby prošel...“

Tyr s kňučením běžela ke dveřím. Mriga otřeseně pohlédla na Siveni a vzpomínala, jak Tyr nechtěla nastoupit do lodě...

Královna vstala z trůnu. „Skotadi! Kočár mého pána.“ Siveni najednou zase držela kopí. Sice vrhal blesky, ale s menší silou. „Paní, bohyně,“ navrhla královna „pojďme se podívat, kam nás ta maličká zavede.“

Tentokrát byly dveře vzdálené jen několik kroků. Venku stál velký železný kočár se čtyřmi již zapřaženými oři černými jako uhel. Skotadi stála na místě kočího a držela opratě. Nastoupily a Skotadi pobídla spřežení.

Kočár přešel nádvoří a v naprostém tichu vyjel z brány. I pláč a nárek venku v ulicích byl ztlumený a nakonec v úžasu a děsu zmlkl docela – neboť jak prozradila Mrize její vševědounost, již deset let nevyšla královna podsvětí ze svých temných síní. Jediným zvukem bylo šťastné štěkání Tyr, jak jim vepředu ukazovala cestu.

Jely západním směrem po Guvernérské promenádě. Mriga si uvědomila, že se jí nedaří zachytit pohled Siveni, protože bohyně se na ni ani jednou nepodívala. Nebylo zapotřebí vševědounosti, aby v ní Mriga zaslechla potlačenou zuřivost jako dunění vzdáleného hromu. „Poslouchej,“ zašeptala k Siveni, „víš, že mám pravdu.“

„Ne, nevím.“ Siveni se na chvíli odmlčela a pozorovala temné, důvěrně známé ulice, kterými projížděly, a pak se zeptala: „Víš, že jsi to zpackala? Už jste mohli být oba venku. A já bych to zvládla: vždycky všechno zvládnu.“ Znovu odmlka. „Zatraceně, Mrigo, já jsem panenská bohyně! Je do mě zamilovaný, ale já mu nemůžu dát to, co po mně chce! Ale ty ano! A jestli zůstanu tady dole, získáš moje atributy – všechny až na ten jeden. Můj kněz dostane, co chce – mě. A ty dostaneš jeho –“

Mriga pozorovala Siveni, která se na ni dosud ani nepodívala, a začala ji bláznivě milovat, tak nějak podobně, jako bláznivě obdivovala Ischade. „Myslela jsem, že jsi to ty, kdo prohlašuje, že atributy zůstanou tady dole –“

Siveni si námitky nevšímalá. „Když mě zavolal zpátky nebyla jsem úplně sama sebou,“ pokračovala. „To já ho donutila, aby si kvůli mně uřízl ruku. To nejmenší, co pro něho můžu udělat, je zajistit mu dost dlouhý život, aby mu ta nová byla k nějakému užitku.“

Kočár zahnul kolem čtvrti koželuhů k jihu. „Jsi nesmrtelná,“ oponovala Mriga. „Nemůžeš zemřít.“

„Pokud skutečně chci... ano, mohu,“ vysvětlila velice tiše Siveni. „Ona to udělala, ne?“

Na takovou odpověď neexistoval protiargument, třebaže Ischade by asi měla na věc jiný názor. Mriga s bolestí vydechla.

Tyr vzrušeně běžela před nimi kolem městských ohrad pro zvířata k mostu. Vypadal přesně jako most přes Březnici, kde se tak často nacházela přibitá těla a gangy se rvaly o své hranice. Za mostem se krčily vratké domy Povětrova, sousedství Ischade. Ale řeka, která běžela pod starým mostem, byla ta studená, černá řeka, která vypouštěla své výpary do bouřkově šedivého dne. Převozník nebyl v dohledu. Na druhém břehu se mezi chatrčemi a domky na spadnutí motaly temné zástupy mrtvých, ale nikdo z nich se nevydal po mostě.

Tyr se přehnala po zakřiveném nájezdu na most a poletovala a skákala radostí, až málem spadla ze sjezdu.

Divoce poštěkávala. Kočár jel za ní. Kopyta, která měla klapat po tlustých prknech, nebylo vůbec slyšet. Tyr už byla za mostem a s vyplazeným jazykem mířila jako ohař na stopě k zástupu. Zmatení mrtví se před ní a za ní rozsesestupovali a nechávali tak kočáru možnost psa následovat. A vtom se Tyr zastavila. Viděli, jak jednou či dvakrát vyskakuje téměř na úroveň něčí hlavy a v radostném šílenství olizuje tvář tmavé postavy, přikrčené pod nějakým nemotorným předmětem hozeným přes ramena...

„Harrane!“

Mriga vyskočila z kočáru a utíkala. Ani pořádně nevěděla, jak se jí to podařilo. Siveni s ní držela krok. Vykasala si tuniku, aby jí nepřekážela, kopí jí poskakovalo na rameni a plivalo blesky jako ohňostroj. Mrtví se jim spěšně klidili z cesty. Mriga ještě jednou vrhla rychlý pohled po Siveni. Tunika byla najednou spíš šedá než černá. Ale zdálo se, že Siveni si toho nevšimá nebo jí na tom nezáleží. A tady už stojí překvapený, umouněný, v podobě stínu, ale vysoký a plavý a s bradkou, drahý a známý on... Podařilo se jim zpomalit jen natolik, aby ho nesrazily na zem, ale jakmile se mu zaostřil pohled, poznal je. Objekt bylo prudké a dlouhé.

„Co – proč – jak jsi –“

„Není ti nic? Bolelo to hodně?“

„Ne, ale – Co tady dělá ona?“

„Ukázala nám cestu. Ne, Tyr, myslí Ischade, netvař se tak ublíženě –“

„Pohřbily jsme tě, proč jsi ne –“

„Nemohl jsem ho tam nechat. Je zraněný. Podívejte, má šíp v –“

„Hlupáku, jsi mrtvý!“

„... noze – ano, já vím! Ale on je –“

Okolí znehybnělo. Černý kočár stál těsně u nich, a když z něho vystoupila bíle oblečená postava, Harran zvedl zrak. Nesmírně opatrně poklekl na jedno koleno na špinavou ulici, položil ochablého zakrváceného mladíka, kterého nesl, klekl na obě kolena a pomalu se sklonil až k zemi. Byl kněz a léčitel a již pracoval ve stínu smrti. Poznal ji, když ji uviděl.

Siveni pohlédla na něho, na Mrigu, a odhodila kopí. Leželo a spalovalo prach, jako by dosud spočívalo ve výhni, v níž se kovají hlavice kopí hromovládců. Její háv se ve světle zbraně leskl šedí a královnin oslepující bělobou. Rychle, byť ne právě půvabně – neboť v takových věcech jí chyběla praxe – klesla na kolena před královnou pekla a sklonila svou jasnou hlavu do špíny. Přílba jí sklouzla a odkutálela se stranou. Nevšímal si jí. „Paní, prosím,“ žádala tlumeným hlasem, „vezmi si mne. Nech je jít.“

„Cože?“ vyhrkl Harran a zvedl oči od Tyr, která mu zase olizovala obličej.

„Tvé bohyně si přišly ode mne vyprosit tvůj život,“ objasnila mu královna. „Ale ty znáš odvěkou cenu za navrácení duše, když už má cestu za sebou a je tady.“

„Ne!“ nechtěl uvěřit zděšený Harran. Pak si uvědomil, s kým hovoří: „Prosím, ne! Jsem mrtvý – ale moje město ne. Potřebuje ji. Mrigo, rozmluv jí to!“

Mriga ho mohla jen sledovat nejistým pohledem. Oči ji pálily. „I ona nabídla, že zaplatí tu cenu,“ řekla královna. „Málem se kvůli tomu popraly. Nedokáží se dohodnout. Nabízím ti, abys volil sám.“

Harranovi se pohnula čelist a zaskřípaly zuby. „Ne,“ vyrazil ze sebe nakonec. „Nechci jít – ne za takovou cenu. Pošli je domů. Ale –“

„Bez něho nepůjdeme,“ skočila mu do řeči Mriga.

Siveni vzhledla z prachu, oči jí blýskaly. „To v žádném případě.“

Místo se rozjasňovalo. Může za to kopí Siveni, přemítala Mriga, nebo něco jiného? Domy vypadaly téměř tak světlé, jako když na ně svítlo obvyklé asylské slunce, neslibující nic dobrého. Mrtví kolem mrkali a rozhlíželi se. „Tak ho nech jít,“ navrhla Mriga. „Zůstaneme obě.“

„Ano,“ souhlasila Siveni.

Královna smrti si je vážně jednoho po druhém prohlížela.

Tyr vyklouzla Harranovi a vrhla se na místo vedle Siveni – pak vyskočila a opřela se drobnými, zaprášenými předními packami královně o bílé šaty. Vzhlížela k ní velkýma hnědýma očima.

„I já zůstanu,“ řekla Tyr.

Mriga, Siveni a Harran jen zírali. Pouze Ishade pohlédla stranou a skryla úsměv.

Královna užasle zkoumala psa.

Nakonec natáhla ruku a podrbala ho za uchem. Pohlédla na Ischade. „Tyhle orgie sebeobětování,“ řekla s náznakem suchého, nepatrného úsměvu, „se pořádají na počest Asylu?“

„Víceméně, paní,“ přisvědčila Ischade a opětovala úsměv. „Jen nevím, jestli si to zaslouží.“

„Nestojí za to. Ale jen málokdy se nám dostane toho, čeho si zasloužíme. Což je možná dobře,“ Královna pohlédla na prosebníky – jednoho smrtelníka a jednu bohyni na kolenou, jednu stojící bohyni a dalšího žadatele, který se o ni opíral a nechával si škrábat oblíbené místečko mezi ušima. „Není divu, že jste vy dvě nedokázaly dospět k dohodě. Jste součástí trojice a dokud nebudete pohromadě, nikdy se na ničem neshodnete. Ale s ním –“

„S nimi,“ opravila ji Tyr.

Královna se ušklíbla. „Trojice se čtyřmi členy? – Rozhodně se vás všech musím nějak zbavit,“ povzdychla si. „Kdybyste tady všichni chodili a svítili a narušovali pořádek a hádali se, nikdo z nás by tu neměl chvilku klidu.“ V teplém, konejšivém světle vypadala méně pochmurně a hrozivě než předtím. Mrigu dokonce napadlo, že se jí v očích mihlo pobavení. Ale to se dalo v přibývajícím světle a

při tom, jak se odráželo od jejího závoje a oslepovalo oči, jen těžko tvrdit s jistotou. „Ale zákon je pořád zákon. Cena se musí zaplatit –“

Nastalo dlouhé ticho.

„Můžeme ji vydělit čtyřmi.“

Siveni na něho užasle pohlédla, pak se usmála. „Nuže, ne nadarmo jsi můj kněz. Každý z nás by tu mohl strávit čtvrtinu svého času,“ navrhla královně. „Mohli bychom se střídat –“

Královna chvíli neodpovídala.

„Myslím, že bych takové řešení před manželem ospravedlnila,“ řekla nakonec. „Ale tvůj kněz je mrtev, bohyně. Nemá tělo, do něhož by se vrátil, jediné tohle ubohé dítě –“

„To už opravdu není žádné dítě,“ namítl Harran. „Je mu asi sedmnáct, a jak se ti pořád snažím vysvětlit, není mrtvý.“

„Tak tedy...“ Královna si v sílícím světle pozorně prohlédla mladíkovo stínové tělo. „Skutečně není,“ souhlasila. „Tato duše je narušená.“

Mriga tam otřeseně stála a přemýšlela o těle mládence pod tělem Harrana, ztuhlém a nehybném – ale jak si teď s úžasem vzpomněla, nikoliv studeném. „Srazil ho útok, který tebe zabil, Harrane,“ řekla Ischade, „ale i když jeho tělo ránu přežilo, jeho mysl očividně podlehla. To se občas stává – duše je příliš křehká a nevydrží myšlenku na vlastní zánik a oddělí se. Opustí dýchající tělo, jež je však prázdné –“

„Šíp minul hlavní tepnu,“ prohlásil Harran. „Zranění je bolestivé, ale vyléčí se –“

„Tak běžte,“ vybídla je královna. Pohrávala si s ušima Tyr a zlehka se na ni usmívala. „Na jeden den se toho přihodilo až dost. Běžte, než se vrátí manžel, najde vás tu a začne hádka.“ Při takové vyhlídce po sobě začali nervózně pokukovat. „Ale snad by jeden z vás mohl hned zůstat?“ A královna se dívala na Tyr.

Tyr se postavila na všechny čtyři, utíkala k Harranovi, nechala se obejmout a olízla mu tvář – pak vyrazila k železnému kočáru, naskočila, usadila se a s vyplazeným jazykem krčila nos. Čekala, až ji vezmou na projíždku.

„Poměrně snadno zvládnou přenos do nového těla,“ oznámila Ischade a odváděla Mrigu, Siveni a stále poněkud nevěřícího Harrana. „Ale budete mi všichni dlužít velkou laskavost...“

„Oplatíme ti dvakrát tolik,“ slíbila Siveni. Znělo to poněkud ponuře. Zjevně se jí vůbec nezamlouvala myšlenka, že by měla být někomu zavázaná.

Harran přebíhal pohledem od jedné k druhé. „Přišly jste si pro mě do pekla?“

Mriga s tichou radostí hleděla na svého pána a svoji lásku. Ischade je vedla k hornímu světu. „Tady se tomu tak neříká,“ namítla. Začínala chápat proč.

Tyr za nimi si užila svoji projížďku – první z mnoha – a vzdálila se za svými záležitostmi, když pán smrti přišel domů z práce. Královna pekla vstala, aby ho jako obvykle přivítala. Šla vznešeně k velkým dveřím, chladná, vážná a zářící. Její manžel odhodil holé kosti, jimiž si ji vždycky dobíral, opřel si o tmavou zárubeň čepel, která sloužila i jako veslo, a šel k ní. Setřásl ze sebe jednu ze svých mnoha podob. Nikdo neviděl temnou nádheru, kterou držela v pažích královna pekla, nikdo neviděl, jak z ní v přítomnosti krásy, kterou si lidé ani nedokáží představit, spadla její vážnost. Její světlo vzplálo při jeho dotyku jako den v objetí noci. Smáli se spolu s bláznivou radostí poprvé zamilovaných. Takoví vždycky byli. Takoví vždycky budou.

„Můj drahý,“ řekla královna pekla, „jeden pes šel za mnou až domů. Můžu si ho nechat?“

„Nepředstavoval jsem si peklo úplně takhle,“ řekl Harran pochybovačně.

„Ani já,“ souhlasila Ischade, zatímco je vedla dolním povětrovem. Znělo to téměř srdečně. Právě teď se místo peklu příliš nepodobalo. Ať už to byl Povětrov nebo ne, vypadalo okolí pozoruhodně dobře: domy byly méně zchátralé, boudy zdravější, lidé kolem stále v podobě stínů, ale silní a světlí – a zdálo se, že je to překvapovalo. Obloha začínala stříbrně plápolat a šaty Siveni i Mrigy získaly původní vzhled. Mriga si prohlédla Siveni a viděla, že

dokonce i její „páchnoucí kozí kůže“ nahání hrůzu a vyvolává spíše pocit zlověstné krásy než otrhanosti. Temná krása Ischade zářila nebezpečněji než kdy dřív. A nevypadaly její šaty méně tmavě než předtím? A Harran...

Ale ne. Harran vypadal báječně jako v dobách, kdy byla Mriga blázen. Usmála se na něho. Vyhlídka na společný život – i když podrobnosti byly dosud nejasné – posvěcovala všechno, zářila ze všeho. Dodávala všemu patiny očekávání a radosti. Svět byl zase na začátku.

„Ve stokách nejsou žádné odpadky,“ všiml si užaslý Harran, když je Ischade vedla povětrovskou uličkou k řece.

„Ne,“ přisvědčila Mriga. Každou minutou se staré sešlé domy podobaly víc palácům a všechna býlí u obrubníků rozkvétala. „Je to, jak říkala. Člověk si to místo přizpůsobí podle sebe. Bude z něj peklo – nebo něco jiného. Svět na povrchu je stejný... jen trochu méně přístupný změnám. O to větší výzva.“

Scházeli ze svahu u řeky a dávali si pozor, kam šlapou. Řeka zjasněla z černé na cínově šedou, ačkoli se z ní v chladu před úsvitem stále stříbrně kouřilo. Naproti se vynořilo Asylum, Asylum, jaké by nikdo z jeho obyvatel nepoznal – Spleť plná paláců, Serpenta s příjemnými rodinnými domy a hostinci, všude světlo, spokojenost nádhera: příslib i výsměch současně.

„Skutečný svět by mohl být takový,“ zadoufala Mriga, když je Ischade vedla podél řeky. „Bude, jednoho dne... ale možná teprve až se zastaví čas. Ale bude to vid’?“ Obrátila se k Ischade, oči se jí v přibývajícím denním světle leskly.

„Protože nejsem bohyně,“ odpověděla Ischade, „nemusím odpovídat.“ Zastavila se u malé branky a otevřela ji dokořán. „Tak tady je hranice. Je tady – jinak to nejde. Dejte si pozor na rozdíl.“

„Tak takové to je,“ řekla Mriga. Nejdřív Siveni, pak Harran prošli brankou a za nimi plynul do zarostlé zadní zahrady Ischade stříbrný den. Každý strom se obsypal bílými květy, vlhký vzduch říčního břehu se oteplil a zesládl, jako by v zahradě zakořenilo současně jaro s létem. Černí ptáci na stromech shlédli dolů, jeden z nich otevřel zobák a hlasem hlubokým a hořkosladkým jako láska začal zpívat. Holé růžové keře se otrásly a vypučely na nich listy,

pak záplava růží všech možných barev – zářivě bílé, rudé jako večerní láska i jedinečně modré, stříbrné a růžové a zelené a fialové a dokonce i černé.

„Takové to je,“ zopakovala Mriga naléhavě, když se Ischade zastavila u branky a s chladným úžasem nahlížela do zahrady. „Procitající svět nemusí být takový, jaký je... ne navždy. Ani ty ne. Můžeš být víc. Můžeš být tím, čím jsi teď, ba i lepší...“

Ischade si tiše prohlížela to, co z ní udělalo světlo, stříbrné ráno, neodolatelná radost tepající vzduchem.

Dlouho se dívala dolů, zvedla ruce a pohlédla do nich jako do zrcadla. Nakonec je spustila a řekla klidně jako vždy: „Dám přednost své cestě.“

Mriga z ní nespouštěla oči. „Ano. V každém případě ti děkuji,“ pravila.

„Věř mi, za to, co jsem udělala pro Harrana, budete bodně platit.“

Mriga zavrtěla hlavou. „Tam dole – věděla jsi o všem, co se stane, že? Ale snažila ses nás ušetřit katastrofy, snažila ses ušetřit Asylum. Ale aby to tak nevypadalo, pochopitelně, aby sis nezkazila pověst.“

„Nechtěla jsem ztratit bohyni, která v nejbližší budoucnosti způsobí v okolí tolik rozruchu,“ vysvětlovala Ischade tichým a nebezpečným hlasem.

Mriga se na ni usmála. „Nejsi taková, jaká se snažíš vypadat, paní Ischade. Ale u mne je tvoje pověst v bezpečí.“

Nekromantka na ni pohlédla a usmála se pomalým, pohrdavým úsměvem. „Den, kdy mi záleží na tom, co si o mně kdo myslí nebo nemyslí... dokonce bohové...!“ řekla.

„Ano,“ souhlasila Mriga. „A kdo jiný než bohové probouzí mrtvé? Pojďme.“

Ischade přikývla a přidržela branku. Mriga vešla a se skutečným úsvitem zmizel vliv podsvětí a den se ujal moci: pochmurné, bezbarvé svítání nad Asylem, páchnoucí kouřem a slabou pachutí krve – strašidelným, skličujícím a hořkým chladem příhodným pro první zimní den. Za zády Ischade plynula a zapáchala Březnice, tu a tam pokrytá tenoučkou vrstvou ledu. Ale radost visící ve vzduchu se

odmítala úplně vzdát. Ischade za sebou zavřela branku a zvedla oči ke schodům do domu. Stáli tam Haught a Stilcho, tasené meče v rukou. Ischade je mávnutím paže poslala do domu. Jejich poslušnost považovala za samozřejmou. Otočila se, aby si prohlédla růžový keř.

Vysílený Stilcho vešel dovnitř. Haught chvíli otálel na prahu. Ischade nedala nijak najevo, zda ví, že tam je. Konečně se pohnula a přistoupila ke keři. A jestli Haught viděl, jak Ischade vrhla dlouhý, zamýšlený pohled na nejbělejší růži, než natáhla ruku a utrhla černou, nikdy se o tom před ní nezmínil.

Když tě straší přítel

Robert Lynn Asprin

„Spí?“

„Jestli spí? Ha! Zase omdlel.“

Zalbar poslouchal hlasy štětek jakoby z dálky a strašně chtěl dát najevo, že se mylí. Nespal ani nebyl v bezvědomí. Rozuměl každému slovu, které tu bylo vysloveno. Má jen zavřené oči, to je všechno... a je zatraceně těžké je zase otevřít. Ani to nestojí za námahu.

„Nevím, proč ho Madam snáší. Není až tak pohledný. A není ani bohatý.“

„Třeba má slabost pro zatoulaná štěňata a ztracence.“

„Jestli jo, tak za dobu, kdy jsem tu, vidím projev téhle slabosti poprvé.“

Ztracenec? On? Jak to mohou říct? Cožpak není Ďas? Jeden z nejobávanějších válečníků v Asylu?

Zalbar se pokusil soustředit a uvědomil si, že sedí v křesle. No, je celý zhroucený, hlavou se opírá o něco tvrdého... asi o stůl. Pod uchem má kaluž něčeho studeného a lepkavého. Vřele doufal, že je to rozlité víno a ne zvratky.

„No, myslím, že ho prostě musíme zase odnést do jeho pokoje. Jdeme na to. Pomoz mi.“

Tak takhle by to nešlo. Ďas? Kterého nesou nevěstincem jako obyčejného opilce?

Zalbar sbíral síly. Snažil se vyhrabat na nohy a vyjádřit své výhrady...

Prudce se posadil na posteli. Zažíval krystalovou průzračnost vědomí a myšlení, která občas nastává ve stavu mezi silnou opilostí a nevyhnutelnou opicí.

Spánek! Usnul! Po třech dnech, kdy neustále bojoval s potřebou spánku, udělal tu hloupost, že začal pít!

Napjal všechny svaly a spěšně přehlížel místnost. Hrozil se toho, o čem byl přesvědčen, že tu najde.

Nic. Byl sám v pokoji... ve svém pokoji... v místnosti, která se stala jeho pokojem v Domě Afrodisiině díky toleranci a štědrosti Myrtis. Není tady!

Snažil se uvolnit, nechával přes sebe přelévat vzpomínky jako znečištěné vlny.

Nejenom že pil. Opil se! A ne poprvé, uvědomil si, když mu paměť připomněla četné opakování stejné scény. Bezpočetné výmluvy, které skrýval v minulosti, smetla nemilosrdná ruka opovržení nad sebou samým. Začínal to být zvyk... odpovídal podstatě jeho existence mnohem víc než zidealizovaný obraz, k němuž se snažil upnout.

Zalbar si hýčkal pocit ubohosti a snažil se využít dočasného vyjasnění myšlenek k prozkoumání svého postavení.

Čím se stal?

Když poprvé přijel do Asylu jako jeden z elitních osobních strážců prince Kadakitha, dostal od této královské osobnosti za úkol vyčistit se svými druhy město od zločinu a korupce. Byla to těžká a nebezpečná práce, ale byla čestná, taková, na kterou mohl být voják hrdý. Obyvatelé města si zvykli říkat jim Ďasi, titulem, který samolibě přijali a zdvojnásobili své úsilí ve snaze podle něho žít.

Pak přišli Pastorci, arogantní žoldnéřská skupina, kvůli níž jeden Ďas, Tempus Táles, opustil své kamarády. Začal je vést a tak začal skutečný pád Ďasů. Jejich povinnosti byly poníženy na úkoly symbolických strážců, zatímco role skutečného dozírání na město připadla Pastorkům. Nato připluli ze vzdálené země Beysibové a princovo omámení jejich císařovnou vedlo k nahrazení Ďasů rybookými cizími strážemi podle výběru Beysy.

Ďasům byla odepřena sebemenší povinnost v paláci. Dostalo se jim poněkud nejasného příkazu „dohlížet na nevěstince a herny na

severu města“. Pokud se jakkoli pokusili zakročit nebo ovlivnit chaos v řádu města, setkali se s důtkami, pokutami a obviněními ze „zasahování do věcí vymykajících se jejich zmocnění či pravomoci“.

Nejdříve se Ďasi semkli, společně cvičili se zbraněmi a nad džbánem vína spřádali temná spiknutí. Uvažovali, co provedou, až Pastorci a beysibské strážce ztratí přízeň a je povolají do aktivní služby. Obešli je při sbírání vojenských sil pro válku u Zdi čarodějů. Atentát na císaře byl poslední kapkou, která Ďasy zlomila na duchu. Přišli o naději na získání bývalého postavení. Mocenská struktura v hlavním městě procházela tou dobou bouří a na existenci několika veteránů určených ke službě v Asylu se zcela nepochybně zapomnělo. Zkrachovali pod velením prince, který pro ně neměl vůbec žádné využití.

Rozestupy mezi cvičeními a setkáními se zvětšovaly podle toho, jak se jednotliví Ďasové ocitali zataženi do vždy hladového chřtánu asylských doupat žádostivosti hráčských a pijáckých brlohů. Pro Ďasa se vždycky našlo pití a pozornost dámy zdarma, i když už všichni ve městě pochopili, že nejsou silou, s níž se dá počítat. Pouhá přítomnost některého Ďasa v domě bránila podvodům a drobným zločinům, takže se barmani a majitelky nevěstinců smířili s výdaji za jejich požitky celkem ochotně.

Úpadek byl pozvolný, ale nepochybný. Potajmu odposlouchané rozhovory prostitutek mu potvrdily potvrzení, které v něm již nějakou dobu narůstalo... že Ďasi nejen ztratili přízeň, ale ve skutečnosti jimi pohrdají titíž obyvatelé města, nad kterými se kdysi naparovali. Kdysi hrdí vojáci byli dnes jen smečkou politováníhodných štamgastů... a mohlo za to tohle město.

Zalbar zakroutil hlavou.

Ne. To není správně. Jeho osobní pád začal určitou událostí. Začal, když souhlasil, že se spojí s Jubalem a ruku v ruce se vypořádají s Tempem. Začalo to smrtí...

„Pomoz mi, Zalbare.“

Protentokrát se Zalbar ovládl. Ani se neohlédl.

„Jdeš pozdě,“ poznamenal nevýrazným hlasem.

„Prosím! Pomoz!“

Při těchto slovech Zalbar pomalu otočil tvář ke svému mučiteli.

Byl to Razkuli. Jeho nejlepší přítel mezi Ďasy. Alespoň jím býval, dokud ho Tempus nezabil v odvetě za Zalbarův podíl na tom nesmyslu s Jubalem a Kurdem. Teď před ním tedy stála jen představa, neboli duch, chcete-li. Po bezpočetných setkáních Zalbar věděl, aniž se na postavu před sebou podíval, že se při chůzi či stání nedotýká podlahy.

„Proč mi to děláš?“ stěžoval si. „Myslel jsem si, že jsi byl můj přítel!“

„Jsi můj přítel,“ zdůraznila postava odměřeným hlasem. „Nemám nikoho jiného, na koho bych se mohl obrátit. Proto mi musíš pomoci!“

„Tak podívej. Probrali jsme to už alespoň stokrát,“ odpověděl Zalbar a snažil se ovládnout. „Potřebuju se vyspat. Nemůžeš se mi tady objevit a skuhrat pokaždé, jen co zavřu oči. Objevoval ses jen tu a tam a i tak to nestálo za nic. Ale ty teď musíš přijít každou noc. Takže mi buď řekni, jak ti můžu pomoci, protože to sis zatím nechával pro sebe, nebo běž pryč a nech mě na pokoji.“

„Je tady hrozná zima, Zalbare. Nelíbí se mi tu. Ty víš, jak mi chlad vždycky vadil.“

„No, ani tady zrovna nezpívají skřivani,“ zavrčel Zalbar, překvapený vlastní drzostí. „A pokud jde o ten chlad... je zima. To znamená, že je celkově chladno.“

„Potřebuju tvou pomoc. Bez tvé pomoci se nedostanu na druhou stranu! Pomoz mi a už ti dám navždycky pokoj.“

Zalbar pojednou zpozorněl. To bylo víc informací, než mu zatím duch jeho přítele poskytl... možná ale býval příliš opilý než aby zaznamenal, co se říkalo.

„Dostat se na druhou stranu? Jak ti můžu pomoci?“

„To ti nedokážu říct...“

„Ach, u Vashanky!“ zvolal Zalbar a rozhodil rukama.

„A jsme u toho zas. Nemůžu pomoci, když mi neřekneš, co...“

„Promluv si s Ischade,“ přerušil ho duch. „Řekne ti to, co já nemůžu.“

„S kým?“ zamrkal Zalbar. „S Ischade? Myslíš s tou divnou ženskou, co bydlí v Povětrově? S tou Ischade?“

„Ischade...“ zopakoval duch, vybledl a ztratil se z dohledu.

„Ale... Ach, Vashanko! Tomu bys nevěřil. Jednou s ním chci mluvit a on si zmizí.“

Zalbara se zmocnila náhlá inspirace. Zabořil se do polštářů a zavřel oči. Snad mu spánek přivede rozčilující zjevení zpátky na tak dlouho, aby stačil položit pár vysvětlujících otázek.

Jak se dalo čekat, spal zbytek noci bez vyrušování.

Zalbar se probрал před polednem s novým pocitem rozhodnosti. Duch Razkuliho mu konečně poskytl informace, o které se lze opřít, a on byl pevně rozhodnutý se otravy z jiného světa zbavit, ještě než půjde zase spát.

Začátek výpravy se ovšem pozdržel až na začátek noci. Opice, které dočasně unikl díky své pozdní noční schůzce s duchem, se na něho vrhla s vervou a se spojencem, jasně zářícím sluncem. Důsledkem byl den strávený v posteli. Ruce a nohy měl slabé, v hlavě zmatek. Musel vyčkat, dokud ho před výletem do neznáma nepřešel obvyklý trest za nemírné pití. Možná by si zdůvodnil, že by měl počkat do dalšího dne, ale ve chvílích svého zotavování lpěl na jedné myšlence jako záchranném pásu v rozbouřeném moři.

Je téměř po všem. Promluv s Ischade. Promluv s Ischade a budeš moct znovu spát.

A tak si nejistý Zalbar oblékl uniformu a vydal se do posledních paprsků zapadajícího slunce. Byl rozhodnutý buď se své mučivé noční můry zbavit, nebo při pokusu zemřít, což mu v této chvíli připadalo jako poměrně přitažlivá možnost.

Měl v úmyslu nechat se vést severní silnicí, která lemovala městské hradby, k mostu přes Březnici a vyhnout se tak ulicím vlastního města. Bylo dobře známo, že po odstranění Ďasů se zmatek ve městě rozvinul na krvavé pouliční bitky mezi soupeřícími frakcemi, a on neměl sebemenší touhu nechat se zdržet rvačkou. Kdysi chodíval beze strachu i po Spleti, srdci asylského podsvětí. Dnes si tam své zájmy hájili jiní a nebylo zapotřebí podstupovat zbytečná rizika.

Čím šel dál, tím více si uvědomoval, že podcenil rozsah městské války. I tady za městskými hradbami jeho cvičený zrak vystopoval známky příprav na násilí. Byly tu bedny a sudy postavené v řadách,

které jasně vypovídaly o úkrytu a obraně spíš než o skladování, a na nárožích se bez zjevného cíle potulovalo množství ozbrojených mužů – nic jiného než pozorovatelé být nemohli. Navzdory oslabené kondici vzrůstalo v Zalbarovi při chůzi napětí. Cítil šlehnutí skrytých očí, které ho sledovaly... a odhadovaly jeho sílu. Snad si měl vybrat delší trasu, obíhající město k východu. Přesl by na jih přes přístavní hráze, kde byly násilnosti méně pravděpodobné. Ale na návrat bylo pozdě. Nezbyvalo než se tvářit drze a doufat, že si uniforma Ďasů podržela tolik autority, aby mu zaručila bezpečný průchod.

Ruka mu sklouzla na jílec meče. Vrátil se k bezstarostné, nafoukané chůzi ze starých dnů, ale neustále se snažil rozpomenout na poslední řeči povětrných ženšin o tom, které frakce kontrolují kterou část města. Nikdo ho nevyzval ke konfrontaci a zrovna si začínal blahopřát k dlouhověčnosti reputace Ďase, kterou tak tvrdě budoval, když mu z jedné strážní pozice přinesl závan větru zvuk posměšného řehotu. Současně s ním ho zasáhlo jiné vysvětlení nerušeného postupu. Navzdory chladu mu zrudly tváře. Pověst Ďasů možná tak upadla, že nestojí za povšimnutí... neznamená takovou hrozbu, aby stálo za námahu strojit mu past.

Ponížený a zaražený Zalbar konečně dorazil k obydlí Ischade. Zastavil se u dveří. Momentálně se ztratil v myšlenkách. Vojáci nebyli nikdy oblíbení a Zalbar si musel prožít svůj díl při tupení uniformy. Ovšem tohle bylo poprvé, kdy byl předmětem posměchu jiných ozbrojenců. Až jednou vrátí čest svému meči a svému umu, bude se muset podívat, jak obnoví úctu, jakou si uniforma Ďasů zasloužila. Snad plán zaujme i Arména a Quaga. Blíží se čas, kdy by všichni měli začít trochu myslet na společnou budoucnost.

Nejdřív ze všeho ovšem musí... a v současném stavu myslí nezvládne dvě věci naráz. Zvedl pěst a zaklepal Ischade na dveře. Současně se podíval na neobvyklému olistění zahrady.

Ticho obklopující dům ho zneklidňovalo. Právě se chystal zaklepat znovu, i kdyby jenom pro ten zvuk, když se dveře s klapnutím otevřely a změřil si ho plamenný mužský pohled.

„Kdo je to? Co tu chceš tak brzy ráno?“

„Jsem Zalbar z osobní stráže prince Kadakitha,“ vyštěkl, vraceje se do starých kolejí, „a přišel jsem...“ Zalbar se náhle zarazil a

pokradmu pohlédl na již tmavou oblohu. „Brzy ráno? Promiň, ale zrovna zapadlo slunce.“

„V tomhle domě se spí dlouho. Poslední dobou máme napilno,“ zazněla nabručená odpověď. „Tak co chceš?“

„Přeji si mluvit s osobou známou jako Ischade.“

„Myslíš obchodně nebo v soukromé záležitosti?“ Zalbar se pokusil vymyslet nějakou vytáčku, ale nedokázal vymyslet žádný způsob, jak své dotazy zaobalit tak, aby zněly úředně.

„V soukromé,“ připustil nakonec.

„Pak se vrať ve slušnou dobu. Má na práci důležitější věci než...“

„Ach, jen ho pusť dál, Haughte,“ ozval se odněkud velitelský ženský hlas. „Stejně už jsem vzhůru.“

Strážce dveří poctil Zalbara posledním temným pohledem a ustoupil, aby mu uvolnil cestu.

První Dasův dojem z Ischadina obývacího pokoje byl, že už viděl úhlednější bitevní pole. Potom pohledem zaznamenal rozházené předměty a opravil si názor. Kdysi vedl útok proti bandě horalů, kteří byli právě uprostřed plenění bohaté karavany. Následky byly velice podobné tomu, co viděl zde: drahé zboží neuspořádaně rozházené bez ohledu na hodnotu. Drahý majetek zničilo neopatrné zacházení...

Rozhodl se, že se mu Ischade nelíbí. Čas prožitý v palácích a nevěstincích ho naučil oceňovat předměty, které si nemohl nikdy dovolit, a cítil se dotčen při pohledu na jejich přehlížení. Šlechta alespoň věděla, jak se má o své hračky postarat... nebo měla sluhy, kteří to uměli.

„Co pro tebe můžu udělat, důstojníku?“

Otočil se a uviděl, jak do pokoje vstupuje žena s vlasy jako havran a stahuje si do pásku černý háv.

„Ischade?“

„Ano?“

Když se teď ocitla před ním, Zalbar náhle nevěděl, co říct.

„Měl jsem si s tebou promluvit... Požádal mě o to duch.“

Muž u dveří hlasitě zachrčel. Ischade po něm střelila pohledem, se kterým by se v armádě rozhodně neztratila.

„Posad' se, důstojníku. Myslím, že bys mi to měl raději převyprávět od začátku.“

Zalbar nepřítomně přijal nabízenou židli a snažil se uspořádat myšlenky.

„Měl jsem přítele... před několika lety ho zabili. Straší mě. Poprvé se to stalo už dávno a tenkrát se nevrátil takže jsem si myslel, že je to jen ošklivý sen. V poslední době za mnou chodí častěji... vlastně pokaždé, když se snažím usnout. Říká, že potřebuje moji pomoc, aby se dostal na druhou stranu, ale nevím, co to znamená. Povídal, abych si s tebou promluvil... že mi řekneš to, co on nemůže. Proto jsem tady.“

Ischade všechno vyslechla s pevně stisknutými rty a nepřítomným pohledem.

„Tvůj přítel. Vyprávěj mi o něm.“

„Byl Ďas jako já. Jmenoval se Razkuli...“

Zalbar by byl pokračoval, ale Ischade pojednou zvedla ruku a třela si čelo. Přitom měla výraz usilovného přemýšlení.

„Razkuli. Tak u něho jsem už viděla tu uniformu. Ale nepatří k mým lidem.“

„Nechápu,“ zamračil se Ďas. „Říkáš, že ho znáš?“

„Sem tam mi vypomohl,“ objasnila Ischade a pokrčila trochu rameny. „Nuže, co pro tebe můžu udělat?“

Zalbar se pokoušel strávit, co říkala Ischade, ale rozum se nedokázal se souvislostmi vypořádat. Nakonec se přestal snažit a vrátil se k původnímu směru otázek.

„Mohla bys mi říct, oč se jedná? Co tím Razkuli míníš, když říkal 'dostat se na druhou stranu'?“

„Z nějakého důvodu jeho duch uvízl mezi říší živých a říší mrtvých. Něco brání jeho duši v klidném spočinutí a Razkuli po tobě chce, abys mu pomohl ve fyzické rovině.“

„Jak se mu dá pomoci? Co se ode mě čeká?“

„To nevím jistě. Mohlo by to být cokoli. Předpokládám, že jediná možnost je zeptat se ho.“

Zalbar se v židli napřímil a neklidně se rozhlédl po místnosti. „Chceš říct, že vyvoláš ducha? Ted'? Tady?“

Ischade rozhodně zavrtěla hlavou. „Tak především – takhle se to dělat nedá. Nevyvolávám duchy... posílám si pro ně a občas si pro ně dojdou osobně. V tomto případě ovšem myslím, že bude lépe nechat ducha na pokoji a použít pro získání nezbytných informací alternativní metody. Jak sis asi všiml, nejsou duchové právě výmluvní a neradi se dělí o informace. Kromě toho jsem se zrovna z podobné výpravy vrátila a ať mě vezme d'as, jestli se do pekla vrátím, i kdyby to mělo být jen na chvíli.“

„Jak myslíš, jestli se vrátíš?“ zamračil se Ďas.

„Nijak. To byl jen vtip. Chci říct, že lepší bude, když prostě oživíme jeho tělo a zeptáme se ho, kde je problém.“

„Jeho tělo,“ opakoval Zalbar dutě.

„... někdo ho samozřejmě bude muset přinést. Ty víš, kde je pohřbený?“

„Na hřbitově městské posádky na sever od města... hrob je jasně označený.“

„Dobře. Takže ho najdeš bez potíží. Jakmile ho přineseš, můžeme...“

„JÁ?“ zvolal Zalbar. „Snad nečekáš, že ho půjdu vykopat z hrobu.“

„Ovšemže ano. Proč ne?“

Myšlenka na vykopání pěkně uleželé mrtvoly... jakákoli mrtvola, ani by to nemusel být jeho přítel, Zalbara děsila. Cítil však jistou neochotu vyjádřit tento odpor před ženou, jež s lehkostí hovořila o oživování mrtvol a cestách do záhrobí

„Hm... jsem Ďas, součást královské družiny,“ řekl na místo toho. „Kdyby mě přistihli, znamenalo by obvinění z vyloupení hrobu, skandál.“

Haught v koutě zahudral. „V ulicích se otevřeně bojuje a úřady si dělají hlavu s vykrádáním hrobů? Pochybuji, že by hrozilo nebezpečí odhalení.“

„Tak ho přines ty, když víš jistě, že nehrozí zatčení,“ nedal se Zalbar.

„Ano, to je dobrý nápad.“ Ischade přikývla. „Poběž Haughte, přines nám obsah Razkuliho hrobu. S trochou štěstí budeme mít do svítání hotovo.“

„JÁ?“ zaškaredil se Haught. „Ale...“

„Ty,“ nařídila neoblomně Ischade. „A hned.“

Haught se chystal k nahněvané odpovědi, pak se zřejmě rozmyslel a bez dalších slov za sebou zabouchl dveře.

„Tak tedy, důstojníku,“ zapředla Ischade a zaostřila na Zalbara pohled kápí stíněných očí. „Zatímco budeme čekat, snad bys mi mohl vysvětlit, co si myslíš o spojení mezi Beysiby a Nisibisi.“

V příští hodině dospěl Zalbar, netrpělivě očekávající návrat Haughta, k pevnému přesvědčení, že Ischade není zcela při smyslech. Pošetilá žena se zřejmě držela myšlenky, že příjezd Beysibů do Asylu je jakousi součástí nisibského spiknutí... názor se zjevně zakládal na pozorování, že obě kultury jsou založeny na hadím kultu. Snaha Zalbara poukázat, že Beysibové používají malé zmije, zatímco vojenské zprávy naznačují, že Nisibane lpí na hroznějších velkých jako dospělý muž, nedocházela sluchu. Pokud něčeho dosáhl, tak jedině posílil přesvědčení Ischade, že je jediná, kdo vidí skutečné důsledky událostí v Asylu.

Vysvětloval si její rozumovou nevyrovnanost jako následek její profese. Pokud je skutečná nekromantka, musí být neustálé zaujetí smrtí a mrtvolami spojeno s vyšínutím mysli. Nakonec se stačí podívat na efekt, jaký má spojení s jedinou mrtvou osobou na něho!

Ačkoli se nesmírně obával pohledu na pozůstatky svého přítele, zneklidňoval ho rozhovor s Ischade natolik, že se mu vlastně ulevilo, když zvenku zazněly kroky a ve dveřích se znovu objevil Haught.

„Musel jsem ukrást trakař,“ pronesl asistent nekromantky způsobem, který zněl jako obvinění. „V hrobě byla dvě těla.“

„Dvě?“ Zalbar se zaškaredil, ale mluvil do prázdna.

Haught se za okamžik vrátil s prvním tlejícím tělem a hodil ho bez okolků na podlahu. Pak se otočil, aby přinesl druhé.

Ischade se sklonila nad jejich pokladem a dala Zalbarovi pokyn, aby přišel blíž.

„Je tohle tvůj přítel?“

Zalbar stále vrtěl hlavou. „Tomu nerozumím,“ vyhrkl. „Jak se mohla do jednoho hrobu dostat dvě těla?“

„To není nic neobvyklého,“ pokrčila rameny Ischade. „Hrobníci dostávají zaplacené za tělo a když na ně nedáš pozor, hodí spíše do jednoho hrobu dvě nebo více těl, než aby si komplikovali život kopáním několika děr... zvlášť když se navíc jedná o dva hřbitovy a nechťejí táhnout druhé tělo přes město. Tvého přítele pravděpodobně pohřbili s někým, kdo zemřel přibližně ve stejnou dobu. Otázka zní, jestli je tohle tvůj přítel.“

Mrtvola byla téměř k poznání. To, co zbylo z kůže a tkání, bylo vysušené a mumifikované, na mnoha místech prosvítaly kosti. V břiše zela díra a nebyly v něm stopy po vnitřních orgánech.

„N... Ne,“ řekl Zalbar opatrně. „Jsem si jistý, že to je někdo jiný... možná Kurd.“

„Kdo?“

„Kurd. To byl řezník... říkal si lékař a výzkumník, ale prováděl pokusy na tělech živých otroků. Zemřel stejný den jako Razkuli. Vykuchal ho... nespokojený zákazník. Viděl jsem jeho tělo v márnici, když jsem tam šel identifikovat přítele. V té době tam byly jen dvě mrtvoly, takže jestli máš pravdu s nedbalostí hrobníků, vypadá pravděpodobně, že to bude druhé tělo.“

Teď jen žvanil ve snaze vyhnout se bližšímu prozkoumání mrtvoly.

„Zajímavé,“ zamumlala Ischade. „Mohla bych použít správkaře. Ale víš jistě, že tohle není tvůj přítel?“

„Naprostě. Z jednoho důvodu – Razkuli byl...“

„Tady je ten druhý,“ ohlásil ode dveří Haught. „A jestli ti to nevádí, myslím, že si na zbytek noci půjdu odpočinout. Tohle asistování se nějak protahuje.“

„To je on!“ vykřikl Zalbar a ukázal na nové tělo.

„Myslím, že chápu problém,“ povzdychla si Ischade. „Mohl jsi nás ušetřit tápání, kdybys byl přesnější. Proč jsi mi neřekl, že byl s'at?“

Bylo nepochybné, že mrtvý, kterého Haught opřel o zeď, přišel o hlavu.

„Myslel jsem si, že to není důležité. Nebo ano?“

„Ovšem. Jedna příčina, která pokaždé zadržuje ducha v předpekli, je neúplnost fyzického těla... hlavně pokud důležitá součást, jako například hlava, nebyla pohřbena.“

„Co? Chceš říct, že jeho hlava nebyla pohřbena?“

„To je zjevné. Jak už jsem řekla, hrobníci jsou vzorem lenosti, takže pochybuji, že by kopali zvláštní díru jen pro hlavu. Ne, hádám, že se tato část těla tvého přítele nějak ztratila. Důvod, díky němuž ti duch nemohl dát podrobnější pokyny, je ten, že nedokáže říct, která část chybí, natož kde je.“

S úsměvem se otočila k Zalbarovi. „Bude to jednodušší, než jsem si myslela. Přines mi Razkuliho hlavu a já se postarám, aby tě jeho duch už neobtěžoval. Máš nějakou představu, kde by po takové době mohla být?“

„Ne,“ odpověděl pochmurně Ďas, „ale vím o někom, kdo by to vědět mohl. Snaž se neusnout. Jestli se nepletu, nebude to trvat dlouho.“

Innos, jeden z pacholků, kteří dohlíželi na kasárna a stáje, procitl z tvrdého spánku. Bylo rozsvíceno a na krk mu mířil hrot meče.

„Zavzpomínej, Innosi!“

Byl to Zalbar. Innos bez zájmu sledoval jeho degradaci na stálého hosta nevěstinců. Pád Zalbara znamenal jen o jedno hovado, které na něho dohlíželo, míň. Nyní však oči Ďasa žhnuly divokostí, která připomínala staré časy. Innos se do těch očí podíval a rozhodl se, že nebude lhát, ať už bude otázka jakákoli... stejně jako se hlídka v ulici rozhodla nesmát, když viděla Ďasa pochodovat na zpáteční cestě od Ischade.

„Ale... ale Zalbare! Nic jsem neudělal!“

„Vzpomínej!“ nakazoval mu Zalbar. „Vrať se o několik let zpátky. Šel jsem z audience u prince... byl jsem tak rozčilený že jsem se skoro neovládal. Něco jsem ti podal a přikázal jsem ti, abys to řádně sprovodil ze světa. Pamatuješ?“

Innos si vzpomněl a krev mu ztuhla v žilách.

„A... ano. Byla to hlava tvého přítele Razkuliho.“

„Kde je?“

„No, samozřejmě jsem ji pohřbil. Přesně jak jsi nařídil.“

Hrot meče přitlačil a po hrdle Innose se vydal pramínek krve.

„Nelži mi! Víím, že nebyla pohřbena.“

„Ale... jestli jsi věděl...“

„Zjistil jsem to dnes v noci. Tak kde je?“

„Nezabíjej mě, prosím. Nikdy jsem...“

„Kde je? Je to důležité, člověče.“

„Prodal jsem ji... do Domu šlehů a řetězů. Používají lebky k výzdobě.“

Jakmile Zalbar zvedl meč k úderu, Innos ucukl a zavřel oči.

Po chvilce nehybnosti se odvážil krátkého pohledu a spatřil Ďasa, jak stojí s mečem volně u těla.

„Ne, nezabiju tě, Innosi,“ ujistil ho tiše. „Asi jsem neměl od nikoho v tomto městě očekávat nic dobrého. Když už, je to moje chyba. Měl jsem se o hlavu postarat sám.“

Nespouštěl z Innose pohled. Pacholek si všiml, že se usmívá.

„Nícméně,“ pokračoval přátelským tónem, „navrhuji, aby ses sbalil a odešel z města... ještě dnes v noci. Možná bych při dalším setkání nebyl tak chápavý.“

Zalbar se nezdržoval klepáním, ale jednoduše prošel dveřmi Domu šlehů a řetězů. Byla to jeho první návštěva v nevěstinci, který uspokojoval choutky bizarní i na Asylum, ale jeho zlost převážila zvědavost. Když se k němu s rozšířenýma očima přihnala madam, byl stručný a mířil rovnou k věci.

„Máš tu jako součást výzdoby jistou lebku. Chci ji.“

„Ale důstojníku, my výzdobu nikdy neprodáváme. Velice těžko se nahrazuje...“

„Neřekl jsem, že ji chci koupit,“ štěkl Zalbar. „Beru si ji... a rádím ti, aby ses se mnou nehádala.“

Rychle místnost přešel pohledem. Dívek, které přihlížely z úkrytu, si nevšímal.

„Ten ohříváč... se žhavými želízky. Znamená riziko požáru. Mohl bych to tu hned zavřít. Madam, pochybuji, že dáš nepořádky do kupy dřív, než je najdu. Jestli tedy chceš zase otevřít.“

„Ale... ach, vezmi si tu hloupost. Vezmi si je všechny nebo si vyber. Je mi to jedno.“

„Všechny?“

Zalbar si náhle uvědomil, že na něho z polic a říms v pokoji zírá přinejmenším deset lebek.

„Jsi velice laskavá, paní,“ povzdechl si procítěně. „Nevadilo by ti, kdybych tě požádal o sáček?“

Zbytek noci byl pro Zalbarův rozum milosrdně nejasný, jak mu vyčerpání a děs začaly otupovat smysly. Než se vrátil k Ischade domů, stačila již oživit Kurda... což bylo štěstí, neboť vivisektor prokázal neocenitelnou pomoc při morbidním úkolu, jakým byla důkladná prohlídka vážně poškozených obratlů. Jinak by nezjistili, která z hromádky lebek patřila skutečně Razkulimu.

Osobně teď pohřbil úplné tělo přítele. Nedůvěřoval ani nekromantce. Vykopal hrob daleko od obyčejných hřbitovů, pod stromem, který oba dobře znali. Jakmile konečně splnil úkol, odpotácel se do Domu Afrodisiina a spal bez přerušení víc než den.

Když se probral, připadaly mu události tak vzdálené a bizarní, že by je byl zavrhl jako horečnatý sen, kdyby nebylo dvou věcí. Za prvé se již nikdy neobjevil duch Razkuliho a nekazil mu spánek a za druhé jej Myrtis vyhodila z Domu Afrodisiina, když se doslechla, že navštívil Dům šlehů a řetězů. (Jako vždy mu brzy odpustila. Rozčilení z ní vyprchalo téměř zázračně.)

Jediným dalším důsledkem celé příhody bylo, že o týden později dostal Zalbar oficiální důtku. Zdálo se, že během cvičení s mečem s ostatními Ďasy přestal máchat zbraní a ušetřil jednomu z čumilů nemilosrdný výprask. Důvěryhodní svědci potvrdili, že jedinou urážkou, jakou oběť pronesla, byla bez rozmyšlení vyhrknutá poznámka: „Vy Ďasové jdete do všeho hlavou!“

Barva magie

Diana L. Paxson

Obloha plakala, jako kdyby nějaký malíř smíchal všechny barvy světa do šedé a teď se je zase snažil oddělit. Lalovi kapala voda z širokého okraje měkkého klobouku a stékala mu za krk. Snažil se přitáhnout si plášť těsněji k tělu a přitom nadával. Říkalo se, že Asylum má dvě období – jedno horké a druhé ne – a horší bylo vždycky to, které jste právě prožívali. Nebyl to prudký déšť – spíše vytrvalé mrholení, které ve městě vzbouzelo iluzi míru, neboť naznačilo rváčům z více než desítky válečických frakcí, že je lépe zůstat pod střechou. Taky jsi měl zůstat doma, pomyslel si Lalo. Ale další hodina strávená v pokojích nacpaných dětmi a plných nevyvětratelného pachu mokrých šatů a vařeného jídla by ho vehnala do hádky s Gillou a on přísahal, že už to neudělá. Oplzlý jednorozec byl pro něho zavřený ale tuhle slyšel, že Zelený hrozen je stále na rohu, kde se Guvernérská promenáda sbíhá s Farmářskou strouhou. V klidu si tam dá jednu dvě skleničky a popřemýšlí, co dál...

Lalo se krčil pod přewislým patrem, na němž bezútešně tloukl o zeď omšelý vývěsní štít s trsem loupajícího se ovoce. Jedinou známkou života zařízení byl špinavý šedivý pes, který se klepal u dveří. Lalo strčil do dveří. Přívětivá vůně svařeného vína přehlušila obvyklejší pachy plísňe a přeplněných stok.

Lalo shodil z ramenou plášť a otřepal z něho vodu. Pes zapleskal ušima a při tom pohybu mu zacinkal obojek. Pak kýchl a vešel za Lalem dovnitř.

Lalo se posadil vedle kamen a přehodil si plášť, z něhož se již začínalo kouřit, přes opěradlo židle. Hubený chlapec donesl svažené

víno. Než Lalo nechal stékat horkou, sladkou tekutinu hrdlem, sevřel barvou poskvrněné prsty kolem poháru a ohřál si je. Pak číši postavil. Zachytil svůj nepříliš přitažlivý odraz v zašlém zrcadle na stěně a rychle odvrátil pohled.

Kdysi se podíval do zrcadla a viděl, že z něho na něj hledí bůh. Byl to snad jen sen? A viděl, jak zlo z něho ožívá na zdi Oplzlého jednorožce. To byla noční můra, kterou spolu s ním zažívalo mnoho dalších.

Požehnání v podobě schopnosti malovat pravdu pocházelo od Enase Yorla. Dnes si téměř přál, aby byl přijal kouzelníkovu nabídku, že si dar vezme zpět. V současné době se zdálo, že život Enase Yorla soustavně ztěžují nepřetržité proměny – téměř jako by mutace čaroděje souvisely s úpadkem Asylu.

Jenže když má Enas Yorl takové potíže a Lythande není ve městě, jak má najít někoho, kdo ho naučí, jak s mocí zacházet? Chrámy byly k ničemu a z pachu Čarodějnického bratrstva se mu zvedal žaludek.

Někdo poblíž kýchl. Lalo nadskočil, postavil pohár, až se zakymácel, ale stačil ho zachytit.

„Nebude ti vadit, když si půjčím plášť?“

Lalo zamrkal a zamžoural na kostnatého mladíka. Neměl na sobě nic než kovový psí obojek a natahoval se po kusu oděvu, který měl Lalo přehozený přes druhou židli.

„Je stále mokrá...“ namítl bezmocně.

„To je jediná překážka, kterou vidím na přeměnách,“ klepal se cizinec, když si kolem těla omotával plášť, „hlavně v takovémto počasí. Ale někdy je bezpečnější cestovat v přestrojení.“

Lalo zvedl oči a všiml si modré záře síly. Pýchu v hlase neznámého mírnila téměř štěněčí dychtivost, stejně jako nádech melancholie, jako kdyby mu žádná kouzla nedokázala získat to, po čem doopravdy toužil.

„Co po mně chceš, čaroději?“

„Což kdybys mi říkal Randle, mistře malíři...“ zakřenil se mág. Uhladil si mokré vlasy, jako by se snažil zakrýt uši. „A to, co chci, jsi ty. Chce tě Asylum, abych byl přesnější...“

Lalo se pokusil zamaskovat zmatek tak, že upil vína. Už slyšel o kouzelníku ze skupiny těch prvotřídních a nebezpečných, který spolupracoval s Pastorky, ale během týdnů, kdy se Lalo snažil učit magii od kněží Savankaly, nebylo z nevysvětlitelných důvodů po tysianském mágovi ani vidu, ani slechu. Lalo se s ním dosud nikdy nesetkal.

Randal chvilku zápolil s obojkem a vytáhl z něho úzkou roličku plátna. Se sebejistým úšklebkem, který už Lalovi začínal drásat nervy, ho narovnal na stole.

„Poznáváš kresbu?“ Byl to obrázek žoldnéře Nika, na jehož pozadí se tak neočekávaně objevily další dvě tváře

Lalo nevěděl, jak se má tvářit. Poznal ji až moc dobře a ne poprvé si přál, aby tu zatracenou věc nebyl Molinu Světloňovi dával. Od té doby neměl chvilku klidu. Právě tato kresba spolu se závěrem, že chrámoví učitelé nevědí, jak ho učit, ho zahnalý opět domů.

„Jak jsi k ní přišel?“ zeptal se hořce. „Myslel jsem že se jí jeho nejsvětější blahorodí drží jako klíště.“

„Vypůjčil jsem si ji,“ vysvětlil Randal záhadně. „Koukni se na ni!“ Přistrčil malbu Lalovi pod nos. „Chápeš, co jsi způsobil?“

„Na to se mě pořád ptá Molin – měl by sis promluvit s ním!“

„Třeba pochopím tvé odpovědi lépe než on...“

„Všechny odpovědi zní ne!“ vykřikl Lalo drsně. „Nevím, co se stane, když některý z mých portrétů zničíš. Nikdy jsem se nesnažil portrét oživit a nehodlám s tím začít experimentovat. Ne po tom, co se stalo U Oplzlého jednorožce... Ty jsi kouzelník – ty mi řekni, co mám dělat!“

„Třeba řeknu,“ přislíbil Randal podmanivě, „když na oplátku pomůžeš ty nám.“

„Nám? Komu 'nám'?“ Lalo ho ostražitě sledoval. Nutně potřeboval znát odpovědi, ale ještě zoufaleji se bál, že bude zneužit.

Tentokrát to byl Randal, kdo zaváhal. „Každý, kdo chce, aby v Asylu opět zavládl jakýsi řád,“ ubezpečil jej nakonec.

„Tím, že se zbavíme Ryboočků? Moje dcera slouží jedné dámě v paláci. Nejsou úplně špatní –“

Randal pokrčil rameny. „A kdo je?“ Pak se zamračil. „Prostě nechceme, aby nám vládli, to je všechno. Ale Beysibové rozhodně nejsou to, co nás trápí nejvíc...“ Zabodl dlouhý prst do obličeje ženy na obraze, drtivě krásné tváře, jejíž oči připomínaly oči Černého jednorožce.

„Ona –“ zasyčel mág. „To ona stojí na pozadí všeho. Jestli ji dokážeme zničit – nebo ji dokonce získat – mohli bychom nastolit správný řád!“

„Jen si posluž,“ vyštěkl Lalo. „Jako kdyby nestačilo, že jsem ten obrázek namaloval. Poper se s tím sám – já s tím nemám nic společného!“

Randal si vzdychl. „Nemůžu tě nutit, ale jiní se možná pokusí. Pak si budeš přát, abys měl spojence.“

Lalo rozmrzele pozoroval víno. „Hrozby se mnou taky nehnou, čaroději!“

Krátké ticho. Potom Randal opět zašátral po obojku.

„Nevyhražuji ti,“ odporoval malíři unaveně. „Nemusím. Vezmi si tohle...“ Ze zjevně bezedné kapsy v psím obojku vytáhl sežmolený hadřík. Při dopadu na stůl se rozbalil a Lalo spatřil křiklavou duhu z červených, modrých, žlutých, černých a zelených pruhů. „Pomůže ti přes město, až se rozhodneš, že potřebuješ moji pomoc. Ptej se po mně v paláci...“

Odmlčel se, ale Lalo se jeho očím vyhýbal. Randal vstal a jeho pohyb pohnul kresbou. V rozích místnosti se zvedly stíny jako temná křídla. Jako okřídlené stíny na obrázku, napadlo Lala. Zachvěl se. Mág velice opatrně kresbu stočil. Lalo nic nenamítal. Už nikdy nechtěl vidět ani kresbu, ani čaroděje. Před očima se mu zatmělo a těsně za hranicemi vnímání se pohybovaly představy. Znovu se zachvěl.

„Díky, že jsi mi půjčil plášť...“ Slova se podivně vytrácela.

Lalo zvedl pohled právě ve chvíli, kdy plášť klesal jako propíchnutý balón na židli. Pod ním se něco zavrtělo, odfrklo si a vyprostilo se z oděvu. Lalo spatřil hubeného psa s vlčím výrazem. Zvíře se otřásl a tázavě zvedl jedno ucho.

I když se promění ve psa, má moc velké uši, pomyslel si Lalo. Proti své vůli sledoval zvíře, jak znovu kýchl a klusalo přes

místnost. Dveře taverny se poslušně otevřely, pak za ním zaklaply. A náhle mu dělalo společnost pouze praskání ohně a šumění deště za okny.

Byl to jen sen, přesvědčoval se malíř, ale před ním stále ležela páska na ruku, pokreslená barvami linií, jež rozdělovaly Asylum. A jaká je moje barva, barva magie? napadlo v té chvíli Lala. Ale nebylo nikoho, kdo by mu odpověděl.

Hodil na stůl pár mincí a nastrkal si pásku do měšce. Pak si kloboukem přikryl řídnuoucí vlasy a zabalil se do vlhkého pláště. Páchl teď psem stejně jako mokrou vlnou.

A tak jako lpěl pach na plášti, uvízla slova mága Lalovi v paměti. Zrychlil kroky a namířil ze dveří. Musí varovat Gillu – musí se dostat domů.

„Něco mi řekni, Wedemire – vidíš ve městě víc než já. Má tvůj otec pravdu, když se bojí?“ Gilla přestala na chvíli zametat a opřela se o koště. Upřeně se dívala na nejstaršího syna. Dvě menší děti seděly u kuchyňského stolu a kreslily si na tabulky úlomky kříd od Laly. Křída zaskřípala a Wademir se zašklebil.

„No, pořád je třeba propustka, aby se člověk někam dostal,“ odpovídal, „a každý den se zdánlivě mění, kdo s kým a proč bojuje. Ale když se teď do kasáren vrátili praví Pastorci, vypadá to, že se Beysibové zklidnili.“

Latilla pojednou zavřískala a popadla bratříčka za paži. Tabulka Alfiho spadla na podlahu a on se dal do pláče.

„Mami, sebral mi křidu rovnou z ruky!“ vznesla obvinění Latilla.

„Červenou křidu!“ vysvětloval Alfi mezi vzlyky, jako by tím bylo řečeno vše. Očima probodával sestru. „Kreslil jsem červeného draka, který tě sežere!“ Sklouzl ze židle a sáhl po tabulce.

Gilla ho plácla přes zadeček a narovnala ho. „Nebudeš kreslit nic, dokud se nenaučíš trochu ovládat!“ Pohlédla k zavřeným dveřím Lalova ateliéru. Říkal, že bude malovat, ale když před čtvrthodinou nahlédla dovnitř, viděla ho tvrdě spát na pohovce.

„Půjdete oba do svého pokoje!“ nařídila synkovi a dcerce. „Váš otec si potřebuje odpočinout, tak si hrajte potichu.“

Když odešli, sebrala spadlou tabulku a úlomky křídý. Potom se otočila k Wedemirovi, jenž se během výměny názorů snažil tvářit, jako by sestru nebo bratra vůbec neznal.

„Tak jsem to nemyslela a ty to víš,“ řekla tiše. „Lalo se nebojí Beysibů. Bojí se kouzel.“

„U Ilse, mami – ten kouzelníček Pastorků se ho snaží naverbovat.“ Wedemir se zamračil, až se mu oblouky černého obočí téměř střetly uprostřed čela. „Co ode mě vlastně chceš?“

„Zůstaň s ním! Chraň ho!“ vyhrkla Gilla prudce. Začala znovu zametat, jako kdyby dlouhé, tvrdé pohyby koštětem mohly vymést i všechny její obavy.

„Nebude se mu líbit, když se na něho přilepím...“

„A ani jednomu z vás se nebude líbit, když sám vběhne do nebezpečí...“ Ve vzduchu zůstalo viset tíživé ticho. Gilla uslyšela tiché lupnutí a otočila se. Zbytek slov jí odumřel v hrdle.

Nad kuchyňským stolem se vznášela koule tmy a sršely z ní kobaltově modré jiskry. Jak na ni Gilla zírala, koule se rozkmitala a začala se přesouvat k ateliéru. Přitom se neustále roztahovala. Gilla vystřelila ke dveřím studia, až se podlaha otřásla.

„Mami, ne!“ Za Wedemirem práskla židle, jak se snažil protlačit kolem stolu, ale Gilla již stála mezi koulí a dveřmi do ateliéru.

„Vypadni z mojí kuchyně, ty pšouku z démona!“ Píchala do Tmy koštětem a ta se stáhla. „Myslíš si, že schlamstneš mého Lалу, co? Já ti ukážu!“ Koule se zastavila, když Gilla pronesla manželovo jméno, pak se náhle zvětšila. Gilla zamrkala, jak se po hladkém a lesklém povrchu míhaly závrtnou rychlostí barvy.

„U kopí Siveni, zmizni odsud!“ vzpamatovala se Gilla a uhodila kouli koštětem. Tvrdé proutí zmizelo, jako kdyby ho ponořila do blátivé kaluže, pak se začala ztrácet i násada. Zuřivý křik Gilly umlkl, když ji obklopila Temnota. Uslyšela druhé lupnutí vytlačeného vzduchu a pak ztratila veškeré ponětí o směrech a tvarech.

„Tati, budeme tu dlouho?“ rozhlížela se Latilla po palácovém nádvoří, jehož obvyklou vznešenost pozměnil déšť, a přitiskla se blíže k Lalovi.

„Snad ne, miláčku,“ odpověděl a úzkostlivě očima hodnotil oblouky podloubí.

„Nelíbí se mi tu,“ rozhodl se Alfi. „Chci maminku. Chci domů. Tati, vrátí se maminka brzy?“

„Snad...“ zašeptal Lalo. Oči se mu zalily víc než deštěm, když si klekl a přivinul si obě děti těsně k sobě. Nalezl v teple malých tělíček jakousi ošidnou útěchu. Tyhle děti patří jemu a Gille. Nemohla zmizet!

„Otče, Wedemir mi řekl, co se stalo! Co budeme dělat?“

Spěchala k nim Vanda se starším bratrem za zády, zářivé vlasy unikaly z beysibského účesu.

„Přivedu Gillu zpátky,“ prohlásil Lalo drsně. „Ale budete se muset postarat o mrňata.“

„Tady?“ Pochybovačně se rozhlédla.

Wedemir si odkašlal.

„Doma by asi nebyly v bezpečí.“

Vanda se zamračila. „No, v pokojích v suterénu už máme nějaké další děti – dítě z chrámu, kterému říkají Gyskuras, a chlapce Illyry – hotová školka. Třeba něco vymyslím... no ano, ovšemže si je vezmu!“ Popadla Alfiho do náruče. „Hlavně najdi matku!“ Přes tmavou hlavičku Alfiho se zahleděla na Lala. Šedé oči tak připomínaly Gillu, až se Lalovi sevřelo srdce.

„Najdu...“ podařilo se mu vyslovit, ale víc už říct nedokázal.

Vanda přikývla, posunula si Alfiho na bok a Latillu chytila za ruku. „Pojďte, drahouškové, ukážu vám něco hezkého.“

„Hračky?“ chtěl vědět Alfi.

„Hračky a další děti a spoustu dalších věcí...“ Hlas Vandy slábl, jak prošla pod obloukem. Pak zahrnula za roh a byla pryč.

„Rozhodně se hodilo nechat je tady,“ podotkl Wedemir suše. „Kde přesně v paláci ti mág řekl, že ho máš hledat?“

„Budu se muset zeptat u okénka. Je to tady jako ve Spleti...“ Lalo si vzdychl a brodil se nádvořím.

Za okénkem v bráně byla místnůstka, kde čekávaly sporné strany, než je v dobách, kdy princ předstíral vládu nad Asylem, předvolali do soudní síně. Lalo se usadil na nedostatečně vycpanou lavici a zavřel oči. Instinktivně dosahoval na proud vědomí, který ho

spojoval s Gillou, ale nic tam nebylo. Nikdy si neuvědomil, jak je pro něho její přítomnost důležitá.

Gillo – Gillo! volalo jeho srdce. Netušil, že hlasitě sténá, dokud ho Wedemir nepopleskal po ruce.

„Nakonec ses rozhodl za námi přijít! Co se stalo?“

Lalo prudce otevřel oči. Kouzelník Randal působil oblečením rozhodně mnohem impozantněji než muž, který si od něho v hospodě půjčil kabát. V současné podobě se i jeho pihy zdály méně viditelné.

„Něco se ho snažilo dostat a omylem odneslo moji matku,“ vysvětlil obviňujícím hlasem Wedemir. „Nějaká černá kulatá věc – zčistajasna se objevila v kuchyni a matka byla pryč!“

„Něco jako bublina, ze které vystřelují blesky modrého světla?“ zeptal se Randal a Wedemir přikývl. Mág se chvíličku kousal do rtu, pak se zašklebil. „To vypadá na Roxanu. Má ve zvyku unášet lidi a zrovna teď je posedlá pomstou vůči komukoli, kdo je v nějakém spojení s Molinem Světloňosem nebo Nikem...“

Hlas Randala změkl, když vyslovil jméno žoldnéře, a Lalo vycítil směs nenaplněné lásky, touhy a věrnosti, která vysvětlovala, proč čaroděj zacházel s portrétem Nika tak uctivě. Ale Lalo si teď dost těžko mohl dělat starosti s city Randala. Už toho o Roxaně slyšel dost...

„Ale proč vzala moji matku, když chtěla Lala?“ chtěl vědět Wedemir.

Randal soucitně pohlédl na malíře.

„Čarodějnice nečekala, že se jí někdo postaví. Jinak by přišla osobně. Koule byla Nosič. Roxana ji upravila tak, aby reagovala na tvoji identitu. A tvoje žena vyslovila tvé jméno –“

„Ale chyba už určitě vyšla najevo. Proč nenechala Gillu jít?“

„Roxana hraje na body,“ řekl Randal mírně. „Dokud jí žena nebude překážet, nechá si ji, možná ji použije jako rukojmí, aby mohla působit na tebe...“

Nikdo nepotřeboval znát podrobnosti o osudu zajatce, kterého se Roxana nabaží. Lalo vyskočil na nohy a Randal ho s překvapivou silou zatlačil zpátky.

„Ne, Lalo – Roxana nemá žádnou čest. Nemůžeš vědět jistě, že svou ženu zachráníš, když za ni nabídneš sebe. Jedinou cestou je útok na čarodějnici!“

Lalo klesl na lavici a zavřel oči.

„Půjdeš tedy s námi, malíři?“ zeptal se Randal tiše.

„Já ano,“ vložil se do rozhovoru Wedemir, „když mě naučíš, jak bojovat!“

„To se dá zařídit,“ souhlasil Randal. Čekal na odpověď Laly.

„Pomoz mi osvobodit Gillu a ukaž mi, jak ochránit ty, co jsou na mně závislí,“ žádala slova, jdoucí Lalovi těžce z úst, „a ano, udělám, co je v mých silách, abych pomohl.“

Gilla kýchlá, narovнала se a znovu kýchlá. Něco kulatého a tvrdého ji tlačilo do boku. Pohlédla dolů, spatřila lebku a prudce ucukla. Tak to by bylo k příjemnému závěru, že se jí jen něco ošklivého zdálo. Pořád držela koště, ale nebyla doma. Tady nikdo neuklízел už hezky dlouho.

„A – tlustá dáma se probrat? Tlustá dáma spát tvrdě. Kovařík Jo být osamělý!“

Gilla nevěřila vlastním očím. Hlas, který popíral přívětivá slova, byl velice hluboký a obsahoval zahořklý podtón, který v ní vzbudil představu dna truhlice na zeleninu, kam se dlouho nikdo nepodíval. Očima chvilku zápasila s neuspořádanou hromadou krabic a zaprášených závěsů, pak se pohled zaostřil na vysokou, hubenou a šedivou postavu. Ta vydala bublavý zvuk, který mohl znamenat cokoliv, a zapálila lampu.

Gilla zamrkala. Celkovou šed' zjevení více než vyrovnávaly široké purpurové kalhoty a kštiny oranžových vlasů. Poctilo ji nepříjemným úsměvem deformovaných zubů.

„Tlustá dáma teď mluvit s Kovařík Jo?“

Gilla si odkašlala. „Tobě to tady patří?“

„Ale néééé –“ Kovařík Jo se ustrašeně ohlédl a Gille se zdálo, že se bradavice na šedé kůži plazí. „Tady velet velká Paní! Velká Paní, moc krásná, moc silná...“ S jakousi ustrašenou úctou sklopil hlavu.

Gilla si myslela, že přehání, ale bylo zřejmé, že ať už ji sem dopravil kdokoli, měl spoustu síly. Pod prachem ucítila

nezaměnitelný zatuchlý odér Bílé Březnice, takže věděla, že je určité stále v Asylu. A v Asylu byly jen dvě čarodějky s takovou mocí. Při té myšlence ji zamrazilo. Bylo to jako otázka v dětské hře: Byla bys raději, kdyby tě sežrala lvice nebo tygřice? Ischade nebo Roxana?

Prach a harampádí kolem ji začaly dusit. Gilla se vyškrábala na nohy a mezi zaprášeným vyřezávaným stolem a vysokou zašlou mosaznou vázou vykládanou matným stříbrem se vydala na cestu ke dveřím. Kovařík Jo s neohrabanou příčinlivostí vyskočil, až se vysoká váza zakymácela, a zahradil jí cestu.

„Tlustá dáma neodcházet –“ prohlásil šedivý zloduch káravě. „Příkazy – Paní říkat, ty zůstat tady.“ Poctil ji šilhavým poťouchlým pohledem. „A povídat s Kovařík Jo!“

Gilla si s ním povídala. Nevěděla, jestli se rozhovor skutečně vlekl celé hodiny nebo zda jí to tak jen připadalo. Hovor se zloduchem se pozoruhodně točil stále dokola a jen dlouhý cvik v odpovídání na otázky malých dětí, zatímco dělala něco jiného, ji zachoval při zdravém rozumu. Ale světla za závěsy bezpochyby ubývalo, když se ve dveřích něco pohnulo a brebentění Kovaříka Jo znenadání ustalo.

Zdálo se, že místnost zjasněla, ale mohlo to být jen tím, že se ve vzduchu kolem ženy vznášela atmosféra okouzlení. Místní pověsti popisovaly Roxanu jako příšeru, ale neměly žádná slova pro její krásu. A jistě šlo o Roxanu, protože každý věděl, že Ischade je bledá jako noční květ, zatímco plet Roxany kvetla jako růže.

„Nuže, jak jste si popovídali?“ Mírný kočičí úsměv Roxany jí nedosáhl až do očí.

Ty čubko, jak se opovažuješ... pomyslela si Gilla. Pak se setkala s jejím upřeným pohledem a ucítila, jak ji zamrazilo. Spolkla odpověď, která ji pálila v hrdle.

„Můj Nosič nebyl na někoho jako ty připravený.“ Roxana sjela Gillu pohledem od hlavy k patě. „Můžeš považovat za štěstí, že ho tvoje váha neprotrhla a ty jsi nezůstala v bezvědomí mezi rovinami!“ Nisibská čarodějnice se zasmála a do Gilly se zakousl chlad ještě hlouběji. Žena byla cítit zlem jako smrtícím parfémem.

Gilla si uvědomila, že se stahuje do pevnosti svého těla. Dosud nikdy nepochopila, jak ji její velikost chrání. Pouhý její fyzický

vzhled budil hrůzu. A zaštiťoval ji psychicky před všemi kromě nejsilnějších osobností. Ale Roxana byla čistá síla a Gilla se bála.

„Velká Paní, jsem skutečně vděčná,“ procedila mezi stisknutými zuby. „Ale jistě pro mě tady nemáš žádné využití –“

„Ne? Uvidíme. Není třeba se rozhodovat ve spěchu!“ Roxana se hrdelně zasmála, jako by si vychutnávala nějaký soukromý žertík. „Nechám si tě nějaký čas jako společníci svého služebníka. Ale předpokládám, že v tom případě musíš dostat něco k jídlu,“ prohlédla si Gilla s dalším výbuchem smíchu. „I když by ti určitě trocha hladu neublížila. Kovaříku – nech jednoho hada na stráž a sežeň pro ni něco k jídlu.“

„A taky něco k jídlu pro Kovaříka, Paní? Něco dobrého – červeného, co se ještě kroutit?“ Zloduch chňapl do vzduchu a olízl si úzké rty. Oči se mu leskly.

Gilla ho pozorovala a rozklepala se. Připomněla si, že jeho zjevné vlídnosti nelze důvěřovat.

„Kovaříku, nehýbej se!“ Roxana luskla prsty a zloduch ztuhl. Sledoval ji jen vykulenýma očima.

„Velká Paní, dovol mí prosím odejít domů,“ zašeptala Gilla. Sklonila hlavu, aby se nemusela dívat Roxaně do očí.

„Ale ty nechceš jít domů,“ usmála se půvabně Roxana. „Tvůj domov bude velice brzy promáčený a nepohodlný. Věř mi, ty ilsižská svině, se mnou budeš v mnohem větším bezpečí. Slyšíš déšť?“ Na chvílku se odmlčela a Gilla zvenku uslyšela tiché, vytrvalé bubnování.

„Brzy toho deště uslyšíš víc. Ale neboj, sem moje ochranná kouzla vodu nepustí – zbytek Asylu takové štěstí mít nebude. Voda přichází. Blíží se pořádná porce vody!“ Roxana zdvihla paže a hedvábné rukávy se zčeřily. „Ó, budou litovat, až jim voda smete krásné chrámy a paláce! Přiveďu sem ze severu velkou vodu, takovou záplavu tu ještě neviděli!“

Gilla naprosto znehybněla. Jestliže bude povodeň, jsou její děti v nebezpečí. Musí vymyslet nějakou cestu, jak uniknout! Ale vždycky se jí nejlépe přemýšlelo při práci. Pohled dopadl na koště, které prošlo nicotou spolu s ní.

„Pokud mám zůstat, Paní, pak mi dovol zaměstnat se prací.“ Snažila se předstírat poníženost. Sama sebe by nepřesvědčila, ale předpokládala, že nisibiská čarodějka strávila příliš mnoho času zkoumáním mužů a jiných tvorů, než aby měla velké vědomosti o chování vlastního pohlaví.

„Jsem dříc,“ pokračovala Gilla. „Co kdybych poklidila?“

Roxana se zachichotala. „Velký úklid? Ach ano – já a moje vody a ty a tvoje koště uklidíme Asylum!“ Stále se smíchem kývla na Kovařika Jo. „Nech ji tedy uklízet, jasné?“ Otočila se, až zářivé sukně zavířily, a vytratila se stejně svižně, jako se objevila.

Gilla stála dlouho zcela nehybně. Potom se chopila koštěte, které bylo vše, co jí zbylo z domova, a dala se do zuřivého zametání.

A Roxana ve svém kouzelnickém pokoji roztočila ve vzduchu před sebou Kouli síly, takže klenoty zasazené do jílů z Vysokých Štítů soustředily světlo ze svíček, jež čarodějníci obklopovaly, a vysílaly tetelivou zář do mísy s vodou na podstavci na zemi.

Vyslala do vzduchu a do vody tajné okultní znaky. Zhluboka vdechovala kadidlo, jež dýmalo v rozích místnosti, a obohacený vzduch vydechovala do vody, až se začala vypařovat. Pak začala šeptat v jazyce, který by v Asylu nepoznal nikdo kromě Nika nebo Randala.

Světlo zvodnatělo a ztratilo na jasnosti, hlas kouzelnice se prohloubil. Koule, která před ní vířila, zaostřovala její vědomí, zesilovala a transformovala ho, prorazila mu cestu do roviny Druhého světa, kde měli svůj domov Vodní démoni. Za pomoci jejich tajných jmen je přiměla k poslušnosti. Voda ve stříbrné nádobě se odpařila.

Nad pláněmi severně od Asylu se začaly přesouvat vysoké sloupce mraků, nejprve váhavě, pak hbitěji, jako by vycítily čekající moře. A když se střetly s teplejším vzduchem nad pobřežím, složily těžký náklad deště a hlas Bílé Březnice se začal měnit.

„Podívej – magie se řídí svými zákony,“ opakoval Randal. „Když je pochopíš, ovládneš je. Představuj si! Samozřejmě víš, jak se to dělá – když chystáš obraz, nevidíš ho snad nejprve v mysli,

ještě než vezmeš štětec do ruky? Když potřebuješ zaměřit vědomí na tu část Druhého světa, s níž pracuješ, použij symboly. A pak můžeš kouzlit!“

Lalo přikývl. Téměř to chápal, ale bylo velice těžké se koncentrovat, když okenními tabulkami lomcoval vítr a do tlustého skla bušil déšť. Pršelo vydatně už od předešlého odpoledne.

„Jestliže si v duchu kolem sebe vyvoláš představu štítu, který pustí dovnitř nebo ven jen určité věci, pak můžeš kontrolovat to, co kreslíš, je to tak?“ pokračoval tysianský mág. Posadil se a vyčkávavě se na Lala zahleděl.

Malír přikývl. „Myslím, že chápu. Nevím, jestli to dokážu, ale vážím si tvé snahy mě poučit. Ze samých starostí se těžko soustředím na studium. Kdy vyrazíme na Roxanu?“

„Ještě nejsme připraveni – ty nejsi připraven. Malíři, rozplácla by tě jako mouchu! I já –“ Odmlčel se. Lalo právě začínal být zvědavý, zda se mág čarodějky bojí, když věžní schody roztřáslly těžké kroky. Dveře se s třesnutím otevřely. Uviděli v nich stát Stratona, velitele Pastorků.

„U Vashankova ptáka, tak tady jsi, Randale! Pěkně jsi mě prohnal, to ti přísahám!“ Nějak se mu podařilo vypadat ještě hrozivěji než jindy. Déšť mu přilepil vlasy k lebce a na podlahu kapala voda z mokré zbroje a zmáčené kůže.

„Děje se něco?“ Mág se postavil. Na zsinálé kůži vypadaly pihy náhle tmavě.

Straton si odplivl. „Ty snad máš tak velké uši jen na udržování rovnováhy. Copak neslyšíš ten déšť? Řeka už zaplavila bažinu Nočních tajemství a brzy bude pod vodou celý jihovýchodní ostroh. Dostal jsem hlášení, že se horní brod mění na jezero a Kozí potok se už vylil z břehů.

Beya zůstává – sakra, její komnaty jsou ve druhém patře – ale zbytek Rybího lidu míří v hejnech na loď! S kasárnami nebo Povětrovem moc nenaděláme, ale jestli sebou nepohneme, ztratíme i hlavní část města. Poslal jsem všechny muže, které mám, stavět hráze nad mostem, ale potřebuju jich víc!“

„Odnese někdo vzkaz Zipovi?“ zeptal se Randal okamžitě. „Vyříd'te mu, že jestli povodeň usměrníme, mohlo by se nám podařit

zahnat Rybooké do moře – to by ho mohlo přesvědčit! Stejný argument použij u Jubala.“

Straton otevřel ústa, jako by chtěl něco namítnout, pak je zase pomalu zavřel. Na chvilíčku se téměř usmíval. „Tak to by pár problémů vyřešilo,“ podotkl zadumaně. Nato se otrásl a zadíval se na kouzelníka.

„Skvělé! Díky za radu! Ale od tebe, Čaroslechu, potřebuji trochu kouzlení. Vylez odtud a použij své čáry na zahnání mraků!“

Randal zvedl jedno obočí. „Jen jestli to půjde. Víš, že nemám dovoleno narušovat rovnováhu, pokud jde o přírodní bouři.“

„A co když není? Počítal jsi i s takovou možností?“

Zatímco se Straton otočil a odklusal ze schodů, čaroděj se stále mračil. Povzdechl si a sáhl po kulové klice na balkónových dveřích.

Povolily při pouhém dotyku. Dveře s bouchnutím narazily na zeď a závan vlhkého větru rozházel papíry po místnosti. Randal si zmatku nevšímal, vykročil ven a Lalo šel za ním.

Od severovýchodu se zvedal vítr. Vyrovnané okraje mračen se vytrvale valily k moři, jako kdyby je postrkovaly neviditelné ruce. Randal zavřel oči a nastavil tvář větru, nato něco zamumlal a nakreslil do vzduchu Znamení. Lalo posunul vidění, jak ho učil mág, a zahlédl čáry fialového ohně, které se chvilíčku vlnily a pak je roztrhal vítr. Potom jeho představu vsákly mraky a on viděl stejným způsobem, jako když byl tehdy v zemi bohů.

Něco pohybovalo mraky – nepohybovalo se v nich – nepatrně nesprávné tvary, duchové, kteří nacházeli zlovolné potěšení v manipulaci s elementy. Lalo je nepozorován sledoval při hře – bylo by zapotřebí významnější osobnosti než Lalo, aby je vyrušila. Ale byli to démoni? Lalo dosud nikdy nespátril duchy základních elementů. Věděl však, že se mu nelíbí.

Obnovu normálního vnímání provázela bolest – výcvik Randala umožnil Lalovi návrat – a malíř rychle pohlédl na kouzelníka. Randal měl dosud zavřené oči, vrčel, tvář zkroucenou, zuby vyceněné. Pohyboval rukama, ale bylo zřejmé, že to, co dělá, nestačí. I on se po chvilce otrásl a klesl.

Otevřel oči. „Čarodějnictví...“ zamumlal, „černá magie. Myslím, že vím, ke komu patří! Kolem těch démonu se vznáší

nisibiský puch. Ta zmije kouzlí a obnovila svoje ochranné čáry. Pochybují, že by se jí teď Ischade dostala na kobylku!“

Lalo polkl. Jestliže je dům Roxany nepřístupný, je Gilla ztracená. Pohled mu nepřítomně bloudil po lesklých hřebenech střech, chvílemi odhalovaných a zakrývaných potrhanou šedou oponou deště, k blátivé stuze řeky. Opar mu zamlžoval výhled na vzdálený břeh pod mostem, kde stál dům Roxany, dům, v němž teď byla Gilla...

„Co budeš dělat?“ zeptal se mága.

„Mám vlastní Kouli moci,“ pronesl zamyšleně Randal. „Snad bych se s ní mohl postavit kouzlům Roxany. Můžu to zkusit.“ Zadíval se na Lala.

„Dost dobře nevím, jak bych ti mohl pomoci.“ Lalo odpovídal na otázku v očích čaroděje. „Ale když už se moje ruce nehodí ke kouzlení, přinejmenším umím stejně jako každý jiný muž stavět hráze. Budu tam dole.“ Ukázal na řeku. Jestliže nemůže nijak přispět k záchraně Gilly, alespoň jí bude nablízku, až všechno smete voda.

Přinejmenším před záplavami byla Gilla v bezpečí. Kouzelná kupole, kterou Roxana chránila dům, odpuzovala vodu i jiné čáry. Osazenstvo v domě bylo něco jiného. Kovařikovi Jo se zatím dařilo odrazovat zelené domácí hady – šest stop dlouhé s bezvýrazným hadím pohledem, který člověka rozrušil víc než zákeřný beynití třpyt. Byli tu nemrtví s prázdnýma očima a hnilobným zápachem nepohřbeného masa, nejružnější otroci, jejichž těla dosud dýchala, avšak jejichž duše prchly nebo ještě hůř, byly uvězněny v mučivé realitě, z níž tu a tam dolehl ke Gille paprsek vědomí toužícího po úlevě od bolesti.

Dříve si Gilla pod slovem očištec představovala nutnost udržet houf dětí celý měsíc dešťů pod střechou, ale tento dojem bledl ve srovnání se současností. A navíc, i když Gilla dříve žila v hluboké chudobě na okraji Spleti, nikdy nedovolila, aby její dům tolik zchátral a sešel špinou.

Aniž chtěla, prokazovala čarodějce dobré služby. Dva dny uklízela – přerovnávala, drhla, vymetla silnou vrstvu prachu. U

Roxaniných kuchyňských dveří už stálo a čekalo na odvoz několik košů plných odpadků.

Ale ničeho jiného Gilla nedosáhla. Při práci usilovně přemýšlela, ale stále neměla žádný plán. Stála, opírala se o koště a těžce oddychovala. Přes špinavé okno a olejovitý lesk ochranného štítu zírala do neustávajícího deště.

„Déšť splachovat celé město...“ oznamoval Kovařík Jo srdečně. „Všechno odplavit – chatrče, palác, vše. A kolem plavat tolik čerstvého masíčka...“ dodal s povzdechem.

„Na povodni není nic úsměvného – mám ve městě děti!“ zavrčela Gilla. Spolkla instinktivní prosbu o neexistující soucit zloducha. Jedinou odpovědí na její úpěnlivou žádost o pomoc při útěku bylo zdůraznění Roxanina příkazu o strážení.

„Tlustá dáma je matka? Kovařík Jo nikdy neměl matku – chudáček Kovařík Jo...“ Měřil si ji se skrývanou vypočítavostí v nerovném páru očí. „Tlustá dáma být matka Kovaříka Jo!“ prohlásil vítězně.

Gilla viděla nejapný úsměšek a roztrásla se. Myslela na své děti. Wedemir nějak vyrostl ve válečníka a Vanda spěla do krásy, kterou ona sama nikdy neměla – alespoň ti dva by se o sebe mohli nějak postarat. Její další chlapec, Ganner, se stále učil u klenotníka Herewicka, a protože byly ulice tak nebezpečné, vídala ho jen málokdy. Doufala, že mu nic nehrozí, ale i on se již vydal vlastní cestou. Potřebovali ji dva maličcí. Jak je Lalo zvládne sám? Gilla se narovnála s pohybem nevyhnutelným jako přílivová vlna zvedající se k úderu o břeh. Musí se dostat domů!

Po schodech z přízemí s dupáním stoupal jeden z nemrtvých a smetal si ze zbytků tuniky mokrou zem. Gilla by ráda věděla, jestli kouzla Roxany sahají až pod zem, ale ani kvůli úprku by se nepřinutila sestoupit tam.

Nemrtvý narazil do Kovaříka Jo, který zavrčel a odhodil ho stranou.

„Jsi mrtvý, vrať se do země!“ Zloduch ukázal ke schodům.

„V zemi je mokro,“ odpověděla monotónním hlasem mrtvola. „Dovol vyjít ven.“

„Ne, ven ne,“ zavrtěl hlavou Kovařík Jo. „Ona říkat, nic nesmět za štít domu teď. Mrtvý zkusit, ona mu najít horší místo než tam!“

Potlučená hlava se otočila a Gilla si dokázala představit, že v prázdných očích zahlédla nějaké citové hnutí. Mrtvý se přihrbil a pomaličku se s dupáním vlekl z rozvrzaných schodů.

Gilla po jeho odchodu s vervou vydechla. Potřebovala si vyčistit nos od zápachu. Skoro zapomněla, že dům skrývá horší společnost, než je Kovařík Jo.

„Tak ty chceš, abych byla tvoje mamina?“ zeptala se neradostně.

„Máma dát chlapečkovi čerstvé maso!“ culil se zloduch. Gilla bojovala s nutkáním na zvracení. Už měla tu čest vidět Kovaříka Jo při jídle. Jeho způsoby stolování nebyly nijak vybrané. Jakmile ucítil krev, stal se z něj nemyslící požírač.

Nemyslící... Někde v hlubinách Gillina podvědomí se něco pohnulo. Hlubavě si Kovaříka Jo prohlédla a začala ještě jednou pomalu zametat.

Bílá Březnice se převalovala jako procitající zvíře. Prosmýkla se mezi stromy na obou březích horního brodu a natáhla lesklá chapadla přes Generálskou k ulici Červených luceren. Uličky Povětrova již byly pod vodou a bažina Nočních tajností se přeměnila na rybník.

Voda vířila po mokřinatém pozemku nad Rybářskou uličkou a jako nějaký námořní lupič trhala malými čluny uvázanými u břehu. Kupci z nábřeží se usilovně dřeli, jak se snažili ochránit zboží nebo jak se tahali o káry, jež je měly dopravit na vyšší půdu. Na náměstí Karavan stála voda v blátivých kalužích. Avšak tam, kde úzké břehy řeku tísnily, řvala neklidem a zlostně útočila na mostní pilíře.

Jinde ve městě nebyla situace o nic lepší. Voda bušila do tašek a šindelů a střechy, jež už měly to nejlepší za sebou, se proměnily v síta. Voda prosakovala dolů a zdi z bláta se začaly bortit. Voda se hromadila v ulicích a přetékala z okapů, odkud vyplavovala celé roky shromažďovanou špínu. Voda probíhala blok po bloku a hnala uchvácené trosky k zejícím jícňům stok, jejichž duté hučení se stalo stálým podtónem bubnování deště.

Záplava s sebou nesla mrtvé krysy i větší věci – těla, která byla považována za již dávno pohřbená, kusy hniјícího dřeva, kola od

vozů, popraskané nádoby, pochvu nějakého žoldnéře, vzácnou hromadu hadrů žebračka. Z toho všeho se stala součást proudu. A za malou chvíli se v místech, kde měly v podzemních kanálech kořeny bledé vodní rostliny, kde se propadly cihly starověkých obkladů, začalo nesené harampádí zachycovat a ucpávat průchod vodě. Každý kus lapil a nepustil další, až překážkou nepohnula ani síla vody. Voda se odrazila zpět do Asylu.

Zvedající se vody ze stoky, jež vedla pod Spletí, se vrátily a přetekly do jednoho z tunelů vedoucích z palácových pozemků. Současně našla stoupající říční voda východ z únikového tunelu, který končil poblíž brodu. Tyto vody se střetly, narazily do sebe a stoupily. Část povodně vystříkla do katakomb pod ulicí Červených luceren, ale ne všechna, a jak dne ubývalo, řinula se voda pomalu a neúprosně vzhůru tunelem, jehož vchod byl v suterénu samotného paláce.

Voda prosákla do kobek, aniž si jí všiml někdo jiný než několik nešťastníků, kteří v nich byli dosud uvězněni. Ale jakmile si našla cestu do části suterénu paláce, která byla přestavěna na dětské pokoje chrámového dítěte, Gyskura, Artona a jejich společníků, bylo to něco jiného. Bouře vyvolaná cizími kouzly a povodeň ve vlastních komnatách neznamenal jen ohrožení, ale i urážku.

Gyskuras vykřikl. Arton vykřikl hlasitěji. Tvář mu ztmavla, jak se v něm probouzel k životu jeho vlastní démon. Další děti, jež se těšily pochybné cti dělat jim společníky, plakaly nebo se krčily strachy. Alfi zcela ztratil výhodu nadřazenosti, kterou mu mohl poskytovat dvouletý věkový náskok, a vinul se k Vandě jako pijavice. Latilla si zakryla obličej rukama a pokaždé, když hluk zesílil, stiskla prsty k sobě.

Seylala vykřikovala zoufalé rozkazy, zatímco Vanda a chůvy horečně pobíhaly, aby přestěhovaly děti a lůžkoviny do herny vedle střešní zahrady. Obloha nad palácem řinčela ozvěnami vzteku dětí bouře. Gyskuras zvedl vázu – dárek od královského ambasadora – a mrštil s ní. Arton popadl dřevěného koníka a hodil ho po Gyskurovi. Nebe křížovaly blesky a klouzaly po stěnách budovy, naštěstí tak promáčené, že nezačala hořet.

Protichůdné větry způsobily zmatek v uspořádaných hranicích mračen, rozkomíhaly ukotvené beysibské lodě, odtrhávaly tašky ze střech a rvaly stromy ze země i s kořeny.

Lidé, kteří na začátku pozorovali vzestup vody s utýranými obavami, se teď třásli nepokrytou hrůzou.

A Roxana, jež vycítila chaos na obloze, se smála, neboť tohle bylo víc, než v co doufala. Pozměnila strategii a využila elementů k pozdržení vody. Přinutila ji rozlít se po městě.

Gilla cítila sílu větrů i přes ochranná kouzla čarodějnice. Roxana se stále držela stranou, ale ačkoli její přísluhovači neznali podrobnosti, odrážely se v nich její emoce a Gillu děsilo ovzduší houstnoucí zlou a škodolibou radostí. Co se v Asylu děje?

Sklonila se nad bedýnkou, do níž nacípala půlku servisu pro dvanáct osob z popraskané kameniny, která by ještě stála za opravu a kterou našla za pytlí s tlející kořenovou zeleninou ve spíži. Postrčila ji přes místnost. Tenhle dům nepotřeboval koště, ale lopatu! Stále v předklonu se kolem sebe rozhlédla.

Dva domácí hadi leželi spokojeně stočení v košících před kamny. Tři zotročené duše seděly u stolu a nepřítomně se pohupovaly. Kovařík Jo stál mezi ní a dveřmi do kuchyně a zamyšleně ocucával starou kost.

Zachytil její pohled a ušklíbl se. „Hezky uklizeno! Paní mít radost. Tlustá dáma dělat dům hezky uklizený a paní umýt město!“ Rozesmál se, překonán svým důvtipem a pozorovacími schopnostmi. „Spláchnout všechny děti, pak být Kovařík Jo chlapeček tlusté dámy!“

Gilla zaťala prsty do zástěry. Jedině tak se zloduchovi nevrhla po vychrtlém krku. Doma by po něm něco hodila – kdyby byla doma, začala by házet věcmi už dávno. Cítila, jak v ní vše vztek. Byla jako utěsněný kotel před výbuchem. Stále se třásla, když zvedla bedýnku rozbitého nádobí a rázovala ke dveřím.

„Tlustá dáma nechodit ven –“ začal Kovařík Jo.

„Velká paní řekla, abych uklidila dům – uklízím. Ty jeden bradavicema vypošťárovej kreténe, klid' se mi z cesty!“ procedila Gilla mezi zuby.

Šedivý zloduch se zamračil a udělal nerozhodný půlkrok. Snažil se sloučit protichůdné názory a nezvyklý slovník. Gilla ho ramenem postrčila na stranu, přesunula váhu a kopnutím si otevřela dveře. Vodnaté světlo prolínalo lesklou spodní stranou ochranné bubliny, kterou si Roxana chránila své panství. Napjatá Gilla se zhluboka nadechla vlhkého vzduchu a silou podpořenou vztekem hodila bedýnku ven.

Letěla obloukem vzhůru a pryč, následována jako kometa ocasem z rozbitého nádobí, a prorazila ochranný štít.

Gilla se právě otáčela a chtěla mrštit další várkou, když vtom zaslechla zvuk připomínající roztrhnutí prostěradla a zavravorala pod nápořem větru. Přes rameno zahlédla poslední vířící zlomky bubliny, jak je bouře odnáší pryč.

Vítr se prohnal kuchyní. Nadzvedl stůl, takže Kovařík Jo musel uskočit na stranu. Gilla popadla odpadkový koš a hodila ho po jednom z otroků, dalším přiklopila jednoho hada. Všimla si, že se zloduch vzpamatoval a vyrazil jejím směrem. Mávla koštětem. Další zotročená duše se potácěla dopředu. Gilla jí mávnutím srazila hlavu a shodila krvavou hmotu Kovaříku Jo do rukou.

Gilla získala rovnováhu, zvedla koště k další ráně, ale oči zloducha se přilepily na pramínek krve, který se rozběhl otroku po kůži. Kostnaté prsty se sevřely a tělo začalo bojovat. Tenké rty zloducha se odhrnuly a ukázaly zuby ostré jako žiletky.

„Čerstvé masíčko,“ zahuhlal a pak se, nedbaje na vřavu kolem sebe, sehnul k hodování.

Gilla kopla do zbylých košů, ještě než se k ní přiblížil někdo jiný, vystřelila ke dveřím a zabouchla za sebou. Klopýtala, ba lezla po čtyřech promáčenou divočinou plevele. Před ní se tyčily deštěm ztmavlé zdi skladišť a za nimi most přes řeku, most domů.

Roztřesený Lalo se sehnul, chopil se jednoho konce trámu a kývl na Wedemira. Společně ho zvedli a potáčeli se ke břehu řeky, kde se Pastorek, čtyři statní chlapi ze Třetího komanda a pár hubených mladíků ze Zipovy sbírky nebojsů snažili vybudovat hráz. Stavba byla nesourodá, slátaná ze dřeva ze zvířecích ohrad u

blízkého trhu, kmenů z napůl zatopených lesíků proti proudu řeky a všeho možného, co se jim podařilo nanosit.

Voda už dorážela na břeh. Nebylo cesty, jak ochránit níže položenou oblast pod mostem, ale pokud se jim povede postavit hráz na sever od mostu ke konci staré městské hradby, mohlo by se jim podařit ubránit střed města.

Když váhu trámu převzali jiní, Lalo se narovnal a mnul si záda. I Wedemir pokulhával, a to byl mladý. Lalo by rád věděl, jak dlouho ještě může vydržet – bylo tomu již dávno, kdy naposledy chtěl po svých svalech nějakou námahu, a obával se, že ho dnes zradí.

Řeka se proměnila v hada z bláta. Lalo otupěle sledoval, jak se zlověstně zvedá. Had zažíval to, co už spolýkal, a uvažoval, co zhltné dál. Lalo překvapovalo, že řeka neteče rychleji, jenže pak si uvědomil, že jižní vítr vodu zpomaluje a nutí ji, aby se spíše rozlila do šíře, než aby neškodně odtekla do moře.

Dílo čarodějnice, přemýšlel truchlivě. Jak se asi daří Randalovi? Na zastavení něčeho takového jeden tysianský mág nestačí. Ramena mu poklesla. Teď by přivítal i zásah rankanského boha bouří.

„Otče – podívej se na most!“ Wedemir ho tahal za paži a křičel, jak se snažil přehlušit burácení větru.

Lalo se obrátil. Zaslechl sténám přetíženého dřeva a viděl, jak se stavba otřásla. Voda do ní narazila s mimořádnou silou. Hladina dosahovala téměř k úrovni cesty. Wedemir mu znovu škubl rukávem.

„Někdo na něm je – někdo se snaží přejít!“

Lalo mžoural do deště. Wedemir se určitě spletl – každý Povětrovan, který se ještě neutopil jako krysa v díře, si musel najít nějaké výše položené útočiště. Ale něco se tam rozhodně hýbalo...

Cosí v něm vzplálo jako plamínek. Vydal se ke konci mostu a pohyb ho tak zahřál, že dokázal jít rychleji. Wedemir se chystal protestovat, ale pak se brodil za ním.

„Je to nějaký člověk – nějaká žena –“ lapal po dechu Wedemir.

Lalo přikývl a rozběhl se. Teď už slyšel sténání zmučeného dřeva s naprostou jistotou. Most se zachvěl a žena škobrtla. Znovu se začala pachtit kupředu. Opírala se o koště, které měla s sebou, jako o hůl. Promáčené domácí šaty se jí lepily na ruce a nohy a dodávaly jí

na vzhledu jakési archaické bohyně. Člověk by téměř uvěřil, že most nerozechvěl útok vody, ale její chůze.

V Lalovi se znenadání spojil vnější a vnitřní zrak a malíř zapomněl na své vyčerpání. Pospíchal, předhonil syna. Bez jakýchkoli pochybností již věděl, kdo ta žena je.

A to již jeho kroky duněly po dřevěném mostě. Chytil její ruce do svých a oběma těly projela nová síla. Uplakaná Gilla lapala po dechu, doklopýtala několik posledních kroků ke břehu a Wedemir je oba vytáhl nahoru po hrázi.

A jako by vůle, která dosud udržovala vítr v jednom směru, náhle ztratila na síle, rozpadl se vítr na tisíc drobných vírů. Řeka, kterou již nic nezadržovalo, spěchala úzkým kanálem několik stop pod spodní částí mostní cesty a proběhla asylským přístavem jako vysoká vlna, zvedla ukotvené lodi až na samu mez jejich uvazovacích lan a vydala se do moře.

Jakmile záplavová vlna minula most, rozlila se po níže položených pozemcích. Vlny se stále tříštily do vodních spršek a zvedaly úlomky dřeva, ale i v té změti se Lalovi zdálo, že vidí zpod skladišť unikat něco jako olejovitou černou bublinu. Kolébala se vzduchem ke kopcům.

Ale odvedla jeho pozornost jen na chvíličku. Držel Gillu, jejíž teplo cítil i skrz mokré oblečení, jako kdyby ji hrálo maličké, neuhasitelné slunce. Pod nohama cítil i přes vrstvu bláta pevnou půdu. Měl své kořeny, které ho chránily před větrnými a vodními útoky.

Nevšíkali si tichého šumu otázek kolem sebe. Drželi se jeden druhého, ucouraní a směšní se zubili do větru.

Vtom se tvář Gilly změnila. Stiskla Lalo ještě pevněji a zakřičela mu do ucha. „Kde jsou děti?“

„S Vandou v paláci,“ přehlušoval okolní hluk Lalo. „Jsou v bezpečí –“

„V tomhle?“ Gilla se zamračila k obloze. „Měla bych být s nimi. Jdeme!“

Lalo přikývl. Svůj kus práce tu již vykonal a viděl, že zuřivá síla řeky polevuje. Ale na nebi stále vládl chaos. Najednou pochopil nedočkavost Gilly. S Wedemirem těsně za zády si vybírali cestu

jezerem, jež se rozlilo náměstím Karavan, a namáhavě se vlekli kolem opuštěných stánků na bazaru.

Ve chvíli, kdy Lalo a Gilla dorazili k palácové bráně, záchvaty vzteku vystrašených dvouletých budoucích bohů bouří hrozily, že způsobí srdci Asylu větší škody než všichni vodní démoni Roxany dohromady. Téměř se nepřestávalo blýskat a ve vzduchu visel silný pach ozónu. Velké nádvoří pokrývaly louže. Dveře v přízemí byly otevřené, jak se beysibští sluhové snažili vymetat vodu.

Lalo se na okamžik zastavil a nevěřícně zíral. Gilla po něm vrhla pohled, který hlásal: „Neříkala jsem ti to?“

„Dětské pokoje byly v suterénu. Nevím, kam děti přestěhovali.“

„Alespoň že palác stojí,“ poznamenal Wedemir.

Gilla odfrkla a popadla rybookou ženu, která spěchala okolo s mopem a džberem, a začala se jí vyptávat. Vůbec nevadilo, že tak úplně neovládá jazyk – při zmínce o dětech služka zbledla a ukázala vzhůru. Pak se Gille vykroutila.

Nahoře zjistili, že není třeba ptát se na cestu. Namáhavě stoupali po schodišti, které si Lalo velmi dobře pamatoval z časů, kdy používal střešní zahradu jako ateliér při portrétování, a slyšeli výkřiky, podtržené duněním hromů a mumláním bezradných ženských hlasů.

Gilla rozrazila dveře do obývacího pokoje. Pak chvíli stála a hodnotila situaci. Nato vtrhla do místnosti a začala rozdávat plácnutí po zadečcích. Lalo zíral s otevřenými ústy, ale předpokládal, že ani takové děti nemohou ublížit ženě, jíž se podařilo uniknout Roxaně.

Nastalo krátké, zaražené ticho. Tehdy se Gilla posadila mezi dvě děti bouří a stáhla si je do širokého klína. Gyskuras se zhluboka nadechl a začal vzlykavě škytat, ale Arton stále ronil velké slzy, zbarvené jako bouřka. Illyra a Seylala vyrazily ke Gille zrovna ve chvíli, kdy se Alfi odtrhl od sestry.

Gilla naznačila oběma matkám, aby si sedly těsně k ní a opatrně jim děti přesunula na klín. V té chvíli k ní přiběhla vlastní drobotina. Stále vydávala konejšivé zvuky, ale nebesa venku nepřestávala vybuchovat.

„Tiše – teď tiše, mazlíčkové – podívejte, máte tady maminky! Dáme na vás pozor, už nemusíte dělat takový randál...“

„Nemůžu přestat!“ vyrazil ze sebe Gyskuras mezi škytáním. Světlé vlásky se mu lepily k hlavě a na tvářích měl stružky od slz.

„Bojím...“ ozvalo se jako ozvěna tmavé dítě v náruči Illyry.

Obě děti se stále třáslly, jako by jim pouze pevný hlas Gilly bránil v tom, aby znovu podlehly panickému strachu. Do místnosti se vrátil poměrný klid, v němž se hluk zvenku zdál ještě hlasitější. Lalo se zoufale rozhlédl. Rád by je nějak zabavil, odvrátil jejich pozornost jinam.

Po podlaze se válely hračky a na policích byly ke straně navršené kostky, hry a výtvarný materiál. Lalovi se rozšířily oči. Najednou si vzpomněl, jak tehdy Alfiho bavily barevné mouchy.

Rozbolavělý Lalo, jenž teprve teď začínal pociťovat bolest z boje s bouří, došel k policím a zvedl tabulku a košík barevných kříd. Držel je, jako by ho mohly pokousat, došel ke skupince uprostřed pokoje a dřepł si na podlahu.

„Máte rádi hezké obrázky? Co se vám líbí – motýli?“ Svižné máchnutí křídou načrtlo červené křídlo, další naznačilo dlouhé tělíčko a zářivé oči.

Za oknem se mihl blesk a oslepl jej. Když se Lalo zase rozkoukal, viděl, jak Arton baculatou ručičkou obrázek maže.

„Žádné třepetání! Venku jsou ošklivé zářivé věci –“ Temným pohledem zachytil Lalovy oči a malíř v jeho očích spatřil ostrohranné éterické tvary démonů, kteří žili z energie bouře. „Ať jdou pryč!“

Já je nezaženu, pomyslel si Lalo se strachem, už jsou až příliš živí! Vzal chlapce něžně za ruku a vzpomínal, jak utěšoval své děti, když si v nevědomosti o vlastní síle rozlily mléko nebo rozbily milovanou hračku.

Nyní na sobě cítil pohled Gyskura, který se na něj díval podobně jako tehdy ony. Uvědomoval si sílu pulzující v bouři. Ucítil i jiné představy – emoce, dosud beztvaré touhy, rysy, které toužily po splynutí s osobností, jež zahrne potenciál, ať už dobrý nebo zlý, tkvící ve dvou dětech před ním.

Poznal ten pocit – prožíval ho na počátku každého malování, když se mu do vědomí draly barvy, tvary a představy a on hledal formu a vyváženost, s nimiž by je uspořádal do harmonické jednoty.

Ale pokud se mu záměr nepodařil, jedinou ztrátou bylo zničené plátno. Pokud neuspějí tyto děti, mohly by zničit Asylum.

Nad palácem tleskal velkýma rukama hrom. Pokoj se otrásal a v nenadálém přívalu deště se rozlétlo okno. Gyskuras zakňoural a Lalo se natáhl po jeho ruce. Potřebují mága, který by je cvičil, jako cvičí mne – ale musí existovat něco, co se dá udělat teď! Lalo zavřel oči. Ne ze strachu nebo vlivu silnější vůle, ale z lítosti hledal část sebe sama, která patřila bohu.

Když je zase otevřel, okno stále tlouklo o zed'. Mračna venku tepala stovkou odstínů šedé – pořád jen šedá! Bohové, jak jen ho ten bezbarvý svět unavoval! Lalo sklopil pohled a uviděl, že křída rozdrcená jeho rukou a buclatými prstíky Gyskura zanechala na tabulce žlutou šmouhu. Na chvilinku z ní nespouštěl oči, nato sáhl po oranžové a vložil ji do útlejší ruky Artona.

„Víš co?“ zašeptal. „Nakresli čáru vedle téhle – ano, přesně tak.“ Postupně dětem podával barvy a vedl jim neobratné ručičky. Žlutě, oranžově, červeně a purpurově, modře a tyrkysově a zeleně – plála křída na pozadí tmavého kamene. A když použili všechny barvy, Lalo s tabulkou opatrně vstal.

„Tak, a teď spolu uděláme něco krásného – sám bych to nedokázal. Pojd'te oba se mnou...“ Lalo natáhl ruku a vyprostil nejprve Artona, pak Gyskura z paží matek. „Pojd'te k oknu, nebojte se...“

Lalo si nejasně uvědomoval, že pokoj za ním znehybněl, ale veškerou pozornost věnoval dvěma dětem za sebou a bouře venku. Došli k oknu. Lalo si klekl, jeho prošedivělá ryšavá hlava se dotýkala hlaviček tmavovlasého a světlavlasého dítěte.

„A teď foukněte,“ vybídl je tiše. „Foukněte na obrázek a uvidíte, jak ty ošklivé mraky zmizí.“

Cítil, jak mu mléčný dech dětí ohřál prsty. Sklonil hlavu a přidal k jejich fouknutí svůj zadržovaný dech. Viděl, jak křídový prach zamlžuje vzduch. Namáhané oči mu zalily slzy. Nebo špatně viděl?

Rozhodně teď bylo ve vzduchu víc barvy, než když do ní foukli. Barvy se třpytily. V uších mu zvonilo ticho.

Lalo se posadil na paty a přitáhl si dvě děti bouře k sobě. Společně sledovali, jak se nad Asylem klene duha...

Doslov

Andrew Offutt

*„Zrcadlo, zrcadlo na stěně, pověz mi,
znáš město nejmizernější mezi všemi?“
Ty víš, co odpovědělo. S výrazem posměšným,
že nutím je ztrácet čas tvrzením nesporným.*

BEZOSTYŠNĚ OSOBNÍ POZOROVÁNÍ

Andrew Offutt

Hanse a já jsme v Asylu od položení základního stavebního kamene v dopise od geniálního stvořitele Asprina v únoru 1978. My nejstarší usedlíci (myslím, že nás bylo osm spisovatelů) jsme dostávali mapy a popisy, původní Hakimův nárys pozadí, kopie náčrtů hlavních postav ostatních a jakési skicy a dopisy ze sídla velení: hlavy Asprina. Všichni byli vzrušení a pěkně se nám klábosilo. Krátký fyzický i psychologický popis, který jsem začal o chlapíkovi jménem Hanse, přerostl na tři stránky s poznámkami pod čarou i po stranách. Než jsem tohle všechno napsal třikrát nebo čtyřikrát, věděl jsem, o čem bude první příběh a v jakém druhu povídek se musí objevit pokud bude více dílů.

Projekt se vyvíjel, dopis stíhal dopis, dopis balíček s namnoženými materiály a souhrnnými poznámkami a nám nováčkům připadalo tohle všechno jako náramná legrace. Adresoval jsem obálku

*„Robert L. Asprin
KOLOS: Projekt Světa zlodějů.“*

Jen o několik týdnů později došel nám prvním účastníkům Světa zlodějů od Asprina další souhrn... a ať se propadnu, jestli zrovna tohle nebylo v hlavičce!

Pak John Brunner, autor nástinů postav Enase Yorla a Jarveeny, poslal systematické pojednání o magii. Stálo v něm, jako to musí chodit ve Světě zlodějů – jakýsi logický systém pravidel magie, který nikdo od té doby nedodržoval. Pak velký šéf Asprin hledal jméno pro první knihu a já jsem navrhl Příběhy od Oplzlého jednorožce. Všem bohům dík, že se rozhodl první díl pojmenovat prostě jako Svět zlodějů! Můj titul se dostal na druhý svazek.

(Pošlete svůj návrh titulu na příští díl. Bob a Lynn zbožňují poštu, a když váš název vyberou, dostanete skutečné osvědčení. Možná to pro vás není žádná odměna, pokud patříte mezi fanoušky komiksů mého kolegy... Pokud budete druhý, vaší odměnou bude rande – pouze noční – s Tarklem nebo Roxanou, Zipem nebo zabíječkou mužů Ouleh – záleží na vás.

Mně pošlete podrobný seznam všech postav ve všech knihách, ať už byla jejich existence jakkoli krátká – a jestli stále žijí, padli v akci nebo zemřeli nebo patří k nemrtvým. Chci si zapamatovat všechny ty lidičky, jako byl Dupal a Mungo a penězoměnec Zátka a Frax, bývalý noční strážný v paláci, který je od příjezdu Beysibů bez práce, a Lasička a... však víte. Kopiníky, z nichž někteří neměli ani mluvenou roli nebo o nich jen padla zmínka. Zdá se mi, že jsem se v několika povídkách ani nezmínil o Yorlovi, Jubalovi a dalších velkých povalečích.)

Jo, a mám pro tebe jednu důvěrnou informaci, pokud patříš k zasvěcencům: běž se podívat na obálku původního Světa zlodějů. Asprin kdysi dávno přišel s nadpisem, který se vám bude líbit. Zní: „Jsi na špatném místě, zelenáči.“

Zlatý svazek k padesátému výročí

Už je to vážně víc než deset let, kdy jsme všichni psali první povídky. Jsme tým! Posílali jsme je s vervou a láskou a líbilo se nám to – niklák za slovo. Výhodou byl podíl na zisku, pokud by se

prodalo tolik kopií, že by vůbec zisk vznikl. No, a zisk byl! Co teď? Další svazek Klubu sci-fi knih, jak jsem slyšel. A existují tři hry se Světem zlodějů. Nebo čtyři? Překlady do němčiny, francouzštiny, britštiny, svahilštiny a dokonce newjerseyštiny! Meziplanetární práva na nabídku. Ostatní nakladatelé celí žhaví po románech s postavami ze Světa zlodějů. Ace Books připravuje plány na vydání zlatého svazku k padesátému výročí! Asprin a Abbey kupují stát Michigan a dělají nabídku detroitským Tygrům!

Vy a my jsme z toho vytvořili fenomén. A já přísahám: pořád je to legrace! Děkuji, kolego fanoušku.

Aniž bych přesně věděl proč, myslím, že jsem se s městem sžil víc než ostatní členové mé kohorty – zbytek rodiny Světa zloděje. (Vidím ho jako Bagdád. Bagdád nebo Palmýru, velké staré město karavan, asi tak rok poté, co někdo vložil tak do vzdálenosti pěti mil Federaci. K čertu s invazí Rankanců a Pastorků (jejich velcí koně dělají v našich ulicích ještě větší nepořádek a jejich koně sežerou tolik našeho vzácného zrní). K čertu s nájездem Beyů a s Beysou a jejími dámami a pány v palácových komnatách, s upíry a chodícími mrtvými a chodícími bohy a Lon Chaney Jr.! Offutt je Ilsizan, který píše o Asylu a jeho lidech. Pravda, většina z mých lidí nejsou taková, jak vypadají...

A kdo taky v Asylu je?

Hanse Stínolez, Ahdio, milovaná zesnulá Kopretina a Jubal mi připadají stejně skuteční jako Splet'. (Vím, že je skutečná, protože ve chvílích, kdy o ní začínám psát, obvykle pozdě v noci, měkkým perem a laciným linkovaným papírem a pivem, přísahám, že ji vidím a slyším její zvuky. A cítím její pachy.)

Ošklivím si všechny tak nafoukané, nekulturní chlapy, jako je Hanse, miloval jsem Kopretinu, která byla také mým výtvořem. (Jak už zřejmě víš, pravidla jsou taková, že nemůžeme likvidovat postavy někoho jiného.) Hanse by byl špatná společnost. Je to takový chvástal, který pořád něco požaduje. Já vím. Už jsem se s takovými ve spolku science fiction či fantasy párkrát setkal. Někdy měli dokonce nože! Ale nemůžu si pomoci a toho svého mizerného zlodějíčka, ubohého chlapíka, také miluji. Tak nějak jako shovívavý otec. Koneckonců se zrodil z mého těla, i když zásluhy si osobuje

Shalpa. Stejně jako Tempus odešel z města. Je s dcerou Kopretiny Miniril (a Notábl je bez pochyb doprovází.)

Hanse je vlastně trochu na severovýchodě a hraje hlavní roli ve vlastním románu Stínolez. Ano, už jsme podepsali smlouvu a ve chvíli, kdy čtete tyto řádky, má nakladatel možná rukopis (jedenáct měsíců od chvíle, kdy píší tato slova, několik dní před Díkůvzdáním 1984).

Ostatní Hanse milují i nenávidí, stejně jako on i já milujeme i nenávidíme Tempa a navrátilce (?) Bezpalce a dokonce i hroživou Ischade nebo Roxanu. (Ve Světě zlodějů je mnoho velkých rolí!) Lalo a jeho manželka Gilla jsou lidé, nezávisle na tom, zda je máme či nemáme rádi. Jubala nemá rád nikdo až na jeho tvůrce – který je teď spoluredaktor, protože jsme ho unavili remcáním a pozdním dokončováním povídek a dějovými zvraty natolik, že se oženil se sladkou nevinnou ženou a nutí ji, aby dělala veškerou práci sama. Nikdo nemůže nenávidět její postavu, Illyru, jež je tak staromódně líbezná jako Lynn.

Až na to, že importovala ty nepopsatelné Beysiby s upřenými pohledy a jejich velitelka mi ukradla postavu, kterou jsem začal považovat za svoji: prince Kadakitha. Jen počkej, až Lynn uvidí můj plán na konečné řešení beysibské otázky: Throde nakreslí obrázek tanku M-1 a Lalo mu vdechne život.

Ach – Kadakitha hraje čtyřadvacetiletý Roddy McDowall a má blondátou paruku, věděl jsi to? Takhle to alespoň vypadá, když čtu na shromážděních své povídky ze Světa zlodějů nahlas. Jako Tempa pořád vidím Lee J. Cobba, ale ještě jsem se nezeptal Janet, koho vidí ona.

Jedna velká (A: šťastná – B: nešťastná – C: A i B současně – D: jiná možnost –) rodina

Život ve Světě zlodějů je úžasná psina. Jsme rodina. Bob a Lynn jsou určitě mamka a taťka, jak jinak. Já jsem pro každého, kdo mě zná, strejda Andy. Tuhle přezdívku jsem dostal, když mi bylo sedmnáct. (Doufám, že ve Světě zlodějů nečekáte nekomplikované vztahy.) Jsou zde vzpurní synové Joe a John (Haldeman a Brunner),

kteří s námi začali a nevrátili se, a politováníhodně vzpurný marnotratník Gordy (Dickson). Máme sladkou a něžnou sestru Carolyn C.J. v Oklahomě a zlou a temnou sestru Zlomocnou Janet, v Nové Anglii. Seznámil jsem se s ní prostřednictvím dopisu již dávno, když jsem jí napsal obdivné psaní o jejím prvním publikovaném díle, románech o Silistře. S hrдостí prohlašuji, že sestřenice Diana viděla první tištěné písmo v antologii, kterou jsem editoval. A nyní vítáme do nejpodivnějšího rodinného uskupení od časů Adamsovy rodiny bratrance Robina.

Hned po přečtení Znamení osudu (ve stejné době jsi knihu četl i ty – minulý listopad, těsně předtím, než jsem napsal povídku pro tento díl) jsem napsal pochvalný dopis Paxsonové a Baileymu s gratulacemi a díky. Ty taky? Tak proč jsi nenapsal mně, ty žabaři?

Nebo byly pro mě ty dopisy, s nimiž se vytahuje Bob a tvrdí, že jich má doma celý pytel?

Podobně jako tvá rodina i my pracujeme společně i odděleně. Snášíme se, hádáme, ba i odpadáme. Když Janet Morris a já použijeme Hanse a Tempa v povídkách toho druhého, vyměníme si rukopisy a řekneme „Tak jo, ale (Tempus nebo Hanse) by nikdy nepoužil tohle slovo nebo frázi“ nebo „by tolik nepil“ nebo „není blond“ atý.“ (Myslel jsem, že Zip je, ale Janet to v mojí poslední povídce opravila. Zip vypadá jako ta svině, co se pokusila zabít papeže, a Hanse připomíná Lee Marvina, když mu bylo asi třiaadvacet.)

Janet mi taky poslala spousty stran láskyplně okopírovaných (lidé od Xeroxu nám neustále připomínají, že „xerox“ není sloveso a že se píše s velkým počátečním písmenem) badatelských poznámek, které jsem doplňoval svými Zbraněmi a zbrojemi, Středověkým válečnictvím, Malým klasickým slovníkem, Vyzkoušenými taktikami pro útok na nakladatelství a jejich ničení a dalšími hodnotnými výzkumnými zdroji.

Sešli jsme se jen jednou. Bylo to asi před pěti lety. Toho dne jsme si při dvou příležitostech řekli přinejmenším třicet slov. V obou případech byla na cestě někam jinam. Nemusíš znát lidi, abyste mohli být přáteli... pravil muž, který spolupracoval na více než desítkách románů s lidmi, s nimiž se dosud nesešel!

Tajná spojenectví, vratké vztahy a ještě něco horšího

Janet a já jsme utvořili tajnou koalici v roce 1980 („Vashankův pochop“ a „Stínová figurka“ a ne, nemám v úmyslu napsat podmořskou povídku nazvanou „Shadův garnát“, jak mi navrhl jeden milý fanoušek v roce 1981) a překvapili jsme s ní Boba (neboli taťku). Donutili jsme ho tak vytisknout naše příběhy těsně za sebou. Pomstil se. Jeho Jubal „prodal“ Tempa tomu úděsnému Kurdovi, který pižlal živé lidi. Pak si on a Janet zahráli do ruky (dá se to tak říct? – asi ano – Offutt je stálý tvůrce gramatiky a lingvista.) Kniha skončila scénou, kdy Kurd nesmrtelnému Tempovi horlivě odštipuje a odřezává různá tělesná příslušenství. O několik měsíců později mi drahý taťka Bob zavolal. (To je pokaždé složité. Mluví o trochu rychleji než samopal Sten a pravděpodobně stačí hrát celé hry Riskuj, zatímco poslouchá moje kentucky zdlouhavé a lenivé odpovědi.)

„Andy! TadyBob! Janet a já vážně potřebujem pomoc (takt) Kurd má Tempa a my jsme mysleli, jestli by ho odtud Hanse nemoh dostat!“

Takt, takt, takt: „Ahoj (takt), Bobe,“ pozdravil jsem...

Tak se Hanse stal hvězdou „Vivisektora“ – což je určitě nejošklivější slovo v jakémkoli jazyce – hned za „redigovat“ – v němž vyrval zmrzačeného Tempa z upocených pracek Kurda. Všichni jsme se měli rádi dokonce i Tempus a Hanse. Pak H. viděl, jak T. dorůstají ztracené části, a udělalo se mu zle. Podobně se změnil i jejich vztah. Zatím, nebo spíš o rok později, jsme se s Bobem vyloženě rozkmotřili a já jsem víc než rozmrzele odešel z Domova, odhodlán nikdy se nevrátit. Z toho důvodu je pátá kniha, Tvář Chaosu, bez Hanse a bez Andyho. Připadá mi jako pěkně nudný díl...

(Jasně že jsem ji četl. Musel jsem. O rok později jsem se do Asylu vrátil a napsal povídku, v níž Hanse opouští město. Návrat byl nezbytný, protože mi fanoušci donesli pověsti o tom, že Lynn a Bob probírají tajné plány s Janet a připravují komplot ve světě fantasy nevidaný: zřejmě se chystají Hanse zabít nebo ještě něco horšího.

Uskutečnil se slavný návrat domů s typickou asylskou hostinou: Bob servíroval vykrmeného voříška.)

Tak... vycházíme podobně jako většina rodin. Obvykle. Ale ne vždy.

Například... s jistotou jsem očekával, že mi kurýrní služba doručí od Morrisové tikající balíček za to, že jsem zabil Tempova boha a zdroj síly, Vashanku. Pochop, velikán science-fiction Edmond Hamilton proslul ničením planet a říkalo se mu „Světový terorista Ed“... To mi bylo málo, já jsem vztáhl ruku na boha. (A krom toho jsem ho zplodil. Teď je v jiném vesmíru a vylepšuje si své nejisté živobytí prodejem křečků badatelům.) Likvidátor bohů Andy?

No, žádná bomba nepřišla. Janet namísto toho moji bezbožnou vylomeninu ignorovala. Měla hodně práce s psaním románu o Tempovi na druhé straně Asylu. Pořád mi tvrdí, že se Vashanka znovu narodil jako dítě. Hmm. To je tedy zatraceně šikovná finta – není ani mrtvý! – jak udržet naživu krrfem zmámenou hlavu, jejíž tělo se hojí z ran. (Tohle mělo napadnout Donatiena Alphonse Francoise de Sade. Taková osoba je dokonalou obětí, i když by na konci markýzovy Justiny byla určitě celá pokryta jizvami!)

Ils zachraňuje!

Tak takhle jsem si psaní doslovu nepředstavoval. Měl být něco jako dějiny s výňatky z našich neustálých dopisů. Takhle to dopadlo. Jenže stejně vznikají povídky s Hansem: na poslední chvíli (nebo ještě později, když si Lynn & Bob rvou vlasy po celých hrstech) v uspěchaném pivním toku naškrábaných frází, během něhož nikdy neuvažuji o stylu, té věci, o níž mluví „učitelé“, protože nikdy nic nenapsali a nedokáží myslet na nic jiného než na mechanickou jednotu odstavců 7–2 nebo 5–3, ať už to znamená cokoliv. Styl je jaksi pořád stejný, protože tak se povídky o Hansovi samy píší. Počítám, že s tím dokážu žít. Nazveme to Doslov, což je „epilog“ žívým jazykem.

Moje relativní maličkost si přivlastňuje zásluhy za všechny bohy Světa zlodějů, za jméno Kadakitha a jeho polidštění nebo téměř polidštění, za podrobnou mapu vnitřního Asylu, kterou jste nikdy

neviděli, za Molina Světloňoše a hospodu U Pašeráka a samozřejmě za Velkou pyramidu, ekonomické oživení a zavírací špendlíky.

„A kdo,“ žádá čarodějnice, která si právě s nervozitou prohlédla novou vrásku v obličejí, zrcadlo na stěně o odpověď, „je z nich nejkrásnější?“

Zrcadlo si znovu posměšně odfrklo. „Je Sofie stále naživu, hlupáčku?“

Jo, jo, máš pravdu: inspirací pro „Dámu v závoji“ se stala Sofie Lorenová, která se vdala za malého, prostého, plešatícího a zavalitého muže. Není důležité, co mne inspirovalo k jménu Jodeery. Co mě asi bude inspirovat příště?

U otce Ilse, kéž bych byl měl takový nápad a začal si se Světem zlodějů sám! Byl bych taky bohatý a slavný a měl suterén plný pytlů s poštou a uplatnil bych postavení editora k napsání Doslovu ke Světu zlodějů #7.

Andrew Offutt

KY, USA

20. listopadu 1984

(Poznámka pro Boba a Lynn: Snažte se zajistit, aby bylo Velké slovo v poslední větě dobře napsané.)

Robert Asprin

PÁD ZIMY

Z anglického originálu

THE DEAD OF WINTER

přeložila Hana Ederová

Obálka Gary Ruddell

Grafická úprava obálky Petr Bauer

Sazba Laser Books, s.r.o.

Litografie obálky Filip Cubr, Plzeň

Jazykový redaktor Jana Faloutová

Odpovědný redaktor Luboš Falout

Vydalo nakladatelství Luboš Falout – Perseus

jako svou 235. publikaci

Plzeň 2005, 1. vydání

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

Cena včetně DPH 210 Kč

ISBN 80–86481–84–0